FIREFIGHT

BRANDON SANDERSON

young art

Brandon Sanderson

FIREFIGHT

A doua carte din seria
RĂZBUNĂTORILOR

Traducere din limba engleză și note de Laura Ciobanu

Youngart, 2019

V.1.0

Brandon Sanderson (n. 1975) este un cunoscut autor american de fantasy și science-fiction. În timpul studenției la Brigham Young University, unde în prezent predă cursuri de scriere creativă, a lucrat ca redactor al revistei *Leading Edge* publicație adresată scriitorilor semiprofesioniști. A debutat în 2005 cu romanul *Elantris.* Și-a câștigat recunoașterea prin seria *Născuți din ceață*. Pentru romanul *Calea regilor* a câștigat premiul David Gemmel Legend. Nuvela sa *Sufletul împăratului* a fost încununată cu prestigiosul Premiu Hugo (2013) și s-a numărat printre finalistele World Fantasy Award.

Pentru Nathan Goodrich, un prieten drag,
care a fost suficient de răbdător
pentru a-mi citi cărțile când erau slabe.

PROLOG

L-am văzut pe Calamity răsărind.

Aveam șase ani pe-atunci și stăteam într-o seară pe balconul apartamentului nostru. Încă îmi mai amintesc cum zornăia vechiul aparat de aer condiționat din fereastra alăturată, acoperind sunetul plânsului tatei. Aparatul suprasolicitat atârna deasupra adâncului vertiginos al etajelor inferioare și apa picura din el ca sudoarea de pe fruntea unui sinucigaș gata să sară. Era stricat: sufla aer, dar nu reușea să răcească nimic. Mama obișnuia adesea să-l închidă.

După moartea ei, tata l-a lăsat deschis. Spunea că i se pare mai răcoare când funcționează aparatul.

Mi-am scos înghețata pe băț din gură și am privit acea stranie lumină roșie ce se ridica deasupra orizontului ca o nouă stea. Numai că nicio stea nu mai fusese atât de strălucitoare sau de roșie. Stacojie. Arăta ca o rană de glonț în însăși bolta cerească.

În noaptea aceea, Calamity a învăluit întreg orașul într-o lumină stranie și caldă. Am stat acolo, cu înghețata topindu-se, cu lichidul ei lipicios prelingându-mi-se pe degete, și i-am urmărit ascensiunea până la capăt.

Apoi au început țipetele.

PARTEA ÎNTÂI
1

— David?

Vocea răsuna din casca mea.

M-am smuls din visare. Priveam din nou spre Calamity, dar trecuseră aproape treisprezece ani de când răsărise pentru prima oară. Nu mai eram un copil care locuia cu tatăl său. Nu mai eram nici măcar orfanul de la fabrica de muniție din subteran.

Eram un Răzbunător.

— Aici! am răspuns punându-mi pușca pe umăr și traversând acoperișul.

Era noapte și jur că puteam desluși aura roșiatică a lui Calamity învăluind peisajul, deși steaua nu mai fusese niciodată atât de strălucitoare ca în seara dintâi.

Dinaintea mea se lăbărța periferia orașului Newcago, reflectând lumina stelelor din suprafețele ei. Aici totul era din oțel. Ca un cyborg din viitor când îl jupoi de piele. Dar nu și – știți voi – animat de intenții ucigașe. Sau măcar viu.

„Frățioare”, mi-am zis în gând, „chiar că nu le am cu metaforele.”

Acum Steelheart era mort și noi recuceriserăm străzile de la suprafața lui Newcago, inclusiv o mulțime de conforturi pe care elita și le rezervase cândva pentru sine. Puteam face duș zilnic, în propria mea baie. Aproape că nu știam cum să gestionez un asemenea lux. Mă rog, în afară de a mă strădui să nu put.

În sfârșit, Newcago era liber.

Sarcina mea era să mă asigur că avea să rămână așa.

— Nu văd nimic, am șoptit îngenuncheat la marginea acoperișului.

În ureche aveam o cască, conectată prin wireless la mobil. O cameră mică montată pe cască îi permitea Tiei să vadă ce vedeam eu și casca era suficient de performantă ca să prindă tot ce spuneam, chiar dacă vorbeam foarte încet.

— Continuă să veghezi, a zis Tia. Cody a raportat că Profu’ și ținta se deplasează în direcția ta.

— Aici totu-i liniștit, am șoptit eu. Ești sigură…

Chiar lângă mine, acoperișul a explodat. Am țipat și m-am

rostogolit îndărăt, în timp ce clădirea se zguduia din temelii, iar explozia mă împroșca cu așchii de metal. Pe Calamity! Nu era de glumă cu rafalele astea!

— Scântei! a strigat Cody în căști. M-a ocolit, flăcău! Vine pe partea ta de nord…

Vocea i-a fost acoperită de un alt puls de energie luminoasă care a țâșnit de pe solul de dedesubt, sfârtecând marginea acoperișului aproape de locul unde mă ascundeam.

— Fugi! a strigat Tia.

De parcă mai era nevoie să mi-o spună! M-am pus în mișcare. La dreapta mea, o siluetă s-a materializat din lumină. Sourcefield purta trening și teniși negri, o mască gen ninja ce-i acoperea toată fața și o mantie lungă și neagră. Unii Epici luau mai în serios decât alții noțiunea de „puteri supraumane". Cinstit vorbind, arăta ridicol, deși emana o vagă strălucire albastră și fulgere de energie îi goneau pe trup.

Putea transforma în energie orice materie pe care-o atingea și putea călători prin ea. Nu era propriu-zis teleportare, dar era destul de aproape și, cu cât materialul era mai bun conductor, cu atât mai departe putea călători. Un oraș din oțel era pentru ea un soi de paradis. M-am mirat că așteptase atâta până să vină încoace.

Ca și cum teleportarea nu ar fi fost de ajuns, talentele ei cu electricitatea o făceau de asemenea impenetrabilă în fața majorității armelor. Spectacolele de lumini pe care le oferea erau faimoase. Nu o mai văzusem niciodată în carne și oase, dar mereu îmi dorisem s-o observ la lucru.

Însă nu chiar așa de aproape.

— Dă-l dracului de plan! a ordonat Tia. Profule? Jon! Raportează! Abraham?

Am ascultat-o numai cu jumătate de ureche, căci un glob de electricitate tocmai zbura pârâind pe lângă mine. M-am oprit brusc și mi-am schimbat direcția, în timp ce un alt glob trecea tocmai prin locul unde stătusem mai înainte. Acesta s-a izbit de acoperiș, provocând o altă explozie și făcându-mă să mă poticnesc. M-am târât către marginea clădirii, cu țăndări de metal bombardându-mi spinarea.

Apoi am sărit.

N-am căzut prea mult înainte să aterizez în balconul unui penthouse. M-am repezit înăuntru cu inima bubuindu-mi. De

cealaltă parte a camerei, lângă ușă, aștepta un răcitor de plastic. I-am dat deoparte capacul și am cotrobăit prin el, încercând să-mi păstrez calmul.

Sourcefield sosise în Newcago la începutul săptămânii. Se pusese imediat pe ucis, la întâmplare, fără vreun motiv vizibil. La fel ca Steelheart la începuturile sale. Apoi începuse să le ceară cetățenilor să-i predea pe Răzbunători ca să ne poată aduce în fața justiției.

O variantă pervertită de justiție, așa cum o vedeau Epicii. Ei omorau pe oricine aveau chef, dar să ripostăm și noi era o insultă atât de gravă, încât nici n-o puteau concepe. Ei, las' c-avea să vadă ea în curând! Deocamdată, planul nostru de a o doborî nu mergea nemaipomenit de bine, dar eram Răzbunătorii. Eram pregătiți pentru neprevăzut.

Am scos din răcitor un balon cu apă.

„Bine-ar fi să meargă”, mi-am zis în gând.

Eu și Tia discutaserăm zile în șir, încercând să ghicim slăbiciunea lui Sourcefield. Fiecare Epic avea măcar una și adesea erau ilogice. Trebuia să cercetezi istoria personală a unui Epic, lucrurile pe care le evita, în încercarea de a ghici ce substanță sau situație îi putea anula puterile.

Conținutul balonului se baza pe cea mai solidă bănuială a noastră cu privire la slăbiciunea lui Sourcefield. M-am răsucit, cumpănind balonul într-o mână și pușca în cealaltă, cu ochii ațintiți spre ușă, așteptând-o să vină după mine.

— David? a întrebat Tia în cască.

— Da, am șoptit eu agitat, gata să arunc balonul.

— De ce supraveghezi balconul?

De ce supra…

A, da! Sourcefield putea trece prin pereți.

Simțindu-mă ca un idiot, am făcut un salt îndărăt, chiar în clipa în care Sourcefield a descins din tavan cu electricitatea zumzăind în jurul ei. A aterizat cu un genunchi pe podea, cu mâna întinsă în care creștea un glob de electricitate, aruncând umbre frenetice prin încăpere.

Fără să simt altceva în afară de adrenalină, am aruncat balonul. A lovit-o pe Sourcefield drept în piept și globul ei de energie s-a spulberat. Lichidul roșu din balon a împroșcat pereții și podeaua din jurul ei. Prea subțire ca să fie sânge, era o băutură solubilă pe bază de fructe pe care o amestecai cu apă și

zahăr. Mi-o aminteam din copilărie.

Și era slăbiciunea ei.

Cu inima bubuind, mi-am pregătit pușca. Sourcefield își privea torsul picurând ca și cum ar fi fost în stare de șoc, deși masca neagră pe care o purta mă împiedica să-i văd expresia. Arcuri electrice încă îi mai fugeau pe trup ca niște viermișori luminoși.

Am dus pușca la ochi și am tras. Bubuitul în spațiul acela închis aproape că m-a asurzit, dar am expediat un glonț chiar în fața lui Sourcefield.

Glonțul a explodat când a pătruns în câmpul ei energetic. Chiar și leoarcă de Kool-Aid, apărarea ei funcționa.

M-a privit, cu electricitatea trezindu-se la viață, scânteind mai violentă și mai periculoasă, luminând încăperea ca o calzone umplută cu dinamită.

„Opaaa…”

2

Am ieșit în fugă pe hol, în timp ce ușa exploda în urma mea. Deflagrația m-a aruncat cu fața-nainte într-un perete și am auzit ceva trosnind.

Pe de o parte, eram ușurat. Trosnetul însemna că Profu’ era încă în viață și că talentele lui de Epic îmi asigurau un câmp protector. Pe de altă parte, eram vânat de o mașinărie ucigașă furioasă.

M-am dezlipit de perete și am străbătut în goană holul de metal, la lumina mobilului prins de brațul meu. „Tiroliana”, mi-am zis cuprins de disperare. „Încotro? La dreapta, cred.”

— L-am găsit pe Profu’, a rostit în urechea mea vocea lui Abraham. E prizonier într-un soi de bulă de energie. Pare frustrat.

— Aruncă Kool-Aid pe el, am zis eu gâfâind și am cotit pe un coridor lateral, în timp ce rafale de electricitate sfârtecau holul în urma mea.

— Anulez misiunea, a zis Tia. Cody, coboară și ia-l pe David!

— Recepționat, a zis Cody.

Un duduit vag a început să răsune pe canalul lui de comunicare: zgomotul elicelor elicopterului.

— Nu, Tia! am exclamat intrând într-o cameră.

Mi-am pus pușca pe umăr și am înhățat un rucsac plin cu baloane cu apă.

— De plan s-a ales praful, a zis Tia. David, Profu’ ar trebui să fie vârful de atac, nu tu. În plus, tocmai ai demonstrat că baloanele n-au efect.

Am scos un balon și m-am răsucit, apoi am așteptat preț de o bătaie de inimă până când pe unul dintre ziduri au început să joace arcuri electrice anunțând venirea lui Sourcefield. O secundă mai târziu, și-a făcut apariția și am aruncat balonul în direcția ei. Ea a înjurat sărind în lături și pe perete s-a ivit o împroșcătură de roșu.

M-am răsucit pe călcâie și am fugit, pătrunzând într-un dormitor și îndreptându-mă către balcon.

— Se teme de Kool-Aid, Tia, am zis eu. Primul meu balon i-a anulat explozia de energie. I-am nimerit slăbiciunea.

— Dar tot ți-a oprit glonțul.

Adevărat. Am ieșit pe balcon și m-am uitat după tiroliană.

Nu era acolo.

În urechea mea, Tia a înjurat.

— Într-acolo fugeai? Tiroliana e cu două apartamente mai departe, slontze ce ești!

Scântei! În apărarea mea, depun mărturie că, atunci când totul e făcut din oțel, holurile și camerele seamănă foarte tare între ele.

Duduitul elicopterului se apropia. Cody aproape că ajunsese. Am strâns din dinți și m-am suit pe balustradă, apoi am sărit către balconul învecinat. M-am prins de balustrada lui, cu pușca legănându-mi-se pe un umăr și cu rucsacul pe celălalt, și m-am tras în sus.

— David! a zis Tia.

— Capcana primară încă mai e în funcțiune? am întrebat escaladând câteva scaune transformate în oțel.

Am ajuns de cealaltă parte a balconului și am sărit pe balustradă.

— O să iau tăcerea ta drept un da, am zis și am sărit.

Am aterizat brutal, lovindu-mă de balustrada de oțel a următorului balcon. M-am prins de una dintre barele ei și am privit în jos: mă legănam în aer la o înălțime de douăsprezece etaje. Mi-am înăbușit teama și, cu un efort, m-am tras înăuntru.

În urma mea, Sourcefield a scos capul în balconul pe care îl părăsisem. O speriasem. Ceea ce era și bine, și rău. Ca să funcționeze următoarea parte a planului, trebuia ca ea să fie imprudentă. Asta, din păcate, însemna că trebuia să o provoc.

M-am săltat pe balcon, am scos un balon cu Kool-Aid și l-am aruncat către ea. Fără să mă mai uit dacă o nimerisem, am sărit pe balustradă, am înhățat mânerul tirolienei și mi-am luat avânt.

Balconul a explodat.

Din fericire, tiroliana era fixată de acoperiș, nu de balcon, și cablul ei nu s-a desprins. Așchii de metal topit au șuierat prin întunericul din jur, în timp ce coboram în picaj, prinzând viteză. Iată că drăciile astea sunt mai rapide decât par. De o parte și de alta, zgârie-norii treceau ca prin ceață. Am avut senzația că, de fapt, eram în cădere liberă.

Am scos un țipăt – pe jumătate de panică, pe jumătate de extaz – apoi totul s-a clătinat cu mine și m-am izbit de sol, rostogolindu-mă pe stradă.

— Au! am zis adunându-mă de pe jos.

Orașul se învârtea cu mine ca un carusel. Mă durea umărul și, deși la impact auzisem un trosnet, nu fusese foarte sonor. Câmpurile protectoare ale Profului se epuizau. N-o puteau încasa nici ele la infinit fără să le realimenteze el.

— David? a zis Tia. Scântei! Sourcefield a retezat coarda cu unul din focurile ei. De aia ai căzut.

— Balonul a avut efect, a zis o nouă voce în cască.

Profu'. Avea o voce puternică, răgușită, dar fermă.

— Am ieșit din joc. N-am putut raporta mai devreme. Bula de energie a interferat cu semnalul meu.

— Jon, nu era în plan să te lupți cu ea, i-a zis Tia.

— Așa s-a-ntâmplat, s-a răstit Profu'. David, ești în viață?

— Oarecum, am zis ridicându-mă în picioare și culegându-mi rucsacul, care îmi căzuse când mă rostogolisem.

Pe la fundul lui, sucul roșu curgea gârlă.

— Nu-s sigur că și baloanele mele au supraviețuit. Din ce se vede, s-ar putea să fie ceva pagube.

Profu' a mârâit.

— Poți s-o faci, David?

— Da, am zis eu cu fermitate.

— Atunci fugi către poziția capcanei primare.

— Jon, a zis Tia. Dacă ești scos din…

— Sourcefield m-a ignorat, a zis Profu'. E la fel cum s-a întâmplat cu Mitosis. Nu vor să se lupte cu mine. Pe voi vă vor. Trebuie s-o doborâm înainte să facă rău echipei. Mai ții minte drumul, David?

— Sigur că da, am zis, căutându-mi pușca.

Zăcea frântă în apropiere, crăpată la mijlocul ulucului[1]. Scântei! Se pare că stricasem și garda trăgaciului. Nu aveam să mai trag prea curând cu ea. Am verificat tocul de pe coapsă și pistolul din el. Părea în regulă. Mă rog, cât de în regulă poate fi un pistol. Urăsc drăciile-astea!

— Prin ferestrele blocului se văd fulgere deplasându-se în jos, a zis Cody din elicopter. Se teleportează de-a lungul peretelui exterior, îndreptându-se către sol. Pe tine te vânează, David.

— Nu-mi place, a spus Tia. Cred că ar trebui să abandonăm.

— David crede c-o poate face și eu am încredere în el, a zis Profu'.

---

[1] Uluc - gardă atașată în partea din față a puștii, care îi permite utilizatorului să sprijine țeava cu mâna fără să se frigă atunci când aceasta se încinge.

Am zâmbit, în ciuda pericolului. Până să mă fi alăturat Răzbunătorilor, nu-mi dădusem seama ce singuratică fusese viața mea. Să aud asemenea cuvinte…

Ei, era plăcut. Foarte plăcut.

— Eu sunt momeala, am zis pregătindu-mă pentru Sourcefield și scotocind în rucsac în căutarea unui balon intact.

Mai aveam două.

— Tia, trimite trupele pe poziții!

— Recepționat, a zis ea reticentă.

Am pornit pe stradă. Felinare atârnau de stâlpii electrici vechi și inutili, oferindu-mi lumină. Am întrezărit chipuri trăgând cu ochiul de la ferestre. Ferestrele nu aveau geamuri, ci obloane demodate din lemn pe care le tăiaserăm și le amplasaserăm acolo.

Odată cu asasinarea lui Steelheart, Răzbunătorii le declaraseră practic război tuturor Epicilor. Unii locuitori fugiseră din Newcago de teama represaliilor, dar cei mai mulți rămăseseră pe loc și mulți alții veniseră. În lunile de după căderea lui Steelheart, populația din Newcago aproape se dublase.

I-am salutat din cap pe spectatori. Nu voiam să-i alung înapoi, în siguranță. Noi, Răzbunătorii, eram campionii lor, dar într-o bună zi acești oameni aveau să fie nevoiți să-i înfrunte chiar ei pe Epici. Voiam să se uite.

— Cody, o vezi? am întrebat în mobilul meu.

— Nu, a zis Cody. Ar trebui să apară dintr-un moment într-altul.

Umbra întunecată a elicopterului său a trecut pe deasupra mea. Forțele de Ordine – poliția lui Steelheart – erau acum ale noastre. Încă nu eram sigur ce simțeam cu privire la asta. În câteva rânduri se străduiseră din răsputeri să mă ucidă. Asta nu era ceva peste care treceai așa, pur și simplu.

De fapt, chiar o omorâseră pe Megan. Își revenise. În linii mari. Am pipăit pistolul din toc. Fusese al ei.

— Mă deplasez în poziție cu trupele, a anunțat Abraham.

— David? Vreun semn de la Sourcefield? a întrebat Tia.

— Nu, am zis privind în lungul străzii pustii.

Golit de oameni, luminat de câteva felinare singuratice, orașul aproape părea să se fi întors în zilele lui Steelheart. Dezolant și întunecat. Unde era Sourcefield?

„Se poate teleporta prin pereți”, mi-am zis. „Ce aș face eu în locul ei?” Noi aveam tensorii, care ne permiteau să ne săpăm drum practic prin orice voiam. Ce-aș fi făcut eu acum, dacă i-aș fi avut?

Răspunsul era evident. Aș fi luat-o în jos.

Era dedesubtul meu.

3

— A coborât pe străzile subterane! am zis scoțând unul dintre cele două baloane cu apă care-mi mai rămăseseră. O să iasă la suprafață prin apropiere, ca să mă ia prin surprindere.

Chiar în clipa în care am rostit asta, un fulger s-a ivit pe partea opusă a străzii și din sol s-a ridicat o siluetă luminoasă.

Am aruncat balonul cu Kool-Aid și am rupt-o la fugă.

L-am auzit spărgându-se și apoi înjurătura lui Sourcefield. Pe moment, nicio explozie de energie nu a încercat să mă prăjească, așa că am presupus că o nimerisem.

— O să te distrug, omulețule! a țipat Sourcefield după mine. O să te sfâșii cum sfâșie uraganul un șervețel de hârtie!

— Uau, am zis ajungând la o intersecție și adăpostindu-mă în spatele unei vechi cutii poștale.

— Ce? a întrebat Tia.

— Aia chiar a fost o metaforă bună!

Am privit către Sourcefield. Înainta pe stradă, luminată de electricitatea proprie. În timp ce se apropia, arcuri electrice radiau dinspre ea, împrăștiindu-se pe sol, pe stâlpii de iluminat și pe pereții clădirilor. Câtă putere! Așa ar fi fost oare și Edmund, Epicul cel cumsecade care alimenta cu curent Newcago la cererea noastră, dacă nu am fi redirecționat constant talentele sale?

— Refuz să cred că tu l-ai omorât pe Steelheart! a strigat ea.

„Mitosis a zis același lucru”, mi-am spus în gând. Mitosis fusese și el un Epic venit de curând în Newcago. Nu puteau accepta că unul dintre cei mai puternici semeni ai lor, un Epic de care până și unii ca Sourcefield se temuseră, fusese ucis de niște oameni de rând.

Arăta magnific, toată în negru, cu mantia fluturând, cu fulgere și ploi de scântei țâșnindu-i din trup. Din păcate, măreția ei nu-mi folosea la nimic. Eu o voiam furioasă. Unii membri ai Forțelor de Ordine s-au strecurat afară dintr-o clădire din apropiere, cu puști de asalt pe umeri și cu baloane pline cu Kool-Aid în mâini. Le-am indicat o alee. Au încuviințat și s-au retras să aștepte.

Venise vremea să sâcâi un Epic.

— Nu l-am omorât numai pe Steelheart! i-am strigat. Am ucis zeci de Epici! Și-o să te omor și pe tine!

O rafală de energie mi-a lovit cutia poștală. M-am repezit să

mă ascund în spatele unei clădiri și o altă rafală a izbit solul la numai câțiva centimetri de locul unde mă ghemuisem. Am atins solul în treacăt și un șoc mi-a străbătut brațul, zguduindu-mă. Am înjurat și m-am sprijinit cu spatele de clădire, scuturându-mi mâna. Apoi m-am uitat pe după colț. Sourcefield se apropia în fugă.

Grozav! Și înfricoșător!

M-am repezit către o ușă aflată pe partea opusă a străzii. Sourcefield a năvălit de după colț chiar când intram în clădire.

Înăuntru fusese eliberată o cărare prin ceea ce fusese cândva un salon auto. Am străbătut-o în goană și Sourcefield m-a urmat, teleportându-se în fugă prin peretele din față.

Am alergat dintr-o încăpere într-alta, urmând o rută pe care o stabiliserăm mai devreme.

La dreapta, în camera aia.

La stânga, pe coridor.

Din nou la dreapta.

Folosiserăm altă putere de-a Profului – cea pe care o trecea drept un produs al tehnologiei numit tensori – ca să săpăm intrări. Sourcefield mă urma suflându-mi în ceafă, trecând prin pereți într-o străfulgerare de lumină. Am avut grijă să nu rămân în raza vederii ei suficient cât să poată să mă ia la ochi. Era perfect. Apoi…

…a încetinit.

M-am oprit lângă ușa din spate a clădirii. Sourcefield nu mă mai urmărea. Se oprise la celălalt capăt al culoarului lung ce ducea către ușa mea. Electricitatea îi țâșnea din trup și era înghițită de pereții de oțel.

— Tia, vezi asta? am șoptit.

— Da. S-ar părea că a speriat-o ceva.

Am tras aer adânc în piept. Condițiile erau departe de a fi ideale, dar…

— Abraham, am șoptit, adu trupele înăuntru. Atac în forță.

— De acord, a zis Profu’.

Trupele Forțelor de Ordine, care așteptaseră gata de acțiune, au năvălit prin partea din față a salonului auto. Alții au coborât de deasupra; i-am auzit tropăind pe trepte. Sourcefield a privit îndărăt chiar atunci când pe culoar au pătruns doi soldați în echipament complet, cu căști și armură cu aspect futuristic. Faptul că au lansat prin aer baloane portocalii cu apă a stricat

oarecum efectul.

Sourcefield și-a lipit palma de peretele alăturat, s-a transformat în electricitate și s-a făcut una cu oțelul, dispărând. Baloanele s-au spart inutile pe podeaua coridorului.

Sourcefield a reapărut pe hol și a lansat două rafale de energie în lungul lui. Am strâns tare din pleoape când acestea i-au pulverizat pe soldați, dar tot le-am auzit strigătele.

— Numai de atâta simt în stare faimoșii Răzbunători? a strigat Sourcefield, în timp ce alți soldați își făceau apariția, aruncând cu baloane cu apă din toate direcțiile.

Mi-am scos pistolul și m-am silit să privesc atunci când Sourcefield a dispărut în podea.

A apărut îndărătul unui grup de soldați aflat la mijlocul coridorului. Oamenii au urlat când i-a lovit electricitatea. Am scrâșnit din dinți. Dacă aveau să supraviețuiască, Profu' putea să-i vindece folosind, chipurile, „tehnologie de-a Răzbunătorilor".

— Baloanele n-au efect, a zis Tia.

— Ba au, am șuierat eu privind unul care tocmai o nimerea pe Sourcefield.

Puterea i-a fluctuat. Am tras în ea și la fel alți trei membri ai Forțelor de Ordine care se aflau la celălalt capăt al coridorului.

Toate cele patru gloanțe și-au atins ținta. Toate au fost prinse și distruse de câmpul ei energetic. Baloanele aveau efect, dar nu îndeajuns.

— Toate unitățile din partea de sud a coridorului, retragerea. Imediat! a răsunat vocea lui Abraham.

M-am dat la o parte din cadrul ușii chiar în clipa în care o rafală subită de împușcături a zguduit clădirea. Abraham, care se instalase în spatele trăgătorilor Forțelor de Ordine, la celălalt capăt al coridorului, trăgea cu minipușca lui gravatronică XM 380.

Mi-am înhățat mobilul și m-am conectat la semnalul video al lui Abraham. Vedeam din perspectiva lui: arma străfulgerând în întuneric, gloanțele ricoșând unul după altul pe coridorul de oțel, scoțând scântei. Toate cele care o nimereau pe Sourcefield erau în continuare prinse sau respinse de câmpul ei electric. Un grup de bărbați și femei din spatele lui Abraham continuau să lanseze balon după balon. Deasupra, soldații au deschis o trapă din tavan și au turnat o găleată de Kool-Aid.

Sourcefield a sărit la o parte, evitând-o. Se retrăgea pas cu pas din fața lichidului ce se împrăștia. Se temea cu adevărat de el, dar efectul nu era complet. Slăbiciunea unui Epic ar fi trebuit să-i anuleze complet puterile, și asta nu se întâmpla.

Eram destul de convins că știam de ce.

Sourcefield a lansat o rafală de energie către Abraham și ceilalți. Abraham a înjurat și a căzut, dar câmpul lui protector – dăruit de Profu' sub forma unei jachete cu un așa-zis câmp de forță generat de tehnologie – l-a apărat pe el și pe oamenii din spatele lui. Am auzit gemete în căști, deși nu puteam să văd nimic. Am închis conexiunea.

— Ești un nimic! a urlat Sourcefield.

Mi-am prins mobilul pe braț și am revenit pe coridor, la timp ca s-o văd trimițând un val de electricitate prin tavan, către cei de deasupra. Le-am auzit urletele.

Am ridicat ultimul meu balon cu apă și l-am aruncat. A lovit-o în spinare și s-a spart.

Sourcefield s-a întors spre mine. Scântei! Un Superepic în plină glorie, cu energia amplificându-i-se... Era de mirare că ființele-astea considerau că li se cuvine să ne conducă?

Am scuipat la picioarele ei, apoi m-am întors pe călcâie și am fugit pe ușa din spate.

Ea a pornit pe urmele mele, chemându-mă.

— Unitățile de sus de pe Heaven Street, fiți gata de lansare, a zis Tia la urechea mea.

Niște oameni s-au ivit pe acoperișul clădirii din care tocmai ieșisem și au aruncat baloane cu apă în Sourcefield când a apărut în urma mea. Ea i-a ignorat, interesată doar de mine. Singurul efect al baloanelor a fost că au înfuriat-o și mai tare.

Când însă s-au spart în apropierea ei, a încetat să mai strige.

„Așa deci", mi-am zis în timp ce mă năpusteam leoarcă de sudoare în clădirea de peste drum. Era un mic complex de locuințe. Am străbătut holul în fugă și am intrat în primul apartament.

Sourcefield m-a urmat într-o furtună de energie și furie. Pereții n-au oprit-o: i-a traversat în străfulgerări succesive de lumină.

„Încă puțin!" am îndemnat-o în gând, în timp ce închideam o ușă. Blocul ăsta era locuit și înlocuiserăm o bună parte din ușile din oțel, înțepenite, cu unele din lemn care se puteau închide.

Sourcefield a ieșit din perete chiar în clipa în care eu am sărit peste o canapea de oțel și am intrat în camera alăturată, în care domnea un întuneric negru ca smoala. Am trântit ușa.

Când a intrat Sourcefield, lumina ei m-a orbit. Aura ei m-a lovit și, brusc, micul șoc electric de care avusesem parte mai devreme a părut neînsemnat. Electricitatea a gonit prin mine, făcându-mi mușchii să se contracte spasmodic. M-am întins să apăs pe butonul mare din perete, dar mâinile nu mă ascultau.

Așa că m-am repezit cu fața în zid.

M-am prăbușit, copleșit de șocul energiei ei. Deasupra, tavanul micii camere întunecate, care fusese cândva o baie, s-a deschis, lăsând să cadă peste noi câteva sute de litri de Kool-Aid. În plus, dușurile s-au pornit, împroșcând o ploaie de lichid roșu.

Energia lui Sourcefield s-a diminuat dramatic. Mici panglici de electricitate îi goneau pe brațe, dar se stingeau neputincioase. S-a repezit către ușă, însă aceasta se încuiase în urma mea. Înjurând, a ridicat un pumn, încercând să adune suficientă energie ca să se teleporteze, dar ploaia constantă de lichid îi perturba puterile.

M-am ridicat cu greu în genunchi.

Ea s-a răsucit mârâind către mine și m-a apucat de umeri.

Am întins brațul și i-am apucat masca, smucind-o și ridicând-o ca pe o mască de schi. În partea din față avea o piesă de plastic care, în mod evident, îi acoperea gura și nasul. Un fel de filtru?

Dedesubtul măștii se afla o femeie de vârstă mijlocie, cu păr castaniu și creț. Lichidul continua să cadă, șiroindu-i pe obraji, pe buze. Pătrunzându-i în gură.

Lumina ei s-a stins complet.

M-am ridicat în picioare gemând, iar Sourcefield a țipat panicată și s-a repezit la ușă, zgâlțâind-o, încercând s-o deschidă. Am atins ecranul mobilului, scăldând încăperea într-o lumină albă, blândă.

— Îmi pare rău, am zis apropiindu-i de frunte pistolul lui Megan.

Sourcefield m-a privit cu ochi măriți.

Am apăsat pe trăgaci. De data asta glonțul n-a mai ricoșat. S-a prăbușit la podea și în jurul ei s-a răspândit o băltoacă de lichid roșu mai întunecat, amestecându-se cu cel care cădea din tavan. Am coborât pistolul.

Numele meu e David Charleston.
Ucid indivizi cu superputeri.

4

Am descuiat ușa și am ieșit din baie, șiroind de suc de fructe artificial. În cameră era un grup de soldați cu armele pregătite. La vederea mea, le-au coborât. Am făcut un semn peste umăr și Roy – căpitanul echipei Forțelor de Ordine – a trimis doi inși să verifice cadavrul.

Eram stors de puteri, tremuram, și am avut nevoie de două încercări ca să bag în toc pistolul lui Megan. Pe drumul spre ieșire, câțiva soldați m-au salutat, dar nu le-am răspuns. Mă priveau cu un amestec de adorație și respect și unul dintre ei a șoptit: „Steelslayer”. În mai puțin de un an, de când mă alăturasem Răzbunătorilor, omorâsem cu mâna mea aproape o duzină de Epici.

Ce ar fi spus oamenii ăștia dac-ar fi știut că o bună parte a reputației mele se datora puterilor unui alt Epic? Câmpul de forță care mă apăra de vătămări și vindecarea care mă aducea înapoi aproape din pragul morții… făceau parte ambele din portofoliul de puteri al Profului, care le trecea drept tehnologie. Era ceea ce se cheamă un dăruitor, un Epic capabil să le împrumute și altora talentele lui extraordinare. Nu se știe cum, asta îl ajuta să nu fie corupt de ele: alții îi puteau folosi puterile, dar, dacă le-ar fi folosit el, ar fi putut să-l distrugă.

Numai o mână de inși știa adevărul despre Profu’. Printre aceștia nu figurau oamenii obișnuiți din Newcago: un grup mare se adunase în fața clădirii. Mă priveau cu respect și încântare, la fel ca soldații. Pentru ei eram o vedetă.

Mi-am pus capul în piept și mi-am croit drum printre ei, simțindu-mă inconfortabil. Răzbunătorii fuseseră întotdeauna o grupare misterioasă și eu nu mă alăturasem lor pentru faimă. Din păcate, trebuia să ne lăsăm văzuți, pentru ca locuitorii orașului să știe că există cineva care ripostează, în speranța că astfel aveau să-și găsească și ei curajul să se împotrivească. Era un rol greu de jucat. Eu unul sigur nu simțeam că merit să fiu idolatrizat.

În spatele grupului de gură-cască, am zărit o figură cunoscută. Musculos și cu pielea neagră, Abraham purta o uniformă militară în culori negre și gri, camuflajul cel mai potrivit într-un oraș făcut din oțel. Hainele erau rupte și mototolite. Știam suficient despre câmpul protector pe care i-l

dăduse Profu’ ca să-mi dau seama că fusese solicitat la maxim. Abraham mi-a făcut semnul victoriei și apoi mi-a indicat din cap o clădire din apropiere.

Am pornit într-acolo, în timp ce în spatele meu Roy și echipa sa scoteau afară cadavrul Epicei, ca s-o vadă toată lumea. Era important ca oamenii să înțeleagă că Epicii erau muritori, dar pe mine moartea lor nu mă mai bucura. Nu așa ca odinioară.

„La sfârșit a părut îngrozită”, m-am gândit. „Putea fi Megan sau Profu’ sau Edmund… o persoană oarecare prinsă în nebunia asta. Silită să comită lucruri oribile de o putere pe care n-a cerut s-o aibă.”

De când știam că puterile îi corupeau la propriu pe Epici, îmi schimbasem perspectiva asupra situației. În mod semnificativ.

Am pătruns în clădire și am urcat treptele, ajungând în cele din urmă într-o încăpere de la etajul unu, cu o singură lumină într-un colț. După cum mă așteptasem, l-am găsit aici pe Profu’, privind pe geam cu mâinile încrucișate la spate. Purta un halat subțire de laborator de culoare neagră care-i ajungea până la jumătatea gambelor, cu o pereche de ochelari de protecție în buzunar. De cealaltă parte a încăperii întunecate stătea Cody, o siluetă zveltă într-o cămașă de flanel cu mânecile tăiate și cu pușca cu lunetă atârnată pe umăr.

Profu’, pe numele lui Jonathan Phaedrus, fondatorul Răzbunătorilor. Ne luptam cu Epicii. Îi ucideam. Și totuși eram conduși de unul dintre ei. Când aflasem asta îmi fusese greu să mă împac cu ideea. Crescusem idolatrizându-i pe Răzbunători și urându-i pe Epici. Să descopăr că Profu’ era și una, și alta fusese… ca și cum aș fi aflat că Moș Crăciun era în secret nazist.

Îmi trecuse. Cândva, ideea tatei despre Epicii buni care vor sosi și ei mi se păruse ridicolă. Acum, după ce cunoscusem nu unul, ci trei Epici cumsecade… pentru mine lumea devenise un cu totul alt loc. Sau poate ea era la fel, numai că eu o vedeam ceva mai limpede.

M-am alăturat Profului la fereastră. Era înalt, cu părul grizonant și o față pătrată. Părea atât de concret stând așa, cu mâinile încrucișate la spate. Ceva stabil, de neclintit, asemeni clădirilor orașului. Când m-am oprit lângă el, a ridicat o mână și mi-a strâns umărul, încuviințând din cap. Un gest care însemna respect și aprobare.

— Bună treabă, a zis el.

Am zâmbit larg.

— Deși arăți ca dracu', a remarcat el.

— Mă îndoiesc că în iad se găsește atât de mult Kool-Aid, am zis.

El a scos un mormăit și s-a întors către fereastră. Mulțimea se îndesise și unii ne aclamau victoria.

— Niciodată nu mi-am dat seama ce sentimente paterne o să dezvolt față de oamenii ăștia, stând într-un singur loc și apărând orașul, a zis Profu' încet. Mi-a prins bine să-mi reamintesc de ce facem asta. Îți mulțumesc că ne-ai încurajat! Ai realizat ceva grozav aici.

— Dar? am întrebat eu recunoscând nuanța tonului său.

— Dar acum trebuie să le oferim oamenilor ăstora ceea ce le-am promis: siguranță. O viață bună.

S-a întors către mine.

— Mai întâi Mitosis, apoi Instabam și acum Sourcefield. Atacurile lor urmează un tipar și am senzația că cineva încearcă să-mi atragă atenția. Cineva care știe ce sunt și trimite Epici să-mi atace echipa, în loc să mă atace pe mine.

— Cine?

Cine ar fi putut ști ce era Profu'? Nici măcar majoritatea Răzbunătorilor nu știa despre el. Numai echipa de aici, din Newcago, îi cunoștea secretul.

— Am niște bănuieli, a zis Profu'. Dar nu e acum momentul să discutăm despre ele.

Am încuviințat, știind că a insista pe subiect nu m-ar fi dus nicăieri în clipa aceea. În schimb, am privit și eu mulțimea și Epica moartă.

— Sourcefield te-a prins în cursă, Profule. Cum s-a întâmplat?

El a clătinat din cap.

— M-a prins de-a dreptul cu bula aia de electricitate. Știai că poate face așa ceva?

Am clătinat din cap. Habar n-avusesem.

Profu' a mârâit.

— Ca să mă eliberez din ea, ar fi trebuit să-mi folosesc puterile.

— Oh! am exclamat eu. Păi... poate ar trebui să le folosești. Poate ar trebui să ne antrenăm și să vedem dacă nu există o cale să fii Epic fără să... știi tu. Dacă poți să le dăruiești altora fără să aibă loc coruperea, poate există un secret ca să le poți

folosi chiar tu. Megan…

— Megan nu ți-e prietenă, fiule, m-a întrerupt Profu’, vorbind încet, dar ferm. E una de-a lor. Mereu a fost așa.

— Dar…

— Nu, a zis Profu’ strângându-mi umărul. David, trebuie neapărat să înțelegi! Când un Epic își lasă puterea să-l corupă, alege să devină dușmanul. Așa trebuie să gândim. Orice altceva ne-ar duce la nebunie.

— Dar tu ți-ai folosit puterile ca să mă salvezi, am zis eu. Ca să te lupți cu Steelheart.

— Și de ambele dăți aproape că m-au distrus. Trebuie să fiu ferm cu mine însumi, să fiu mai atent. Nu pot lăsa excepțiile să devină realitatea.

Am încuviințat, înghițind în sec.

— Știu că pentru tine a fost vorba de la-nceput numai despre răzbunare, a zis Profu’. E o motivație puternică și mă bucur c-ai pus-o la lucru, fiule. Dar eu nu-i ucid ca să mă răzbim… N-o mai fac de ceva timp. Ce facem noi… pentru mine e ca și cum ai ucide un câine turbat. E un act de îndurare.

A zis-o într-un fel care mi-a întors stomacul pe dos. Nu pentru că nu-l credeam sau pentru că nu-mi plăceau spusele lui. Scântei! Motivele lui erau probabil mai altruiste ca ale mele. Dar știam că se gândea la Megan. Simțea că ea îl trădase și, cinstit vorbind, probabil că era îndreptățit să simtă asta.

Dar Megan *nu era o* trădătoare. Nu știam ce era, dar aveam de gând să aflu.

Dedesubtul nostru, o mașină a oprit dinaintea mulțimii. Profu’ i-a aruncat o privire.

— Du-te și ocupă-te de ei! a zis el. Ne vedem în ascunzătoare.

Când m-am întors spre fereastră, am văzut-o pe primăriță coborând din mașină, însoțită de câțiva membri ai consiliului orășenesc.

„Super”, mi-am zis în gând.

Pe bune, aș fi preferat să am de-a face cu încă un Epic.

5

Când am ieșit din clădire, soldații deschideau o cărare pentru primărița Briggs. Ea purta un costum alb cu pantalon și o pălărie asortată, la fel și ceilalți membri ai consiliului orășenesc. Haine unicat, elegante. Contrastau cu oamenii obișnuiți care purtau… ei, cam orice.

În primele zile ale lui Newcago, hainele se dovediseră șocant de greu de găsit. Tot ce nu fusese purtat de cineva se transformase în oțel în ziua Marii Transfersii. Cu anii, însă, echipele de aprovizionare trimise de Steelheart răscoliseră suburbiile, golind depozitele, centrele comerciale și casele părăsite. În aceste zile aveam cu ce ne îmbrăca, dar hainele erau un amalgam straniu de stiluri diverse.

Cei din clasa superioară, însă, voiau să iasă în evidență. Evitau hainele practice precum blugii, care durau surprinzător de mult cu câte un petic ici, colo. În timpul domniei lui Steelheart, puseseră să li se croiască special hainele, alegând un stil arhaic. O modă a unor vremuri mai stilate, sau așa susțineau ei. Nu erau genul de haine pe care le găseai azvârlite pe undeva.

Deciseserăm ca eu să fiu omul de legătură cu Briggs și restul găștii. Eram singurul Răzbunător născut în Newcago și voiam să le limităm accesul la Profu'. Răzbunătorii nu conduceau Newcago, îl apărau. Toți consideram că această separație era importantă.

Am pornit prin mulțime, ignorându-i pe cei care îmi șopteau numele. Atenția lor mă făcea să mă simt prost, zău de nu. Toți ăștia mă adorau, dar abia își aminteau de oameni ca tata, care muriseră luptându-se cu Epicii.

— Pare opera ta, Charleston, a zis primărița Briggs înghiontind cu piciorul cadavrul. Steelslayer își mai trage o linie pe țeava puștii.

— Pușca mi s-a stricat, am spus eu.

Cam dur. Primărița era o femeie importantă și ne ajutase, făcând adevărate minuni în organizarea orașului. Numai că era una dintre *ei,* o membră a elitei lui Steelheart. Mă așteptasem să ia cu toții câte un șut în fund, dar, printr-o serie de manevre politice pe care nu reușisem să le urmăresc, Briggs, în loc să fie exilată, ajunsese responsabilă cu administrarea orașului.

— Sunt convinsă că-ți putem oferi o pușcă nouă.

M-a măsurat din cap până-n picioare fără să zâmbească, îi plăcea să afișeze o atitudine „serioasă”, deși mie mi se părea mai degrabă una „fără personalitate”.

— Fă câțiva pași cu mine, David, a zis Briggs întorcându-se și pornind. Nu te deranjează, nu?

Mă deranja, dar m-am gândit că ăsta era genul de întrebare care nu aștepta un răspuns. Deși nu eram complet sigur. Nu eram un tocilar, dar îmi petrecusem o mare parte a copilăriei studiindu-i pe Epici, așa că experiența mea în materie de interacțiuni sociale era limitată. Mă amestecam cu oamenii obișnuiți cam la fel de bine cum se amestecă o găleată de vopsea cu un sac cu gerbili.

— Șeful vostru, a zis Briggs, în timp ce ne îndepărtam puțin de mulțime. Nu l-am mai văzut de o vreme.

— Profu’ e ocupat.

— Îmi închipui. Și trebuie să spun că apreciem sincer protecția pe care tu și ai tăi o oferiți orașului.

S-a uitat peste umăr în direcția cadavrului și a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu pot spune însă că înțeleg care e planul vostru general.

— Doamnă primar? am întrebat eu.

— Șeful vostru a permis ca rotițele puterii să mă aducă în fruntea orașului Newcago, dar nu știu nimic despre planurile pe termen lung pe care le au Răzbunătorii pentru orașul ăsta… pentru țara asta chiar. Ar fi plăcut să știu ce puneți la cale.

— Asta-i ușor, am zis eu. Să omorâm Epici.

— Și dacă mai mulți Epici se asociază și atacă orașul laolaltă?

Da. Ar fi fost o problemă.

— Sourcefield ne-a terorizat vreme de cinci zile, timp în care voi ați plănuit frenetic, a zis ea. Cinci zile sub jugul altui tiran este un interval prea lung pentru un oraș. Dacă cinci sau șase Epici puternici se adună și vin aici deciși să ne extermine, nu reușesc să văd cum ne-ați proteja. În mod sigur ați ajunge să-i lichidați unul câte unul, dar, până să terminați, Newcago ar deveni un pustiu.

Acum că nu ne mai putea auzi nimeni, Briggs s-a oprit locului și s-a răsucit către mine. M-a privit în ochi și am văzut ceva în ei. Era… frică?

— Așa că te-ntreb: ce plan aveți? a zis ea încet. După ani în

care s-au ascuns și n-au atacat decât Epici cu putere medie, Răzbunătorii au ieșit la iveală și l-au doborât pe însuși Steelheart. Asta înseamnă că aveți un țel mai mare, nu-i așa? Ați pornit un război. Știți un secret ca să câștigați, nu-i așa?

— Ăăă…

Ce puteam să-i spun? Femeia asta, care supraviețuise regimului unuia dintre cei mai puternici Epici din lume – și care preluase controlul după căderea lui – mă privea cu rugăminte pe buze și cu groază în ochi.

— Da, am zis. Avem un plan.

— Și…?

— Și e posibil să fi găsit o cale de a-i opri pe toți, doamnă primar. Pe toți Epicii.

— Cum?

Am zâmbit într-un fel care speram că denotă încredere.

— E secretul Răzbunătorilor, doamnă primar. Dar aveți încredere-n mine. Știm ce facem. N-am porni niciodată un război pe care ne așteptăm să-l pierdem.

Ea a încuviințat, părând convinsă. A revenit imediat la afaceri și, acum că îmi reținuse atenția, avea zeci de întrebări pe care voia să i le pun Profului, mare parte dintre ele părând tentative de a-l poziționa politic pe el și pe Răzbunători. Dacă ar fi putut defila cu Profu’ ca prieten, influența ei în rândul elitei din Newcago ar fi crescut considerabil. Acesta fiind și unul dintre motivele pentru care păstram distanța.

O ascultam, dar eram distras de ceea ce îi spusesem. Aveau Răzbunătorii un plan? Nu tocmai.

Dar eu aveam unul.

În cele din urmă, am revenit în locul unde zăcea cadavrul lui Sourcefield. Se adunaseră și mai mulți oameni, inclusiv câțiva membri ai presei abia înmugurinde din Newcago, care făceau poze. Din păcate, au obținut și câteva instantanee de-ale mele.

Am străbătut mulțimea și am îngenuncheat lângă cadavru. Fusese un câine turbat, așa cum bine zisese Profu’. Uciderea ei chiar fusese un act de îndurare.

„A venit să ne atace pe noi”, m-am gândit. „Și e a treia care a evitat să îl înfrunte pe Profu’.” Mitosis venise în oraș când Profu’ fusese plecat. Instabam încercase să îl piardă pe Profu’ în timpul urmăririi, ținta lui fiind Abraham. Iar acum Sourcefield îl capturase pe Profu’ și îl lăsase baltă, pornind pe urma mea.

Profu’ avea dreptate. Se petrecea ceva.

— David? a întrebat Roy.

Era îngenuncheat, purtând armura neagră și cenușie a Forțelor de Ordine.

Ținea ceva în mâna înmănușată. Petale de floare în toate culorile vibrante ale curcubeului și, pe fiecare petală, câte trei-patru culori topindu-se una într-alta ca vopseaua amestecată.

— Avea astea în buzunar, a zis Roy. N-am mai găsit altceva asupra ei.

I-am făcut semn lui Abraham să se apropie, apoi i-am arătat petalele.

— Sunt din Babilar, a zis el. Cunoscut cândva drept orașul New York.

— Acolo a lucrat Mitosis înainte să vină aici, am zis eu încet. Coincidență?

— Mira-m-aș, a spus Abraham. Cred că trebuie să-i arătăm astea Profului.

6

Păstraserăm în continuare o bază secretă ascunsă în măruntaiele orașului Newcago. Deși treceam zilnic pe la un apartament aflat la suprafață ca să fac duș, de dormit dormeam aici, jos, și la fel și ceilalți. Profu' nu voia ca oamenii să știe unde să ne găsească. Având în vedere că ultimii Epici veniți în vizită încercaseră în mod special să ne ucidă pe noi, părea o decizie bună.

Eu și Abraham am străbătut un lung pasaj ascuns, săpat direct în solul metalic. Pereții tunelului aveau aspectul neted caracteristic tensorilor. Când unul dintre noi mânuia puterile dezintegratoare ale Profului, puteam transforma în pulbere secțiuni întregi de metal, piatră sau lemn. Asta îi conferea tunelului un aspect sculptat, ca și cum oțelul ar fi fost noroi prin care săpaserăm cu mâinile goale.

Cody stătea de pază la intrarea în ascunzătoare. Puneam de fiecare dată pază după o operațiune. Profu' se tot aștepta ca vreunul dintre Epicii care se iveau să fie o diversiune, cineva pe care să-l ucidem în timp ce un Epic mai puternic ne-ar fi supravegheat, încercând să descopere cum să ne ia urma.

Era foarte posibil.

„Chiar așa, ce am face dacă un grup de Epici ar decide să supună orașul?" mi-am zis înfiorat în timp ce intram împreună cu Abraham în ascunzătoare.

Luminată de becuri galbene, înfipte direct în perete, ascunzătoarea era un complex de camere de oțel de mărime potrivită. În partea opusă, Tia era așezată la birou: roșcată și între două vârste, purta ochelari, o bluză albă și blugi. Biroul ei era unul luxos, din lemn, pe care și-l instalase aici cu câteva săptămâni în urmă. Mi se păruse un semn straniu, un simbol al permanenței.

Abraham s-a dus glonț la ea și i-a pus petalele de floare pe birou. Tia le-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Unde? a întrebat ea.

— În buzunarul lui Sourcefield, am zis eu.

Tia a adunat petalele.

— E al treilea Epic la rând care vine aici și încearcă să ne distrugă, am zis eu, și fiecare are o legătură cu Babilonul Renăscut. Ce se-ntâmplă, Tia?

— Nu-s sigură, a zis ea.

— Profu' pare să știe, am spus eu. Mi-a sugerat asta mai devreme, dar nu mi-a dat alte explicații.

— Atunci o să-l las să vă spună el, când va fi pregătit, a zis ea. Deocamdată, pe masă e un dosar pentru tine. Cel pe care l-ai cerut.

Încerca să-mi distragă atenția. Mi-am lepădat rucsacul – din care se ițeau bucățile puștii mele – și mi-am încrucișat brațele pe piept, dar m-am pomenit privind către masă, pe care era un dosar cu numele meu scris pe prima pagină.

Tia s-a strecurat afară, intrând în camera Profului și lăsându-ne pe Abraham și pe mine singuri în încăperea principală. El s-a așezat pe un scaun în fața bancului de lucru, punându-și arma pe el cu un bufnet surd. În partea de jos se vedea lumina verzuie a gravatronicelor, dar unul dintre ele părea să se fi spart. Abraham a desprins câteva ustensile de pe perete și s-a apucat să dezasambleze pușca.

— Ce nu ne-or fi spunând? am zis luând dosarul de pe biroul Tiei.

— Multe, a zis Abraham.

Vagul lui accent franțuzesc îl făcea să pară îngândurat.

— Așa-i corect. Dacă vreunul dintre noi e prins, nu putem să dezvăluim ce știm.

Am mormăit, rezemându-mă de peretele de oțel lângă Abraham.

— Babilar… Babilonul Renăscut. Ai fost acolo?

— Nu.

— Nici măcar înainte? am întrebat frunzărind dosarul de la Tia. Când se numea Manhattan?

— Nu l-am vizitat niciodată. Îmi pare rău, a zis Abraham.

Am aruncat o privire către biroul Tiei. Pe el era un teanc de dosare cu un aspect familiar. Vechile dosare făcute de mine, câte unul pentru fiecare Epic despre care aflasem. M-am aplecat și am deschis unul.

Regalia, scria pe primul. *Fostă Abigail Reed.* Epica aflată în prezent la conducerea Babilarului. Am scos afară fotografia unei negrese mai vârstnice, cu un aer distins. Mi se părea cunoscută. Nu fusese judecător, mai demult? Da… și după asta avusese propria ei emisiune de televiziune. *Judecătoarea Regalia.* Am răsfoit paginile, reîmprospătându-mi memoria.

— David! m-a prevenit Abraham când am dat foaia.

— Sunt notițele mele, i-am zis.

— De pe biroul Tiei.

A continuat să lucreze la arma lui fără să mă privească.

Am oftat și am închis dosarul. Am început să îl citesc în schimb pe cel lăsat de Tia pentru mine. Înăuntru era o singură pagină, un mesaj adresat Tiei de unul dintre contactele ei, un lorist – acesta fiind numele dat de Răzbunători unei persoane care îi studia pe Epici.

Adesea e greu să cercetezi cine au fost Epicii înainte de transformarea lor, mai ales cei dintâi, spunea dosarul. *Steelheart este un exemplu excelent. Nu numai că am pierdut mult din ceea ce fusese depozitat mai înainte pe internet, dar el și-a dat osteneala să elimine orice persoană care îl cunoscuse înainte de Calamity. Acum că îi știm slăbiciunea – mulțumită tânărului tău prieten – putem presupune că a vrut să-i îndepărteze pe toți cei care-l cunoscuseră înainte, în caz că nu se temeau de el.*

Am reușit totuși să recuperez câteva informații. Pe nume Paul Jackson, Steelheart a fost o vedetă a atletismului în perioada liceului. Era totodată un bătăuș, până acolo încât, în ciuda medaliilor câștigate, nu i s-a oferit nicio bursă școlară importantă. Au avut loc incidente. Nu reușesc să găsesc documente, dar se pare că niște colegi din echipa lui s-au ales cu oasele rupte.

După terminarea liceului, s-a angajat ca paznic de noapte la o fabrică. Își petrecea zilele postând pe diverse forumuri care promovau teorii ale conspirației și speculând despre viitorul sumbru al țării. Nu cred că era o dovadă de precogniție: era unul dintr-un numeros grup de excentrici nemulțumiți de felul în care erau conduse Statele Unite. Spunea în mod frecvent că, după părerea lui, oamenii obișnuiți nu erau capabili să voteze în interesul lor.

Cam asta e tot. Recunosc însă că sunt curios de ce vreți să cunoașteți trecutul unui Epic mort. Ce cercetări faci, Tia?

Și dedesubt, cu scrisul de mână al Tiei: *Da, David, și eu sunt curioasă ce săpături faci. Vino să stăm de vorbă.*

Am lăsat jos foaia și m-am îndreptat către camera Profului. În ascunzătoare nu foloseam uși, ci doar draperii de pânză. Dinăuntru se auzeau voci.

— David… a zis Abraham.

— În notițele astea mi-a zis să vin să stăm de vorbă.

— Mă îndoiesc că voia să spună să te duci chiar acum.

Am șovăit în prag.

— …florile astea sunt un semn limpede că Abigail e amestecată, spunea Tia vorbind cu voce joasă.

Abia puteam s-o aud.

— Foarte probabil, a zis Profu'. Dar petalele în sine sunt foarte evidente. Mă fac să mă întreb dacă nu cumva vreun Epic rival încearcă să ne abată atenția asupra ei sau…

— Sau ce?

— Sau dacă nu încearcă ea însăși să ne momească într-acolo. Nu pot să n-o privesc ca pe o mănușă aruncată, Tia. Abigail vrea să vin s-o înfrunt și, cât timp n-o s-o fac, o să tot trimită inși care să-mi omoare echipa. E singurul motiv la care mă pot gândi pentru care s-o fi recrutat în mod special pe Firefight.

Firefight.

Megan.

Am intrat în încăpere, ignorând oftatul resemnat al lui Abraham.

— Megan? Ce-i cu Megan? am întrebat eu.

Tia și Profu' stăteau față în față, dar s-au răsucit amândoi către mine de parcă eram un muc aterizat pe parbriz în urma unui strănut. Mi-am sumețit bărbia și le-am înfruntat privirile. Eram un membru cu drepturi depline al acestei echipe. Puteam fi părtaș la…

Scântei! Ăștia doi chiar că știau cum să sfredelească pe cineva din priviri. Am descoperit că mă treceau transpirațiile.

— Megan, am repetat. Deci, ăăă, ați găsit-o?

— A ucis un membru al unei echipe de-a Răzbunătorilor în Babilar, a zis Profu'.

Am încasat cuvintele lui ca pe un pumn în stomac.

— N-a fost ea, am decis. Orice credeți că s-a petrecut, nu aveți informații complete. Megan nu-i așa.

— O cheamă Firefight. Persoana căreia tu-i zici Megan a fost doar o minciună ca să ne prostească pe noi.

— Nu, am zis eu. Aceea era ea, cea adevărată. Am văzut-o în ea. O cunosc. Profule, ea…

— David! s-a răstit Profu' exasperat. E una de-a lor!

— Și tu la fel! am țipat eu. Crezi că putem continua tot ca

pân-acum? Ce-o să se întâmple când o să vină în oraș un Epic ca Backbreaker sau Obliteration? Cineva care poate pur și simplu să spulbere întreg orașul ca să ne vină de hac?

— De aia n-am mers niciodată atât de departe! a țipat Profu' la rândul lui. De aia am preferat ca Răzbunătorii să fie un secret și nu am atacat niciodată Epici prea puternici! Dacă orașul ăsta va fi distrus, va fi numai vina ta, David Charleston! Zeci de mii de morți pe răspunderea ta!

Am făcut un pas îndărăt, șocat, devenind brusc conștient de ceea ce făceam. Oare chiar mă certam cu Jonathan Phaedrus, căpetenia Răzbunătorilor? Superepicul? În timp ce țipa la mine, aerul părea să se deformeze în jurul lui.

— Jon, a zis Tia încrucișându-și brațele. Asta n-a fost cinstit. Ai fost de acord să-l atacăm pe Steelheart. Aici toți suntem vinovați.

El a privit-o și căutătura mânioasă i s-a mai îndulcit. A gemut.

— Ne trebuie o ieșire din situația asta, Tia. Dacă vrem să purtăm războiul ăsta, o să avem nevoie de arme împotriva lor.

— Alți Epici, am zis eu regăsindu-mi glasul.

Profu' s-a uitat urât la mine.

— S-ar putea să aibă dreptate, a zis Tia.

Profu' s-a întors să se uite urât la ea.

— Ce am realizat până acum am realizat mulțumită puterilor tale, a zis Tia. Da, David l-a doborât pe Steelheart, dar fără scutul tău n-ar fi supraviețuit suficient cât s-o facă. Poate a venit vremea să începem să ne punem noi întrebări.

— Megan a stat atâtea luni cu noi și nu s-a întors împotriva noastră, am zis eu. Am văzut-o folosindu-și puterile și da, după aia era cam arțăgoasă, dar chiar și atunci era fată de treabă, Profule. Și în timpul luptei cu Steelheart, și-a venit în fire când m-a văzut.

Profu' a clătinat din cap.

— Nu și-a folosit puterile împotriva noastră pentru că era spioana lui Steelheart și nu voia să se dea de gol, a zis el. Admit că asta poate să o fi făcut să fie mai rezonabilă, mai mult ea însăși, în perioada cât a stat cu noi. Dar acum nu mai are niciun motiv să evite să-și folosească talentele. Puterile ei trebuie să fi preluat controlul până acum, David.

— Dar...

— David, a zis Profu', a omorât un Răzbunător.

— Au fost martori?

Profu' a șovăit.

— Nu cunosc încă toate amănuntele. Știu că există cel puțin o filmare care o arată luptându-se cu unul dintr-ai noștri. Și pe urmă acesta a fost descoperit mort.

— N-a fost ea, am zis eu, luând o hotărâre pe loc. Mă duc în Babilar s-o găsesc.

— Te duci pe naiba, a zis Profu'.

— Ce altceva să facem? am zis eu. E singurul plan pe care-l avem.

— Ăsta nu e un plan, sunt hormoni, a zis Profu'.

M-am oprit în prag, roșind, și am privit peste umăr.

Profu' a cules petalele de floare pe care Tia le lăsase pe bufet. I-a aruncat o privire. Tia, care continua să stea cu brațele încrucișate, a ridicat din umeri.

— *Eu* o să mă duc în Babilonul Renăscut, a zis în cele din urmă Profu'. Am treabă cu un vechi prieten de-acolo. Ai putea să mă însoțești, David. Dar nu pentru că vreau să o recrutezi pe Megan.

— Atunci de ce? am întrebat.

— Pentru că ești unul dintre cei mai capabili înaintași ai mei și o să am nevoie de tine. Cel mai bun lucru pe care-l putem face ca să păstrăm Newcago așa cum e acum este să îi împiedicăm pe Epici să facă o fixație pe el. Am detronat un împărat și prin asta am proclamat ceva: că zilele tiraniei Epicilor s-au încheiat și că niciun Epic, oricât de puternic, nu e la adăpost de noi. Trebuie să ne ținem promisiunea. Trebuie să-i speriem, David. În locul unui singur oraș liber, trebuie să-i facem să se confrunte cu un întreg continent pradă răzvrătirii.

— Deci vom doborî tiranii din alte orașe, am zis eu încuviințând. Și vom începe cu această Regalia.

— Dacă putem, zis Profu'. Steelheart a fost probabil cel mai puternic Epic în viață, dar ai cuvântul meu că Regalia e cea mai vicleană și asta o face la fel de periculoasă, dacă nu chiar mai mult.

— Trimite Epici aici ca să-i omoare pe Răzbunători, am subliniat eu. Se teme de tine.

— Se poate, a spus Profu'. Dar, indiferent de motive, trimițându-i încoace pe Mitosis și pe ceilalți, Regalia ne-a declarat război. Pentru asta, tu și eu o s-o ucidem, așa cum am

făcut și cu Steelheart. Așa cum ai făcut tu azi cu Sourcefield. Așa cum vom face cu orice Epic care ni se împotrivește.

Mi-a întâlnit privirea.

— Megan nu e ca ceilalți. O să vezi, am zis.

— Poate, a zis Profu'. Dar, dacă am dreptate, vreau să fii capabil să apeși pe trăgaci, fiule. Pentru că, dacă va trebui să o scape cineva de suferință, ar trebui să fie un prieten.

— Un act de îndurare, am zis eu cu gura uscată.

El a încuviințat.

— Fă-ți bagajul! O să plecăm mai târziu în noaptea asta.

7

Să plec. Din Newcago.

Niciodată nu… cum să spun?

Să plec.

Tocmai spusesem că voiam să plec. Fusese în febra momentului. Tia și Profu’ au ieșit din cameră, iar eu am rămas în prag, înțelegând treptat ce făcusem.

Nu părăsisem niciodată orașul. Nici nu visasem să părăsesc orașul. În oraș domniseră Epicii, dar în afara orașului domnea haosul.

Nu cunoscusem niciodată altă lume decât Newcago. Și acum îl părăseam.

„Ca s-o găsesc pe Megan”, mi-am zis alungându-mi neliniștea și urmându-i pe Profu’ și pe Tia în camera principală. „N-o să lipsesc decât puțin.”

Tia s-a apropiat de biroul ei și a început să-și adune notițele. Din câte se pare, dacă Profu’ mergea în Babilar, mergea și ea. Profu’ a început să le dea ordine lui Cody și Abraham. Voia ca ei doi să rămână în Newcago și să aibă grijă de oraș.

— Da, am zis. Să-mi adun lucrurile. Să plec din oraș. Chiar asta am să fac. Promite să fie amuzant.

Nimeni nu m-a băgat în seamă. Așa că, roșind, m-am dus să-mi fac bagajele. Nu aveam prea multe. Agendele mele, pe care Tia le copiase ca să existe o rezervă. Două schimburi de haine. Jacheta mea. Pușca…

Pușca. Mi-am pus rucsacul pe podea și am scos arma ruptă, apoi m-am apropiat de Abraham și i-am oferit-o ca și cum aș fi înfățișat un copil rănit dinaintea chirurgului.

El a cercetat-o, apoi m-a privit.

— O să-ți dau una din rezerva mea.

— Dar…

El mi-a pus o mână pe umăr.

— E o armă veche și te-a slujit cu credință. Dar nu crezi că ar trebui să te modernizezi și tu, David?

Mi-am coborât ochii către arma frântă. P31 era o pușcă grozavă, bazată pe vechea M14, una dintre cele mai bune arme fabricate vreodată. Acelea fuseseră niște puști solide, proiectate înainte ca totul să devină modern și mișto și depersonalizat. Când fusesem copil, fabricasem puști P31 la fabrica de muniție a

lui Steelheart. Erau niște arme solide și de nădejde.

Dar Steelheart nu-și echipase propriii soldați cu ele. P31 erau ca să fie vândute altora. Nu vrusese să dea armament modern pe mâna unor potențiali inamici.

— Da, am zis eu. Bine.

Am pus pușca jos. Nu era ca și cum aș fi fost atașat de ea. Era numai o unealtă. Pe cuvânt.

Abraham mi-a strâns umărul în semn de simpatie, apoi m-a condus în camera cu echipament, unde a început să cotrobăie prin lăzi.

— Vrei ceva cu rază medie. Un 5.56, da?

— Cred.

— AR-15?

— Câh! AR-15? Aș prefera să nu mi se strice pușca o dată la două săptămâni.

În plus, în zilele noastre orice aspirant la glorie avea un M16 sau un M4.

— G7.

— Nu-i destul de precisă.

— FAL?

— Un 7.62? Poate. Deși nu-mi plac trăgacele lor.

— Ești pretențios ca o femeie care-și cumpără pantofi, a bodogănit Abraham.

— Hei, asta e o jignire! am protestat eu.

Cunoscusem o grămadă de femei mai pretențioase în privința armelor lor decât în privința încălțărilor.

Abraham a scotocit într-un cufăr și a scos o pușcă.

— Ia uite! De asta ce zici?

— O Gottschalk? am întrebat sceptic.

— Sigur. E foarte modernă.

— E nemțească.

— Nemții fac arme foarte bune, a zis Abraham. Asta are tot ce-ți trebuie. Foc automat, în rafale sau semiautomat, declanșare de la distanță, lunetă retractabilă, magazii uriașe, capacitatea să tragă cu trasoare și cu gloanțe moderne. Foarte precisă, lunetă performantă, trăgaci solid, nici prea moale, nici prea rigid.

Am luat arma, nesigur. Era așa de… neagră.

Îmi plăceau puștile cu ceva lemn în ele, armele care aveau ceva natural. Ca și cum le-ai fi putut folosi la vânătoare, nu doar

ca să ucizi oameni cu ele. Pușca asta era toată numai din plastic și metal negru. Semăna cu armele celor din Forțele de Ordine.

Abraham m-a plesnit peste umăr de parcă aș fi luat deja hotărârea și a ieșit să discute cu Profu'. Am ridicat arma, ținând-o de țeavă. Tot ce spusese Abraham despre ea era corect. Mă pricepeam la arme de foc și Gottschalkul era o pușcă bună.

— Să știi că ești în perioada de probă, i-am zis. Ai face bine să mă impresionezi.

Super. Acuma vorbeam cu puștile. Am oftat și mi-am pus-o pe umăr, apoi am vârât în buzunare câteva încărcătoare.

Am ieșit din sala cu echipamentul și mi-am trecut în revistă micul rucsac cu lucruri. Nu-mi luase mult să-mi împachetez întreaga viață.

— Echipa lui Devin din St Lotus e deja pe drum, le spunea Profu' lui Abraham și Cody. O să vă ajute să apărați Newcago. Nu spuneți nimănui că am plecat și nu intrați în conflict cu niciun Epic până nu sosește noua echipă. Țineți legătura cu Tia și spuneți-i orice se petrece aici.

Abraham și Cody au încuviințat. Erau obișnuiți ca echipele să se despartă și să se deplaseze. Tot nu știam câți membri aveau în total Răzbunătorii. Uneori vorbeau ca și cum ar fi fost o singură echipă, dar știam că era o prefăcătorie care să inducă în eroare pe oricine ne-ar fi spionat.

Abraham mi-a strâns mâna, apoi a scos un obiect din buzunar și mi l-a întins. Un lănțișor de argint de care atârna un medalion în formă de S stilizat. Era semnul Credincioșilor, religia lui Abraham.

— Abraham... am zis.

— Știu că nu crezi, a zis el. Dar trăiești chiar acum profeția, David. E așa cum a zis tatăl tău. Eroii vor veni. Într-un fel, au și făcut-o.

Am tras cu coada ochiului către Profu', care îi dădea lui Cody un sac marinăresc. Am strâns în pumn medalionul lui Abraham și am încuviințat. El și alții ca el credeau că Epicii cei cruzi erau o încercare trimisă de Dumnezeu și că, dacă omenirea avea să reziste, Epicii buni aveau să vină și ei.

Era o naivitate. Da, începeam eu însumi să mă gândesc cum anume ne-ar fi putut ajuta Epicii buni, ca Profu', dar nu credeam în tot talmeș-balmeșul ăla religios. Însă Abraham îmi era prieten și darul lui era sincer.

— Mersi, am zis.

— Rezistă, a spus Abraham. Așa se vede cine-i cu adevărat bărbat. Cel care va rezista acolo unde alții se complac.

Abraham a luat rucsacul Tiei. Pregătirile ei și ale Profului nu duraseră mult mai mult ca ale mele. Ca Răzbunător, învățai să trăiești cu puține. Schimbaserăm deja ascunzătoarea de patru ori de când eram cu ei.

Înainte să plecăm, am intrat în camera lui Edmund ca să-mi iau la revedere. Citea un roman la lumina unei veioze, o veche carte SF cu paginile îngălbenite. Era cel mai ciudat Epic pe care mi l-aș fi putut imagina. Zvelt, vârstnic, cu glas blând... Când s-a ridicat să mă întâmpine, pe buze i s-a ivit un zâmbet sincer.

— Da? a întrebat el.

— O să plec o vreme, am zis.

— O!

Nu ascultase discuțiile noastre. Edmund își petrecea cea mai mare parte a timpului în cămăruța asta, citind. Părea să ia poziția sa de subordonat ca pe ceva de la sine înțeles și să se bucure de viață așa cum era. Era un dăruitor, ca Profu'. În cazul lui Edmund, el își dăruia puterile membrilor Forțelor de Ordine, care le foloseau ca să încarce bateriile ce mențineau orașul în funcțiune.

— Edmund? l-am întrebat în timp ce ne strângeam mâinile. Știi care e slăbiciunea ta?

El a ridicat din umeri.

— Ți-am mai spus și altădată că nu par să am una.

Și noi îl bănuiam că ne minte. Profu' nu insistase: în toate celelalte privințe, Edmund ne făcea pe voie.

— Edmund, ar putea fi important, am zis eu încet. Ca să-i oprim pe Epici. Pe toți.

Erau foarte puțini Epici cu care să fi avut prilejul să port o conversație. Mai ales una despre puterile lor.

— Scuze, a zis Edmund. O vreme am crezut că știu, dar m-am înșelat. Acum sunt la fel de nedumerit ca toată lumea.

— Păi și care credeai că e?

— Să mă aflu în preajma unui câine, a zis el. Dar nu mă afectează așa cum credeam.

M-am încruntat și mi-am notat în minte să-i spun Profului. Era mai mult decât obținuserăm vreodată de la el.

— Mulțumesc oricum, i-am zis. Și îți mulțumesc pentru tot ce

faci pentru Newcago.

Edmund s-a dus înapoi spre scaun și a luat cartea în mână.

— Mereu va fi un Epic care să mă controleze, fie că e Steelheart sau Limelight. Dar nu contează. Oricum nu-mi place să fiu eu șeful.

S-a așezat și s-a reapucat de citit.

Am oftat și am revenit în camera principală. Acolo, Profu' tocmai își punea rucsacul pe umăr, așa că l-am urmat, încheind șirul și ieșind în catacombele de sub Newcago.

Timp de jumătate de oră, am făcut doar puțină conversație, mergând pe jos până la unul dintre garajele ascunse din apropierea unui drum ce ieșea din subteran pe străzile orașului. Acolo, Abraham și Cody ne-au mutat echipamentul într-un jeep. Sperasem că vom lua un elicopter, dar se pare că ar fi fost prea bătător la ochi.

— Stai cu ochi-n patru după *púcas*[2] cât călătorești, flăcău, a zis Cody strângându-mi mâna. Ar putea să ia orice formă pe-acolo.

— Înc-odată, alea-s din mitologia irlandeză, prostănacule! a zis Tia instalându-se pe scaunul din fața mea.

Cody s-a mulțumit să-mi facă cu ochiul și mi-a aruncat șapca lui de camuflaj.

— Aveți grijă de voi, oameni buni.

Mi-a făcut semn cu degetul mare ridicat și apoi el și Abraham s-au retras din nou în subteran.

Așa se face că, peste puțin timp, m-am pomenit pe bancheta din spate a jeepului, cu vântul fluturându-mi părul, ținând în mâini o pușcă nouă și privind cum orașul, casa mea vreme de nouăsprezece ani, rămânea în urmă. Conturul lui întunecat la orizont era ceva ce nu văzusem decât arareori. Chiar și înainte de Calamity, fusesem întotdeauna fie printre, fie sub clădirile orașului.

Cine eram eu, dacă nu eram în Newcago? Era un gol similar cu acela pe care îl simțeam în mine în anumite nopți, când mă întrebam ce să fac cu viața mea, acum că *el* nu mai era. Acum că învinsesem și îl răzbunasem pe tata.

---

[2] Creaturi din mitologia celtică. Descrise ca niște făpturi Mănoase, capabile să-și schimbe forma, sunt fie benefice, fie răuvoitoare. Se pot transforma în cai, câini sau iepuri și uneori și în oameni, deși păstrează anumite caracteristici animale, cum ar fi urechile sau coada.

Răspunsul începea să se instaleze în mine ca un dinozaur în cuibarul lui. Viața mea nu se mai reducea la un singur oraș, la un singur Epic. Aveam de dus un război. Trebuia să aflu cum să-i opresc pe Epici.

De tot.

PARTEA A DOUA

8

Hârtiile îmi fâlfâiau în mâini în timp ce mașina gonea pe autostradă. Ajunseserăm pe o porțiune de asfalt relativ intact, deși când și când tot mai săltăm pe câte o suprafață mai accidentată. Nu îmi imaginasem că un drum ca ăsta se putea strica atât de repede. Nu trecuseră nici treisprezece ani de la Calamity, dar autostrada era deja plină de gropi și, prin crăpăturile din asfalt, plantele se ițeau ca degetele unor zombi dornici să iasă din morminte.

Multe orașe prin care trecuserăm erau în ruine, cu geamuri sparte și clădiri dărăpănate. Am zărit și așezări într-o stare mai bună, luminate de focuri depărtate, dar acestea aduceau mai degrabă a buncăre, înconjurate de ziduri și de câmpuri întinse, fiefuri conduse de diverși Epici.

Am călătorit numai noaptea și, deși mai vedeam câte un foc din când în când, n-am zărit nicio licărire de electricitate. Newcago chiar era o anomalie. Nu numai că oțelul conservase zgârie-norii și peisajul citadin elegant, dar domnia lui Steelheart asigurase în continuare serviciile de bază.

Profu' conducea cu ochelari de protecție, căci farurile jeepului fuseseră înlocuite cu proiectoare cu lumină ultravioletă, invizibile pentru oricine nu purta echipamentul optic potrivit. Stăteam pe bancheta din spate și îmi țineam de urât citind notițele și eseurile pe care mi le dăduse Tia. Țineam foile într-o cutiuță din poală în care era o lanternă și asta camufla cea mai mare parte a luminii.

Mașina a încetinit și a început să se zguduie, în timp ce Profu' conducea pe o porțiune de asfalt sfărâmat. Pe marginile drumului se înșirau mașini ca niște carcase gigantice de gândaci. Mai întâi li se extrăsese benzina, apoi fuseseră dezmembrate pentru piese de rezervă. Din fericire, vehiculul nostru fusese reconvertit și mergea cu una dintre bateriile alimentate de Edmund.

În timp ce străbăteam încet porțiunea sfărâmată, am auzit un zgomot în întuneric, ca trosnetul unei crengi. Bancheta din spate a jeepului nu era foarte lată, dar mașina nu avea acoperiș, așa

că am putut să pun cutia deoparte și să manevrez pușca fără greutate. Am dus-o la umăr și am apăsat pe un buton care a făcut să se deplieze luneta automată. Am fost silit să recunosc că mergea bine, comutând pe vederea de noapte fără să-i comand eu și permițându-mi să focalizez asupra sursei zgomotului.

Holovizorul mi-a înfățișat câțiva vagabonzi în haine zdrențuite, ghemuiți în întuneric îndărătul uneia dintre mașinile stricate. Arătau ca niște sălbatici, cu bărbi lungi și haine croite la nimereală. I-am urmărit cu piedica netrasă, căutând arme, până când a apărut un alt cap. O fetiță, de vreo cinci ani poate. Unul dintre bărbați a dojenit-o, trăgând-o la loc în ascunziș, și au continuat să privească jeepul până când am ieșit de pe porțiunea de asfalt deteriorat și am accelerat, lăsându-i în urmă.

Am coborât pușca.

— Chiar e nasol aici afară.

— Ori de câte ori un oraș începe să se organizeze, un Epic decide fie să-l conducă, fie să-l distrugă, a zis Tia de pe locul de lângă șofer.

— E și mai rău când unul dintre locuitori capătă puteri, a zis Profu' încet.

Apariția unor Epici noi era rară, dar se întâmpla. Într-un oraș ca Newcago aveam parte de unul la patru-cinci ani. Dar erau periculoși, căci, aproape întotdeauna, Epicii o cam luau razna imediat după ce își dobândeau puterile și le foloseau fără măsură, distrugând. Steelheart aduna repede indivizii de acest gen și îi supunea. Aici nu avea cine să pună stavilă nebuniei lor inițiale.

M-am așezat din nou la loc, tulburat, dar în cele din urmă mi-am reluat lectura. Era a treia noapte pe drum. Când se crăpase de ziuă după cea dintâi noapte, Profu' ne condusese până la o casă conspirativă. Se pare că Răzbunătorii aveau multe asemenea locuințe, presărate de-a lungul arterelor importante. De obicei, erau găuri săpate în stâncă cu ajutorul tensorilor, protejate de uși camuflate.

Nu stăruisem pe lângă Profu' ca să aflu mai multe despre tensori. Chiar și cu mine discuta despre ei ca și cum ar fi fost o tehnologie, și nu un camuflaj al puterilor lui. Nu le permitea decât Răzbunătorilor din echipa lui personală să îi utilizeze, ceea ce era logic. Puterile majorității Epicilor aveau o rază specifică

de acțiune. Din câte îmi dădusem eu seama, trebuia să fii cam la 20 de kilometri de Profu’ pentru ca tensorii sau scuturile lui energetice să funcționeze.

Situația era și mai confuză din pricină că Răzbunătorii chiar aveau tehnologii care imitau puterile Epicilor. Cum ar fi fost pistolul electromagnetic pe care îl folosisem în timpul luptei cu Steelheart și ansa pe care o utilizau ca să testeze dacă cineva era Epic sau nu. Bănuisem că și acestea erau alimentate în secret cu puterile Profului, dar el îmi jurase că nu era cazul. Chiar era posibil să ucizi un Epic, apoi să folosești ceva din ADN-ul lui ca să creezi un dispozitiv ce îi reproducea puterile. De asta era așa credibilă înșelătoria Profului. Cum să te gândești că șeful echipei tale era un Epic, când exista o explicație tehnică perfectă pentru ceea ce putea face echipa?

Am frunzărit notițele capsate pe care mi le dăduse Tia, până am ajuns la ultimele pagini. Aici am descoperit profilul lui Sourcefield, pe care i-l alcătuiserăm la puțin timp după sosirea ei în Newcago. *Emiline Bask. Fostă recepționeră la un hotel. Fan al cinematografului asiatic pulp. A căpătat puteri de Epic la doi ani după Calamity.*

I-am parcurs în fugă povestea vieții. Stătuse un timp în Detroit, Madison și Little Blackstone. Se aliase cu Static și cu banda lui de Epici vreme de câțiva ani, apoi dispăruse un timp, înainte să apară în Newcago și să încerce să ne omoare pe noi. Era interesant, dar eu nu asta căutam. Voiam să-i cunosc trecutul pre-Epic și mai ales personalitatea pe care o avusese înainte să devină una dintre ei. Fusese și ea o scandalagioaică, asemeni lui Steelheart?

Nu aveam decât câteva paragrafe. Fusese crescută de o mătușă după ce mama ei se sinucisese, dar nu se spunea nimic despre firea ei. La final era o notă scrisă de mână: „Trauma mamei legată în mod evident de bunici.”

M-am aplecat în față în timp ce jeepul a accelerat puțin.

— Tia?

— Mm? a zis ea ridicându-și ochii din datapadul pe care îl ținea într-o cutie ca a mea, ca să-i camufleze luminozitatea.

— Ce înseamnă partea asta unde se referă la trauma mamei lui Sourcefield ca fiind legată cumva de bunici?

— Nu-s sigură, a zis ea. Ce ți-am dat face parte dintr-un dosar mai mare pe care l-a adunat Jori. Ne-a trimis numai informațiile

relevante.

Dosarele mele nu aveau mare lucru despre Sourcefield. Am citit din nou paragraful, în lumina din cutia mea de pantofi.

— Te superi dacă te rog să-i ceri restul informației?

— De ce te fascinează așa tare Epicii morți? m-a întrebat Tia.

Profu' a continuat să se uite drept înainte, dar a părut să ciulească urechile.

— Îl mai ții minte pe Mitosis? am întrebat. Epicul care a încercat să ocupe Newcago acum câteva luni?

— Sigur că da.

— Slăbiciunea lui era muzica rock, am zis eu. Mai precis, propria muzică. Fusese o vedetă rock minoră înainte să capete puterile de Epic.

— Și?

— Și nu e cam mare coincidența? Ca muzica lui să-i anuleze puterile? Tia, dacă slăbiciunile astea au și ele regulile lor? Unele pe care nu le-am depistat noi încă?

— Cineva s-ar fi prins, a zis Profu'.

— Așa să fie? am întrebat eu. La început nici măcar nu se știa că au slăbiciuni. Epicii nu se repezeau să le povestească oamenilor despre ele. În plus, a fost haos generalizat.

— Și acum ce s-a schimbat? a întrebat Tia.

— Acum e haos instituționalizat, am zis eu. De cât timp au trecut Răzbunătorii la fapte? De când au început loriștii să adune date despre slăbiciuni? N-au trecut decât câțiva ani, corect? Și pe atunci se știa numai că slăbiciunile Epicilor sunt bizare și nu urmează nicio regulă. Dar dacă nu-i așa?

Tia a tastat pe datapad.

— Presupun că merită cercetat. O să îți fac rost de mai multe date despre trecutul lui Sourcefield.

Am încuviințat, privind printre ei în lungul drumului, către răsărit. Nu vedeam mare lucru în beznă, deși o ceață luminoasă la orizont m-a surprins. Era o lumină?

— E deja dimineață? am întrebat verificându-mi mobilul.

— Nu, a zis Profu'. E orașul.

Babilonul Renăscut.

— Așa curând?

— David, călătorim de mai bine de două zile, a zis Tia.

— Da, dar Babilarul e în cealaltă parte a țării! Am crezut… Nu știu, c-o să ne ia măcar o săptămână. Sau două.

Profu’ a pufnit.

— Când drumurile erau bune, puteai să faci călătoria asta într-o singură zi de condus.

Profu’ a accelerat, iar eu m-am proptit mai bine pe banchetă, ca să fac față hopurilor. Era evident că voia să ajungă în oraș cu mult înainte să se crape de ziuă. Am străbătut suburbii tot mai numeroase, dar, chiar și așa, totul era atât de... pustiu. Îmi imaginasem clădiri pretutindeni, poate cu ferme înghesuite printre ele. Adevărul era că peisajul, odată ce ieșeai din Newcago, părea să fie plin de... ei bine, o grămadă de nimic.

Lumea era mai mare și totuși mai mică decât mi-o imaginasem.

— Profule, o cunoști pe Regalia? am zis eu deodată.

Tia mi-a aruncat o privire. Profu’ și-a văzut de condus.

— Ce-ți amintești despre Regalia, David? a zis Tia, poate ca să spargă tăcerea. Din notițele tale?

— M-am uitat pe ele, am zis eu entuziasmându-mă. E unul dintre cei mai puternici Epici și unul dintre cei mai misterioși. Manipularea apei, proiecție de la distanță, indicii ale cel puțin unei alte puteri importante.

Tia a pufnit.

— Ce e? am întrebat.

— Tonul tău, a zis ea. Parcă ești un fan discutând despre filmul lui favorit.

Am roșit.

— Credeam că-i urăști pe Epici, a zis Tia.

— Îi urăsc, am răspuns.

Ei, știți, cu excepția celei de care m-am cam îndrăgostit. Și a Profului. Și, probabil, a lui Edmund.

— E complicat. L-am urât pe Steelheart. L-am urât din toată inima și, din cauza lui, i-am urât pe toți ceilalți. Dar, în același timp, mi-am petrecut viața studiindu-i, învățând despre ei...

— Nu poți să te dedici complet unui subiect fără să ajungi să-l respecți, a zis încet Profu’.

— Da, am fost eu de acord.

În copilărie fusesem fascinat de rechini. Citisem tot ce putusem despre ei, inclusiv relatările celor mai cumplite decese provocate de rechini. Îmi plăcuse să citesc despre ei tocmai pentru că erau periculoși, mortali, stranii. Epicii erau la fel, dar într-o măsură și mai mare. Creaturi ca Regalia – misterioase,

dinamice, puternice – erau fascinante.

— Nu mi-ai răspuns dacă ai cunoscut-o sau nu pe Regalia, am remarcat eu.

— Nu, așa e, a zis Profu’.

Știam că nu era cazul să mai insist. Am pătruns în curând printre ruinele unui oraș mai mare, dar nu păream să fi ajuns în Babilar sau cel puțin nu ne apropiaserăm de strălucirea aceea. Orașul ăsta era întunecat ca smoala, fără măcar un foc, ca să nu mai pomenesc de electricitate. Ceea ce zărisem mai devreme se afla dincolo de el, în depărtare, și nici acelea nu erau cu adevărat lumini. Mai degrabă o aureolă vagă în aer, ca aceea provocată de mai multe spații luminate, deși nu am reușit să deslușesc lumini distincte. Eram încă prea departe și clădirile îmi blocau vederea.

Mi-am luat pușca și am privit peisajul fugar prin luneta adaptată la vederea de noapte. Aproape totul era ruginit și se năruia, deși acest oraș era mai mare ca acelea pe care le străbătuserăm până aici. Și, cine știe de ce, mi se părea greșit. Atât de cenușiu, atât de dezolant. Atât de… fals?

„Pentru că arată ca-n filme”, mi-am dat seama, amintindu-mi de peliculele pe care le urmărisem alături de ceilalți copii de la Fabrică. Noi toți trăiserăm în Newcago, un oraș din oțel pur. Panourile decolorate, pereții de cărămidă, grămezile de lemne erau lucruri care aparțineau unei alte lumi. Singurul loc unde le mai văzusem până atunci fuseseră filmele.

Asta era ceea ce restul lumii considera normal. Ce ciudat!

Am mers vreme îndelungată prin acest oraș mort, tot pe autostradă, dar cu viteză mai mică. Am presupus că Profu’ nu voia să facă zgomot. În cele din urmă, a condus către o ieșire de pe autostradă și am coborât în bezna orașului.

— Ăsta e Babilarul? am întrebat încet.

— Nu, a zis Profu’. Este… a fost… New Jersey. Fort Lee, mai precis.

Am descoperit că eram nervos. Din cochiliile sparte ale clădirilor ne putea privi oricine. Locul ăsta era abandonat, un mormânt enorm al vremurilor de dinainte de Calamity.

— Ce gol e, am șoptit, în timp ce Profu’ vâra mașina pe o străduță.

— Mulți au murit luptându-se cu Epicii, a șoptit Tia. Și mai mulți au murit odată ce Epicii chiar au început să riposteze. Dar

cei mai mulți au murit în haosul care a urmat după ce civilizația s-a… predat.

— Mulți oameni evită orașele, a zis Profu’. E greu să cultivi ceva în ele și atrag cel mai rău soi de tâlhari. Însă regiunea asta nu-i așa pustie cum o crezi tu.

A cotit. Nu mi-a scăpat faptul că Tia avea un pistol în poală, deși nu o văzusem vreodată să tragă.

— În plus, a adăugat Profu’, mai toți cei din zonă s-au mutat până acum pe insulă.

— Viața-i mai bună acolo? am întrebat.

— Depinde.

A oprit jeepul în mijlocul drumului întunecat și s-a întors să mă privească.

— Cât de mult te încrezi în Epici?

Părea o întrebare capcană, având în vedere sursa ei. A coborât din jeep și cizmele i-au scrâșnit pe asfalt. Tia a coborât pe cealaltă parte și au pornit amândoi către o clădire înaltă.

— Ce-i asta? i-am întrebat ridicându-mă în picioare în partea din spate a jeepului. Unde-i drumul spre Babilar?

— Nu putem intra cu mașina în Babilar, a zis Profu’ oprindu-se la ușa clădirii.

— Ar bate prea tare la ochi? am întrebat sărind jos și alăturându-mă lor.

— Ar fi și ăsta un motiv, a zis Profu’. Dar în principal fiindcă orașul nu are străzi. Vino! E timpul să faci cunoștință cu noua echipă.

Și a deschis ușa.

9

Am intrat în clădire în urma Profului și a Tiei. Arăta ca garajul unui mecanic de odinioară, cu uși mari, rabatabile în partea din față. Și mirosea... prea proaspăt. Nici vorbă de mirosul stătut al încăperilor uitate din subteranul lui Newcago. Dar domnea un întuneric sinistru, negru ca smoala. N-am reușit să deslușesc mare lucru, cu excepția unor forme mari și întunecate ce ar fi putut fi vehicule.

Mi-am dat jos pușca de pe umăr, simțind cum mi se zburlește părul pe ceafă. Dacă era o cursă? Se pregătise Profu' pentru cazul în care...

Lumina s-a aprins brusc. Orbit, am tras o înjurătură și m-am azvârlit într-o parte, lovindu-mă cu spinarea de ceva mare. Am dus pușca la ochi.

— Pardon! a exclamat o voce feminină. Scuze, scuze, scuze. Prea multă lumină!

Undeva în apropiere, Profu' a mârâit. Cu patul puștii lipit bine de umăr, am clipit până am reușit să-mi dau seama că ne aflam într-un soi de atelier. Eram înconjurați de bancuri pline de unelte și de mașini pe jumătate dezasamblate, inclusiv un jeep ca al nostru.

Am auzit o ușă închizându-se în spatele meu și mi-am ațintit pușca în direcția respectivă. O închisese o femeie hispanică înaltă, de vreo treizeci de ani. Avea fața colțuroasă și părul negru, cu o șuviță vopsită în purpuriu pe frunte. Purta o cămașă roșie, un blazer și o cravată neagră.

— Mizzy! s-a răstit femeia. Ideea era să ții luminile stinse până intră ei, ca să *nu* afle tot cartierul că avem curent electric. Ceea ce e exclus dacă aprinzi luminile câtă vreme ușa e încă larg deschisă!

— Scuze! a strigat vocea de mai înainte, stârnind ecouri în încăperea spațioasă.

Femeia hispanică mi-a aruncat o privire.

— Puștiule, lasă jos pușca aia până nu rănești pe careva!

A trecut pe lângă mine și l-a salutat neglijent pe Profu'.

El i-a întins o mână.

— Val.

— Jon, a zis Val luându-i mâna. M-a surprins mesajul tău. Nu mă așteptam să revii așa repede.

— Având în vedere cele petrecute, mi-am imaginat că o să pui la cale ceva nesăbuit, a zis Profu'.

— Ai venit să mă oprești, domnule? a întrebat Val cu răceală în glas.

— Scântei, nu! a zis Profu'. Am venit să te ajut.

Expresia lui Val s-a înmuiat și în colțul gurii i s-a ivit umbra unui zâmbet. M-a indicat cu capul.

— Ăsta e Steelslayer?

— Da, a răspuns Profu', în timp ce eu ieșeam în sfârșit afară din ascunzătoare.

— Excelente reflexe, groaznice gusturi vestimentare, a zis Val măsurându-mă de sus până jos. Mizzy, unde naiba ești?

— Scuze! a răsunat vocea de mai-nainte, însoțită de zăngănituri. Vin acum!

Alăturându-mă Tiei, am zărit o tânără negresă care cobora de pe o pasarelă de deasupra, purtând pe umăr o pușcă cu lunetă. A ajuns jos și a pornit spre noi în pas alergător, de parcă era pe arcuri. Purta blugi și o jachetă scurtă, cu un tricou alb și strâmt pe dedesubt. Avea părul împletit în codițe lipite de scalp, care i se desfăceau într-un nor cârlionțat la ceafă.

Tia și Profu' au privit-o pe Val. Tia a ridicat dintr-o sprânceană.

— Mizzy e foarte capabilă, a zis Val. E doar puțin cam...

Apropiindu-se de noi, Mizzy a încercat să treacă pe sub botul jeepului pe jumătate dezasamblat de pe rampă. Însă țeava puștii de pe umărul ei era prea ridicată și s-a izbit zăngănind de botul jeepului, trăgând-o înapoi. Ea a icnit, prinzându-se de jeep ca și cum ar fi vrut să-l sprijine, deși acesta nici nu se clintise. Apoi l-a bătut cu palma pe caroserie în chip de scuze.

Avea vreo șaptesprezece ani sau cam pe-acolo și o față drăguță și rotundă, cu pielea cafeniu-deschis. „Zâmbește prea larg ca să fie o refugiată", mi-am zis, în timp ce ea se apropia în fugă și-l saluta pe Profu'. „Unde o fi trăit de nu și-a pierdut firea asta exuberantă?"

— Unde-i Exel? a întrebat Tia.

— Păzește barca, a răspuns Val.

Profu' a încuviințat, apoi a arătat către Val.

— David, fă cunoștință cu Valentine, comandanta acestei celule a Răzbunătorilor. Ea și ai ei locuiesc în Babilonul Renăscut de doi ani, spionând-o pe Regalia. O să urmezi ordinele ei ca și cum ar veni de la mine. Ai înțeles?

— Am priceput. Val, ești înaintaș?

Val s-a întunecat la față.

— Sunt la operațiuni, a zis ea fără să îmi explice de ce o supăraseră spusele mele. Deși, dacă Tia se va alătura acestei echipe…

— Da, a zis Tia.

— Atunci probabil că ea va conduce operațiunile, a zis Val. Oricum aș prefera activitatea de teren. Dar nu sunt înaintaș. Mă ocup de armamentul greu și de transportul motorizat.

Profu’ a încuviințat, gesticulând către Mizzy.

— Și ea e Missouri Williams, presupun?

— Încântată să vă cunosc, domnule! a zis Mizzy.

Părea genul pe care o încânta totul.

— Sunt noul lunetist al echipei. Înainte m-am ocupat de echipament și reparații și am experiență cu demolările. Mă antrenez să devin înaintaș, domnule.

— Ba pe naiba, a zis Val. Profule, se pricepe să tragă. Sam o luase sub aripa lui…

„Probabil persoana pe care au pierdut-o de curând”, mi-am zis, interpretând expresia rigidă a Profului și tristețea de pe chipul Tiei. Sam. Am presupus că fusese înaintașul lor, cel care înfrunta cele mai mari pericole, intrând în contact cu Epicii și atrăgându-i în curse.

Era rolul pe care-l jucam eu în cadrul echipei mele. Rolul lui Megan înainte să plece. Nu-l cunoscusem pe Sam, dar n-am putut să nu simt un val de simpatie față de cel căzut. Murise ripostând.

Dar Megan nu era vinovată, indiferent ce credea Profu’.

— Mă bucur că te avem printre noi, Mizzy, a zis Profu’ cu o voce neutră.

Am simțit o doză sănătoasă de scepticism în tonul lui, dar asta numai pentru că îl cunoșteam destul de bine.

— Du-te să ne bagi jeepul în garaj. David, mergi cu ea și ține-ți pușca la îndemână!

L-am privit, ridicând dintr-o sprânceană. El mi-a întors o căutătură inexpresivă. „Da”, spunea privirea lui, „te-am expediat de-aici pentru câteva minute. Împacă-te cu ideea!”

Am oftat, dar am urmat-o pe Mizzy pe ușa laterală, stingând luminile din mers. Ceilalți au rămas pe întuneric, dar așa, închisul și deschisul ușii erau mai greu de observat.

Mi-am dus la ochi noua pușcă, i-am activat luneta și m-am apropiat de jeep împreună cu Mizzy. În spatele nostru, una dintre ușile garajului s-a deschis, aproape fără zgomot. Înăuntru i-am zărit, la lumina vagă a stelelor, pe Profu', Tia și Val discutând pe șoptite.

— Scântei! a zis Mizzy încet. E intimidant.

— Cine? Profu'? am întrebat eu.

— Daaa, a zis ea ajungând lângă jeep. Uau! Phaedrus în persoană. Nu m-am făcut prea tare de râs, nu?

— Ăăă, nu.

Nu mai mult decât mă făcusem eu în câteva ocazii după ce îl cunoscusem pe Jon. Îmi dădeam seama cât de tare te putea intimida prezența lui.

— Bine, a zis ea.

L-a privit pe Profu' prin întuneric, încruntată. Apoi s-a întors către mine și mi-a întins mâna.

— Sunt Mizzy.

— Tocmai ne-au făcut cunoștință.

— Știu, a zis ea, dar eu nu am apucat să mă prezint. Ești David Charleston, tipul care l-a omorât pe Steelheart.

— Eu sunt, am zis luându-i mâna după o clipă de șovăială.

Fata era cam ciudățică.

Ea mi-a strâns mâna, apoi s-a apropiat mai mult de mine.

— Ești fantastic, a zis ea încet. Scântei! Doi eroi într-o singură zi! Trebuie să-mi scriu asta în jurnal.

A urcat în jeep și a pornit motorul. Am examinat zona prin lunetă, ca să văd dacă nu ne observase cineva. N-am văzut nimic, așa că am dat îndărăt către garaj, urmând jeepul condus de Mizzy.

Am încercat să nu pun prea tare la inimă faptul că Profu' îi ceruse ei, și nu mie să bage jeepul în garaj. Chiar pot să parchez un jeep fără să-l accidentez. Scântei, nici măcar nu mai lovesc mașina când iau curbele. În majoritatea cazurilor.

Mizzy a coborât ușa garajului și a încuiat-o. Profu', Tia și Val și-au încheiat conversația lor clandestină și Val ne-a condus către partea din spate a atelierului, apoi într-un tunel pe sub străzi. Mă așteptam să mergem o bucată bună de drum, dar nu, peste doar câteva minute ea ne-a condus din nou la suprafață, printr-o trapă ce dădea spre exterior.

Aici, apa clipocea lovindu-se de un doc și un râu lat ieșea din

oraș, formând un golf întunecat. Departe, pe malul celălalt, scânteiau lumini colorate. Sute și sute. Mă uitasem pe hărți înainte să venim încoace și am reușit să-mi dau seama unde ne aflam. Râul era Hudsonul și acela de dincolo era fostul Manhattan, actualul Babilon Renăscut. Se părea că aveau curent electric și aceasta era sursa aurei luminoase îndepărtate pe care o văzuserăm mai devreme. Dar de ce erau luminile astea atât de colorate? Și nefiresc de slabe?

Am mijit ochii, încercând să deslușesc detaliile, dar luminile erau numai niște aglomerări de puncte. I-am urmat pe membrii echipei de-a lungul docului și n-a trecut mult înainte ca apa să-mi captiveze complet atenția. Deși locuisem în Newcago, nu mai fusesem niciodată în preajma unei întinderi mari de apă. Steelheart transformase o bună parte din Lacul Michigan în oțel, așa că nu ajunsesem pe coastă. Ceva în legătură cu adâncurile acestea întunecate mi-a produs o tulburare stranie.

Înaintea noastră, la capătul docului, s-a aprins o lanternă, luminând o barcă cu motor de dimensiuni medii, în spatele căreia era așezat un tip imens, într-o flanelă roșie confecționată probabil din vreo cinci cămăși normale. Era creț și cu barbă și ne-a făcut cu mâna zâmbind larg.

Scântei, era ditamai huiduma! Era ca și cum un tăietor de lemne ar fi înghițit alți tăietori de lemne și puterile lor s-ar fi combinat formând un tăietor de lemne cu adevărat uriaș. S-a ridicat în picioare în timp ce Val sărea în barcă. A dat mâna cu Profu’ și Tia și mi-a zâmbit.

— Exel, s-a prezentat el cu glas moale.

Făcuse o scurtă pauză între silabe, ca și cum ar fi pronunțat X. L. M-am întrebat care o fi fost rolul lui în echipă.

— Tu ești Steelslayer?

— Da, am zis dând mâna cu el.

Speram că întunericul îmi masca jena. Mai întâi Val, apoi tipul ăsta, referindu-se astfel la mine.

— Dar nu trebuie să-mi zici așa.

— E o onoare, a zis Exel retrăgându-se.

Se așteptau să urc în barcă. N-ar fi trebuit să fie o problemă, nu-i așa? Mi-am dat seama că transpiram, dar m-am forțat să pășesc în ambarcațiunea instabilă. Se legăna mai mult decât mi-aș fi dorit și s-a legănat și mai tare când Mizzy a urcat și ea. Chiar aveam de gând să traversăm râul acesta imens în ceva

atât de mic? M-am așezat tulburat. Era o mulțime de apă.

— Asta-i tot, domnule? a întrebat Exel odată ce am urcat cu toții.

— Ăștia suntem toți, a zis Profu' instalându-se la prova bărcii. Să mergem!

Val s-a așezat pe locul din spate, lângă micul motor extern. L-a pornit cu un mic pârâit și ne-am retras de lângă doc, pe apa neagră și agitată.

M-am ținut strâns de copastie, privind apa. Tot întunericul ăla de sub noi. Cine știe ce era acolo jos? Valurile nu erau mari, dar ne zgâlțâiau. M-am întrebat din nou dacă n-ar fi trebuit să ne aflăm într-o ambarcațiune mai mare. M-am tras mai spre mijloc.

— Deci, a zis Val cârmind șalupa. L-ai pregătit pe tipul cel nou?

— Nu, a zis Profu'.

— Acum ar fi un moment bun, ținând cont de... a zis Val indicând luminile îndepărtate.

Profu' s-a întors spre mine, cu silueta ascunsă în mare parte în umbre. Vântul îi flutura halatul negru de laborator. Nu mă vindecasem complet de venerația pe care o simțisem la prima noastră întâlnire. Da, acum eram apropiați, dar uneori încă mă mai pomeneam minunându-mă: acesta e *Jonathan Phaedrus,* fondatorul Răzbunătorilor! Un om pe care îl idolatrizasem practic toată viața.

— Cea care conduce orașul ăsta este o hidromantă, mi-a zis el.

Am încuviințat nerăbdător.

— Rega... am început eu.

— Nu-i spune numele, m-a întrerupt Profu'. Ce știi despre talentele ei?

— Păi, se presupune că poate trimite o proiecție a ei, așa că, atunci când o vezi, s-ar putea să fie de fapt o copie. Are și portofoliul standard al unui Epic al apei. Poate face apele să se ridice sau să coboare. Să le controleze cu mintea, genul ăsta de chestii.

— Mai poate și să vadă în orice suprafață de apă neacoperită, a zis Profu'. Și poate auzi orice se vorbește lângă apă. Ai idee ce consecințe decurg de aici?

Am privit suprafața întinsă a apei din jurul nostru.

— Corect! am zis înfiorându-mă.

— Ne-ar putea urmări în orice clipă, a zis Exel de lângă mine. Trebuie să acționăm pe baza acestei presupuneri… și a acestei spaime.

— Cum de mai sunteți în viață? am întrebat. Dacă poate vedea așa de departe…

— Nu e omniscientă, a zis Profu’ cu fermitate. Poate privi numai un loc o dată, și nici asta cu prea mare ușurință. Se poate uita într-o farfurie cu apă și poate vedea cu ajutorul ei orice suprafață de apă care e în contact cu aerul.

— Ca o vrăjitoare din basme, am zis eu.

— Sigur, chiar așa, a zis Exel chicotind, deși mă îndoiesc că are ceaun.

— În fine, a zis Profu’, puterile ei sunt vaste, dar nu o ajută să scaneze și să descopere lucruri la întâmplare. Ceva trebuie să-i atragă atenția.

— De aia evităm să-i pronunțăm numele, a zis Val din spatele bărcii. Doar dacă nu-l rostim în rețeaua de mobile.

Profu’ și-a ciocănit casca din ureche. Mi-am pornit mobilul cu amplificatorul de voce și l-am conectat la cască.

— Așa, a șoptit Profu’, dar în urechea mea șoapta era suficient de sonoră ca să fie audibilă.

Am încuviințat.

— Acum suntem în puterea ei, a continuat el. Plutim pe o apă deschisă. Dacă ar ști că suntem aici, ar putea invoca tentacule de apă care să tragă barca la fund. În orașul ăsta, ca în mai toate, Răzbunătorii există pentru că suntem grijulii, tăcuți și ascunși. Nu deveni neglijent aici numai fiindcă în Newcago am procedat altfel. S-a-nțeles?

— Da, am zis în șoaptă, la fel ca el, încrezător că senzorii căștii mele vor prelua vocea și i-o vor transmite. Ce bine că în curând nu o să mai fim pe apă, nu?

Profu’ s-a întors către oraș și a amuțit. Am trecut pe lângă ceva aflat în apă, un stâlp gros și înalt din oțel. M-am încruntat. Ce era și de ce fusese construit așa, în mijlocul râului? Mai departe se vedea încă unul.

„Sunt vârfurile stâlpilor de susținere ai unui pod suspendat”, mi-am dat seama văzând cablurile ce coborau în apă. Podul se scufundase complet.

Sau… nivelul apei crescuse.

— Scântei, am șoptit eu. N-o să ieșim niciodată din apele

deschise, nu? A inundat orașul.

— Da, a zis Profu'.

Eram uluit. Auzisem că Regalia făcuse apele din jurul Manhattanului să crească, dar asta era cu mult dincolo de ceea ce îmi imaginasem. Cândva, podul acela probabil se ridicase la mai bine de treizeci de metri deasupra apei. Acum era sub suprafață și numai stâlpii de susținere mai erau vizibili.

M-am întors și am contemplat apa pe care o traversaserăm. Acum am remarcat că forma o ușoară pantă. Se umfla, silindu-ne să urcăm ca să ne apropiem de Babilar, ca și cum am fi suit un deal de apă. Ce bizar! Când ne-am apropiat de orașul în sine, am văzut că era într-adevăr inundat complet. Zgârie-norii se ridicau din ape ca niște santinele de piatră, iar străzile deveniseră canale.

Contemplând priveliștea aceea stranie, am remarcat ceva chiar mai ciudat. Luminile pe care le văzusem în timp ce ne apropiam nu proveneau de la ferestrele zgârie-norilor, ci de la pereții lor. Alcătuiau petice scânteietoare ca lumina unui tub fluorescent.

Vopsea reflectorizantă? Asta părea. M-am ținut de marginea bărcii, încruntat. Nu la asta mă așteptasem.

— De unde își iau curentul electric? am întrebat în cască.

— De nicăieri, mi-a rostit în ureche vocea lui Val, în șoaptă, dar perfect audibil pentru mine. În tot orașul numai baza noastră secretă are electricitate.

— Dar luminile! Cum funcționează?

Deodată, marginile bărcii noastre au început să răspândească o lumină discretă. Am tresărit și mi-am coborât privirea. Lumina fusese mai întâi discretă, apoi treptat se intensificase. Albastru… vopsea albastră. Marginea bărcii fusese dată cu spray. Asta era și pe clădiri. Vopsea spray… graffiti. În numeroase culori, răspândind o lumină vibrantă, ca un soi de mușchi colorat.

— Cum funcționează luminile? a zis Val. Aș vrea să știu.

A încetinit și barca s-a strecurat printre două clădiri înalte. Vârfurile lor erau luminate și, mijind ochii, am observat scânduri vopsite înșirate pe marginile acoperișurilor. Străluceau în culori vii, în nuanțe de roșu, portocaliu și verde.

— Bine ai venit în Babilonul Renăscut, David, a zis Profu' de la prova. Cea mai mare enigmă a lumii.

10

Val a oprit motorul și ne-a întins vâsle mie, lui Mizzy și lui Exel, păstrând una și pentru ea. Ne-am pus tuspatru pe vâslit. Am ieșit dintre cele două clădiri înalte și ne-am apropiat de o serie de imobile mult mai joase, ale căror vârfuri ieșeau numai cu câțiva metri din apă.

Cândva fuseseră probabil blocuri cu mai puține etaje, acum scufundate cu excepția celui superior. Oamenii locuiau pe acoperișuri, majoritatea în corturi: corturi în culori vii, luminând din pricina vopselei spray ce închipuia pe ele simboluri și desene. Unele erau frumoase, în timp ce altele nu trădau nicio urmă de talent. Am întrezărit ceva strălucind chiar sub apă: graffiti-uri care fuseseră inundate. Deci vopseaua veche era la fel de strălucitoare ca desenele noi din vârfurile zgârie-norilor.

Orașul era plin de viață. Rufe se uscau pe fire întinse între pari. Copiii stăteau pe marginea clădirilor mai joase, legănându-și picioarele în apă și privindu-ne cum trecem. Un bărbat a trecut pe lângă noi cârmuind o mică plută. Părea construită din câteva uși de lemn legate laolaltă. Pe fiecare fuseseră pictate cercuri de diferite culori.

După călătoria până aici prin ținuturi singuratice și pustii, eram șocat și copleșit de agitația din jurul meu. Erau atâția oameni! Mii de oameni, alcătuind mici așezări pe acoperișurile clădirilor inundate. Pe măsură ce pătrundeam tot mai mult în oraș, mi-am dat seama că aceste corturi nu erau doar cocioabe sau locuințe temporare pentru cei aflați în tranzit. Erau prea ordonate și multe acoperișuri erau legate între ele prin poduri solide suspendate cu frânghii. Eram dispus să pariez că unii dintre acești oameni erau aici de ani buni.

— Ar trebui să fim așa, la vedere? am întrebat tulburat.

— Babilarul e un oraș aglomerat, a zis Profu'. Mai ales noaptea, când se aprind luminile. Am bate mai tare la ochi dacă am încerca să ne furișăm. Acum suntem o ambarcațiune din multe.

— Dar nu putem folosi motorul, a zis Exel. Nu simt prea mulți în oraș care să aibă motoare funcționale.

Am încuviințat privind niște tineri care vâsleau pe lângă noi într-o canoe luminoasă.

— Par atât de…

— Amărâți? a zis Mizzy.
— Normali, am zis eu. Toți își văd de viețile lor.
În Newcago nu se putea să îți vezi pur și simplu de viața ta. Lucrai ore nesfârșite în fabricile care produceau arme ca să le poată vinde Steelheart. Când plecai de la muncă, țineai capul în pământ, stând în permanență cu ochii în patru după Forțele de Ordine. Tresăreai la fiecare zgomot mai puternic, pentru că putea fi vreun Epic în căutare de distracție.
Oamenii ăștia râdeau, se zbenguiau în apă... leneveau. De fapt, foarte puțini păreau să desfășoare vreo activitate folositoare. Poate fiindcă era târziu. Și asta era altă ciudățenie. Era în toiul nopții, dar până și copiii erau treji și activi.
Am trecut pe lângă o clădire mai mare, care avea trei etaje deasupra apei. Prin ferestrele sparte, am văzut un fel de plante. Crescând înăuntrul clădirii.
Pe ramurile lor erau fructe ce răspândeau o lumină blândă, galben-verzuie și frunzele lor aveau același aspect pictat ca petalele găsite asupra lui Sourcefield.
— Pe Calamity, ce se petrece în orașul ăsta? am șoptit eu.
— Habar nu avem, a spus Val. Sunt aici de mai bine de doi ani. Am sosit la șase luni după ce Regalia a decis să renunțe la tiranie și să curețe locul.
După cum indicase mai devreme, pe Val n-o deranja să rostească numele Regaliei, atâta timp cât ni-l șoptea nouă în căști.
— Am senzația că știu chiar mai puține decât la sosire, a continuat Val. Da, plantele cresc în clădiri și par să nu aibă nevoie de cultivare, de lămpi cu ultraviolete sau de îngrijire din partea oamenilor. Copacii produc flori, fructe și legume în cantități îndestulătoare, așa că nimeni de aici nu duce lipsa hranei, atâta timp cât nu vine vreun cartel interlop care să o monopolizeze.
— Regalia a pus capăt chestiei ăsteia, a șoptit Mizzy în cască, vârând vâsla în apă. Înainte de venirea ei ne-a mers destul de rău.
— Ne-a? am întrebat.
— Sunt născută și crescută în Manhattan, a zis Mizzy. Nu-mi amintesc mare lucru din primele zile, dar îmi amintesc de Calamity. Strălucirea a început imediat după asta: tot ce era vopsit cu vopsea spray – veche sau nouă – a început să

lumineze. Dar numai vopseaua spray. Plantele au început să răsară tot cam atunci – pe vremea aia creșteau pur și simplu pe străzi – și nimeni nu are nicio explicație, în afară de a pune totul pe seama lui Dawnslight.

— Un Epic? am întrebat eu.

— Poate, a zis Mizzy ridicând din umeri. Unii așa cred. Dawnslight e numele pe care i-l dă lumea persoanei, forței, Epicului sau ce-o fi care provoacă toate astea. Mai puțin apele, desigur. Astea au sosit după, odată cu Regalia. Năvălind pe străzi, inundând clădirile. Am pierdut o mulțime de oameni pe-atunci.

— A omorât mii, a continuat Profu’ cu voce joasă. Apoi a lăsat bandele să-și facă de cap ani de zile. Numai de curând s-a decis să salveze orașul. Chiar și acum, ea controlează bandele, care nu mai terorizează lumea. Doar fac de pază.

— Da, a zis Val privind un grup care dansa pe acoperișul unei clădiri; tobele bubuiau ținând ritmul. E sinistru.

— Sinistru? a întrebat Exel. Ce, că un Epic vrea să facă și el odată ceva bun? Cred că e minunat ce se petrece aici.

Le-a făcut afabil cu mâna unor inși pe lângă care treceam.

„Îl cunosc”, mi-am dat eu seama privindu-i pe oamenii care îi făceau și ei cu mâna. Am presupus că nu știau cine era el de fapt, că integrarea lui aici dusese la crearea unei identități false care să-i permită să se amestece cu ceilalți.

— Nu, Exel, a zis Profu’ în cască, într-o șoaptă aspră. Regalia pune ceva la cale. Presupusa ei bunăvoință mă îngrijorează, mai ales ținând cont că a trimis Epici care să îmi elimine echipa din Newcago. Nu uita că o are în slujba ei pe… persoana care l-a omorât pe Sam.

Val, Exel și Mizzy s-au uitat la el.

— Deci de aia ești aici? a întrebat Val încet. O s-o doborâm în cele din urmă pe Regalia?

M-am uitat la Profu’. O cunoștea pe Regalia. Personal. Eram din ce în ce mai sigur. Poate că fuseseră prieteni cu mult timp în urmă. Îmi doream să pot scoate mai multe de la el, dar ăsta era Profu’. Anii de clandestinitate în care fusese căpetenia Răzbunătorilor îl învățaseră să fie prudent.

— Da, a șoptit el. Am venit s-o doborâm. Și pe orice Epic aliat cu ea.

M-a privit fix, de parcă m-ar fi sfidat să zic ceva despre

Megan.

N-am făcut-o. Mai întâi trebuia să aflu mai multe.

— Ești sigur, Profule? a întrebat Exel. Poate Regalia chiar s-a hotărât să aibă grijă de oamenii ăștia. A adus băutură și a distribuit-o pe gratis. Nu le permite găștilor să îi împiedice pe oameni să culeagă fructe. Poate încearcă să creeze o utopie. Poate un Epic s-a decis să se schimbe și să fie cumsecade.

Pe un acoperiș din apropiere, ceva a explodat.

Un mugure de foc a luminat aerul, aducând cu sine urlete de groază și durere. Oamenii au sărit în apa de lângă noi și s-a produs o altă explozie.

Profu' l-a privit pe Exel și a clătinat din cap. M-am ridicat, ignorând schimbul lor de priviri. Eram atât de zguduit de explozii, că nici n-am acordat atenție felului în care făcusem să se clatine barca.

Am ascultat gemetele depărtate de durere și i-am privit pe membrii echipei.

— Ce-i asta?

Exel, Val, Mizzy… păreau la fel de surprinși ca mine. Orice-o fi fost, nu era ceva normal în acest oraș.

— Ar trebui să ne ducem să-i ajutăm, am zis.

— Aici nu suntem în Newcago, a zis Tia. N-ai auzit ce-a zis Jon? Trebuie să rămânem ascunși.

În spatele nostru a răsunat o altă explozie, de data asta mai aproape. Ăsteia i-am simțit suflul, sau așa mi s-a părut. Mi-am înăsprit căutătura și m-am apropiat de marginea bărcii. Nu aveam de gând să stau cu mâinile-n sân când oamenii mureau.

Măsurând însă întinderea de apă ce mă despărțea de cea mai apropiată clădire, m-am oprit.

— Tia, David are dreptate, a zis în cele din urmă Profu' în căști. Nu putem lăsa chestia asta să continue, orice-ar fi ea, fără să vedem dacă nu putem fi de ajutor. O s-o investigăm, dar cu prudență. Val, în orașul ăsta oamenii umblă înarmați?

— Nu e ceva ieșit din comun, a răspuns Val.

— Atunci ne putem lua armele. Dar nu faceți nimic dacă nu zic eu. David, stai jos! Avem nevoie de tine la vâslă.

M-am așezat jos fără tragere de inimă și am început să vâslesc către clădirea cea mai apropiată. Deasupra noastră, oamenii goneau pe poduri, fugind de explozie, înghesuindu-se în graba lor. Acoperișul la care am ajuns era suficient de jos – mai

puțin de un etaj deasupra apei – și, imediat ce am ajuns, am putut să fac un salt, să mă apuc de margine și să mă ridic pe el.

De aici vedeam mai bine scena. Mă aflam pe acoperișul unui bloc mare de locuințe cu o clădire geamănă alături. Aveau aceeași formă și le despărțea doar un mic șanț cu apă. Celălalt acoperiș era locul unde se produseseră exploziile. Era presărat cu corturi pe jumătate arse. Cei vii îngenuncheau lângă rămășițele carbonizate ale celor dragi. Alții gemeau de durere, cu trupurile acoperite de arsuri. Mi s-a făcut greață.

Profu' s-a săltat și el lângă mine și a șuierat mânios.

— Trei explozii, a zis el încet. Ce se petrece?

— Trebuie să-i ajutăm, am zis eu nerăbdător.

Un moment, Profu' a rămas îngenuncheat în tăcere.

— Profule...

— Tia, Exel, a șoptit el în căști, pregătiți-vă să ajutați răniții! Luați barca! Val, David, o să traversez acoperișul și o să vă acopăr de acolo. Ceva nu mi se pare în regulă aici: prea mult foc și nu suficiente sfărâmături. Asta n-a fost o bombă.

Am încuviințat. Val a urcat și ea și am străbătut tustrei acoperișul, alergând către cel în flăcări. Tia și ceilalți doi manevrau barca prin apă, ținând pasul cu noi.

Profu' ne-a silit pe Val și pe mine să ne oprim lângă podul suspendat ce ducea spre clădirea vecină. Oamenii treceau pe lângă noi cenușii la față și cu hainele arse. Profu' l-a prins de braț pe unul dintre ei, care nu părea rănit prea rău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el încet.

Omul a clătinat din cap și s-a desprins din strânsoare. Profu' mi-a făcut semn să asigur foc de acoperire la nevoie. Am îngenuncheat lângă un horn de cărămidă cu pușca pregătită, acoperindu-i pe Tia și Exel, care au manevrat barca pe lângă clădirea în flăcări, apoi au urcat pe acoperiș ducând ceea ce am presupus a fi o trusă de prim ajutor.

Am stat și l-am privit pe Exel, care a început să bandajeze răniții. Tia a scos un dispozitiv micuț pe care îl numeam tămăduitorul, cutia falsă din care se ițeau sârme și care, pretindeam noi, vindeca oamenii. De fapt, Profu' făcea totul. Probabil îi transferase Tiei ceva din darul său înainte să mi se alăture pe acoperiș.

Tia era silită să îl folosească cu zgârcenie, numai ca să îi întoarcă din pragul morții pe cei răniți mai grav. Vindecările

miraculoase ar fi atras prea multă atenție asupra noastră. Scântei! Era posibil să atragem și așa prea multă atenție. Era evident că eram organizați, înarmați și pricepuți. Dacă nu aveam grijă, am fi putut submina acoperirile lui Exel și Val.

— Dar eu? Profu', domnule? a întrebat Mizzy în căști.

Tânăra încă mai aștepta în barca ce se legăna pe apa întunecată, lângă clădirea în flăcări.

— Ai grijă de barcă, i-a zis el.

— Eu… Da, să trăiți, a zis Mizzy dezumflată.

M-am concentrat asupra misiunii mele, atent la orice pericol ce-i putea amenința pe Exel și Tia pe acoperișul în flăcări, dar mi-a fost milă de biata fată. Știam cum era să simți că Profu' era sceptic în privința ta. Putea fi un ins sever. Chiar mai sever în ultimul timp. Săraca puștoaică!

„Și tu o tratezi la fel", mi-am dat seama. „E probabil doar cu vreun an mai tânără ca tine". Nu era corect să mă gândesc la ea ca la o puștoaică. Era o femeie. Și chiar una frumușică, dacă tot veni vorba.

„Concentrează-te!"

— A, aici erai, Jonathan! Câtă promptitudine!

Cuvintele, rostite pe un ton pragmatic, m-au făcut să sar în sus aproape până' la stele. M-am răsucit către sursa sunetului, coborându-mi pușca.

Lângă Profu' stătea o negresă mai vârstnică. Cu pielea ridată și părul alb prins în coc. Purta o eșarfă și o jachetă albă cu bluză și pantaloni, care îi confereau un aer de bunicuță la modă.

Regalia, împărăteasa Manhattanului. Stând *chiar în fața mea.*

I-am tras un glonț în tâmplă.

11

Împușcătura mea n-a avut efect. Da, a făcut capul Regaliei să explodeze, dar a explodat într-un șuvoi de apă. În clipa imediat următoare, din gât s-a ridicat o bulă gigantică de apă care a luat din nou forma capului ei. Culoarea a năpădit-o și în câteva clipe arăta iarăși ca înainte.

Proiecțiile Regaliei erau, pare-se, legate de puterile ei de manipulare a apei. Nu-mi dădusem seama de asta, dar era logic.

Ca s-o ucidem, aveam să fim siliți să-i găsim adevăratul trup, oriunde se afla. Din fericire, majoritatea Epicilor care își puteau crea proiecții trebuiau să intre într-un soi de transă ca s-o facă, ceea ce însemna că, undeva, ea era vulnerabilă.

Avatarul Regaliei mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors iar către Profu'. Era una dintre cei mai puternici Epici în viață. Scântei! Cu mâinile transpirate și cu inima bubuindu-mi, am continuat s-o iau la ochi cu arma, chit că nu folosea la nimic.

— Abigail, i-a zis Profu' cu voce joasă.

— Jonathan, a zis Regalia.

— Ce-ai făcut aici? a întrebat Profu' indicându-i din cap distrugerile și răniții.

— Dragul meu, trebuia să te atrag cumva încoace.

Avea o voce distinsă și arogantă, ca un personaj din filmele vechi.

— M-am gândit că un Epic rebel o să îți atragă atenția.

— Și dacă nu sosisem încă în oraș? a întrebat Profu'.

— Atunci vestea distrugerilor te-ar fi grăbit, a zis Regalia. Dar eram suficient de sigură că aveai să ajungi aici în seara asta. Era evident că o să vii după mine după ultima… invitație pe care ți-am trimis-o la Chicago. Am numărat zilele și iată-te! Ești previzibil, Jonathan.

O altă explozie a luminat noaptea undeva în apropiere, venind de data asta de pe un alt acoperiș. M-am răsucit înjurând și mi-am ațintit arma în direcția respectivă.

— Vai de mine, a zis Regalia cu o voce complet lipsită de emoție. Cred că a mers mai departe decât l-am sfătuit eu.

— El? a întrebat Profu' cu încordare în glas.

— Obliteration.

Mai să-mi scap pușca.

— L-ai adus aici pe Obliteration? În numele lui Calamity! Ce

te-a apucat?

Obliteration era un monstru, mai mult forță a naturii decât om. Lăsase Houstonul numai ruine, ucigând deopotrivă Epici și oameni obișnuiți. Urmase Albuquerque. Apoi San Diego.

Acum era aici.

— Abigail, a zis Profu’ părând îndurerat.

— Mai bine l-ați opri, a zis Regalia. E scăpat de sub control. Vai de mine. Ce-am făcut? E îngrozitor.

Culoarea a pierit din avatarul ei, care s-a împrăștiat din nou în apă cu un plescăit. Am privit distrugerile prin luneta mea. Unii oameni se îndepărtau înot de acoperișurile arzânde, în timp ce alții se înghesuiau țipând pe poduri. O altă izbucnire de lumină mi-a atras atenția și am surprins o siluetă în negru deplasându-se printre flăcări.

— E aici, Profule, am zis eu. Scântei! N-a mințit. Chiar el e!

Profu’ a înjurat.

— I-ai studiat pe Epici. Care-i slăbiciunea lui?

Slăbiciunea lui Obliteration? Mi-am stors creierii cu disperare, încercând să-mi amintesc ce știam despre el.

— Ăăă, Obliteration…

Am tras o gură zdravănă de aer.

— Superepic. E protejat de un simț al pericolului legat de puterile lui de a se teleporta. Dacă ceva ar putea să-l rănească, se teleportează imediat. E o putere reflexă, deși o poate folosi și deliberat, ceea ce îl face foarte greu de încolțit. Nu e o putere minoră, ca trecutul prin ziduri al lui Sourcefield, Profule. E cu adevărat o transportare instantanee.

— *Slăbiciunea* lui, a insistat Profu’, în timp ce o altă explozie lumina noaptea.

— Adevărata lui slăbiciune nu se cunoaște.

— Fir-ar!

— Dar e miop, am adăugat eu. Nu are legătură cu puterile lui, dar e ceva ce putem exploata. Iar când e în pericol teleportarea lui se declanșează și-l expediază în altă parte. Asta îl apără, dar poate fi totodată ceva ce putem folosi, mai ales că eu cred că puterea lui de a se teleporta are un soi de timp de reîncărcare.

Profu’ a încuviințat.

— Bună treabă.

A tastat pe mobil.

— Tia?

— Aici!

— Abigail tocmai și-a făcut apariția, a zis Profu’. L-a adus în oraș pe Obliteration. El e cauza distrugerilor ăstora.

Răspunsul Tiei a constat dintr-o serie de înjurături în căști.

L-am privit pe Prof pe deasupra lunetei. Deși cerul era întunecat, toată vopseaua ce strălucea în jurul meu pe cărămizi, păduri de lemn și corturi îi lumina fața. Aveam să-l atacăm pe Obliteration sau să ne dăm la fund? Era, evident, un soi de cursă... În cel mai bun caz, Regalia avea să ne urmărească pentru a vedea cum operam.

Cel mai deștept lucru era s-o ștergem. În mod cert, asta ar fi făcut Răzbunătorii cu un an în urmă, înainte de Steelheart. Profu’ m-a privit și i-am citit frământarea pe chip. Chiar puteam lăsa oamenii să moară?

— Suntem deja expuși, i-am spus Profului. Ea știe că suntem aici. Ce rezolvăm dacă fugim?

El a șovăit, apoi a aprobat și a grăit în căști:

— Nu avem timp pentru răniți în clipa asta. Avem de doborât un Epic. Ne întâlnim cu toții în centrul primului acoperiș care a luat foc.

Un val de confirmări zorite a răsunat în căști. Val și Profu’ au pornit să traverseze podul suspendat către Tia și Exel și eu i-am urmat, cuprins de nervozitate când am pus piciorul pe el. Scândurile fuseseră vopsite în culori alternative, fosforescente. Asta nu făcea decât să accentueze întunecimea apei ce mă privea de dedesubt. Din mers, mi-am scos mobilul și l-am pus bine în buzunarul de la umăr al jachetei mele, care se presupunea a fi impermeabil. Nu că l-aș fi testat dincolo de ploile normale din Newcago.

Apa de dedesubt reflecta luminile fosforescente și m-am pomenit ținându-mă strâns de balustrada din sfoară. Ar fi trebuit să-i spun Profului că nu știam să înot? Am înghițit cu greu. De ce mi se uscase gura așa de tare?

Am ajuns de cealaltă parte și m-am silit să mă calmez. Aici mirosul de fum din aer era mai puternic. Am traversat în fugă acoperișul și ne-am întâlnit cu ceilalți, cărora li se alăturase și Mizzy. Un cort din apropiere fusese topit până-n temelii. Mai păstra conturul oaselor celor surprinși dedesubt, a căror carne fusese vaporizată într-o străfulgerare. Mi s-a făcut greață.

— Jon, a zis Tia. Îmi fac griji. Nu avem suficient control asupra

orașului ca să doborâm un Epic ca Obliteration. Nici nu-i știm slăbiciunea.

— David zice că e miop, a spus Profu' lăsându-se pe vine.

— Și de obicei David are dreptate cu privire la chestiile astea. Dar nu cred că e de ajuns ca să…

O altă străfulgerare luminoasă. Mi-am ridicat privirea și la fel și Profu'. Obliteration se deplasase, probabil prin teleportare, și acum era la două acoperișuri de noi.

Din acea direcție au început să răsune țipete.

— Vreun plan? am întrebat eu.

— Faruri și bușitură, a zis Profu'.

Era numele unei manevre prin care una dintre echipe îi distrăgea atenția țintei, iar cealaltă o înconjura. A întins brațul și m-a apucat de umăr.

Mâna lui era caldă și, acum că știam la ce să fiu atent, am simțit o furnicătură discretă. Tocmai îmi dăruise puterea de a forma un scut și abilitatea de a spulbera obiecte solide.

— Tensorii n-o să ne fie de prea mare folos, dat fiind că nu prea va trebui să facem tuneluri. Dar ține-i la îndemână, că nu se știe.

I-am privit pe Exel și Val. Nu știau că Profu' era un Epic. Din câte se pare, se aștepta să-i păstrez acoperirea în fața lor.

— Da, am zis simțindu-mă mult mai sigur, acum că aveam ceva din protecția Profului.

Profu' mi-a indicat un pod care lega acoperișul de cel vecin.

— Traversează podul ăla și îndreaptă-te spre Obliteration. Găsește o cale să-i distragi atenția și să-l ții ocupat. Val, tu și cu mine vom folosi barca – cu motorul pornit, nu are rost să mai încercăm să ne ascundem de Regalia – ca să ne apropiem de Obliteration pe la spate. O să mai dezvoltăm planul pe drum.

— Bine, am zis eu și m-am uitat la Mizzy. Dar ar trebui s-o iau pe Mizzy ca să mă acopere. Obliteration ar putea s-o atace pe Tia și o să ai nevoie de cineva mai experimentat care s-o acopere.

Mizzy mi-a aruncat o privire. Merita o șansă să intre în acțiune. Știam exact cum te simțeai când erai lăsat la o parte în asemenea momente.

— Bună idee, a zis Profu' pornind în pas alergător către barcă.

Val a fugit după el.

— Exel, ai grijă de Tia. David, Mizzy, porniți!

— Am plecat, am zis eu repezindu-mă spre un pod suspendat ce ducea către locul celor mai recente explozii ale lui Obliteration.

Mizzy a alergat în urma mea.

— Mersi, a zis ea cu pușca cu lunetă pe umăr. Dacă rămâneam împotmolită din nou la pază, aș fi vomitat.

— Poate ar trebui să-ți păstrezi mulțumirile pentru cazul că supraviețuim chestiei care urmează, am zis eu sărind pe podul șubred.

12

Cu pușca ridicată mult deasupra capului, mi-am croit drum printre oamenii care fugeau pe podul suspendat. De data asta am evitat cu orice preț să privesc apa de dedesubt.

Podul urca într-o ușoară pantă și, când am coborât de pe el, m-am pomenit pe un acoperiș larg, înțesat de corturi. Oamenii se ghemuiseră la adăpostul locuințelor improvizate sau la marginea acoperișului. Alții fugeau pe canalele de dedesubt sau traversau podurile către alte clădiri.

Am străbătut în fugă acoperișul împreună cu Mizzy. Solul fusese vopsit cu o succesiune de linii galbene și verzi care emanau o lumină fantomatică, alcătuind drumuri. Pe la mijlocul acoperișului, am trecut pe lângă un grup care, în mod straniu, nu fugea și nici nu se ascundea.

Se ruga.

— Încredeți-vă în Dawnslight! striga o femeie din centrul grupului. Aducătorul vieții și păcii, sursa existenței! Încredeți-vă în Cel Ce Visează!

Mizzy s-a oprit locului și s-a holbat la ei. Am înjurat și am tras-o după mine. Obliteration stătea pe acoperișul alăturat.

Îl vedeam limpede acum, umblând printre flăcări, cu poalele trendului fluturând în urma sa. Avea fața îngustă, părul lung, negru și lins, ochelari și barbișon. Era exact genul de persoană pe care învățasem s-o evit în Newcago, genul care nu părea periculoasă până nu-i vedeai ochii și nu remarcai că din ei lipsea ceva vital.

Chiar și după standardele Epicilor, acest ins era un monstru. Deși inițial condusese un oraș, ca mai toți Epicii de top, în cele din urmă decisese să-l *distrugă* complet. Până la ultima persoană din Houston. Era un ucigaș fără scrupule. Începeam să cred că unii Epici puteau fi reabilitați, dar omul ăsta… nicio șansă.

— Ocupă o poziție pe terasa aia, i-am zis lui Mizzy. Fii gata. Ai făcut demolări pentru echipă?

— Sigur.

— Ai ceva la tine?

— Nimic mare, a zis ea. Câteva cărămizi de cuptor.

— Câteva… ce?!

— A, scuze! Așa am botezat eu…

— Bine, am zis. Scoate-le și fii pe fază!

Mi-am coborât arma și m-am uitat după Obliteration.

S-a întors și m-a privit.

Am tras.

El s-a teleportat într-o izbucnire de lumină, ca și cum ar fi devenit din porțelan și ar fi explodat, proiectându-și țăndărite în toate părțile, ca o vază spartă împrăștiindu-se pe sol.

Teleportare preventivă. Funcționa exact așa cum citisem.

Mizzy a alergat către locul pe care i-l arătasem. Am îngenuncheat cu pușca la umăr și am așteptat. Acoperișul pe care stătuse Obliteration continua să ardă. Puterea lui primară era manipularea căldurii. Putea extrage căldura din orice – inclusiv din oameni – printr-o singură atingere, eliminând-o apoi fie sub forma unei aure, fie atingând altceva și transferându-i-o.

Topise Houstonul. La propriu. Petrecuse săptămâni stând în centrul orașului cu torsul dezgolit ca un zeu din vechime, extrăgând căldura din aer, scăldându-se în lumina soarelui. Înmagazinase căldura, apoi o eliberase pe toată deodată. Văzusem poze, citisem descrieri. Asfaltul se lichefiate. Clădirile luaseră foc, pietrele se transformaseră în magmă.

Zeci de mii de oameni muriseră în câteva clipe.

Ei bine, din ce îmi aminteam din notițele mele, ar fi trebuit să am puțin timp înainte să reapară. Nu-și putea folosi capacitățile de teleportare decât o dată la câteva minute și…

Obliteration s-a ivit lângă mine.

Am simțit căldura dinainte să-l zăresc și m-am răsucit în direcția respectivă. Pe frunte mi s-au ivit broboane de sudoare, de parcă m-aș fi apropiat de un tomberon aprins într-o noapte rece.

L-am împușcat din nou.

Am auzit începutul unei înjurături, în timp ce exploda din nou în țăndări luminoase. Căldura a dispărut.

— Ai grijă, David! a zis Tia în urechea mea. Dacă acumulează căldură și se ivește chiar lângă tine, aura lui ar putea fi mai tare ca scutul Răzbunătorilor și te-ar prăji înainte să apuci să tragi.

Am încuviințat, îndepărtându-mă de locul unde stătusem mai înainte, cu pușca în continuare pe umăr și cu cătarea pregătită.

— Tia, ai acces la notițele mele? am șoptit în cască.

— Le-am adunat laolaltă cu ale celorlalți loriști.

— Capacitatea lui de a se teleporta nu ar trebui să aibă un

timp de reîncărcare?

— Ba da, a zis ea. Cel puțin două minute…

Obliteration s-a ivit din nou și de data asta i-am surprins sosirea, ca și cum s-ar fi coagulat din lumină. Am expediat un glonț către el chiar dinainte să se materializeze cu totul.

Teleportarea l-a salvat din nou, dar știusem că așa avea să fie. Eram doar o diversiune. De fapt, habar nu aveam cum urma să-l ucidem, dar măcar puteam să-l sâcâi, împiedicându-l să omoare alți nevinovați.

— Notițele mele sunt greșite, am zis cu sudoarea șiroindu-mi pe obraji. E un interval de doar câteva secunde între o teleportare și alta.

Scântei! Unde mă mai înșelasem?

— Jon, a zis Tia în căști. O să avem nevoie de un plan. Repede!

— Mă gândesc la unul, a zis Profu’ vorbind sacadat, dar avem nevoie de mai multe informații.

Profu’ s-a ivit pe celălalt acoperiș unde atacase Obliteration înainte să se teleporteze către mine, și s-a adăpostit după niște dărâmături.

— David, când se transportă ia automat orice-l atinge sau trebuie să decidă în mod special ce să ia cu el, hainele de exemplu?

— Nu-s sigur, am zis. Informațiile despre Obliteration sunt puține. El…

M-am oprit, căci a apărut lângă mine cu mâna întinsă, gata să mă atingă. Am sărit și m-am răsucit, simțind-mă scăldat într-un val de căldură.

A răsunat o împușcătură și Obliteration s-a teleportat chiar înainte să mă atingă. Ca și mai înainte, un contur luminos a stăruit o secundă în aer după dispariția lui. Silueta a explodat în cioburi care au ricoșat din mine și s-au evaporat.

Când strălucirea a încetat să mă mai orbească, l-am văzut pe Profu’ pe acoperișul învecinat, coborându-și pușca.

— Fii atent, fiule! a zis el în căști cu încordare în glas. Mizzy, pregătește niște explozibil! David, mai e ceva, orice, ce-ți amintești despre el și puterile lui?

M-am dezmeticit. Scutul energetic al Profului mă salvase probabil de căldura lui Obliteration. Așadar, îmi salvase viața de două ori.

— Nu, am zis simțindu-mă inutil. Îmi pare rău!

Am așteptat, dar Obliteration n-a reapărut. În schimb, am auzit țipete undeva în depărtare. Profu’ a înjurat în căști și mi-a făcut semn să urmez zgomotul, iar eu m-am supus, cu inima bubuindu-mi în piept, dar în același timp copleșit de calmul straniu care vine în toiul unei operațiuni.

Am trecut pe lângă corturi abandonate și oameni ce înotau în apele din apropiere. Urmând țipetele, am ajuns la o clădire mai înaltă. Năpădită în interior de vegetație, a cărei strălucire se vedea prin geamurile sparte, clădirea se înălța cu zece etaje deasupra apei. La unul dintre etajele superioare a străfulgerat o lumină și l-am văzut pe Obliteration trecând prin fața unei deschizături. L-am privit prin luneta puștii și am văzut că zâmbea, ca o provocare. Am tras, dar el deja se retrăgea mai adânc în clădire, dincolo de raza vederii mele.

Înăuntru, țipetele continuau. Obliteration știa că nu trebuia să vină după noi. Aveam să venim noi după el.

— Intru! am zis alergând către un pod suspendat ce ducea către clădirea mai înaltă.

— Ai grijă! a zis Profu’.

Îl vedeam traversând și el un pod, îndreptându-se în aceeași direcție.

— Mizzy, poți să pregătești un întrerupător-mamă pentru o bombă sau ceva periculos?

— Ăăă, cred că da.

Întrerupător-mamă, prescurtarea de la „mama și copilul”. O bombă care stătea în adormire câtă vreme primea un semnal radio la intervale regulate. Când semnalul se oprea, bomba se declanșa. Ca un întrerupător de siguranță obișnuit.

— Deșteaptă treabă, am șoptit traversând podul șubred în noapte, cu apa întunecată dedesubt. Lipește bomba de el. Fă-l să se teleporteze cu ea. Aruncă-l în aer oriunde s-ar duce.

— Da, a zis Profu’. Presupunând că va funcționa. Își ia hainele cu el, deci e evident că poate teleporta obiectele pe care le are asupra lui. Dar e un proces automat sau o alegere conștientă?

— Nici nu sunt convinsă că putem atașa ceva de el, a intervenit Tia. Simțul pericolului i-ar putea declanșa teleportarea chiar în clipa în care întinzi mâna spre el.

Era o observație corectă.

— Ai tu un plan mai bun? a întrebat Profu’.

— Nu, a zis Tia. Mizzy, la treabă!

— Se face!

— Tia, tu fă un plan de extracție, a zis Profu'. Să fie la nevoie.

Încă pe pod, am strâns din dinți. Scântei! Era imposibil să ignor apa de sub mine. Am grăbit pasul, nerăbdător să ajung pe clădire, unde măcar nu aveam să mai văd oceanul. Podul nu ducea pe acoperiș, ci către o fereastră spartă de la etajul unde-l văzusem pe Obliteration.

Am ajuns lângă fereastră și, înainte să intru, m-am ghemuit, având grijă să nu expun prea mult din mine. Înăuntru, fructe luminoase se legănau pe crengi și flori își înclinau căpșoarele cu petale colorate ca vopseaua amestecată. Era o adevărată junglă. Penumbra ramurilor și fructele fantomatice creau o luminozitate nefirească. Tulburătoare, ca atunci când găsești un sandviș vechi de trei săptămâni între perete și pat, deși ai fi jurat că terminaseși de mâncat blestemăția aia.

M-am uitat peste umăr. De cealaltă parte a podului, Mizzy se poziționase în așa fel încât să mă poată acoperi, dar avea capul aplecat deasupra rucsacului, pregătind explozibilul.

M-am întors și, cu pușca la umăr, am intrat pe fereastră și am verificat fiecare latură dintr-o mișcare rapidă, privind prin lunetă. Din tavan atârnau liane și din podea răsăreau ferigi, înlocuind mocheta a ceea ce fusese cândva o clădire drăguță de birouri. Birourile, abia vizibile, deveniseră răzoare de flori. Monitoarele computerelor fuseseră năpădite de mușchi. Aerul era îmbibat de umezeală, ca străzile subterane după o ploaie. Fructele acelea licărinde abia reușeau să lumineze încăperea, așa că înaintam printr-o lume de umbre foșnitoare, croindu-mi drum către locul de unde veniseră țipetele, deși acum încetaseră.

În curând, am ieșit într-o mică poieniță cu corturi arse și câteva cadavre fumegânde. Obliteration nu se vedea nicăieri. „A ales intenționat locul ăsta", mi-am zis cercetând camera cu pușca la ochi. „Aici nu vom putea să ne sprijinim unii pe alții și o să ne trădăm poziția cu orice sunet pe care îl vom face."

Scântei! Nu mă așteptasem ca Obliteration să fie așa deștept. Preferam imaginea pe care mi-o făcusem eu despre el, aceea a unui monstru turbat și fără minte.

— Profule? am șoptit.

— Am intrat, mi-a răspuns el în căști. Unde ești?

— Aproape de locul unde a atacat, am zis eu, oțelindu-mă la vederea cadavrelor. Nu mai e aici.

— Vino spre mine. O să înaintăm împreună, a zis Profu’. Îi va fi prea ușor să ne doboare dacă suntem despărțiți.

— Corect!

Am revenit lângă peretele exterior al clădirii și m-am furișat către capătul podului pe care se afla Profu’. Am încercat să mă deplasez în tăcere, dar, dacă ai crescut într-un oraș din oțel, nu prea ai cum să fii pregătit pentru frunze și crenguțe. Natura trosnea sau pocnea strivită sub picioarele mele când mă așteptam mai puțin.

Chiar în spatele meu s-a auzit un trosnet. M-am răsucit cu inima bubuindu-mi în piept și am întrezărit frunzele de ferigă mișcându-se. Ceva fusese acolo. Obliteration?

„Te-ar fi omorât pe loc”, mi-am zis. Deci ce fusese? O pasăre? Nu, era prea mare. Poate unul dintre babilarenii care trăiseră în jungla asta?

Ce loc sinistru! Mi-am reluat înaintarea, încercând să privesc în toate părțile deodată și deplasându-mă constant, până l-am auzit pe Profu’ înjurând în cască.

Au răsunat focuri de armă.

Am rupt-o la fugă. Era probabil o mișcare prostească: ar fi trebuit să mă adăpostesc. Profu’ știa în ce direcție mă aflam și ar fi evitat să tragă într-acolo, dar gloanțele pot ricoșa în moduri imprevizibile într-un spațiu închis ca ăsta.

Am șarjat oricum, năpustindu-mă într-un alt luminiș, unde l-am găsit pe Profu’ îngenuncheat lângă perete, cu un umăr însângerat. Tavanul – încovoiat din pricina lianelor care își croiseră drum prin tencuială – ne ploua cu praf din locul unde se înfipsese un glonț rătăcit. În apropiere, cioburi de lumină se evaporau pe jos. Obliteration se teleportase chiar înainte de sosirea mea.

M-am întors cu spatele la Profu’, scrutând jungla întunecată.

— Are pușcă? am întrebat.

— Nu, a zis Profu’. O spadă. Slontze ăla are o nenorocită de spadă!

Am stat de șase cât timp Profu’ și-a bandajat rana. Putea recurge la puterile lui de Epic ca să se vindece, dar fiecare folosire a lor îl împingea către întuneric. În trecut evitase asta, folosind numai un crâmpei din puterea sa ca să își vindece

rănile, grăbind procesul fără să se apropie prea mult de întuneric. Putea rezista la câte puțin odată.

— Gașcă, a intervenit vocea lui Val, instalez supravegherea în infraroșu a clădirii. În curând o să am informații pentru voi.

— Ești teafăr, Jon? a întrebat Tia.

— Da, a șoptit el. Să lupți în locul ăsta e o demență. Sunt mari șanse să ne împușcăm între noi aici, înăuntru. Mizzy, cum stăm cu bomba?

— Gata, să trăiți!

Profu' s-a ridicat și și-a sprijinit pușca de umărul teafăr, cel pe care nu i-l străpunsese spada lui Obliteration. Profu' arareori purta armă. De fapt, arareori era vârful de atac. Știam acum că, dacă ieșea pe teren, risca să fie silit să își folosească puterile ca să se protejeze.

— David, du-te și adu bomba!

— Nu vreau să te las ai…

— Regalia spune că l-ați omorât pe Steelheart.

Am încremenit amândoi. Vocea venise din întunericul pădurii. Printr-o fereastră a pătruns o pală de vânt, făcând frunzele să foșnească.

— Asta e bine, a continuat vocea. Presupun că într-o zi aș fi fost silit să îl ucid chiar eu. Mi-ați îndepărtat un obstacol din cale. Vă binecuvântez pentru asta.

Profu' a făcut un gest lateral scurt, cu două degete. Am încuviințat și m-am deplasat în direcția respectivă. Trebuia să fim suficient de aproape ca să ne acoperim unul pe altul, dar destul de departe ca Obliteration să nu se poată ivi între noi, prăjindu-ne pe amândoi dintr-o rafală. Nu știam cât timp puteau rezista scuturile Profului împotriva căldurii lui Obliteration și nici nu ardeam de nerăbdare să aflu asta pe pielea mea.

— I-am spus Regaliei că într-o zi o s-o omor și pe ea, a continuat Obliteration. N-a părut să o deranjeze.

De unde venea vocea aia? Mi s-a părut că văd o umbră mișcându-se în apropierea unui copac cu ramurile încovoiate de fructe luminoase.

— Băieți, ne-a zis Val în căști, e acolo, chiar în fața lui David. Îi văd semnătura termică.

Obliteration a ieșit din umbră. A atins un copac și acesta a fost acoperit imediat de chiciură, iar frunzele i s-au chircit. Planta a murit cât ai clipi, în timp ce Obliteration îi absorbea

căldura.
De data asta n-am tras în el. Am riscat și am tras în tavan.
A început să plouă cu praf.
Profu' a tras și el. A țintit solul lângă picioarele lui Obliteration.
Epicul ne-a privit nedumerit, apoi și-a întins mâna, cu palma îndreptată spre noi.
O împușcătură a pătruns prin fereastră, mi-a șuierat peste umăr și l-a nimerit pe Obliteration în frunte… sau în conturul luminos al frunții lui ce se dematerializa. M-am uitat pe fereastră. Mizzy mi-a făcut cu mâna din poziția ocupată pe un acoperiș învecinat, lângă pușca ei cu lunetă.
— Ce-a fost aia? a întrebat Profu'. De ce-ai ratat?
— Praful din tavan, i-am zis. A căzut peste el și i s-a așezat pe umeri. Tia, dacă te uiți prin camera mea, o să poți să-ți dai seama dacă praful s-a teleportat cu el când a dispărut. Asta va răspunde la întrebarea ta cu bomba, Profule: dacă teleportează obiectele automat sau trebuie să decidă.
El a mârâit.
— Deșteaptă treabă!
— Și tu de ce i-ai tras la picioare? am întrebat eu.
— Voiam să văd dacă simțul pericolului se declanșează când se crede în pericol sau când chiar e în pericol. Nu s-a teleportat când n-am încercat să-l nimeresc.
I-am zâmbit din cealaltă parte a camerei.
— Da, a zis el, semănăm foarte tare. Acum du-te și ia bomba de la Mizzy, slontze ce ești!
— Da, să trăiți!
Am cercetat pentru ultima oară acoperișul, apoi am ieșit pe fereastră, în timp ce Profu' mă acoperea. Ne îndepărtaserăm însă de poduri, ceea ce m-a făcut să mă pomenesc pe un prag lat, aflat la vreo trei metri deasupra apei.
Cu stomacul răscolit, mi-am coborât privirea către apele acelea întunecate, apoi m-am silit să mă târăsc de-a lungul pragului, înspre un pod. Acoperișurile din jur deveniseră un oraș-fantomă. Oamenii fugiseră cu toții, lăsând în urmă numai corturi fumegânde și vopsea luminoasă.
Am ajuns la pod și l-am traversat repede, adăpostindu-mă alături de Mizzy. Ea mi-a întins o mănușă pe care am tras-o pe mână. A fost urmată de un pachet cu aspect banal, de formă

pătrată și nu mai mare ca un pumn.

— Vezi să n-o scapi, a zis Mizzy.

— Corect.

Scăpatul explozibililor = nasol.

— Nu din motivul la care te gândești, a zis Mizzy. E dată cu adeziv. Mănușa pe care o porți e antiaderentă, dar bomba se va lipi de orice altceva ar atinge, inclusiv de tipul cel rău.

— Sună bine.

— La mine e semnalul. Nu te îndepărta mai mult de două-trei acoperișuri.

— Bine.

— Noroc! Nu te arunca în aer!

— De parcă m-aș mai arunca vreodată în aer. Din nou.

Ea și-a ridicat ochii spre mine:

— Din nou?

— E o poveste lungă, am zis și i-am zâmbit. Acoperă-mă cât mă întorc!

— Stai o secundă! a zis ea. Am un punct de observație mai bun din clădirea alăturată.

Am încuviințat și ea a pornit într-acolo pe un pod suspendat foarte fragil. M-am întors către clădirea în care se afla Profu', cea care adăpostea o junglă. Folosindu-mi luneta pe vedere de noapte – ceea ce era destul de greu cu o singură mână – am cercetat aria.

Nu se vedeau nici el, nici Obliteration. Speram că Profu' nu era rănit.

„E practic nemuritor", mi-am reamintit. „Nu pentru el trebuie să-ți faci griji!"

M-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Mizzy ajungând în celălalt capăt al podului… apoi am auzit țipete. Din clădirea pe care tocmai ajunsese Mizzy.

— David, a zis Mizzy în casca mea. Se petrece ceva aici. Mă întorc imediat.

Și s-a făcut nevăzută.

— Așteaptă, Mizzy, am zis.

M-am ridicat.

Și l-am descoperit pe Obliteration lângă mine.

13

Am ridicat arma cu o singură mână, dar Obliteration a înlăturat-o dintr-o lovitură și m-a apucat de beregată. M-a ridicat de la pământ ținându-mă de gât.

Scântei! Avea forță amplificată. Niciunul dintre profilurile mele nu menționa asta. Eram atât de îngrozit, că nu mai simțeam panică, ci groază pură.

Cu toate astea, am reușit să mă întind și să lipesc bomba lui Mizzy de pieptul lui Obliteration. N-a dispărut. S-a mulțumit să privească în jos, curios.

M-am zbătut în strânsoarea lui, tot mai disperat pe măsură ce a început să mă înăbușe. Am tras de degetele lui într-o încercare futilă de a mă desprinde, în timp ce Obliteration îmi expedia pușca de cealaltă parte a acoperișului dintr-un șut nonșalant, apoi îmi smulgea casca din ureche. Mi-a pipăit buzunarele jachetei până a găsit mobilul și l-a strâns între două degete.

L-am auzit trosnind în buzunar. M-am smucit și m-am zvârcolit cu și mai multă disperare, încercând să respir. Unde era Mizzy? Ar fi trebuit să-mi apere spatele. Scântei! Profu’ era probabil tot în junglă, căutându-l pe Obliteration, iar Val îl acoperea. Dacă nu puteam da de Tia pe mobil…

Trebuia să mă salvez singur. „Fă-l să dispară”, mi-am zis. „Bomba se va declanșa.”

Am încercat să-i trag un pumn în față.

El nici n-a luat în seamă eforturile mele jalnice.

— Deci tu ești acela, a zis el gânditor. Ea mi-a vorbit despre tine. Chiar l-ai ucis? Un băiat, nici măcar un bărbat?

Mi-a dat drumul. Am căzut în genunchi pe acoperiș, cu gâtlejul în flăcări, trăgând cu greu aer în piept.

Obliteration s-a așezat pe vine lângă mine.

„Are tencuială pe umeri”, a gândit o parte din mine. „Când se teleportează, ia cu el ce îl atinge.” Asta era în favoarea bombei.

— Ei? Răspunde-mi, mititelule! a zis el.

— Da, am gâfâit eu. L-am omorât. O să te omor și pe tine.

Obliteration a zâmbit.

— „Iată și corăbiile, deși sunt atât de mari și împinse de

vânturi aprige, sunt totuși purtate de o cârmă foarte mică”[3], a șoptit el. Nu te întrista de sfârșitul zilelor, micuțule! Fă pace cu creatorul tău! Azi vei îmbrățișa lumina.

A apucat tricoul pe care-l purta pe sub trenci, l-a smuls cu tot cu bombă și l-a aruncat. În mod ciudat, dedesubt avea un bandaj înfășurat în jurul pieptului, ca și cum ar fi supraviețuit de curând unei răni serioase.

Nu aveam timp să mă gândesc la asta. Scântei! Mâna mea s-a repezit către pistolul lui Megan, dar Obliteration m-a apucat de braț și m-a ridicat în aer.

Lumea s-a învârtit cu mine, dar eram suficient de lucid ca să remarc când a început să mă legene deasupra apei. Mi-am coborât privirea către ea și am început să mă zbat și mai tare.

— Te temi de adâncimi, nu? a întrebat Obliteration. De casa Leviatanului? Ei bine, orice om trebuie să-și înfrunte spaimele, ucigaș de zei. Nu te voi trimite nepregătit în ținutul nedescoperit. Îți mulțumesc că l-ai ucis pe Steelheart. În mod sigur răsplata ta va fi mare.

Apoi mi-a dat drumul.

Am căzut în apele întunecate cu un plescăit.

M-am zbătut în bezna aceea rece, slăbit după ce aproape fusesem sugrumat, neștiind unde era susul și unde josul. Din fericire, am reușit să nu-mi pierd cunoștința și am ieșit la suprafață zbătându-mă și scuipând. M-am agățat de cărămidăria clădirii, apoi – respirând sacadat – am început să mă cațăr către acoperiș, aflat cu jumătate de etaj mai sus.

Epuizat și cu apa șiroindu-mi din haine, am aruncat un braț peste marginea acoperișului. Din fericire, Obliteration plecase. Am ridicat un picior peste margine și m-am săltat sus. De ce m-o fi aruncat și pe urmă…

O străfulgerare luminoasă lângă mine. Obliteration. A îngenuncheat, ținând în mâini ceva metalic. O cătușă? Cu un lanț atașat de ea?

O ghiulea cu lanț, ca acelea pe care le purtau prizonierii odinioară. Scântei! Ce fel de om avea o chestie de-asta la îndemână, gata să fie înhățată? Mi-a prins-o de gleznă.

— Ai un scut care te apără de căldura mea, a zis Obliteration. Deci ești pregătit pentru ea. Dar pentru asta nu, bănuiesc.

I-a tras un șut ghiulelei de fier, azvârlind-o de pe acoperiș.

---

[3] Noul Testament, Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov, 3:4.

A căzut și eu am gemut, simțind cum greutatea ei îmi forța piciorul din încheietură, amenințând să mă smulgă de pe acoperiș. M-am agățat de marginea de cărămidă. Cum să scap? Nu aveam pușca, nu aveam bomba. Aveam pistolul lui Megan în tocul de pe coapsă, dar, dacă mă desprindeam de acoperiș ca să-l apuc, ghiuleaua de fier avea să mă tragă în apă. M-am panicat și degetele mi-au alunecat pe cărămidăria acoperișului.

Obliteration s-a aplecat, apropiindu-și obrazul de fața mea.

— Și-am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui[4]... a șoptit el.

Zicând acestea, și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a împins, desprinzându-mă de acoperiș. Am căzut, rupându-mi unghiile și jupuindu-mi pielea pe cărămizi. Am căzut din nou în apă, de data asta cu o greutate imensă agățată de picior, ca și cum apele întunecate ar fi încercat deliberat să mă înghită.

M-am scufundat dând din mâini, căutând orice mi-ar fi putut opri coborârea, și m-am prins de pervazul unei ferestre aflate sub apă.

„Întuneric, peste tot în jur.”

M-am ținut bine, în timp ce deasupra a străfulgerat o lumină. Obliteration plecând? Suprafața apei părea atât de departe, deși nu putea fi la mai mult de un metru și jumătate.

„Întuneric. Întuneric pretutindeni!”

M-am zbătut, dar brațele îmi erau slăbite și pieptul îmi exploda de nevoia de a respira. Mi s-a făcut negru în fața ochilor. Îngrozit, am avut senzația că apele mă striveau.

„Adâncul acesta teribil și negru.”

Nu puteam să respir. Aveam să...

„Nu!”

Mi-am adunat ultimele puteri și mi-am azvârlit brațul în sus ca să apuc un brâu de cărămidă aflat deasupra, pe peretele clădirii. M-am tras spre suprafață, dar în întunericul nopții nu-mi puteam da seama cât de departe mă aflam de aer. Greutatea care mă trăgea în jos era prea mare. Întunericul mă învăluia.

Degetele mi-au alunecat.

Ceva a pătruns în apă lângă mine. Am simțit o atingere – niște degete, pe piciorul meu.

Greutatea a dispărut.

N-am mai pierdut timpul gândind. Cu ultimele puteri, m-am

---

[4] Noul Testament, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 20:1.

tras în sus de-a lungul clădirii scufundate și am ieșit la suprafață gâfâind. Pentru un moment care mi s-a părut foarte lung, am stat agățat de marginea imobilului, respirând cu lăcomie, tremurând, incapabil să gândesc sau să fac altceva decât să mă bucur de oxigen.

În cele din urmă, m-am târât un metru și jumătate și am ajuns pe acoperiș. Mi-am trecut un picior peste margine și m-am rostogolit pe jos, unde am rămas lungit pe spate, stors de puteri. Eram prea slăbit ca să fiu în stare să stau în picioare, darămite să îmi recuperez pușca, așa că a fost bine că Obliteration nu s-a mai întors.

Am zăcut așa un timp. Nu sunt sigur cât. În cele din urmă, ceva a scrâșnit pe acoperișul alăturat. Pași?

— David! Scântei!

Am deschis ochii și am descoperit-o pe Tia îngenuncheată lângă mine. Exel se ațineа la câțiva pași mai în spate, privind agitat în jur, cu pușca de asalt în mâini.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tia.

— Obliteration, am zis eu tușind.

M-am ridicat în șezut cu ajutorul ei.

— M-a aruncat în apă cu un lanț legat de picior. Eu…

M-am întrerupt, privindu-mi piciorul.

— Cine m-a salvat? am întrebat.

— Să te salveze?

Am privit apa liniștită. Parcă nu ieșise nimeni în urma mea, nu-i așa?

— Mizzy a fost?

— Mizzy e cu noi, a zis Tia ajutându-mă să mă ridic în picioare. Nu știu despre ce vorbești. Poți să ne informezi mai târziu.

— Ce s-a întâmplat cu Obliteration? am întrebat.

— Deocamdată a plecat, a zis Tia.

— Cum?

— Jon…

S-a întrerupt și mi-a întâlnit privirea. N-a spus nimic, dar am înțeles.

Profu’ își folosise puterile.

Tia a făcut semn către ambarcațiunea ce se legăna în apă în apropiere. Mizzy și Val erau așezate în ea, dar Profu’ nu se vedea.

— O secundă!

Încă ameţit după încercarea prin care trecusem, m-am dus să-mi iau puşca. Lângă ea am găsit explozibilul lui Mizzy, încă ataşat de partea din faţă a tricoului pe care îl purtase Obliteration. Nu avea să explodeze decât dacă s-ar fi îndepărtat prea tare de semnalul radio. Am înfăşurat bomba în zdrenţele tricoului şi m-am apropiat de barcă. Exel mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor în ea.

M-am aşezat lângă Mizzy, care mi-a aruncat o privire şi şi-a aţintit imediat ochii în pământ. Era greu să-mi dau seama din pricina pielii ei întunecate, dar mi s-a părut că roşise stânjenită. De ce nu îmi păzise spatele, aşa cum promisese?

Val a pornit micul motor. Se pare că nu-i mai păsa dacă atrăgea sau nu atenţia. Regalia ne găsise şi ni se înfăţişase. Nu mai avea rost să ne ascundem.

„Şi aşa s-a zis cu discreţia”, m-am gândit.

În timp ce lăsam în urmă scena luptei, am remarcat că oamenii începeau să scoată capetele din ascunzători. Cu ochii holbaţi, ieşeau să privească corturile dărâmate şi acoperişurile fumegânde. Era doar o mică porţiune a oraşului şi nu fusese complet nimicită, dar tot simţeam că eşuaserăm. Da, îl alungaserăm pe Obliteration, dar numai temporar şi numai recurgând la talentele Profului.

Nu reuşeam însă să-mi dau seama cum o făcuse. Cum puteau câmpurile de forţă sau talentul de a dezintegra metalul să-l pună pe Obliteration pe fugă?

Judecând după umerii căzuţi ai celorlalţi, şi ei simţeau la fel ca mine: că în noaptea asta dăduserăm greş. Am trecut în tăcere pe lângă acoperişuri găurite. M-am pomenit privind mulţimea adunată. Cei mai mulţi oameni nu păreau să ne bage în seamă: în haosul luptei, probabil că se ascunseseem şi le scăpaseră multe. Când erau Epicii prin preajmă, învăţai să stai cu capul la cutie. Speram că pentru ei nu eram decât un grup oarecare de refugiaţi.

Dar i-am surprins pe câţiva dintre ei privindu-ne. O femeie mai vârstnică ce strângea la piept un copil, înclinând din cap cu un gest ce aducea a respect. Un tânăr care trăgea cu ochiul pe deasupra marginii unui acoperiş, în apropierea unui pod ars, prudent de parcă s-ar fi aşteptat ca Obliteration să apară în orice clipă şi să ne distrugă pentru că îndrăzniserăm să îi stăm

împotrivă. O tânără femeie cu o jachetă roșie, cu gluga ridicată, privindu-ne din mijlocul unui mic grup, cu hainele ude…

Cu hainele ude. M-am concentrat imediat și i-am întrezărit fața pe sub glugă, privindu-mă.

Megan.

Mi-a susținut privirea numai câteva clipe. Era Megan… Firefight. O secundă mai târziu, s-a răsucit pe călcâie și s-a pierdut în grupul de localnici, înghițită de noapte.

„Deci ești aici”, mi-am zis, amintindu-mi plescăitul și senzația degetelor cuiva pe piciorul meu în clipele de dinainte de a fi eliberat.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Ce-a fost asta? a întrebat Tia.

— Nimic, am zis, așezându-mă comod în barcă și zâmbind în ciuda oboselii.

14

Ne-am continuat drumul pe întuneric, pătrunzând într-o regiune a orașului care era, în mod vizibil, mai puțin locuită. Blocurile răsăreau și aici din apă ca niște insulițe, cu fructe luminoase la etajele superioare, dar vopseaua era decolorată sau inexistentă și clădirile nu erau legate prin poduri. Probabil erau la distanță prea mare unele de altele.

Zona a devenit mai întunecată când am lăsat în urmă porțiunile luminate de vopsea spray. Era tulburător să plutim pe apele acelea în bezna nopții, bazându-ne numai pe lumina lunii. Din fericire, Val și Exel și-au pornit mobilele, creând o lumină suficient de puternică încât să vedem cât de cât.

— Deci, Missouri, a zis Val din spatele bărcii. Ești drăguță să ne explici de ce l-ai lăsat pe David să fie atacat și aproape ucis, singur și fără întăriri?

Mizzy privea în podeaua bărcii. În spatele nostru, motorul pufăia discret.

— Eu… a zis ea în cele din urmă. În clădirea în care eram izbucnise un incendiu. Am auzit oameni țipând. Am vrut să-i ajut…

— Ar trebui să știi mai bine, a zis Val. Îmi tot spui că vrei să fii înaintaș și pe urmă faci o chestie ca asta.

— Scuze, a zis tânăra femeie cu un ton nefericit.

— I-ai salvat? am întrebat-o eu.

Mizzy și-a ridicat ochii spre mine.

— Pe oamenii din clădire, am adăugat eu.

Scântei, dar ce mă mai durea gâtul! Am încercat să nu-mi trădez durerea sau oboseala cât timp se uita Mizzy la mine.

— Da, a zis Mizzy. Deși nu aveau așa mare nevoie să fie salvați. N-am făcut decât să descui o ușă. Intraseră să se ascundă și focul coborâse până la etajul lor.

— Drăguț, am zis.

Tia mi-a aruncat o privire.

— N-ar fi trebuit să-și abandoneze postul.

— Nu zic c-ar fi trebuit, Tia, am răspuns înfruntându-i privirea. Dar hai să fim cinstiți! Nu-s convins că eu aș fi lăsat niște oameni să ardă de vii.

M-am uitat la Mizzy.

— Probabil a fost o greșeală, dar fac pariu că oamenii ăia sunt

mulțumiți c-ai făcut-o. Iar eu am reușit să scap, deci totul s-a terminat cu bine. Bună treabă!

Am întins pumnul, ca să mi-l ciocnesc de al ei.

Ea mi-a reîntors gestul șovăitoare, dar zâmbind.

Tia a oftat.

— Uneori trebuie să facem alegeri dificile și asta face parte din povara noastră. Dacă pui în pericol planul ca să salvezi o viață, riști să provoci alte sute de morți. Țineți minte amândoi!

— Sigur, am zis eu. Dar n-ar trebui să discutăm despre ceea ce tocmai s-a petrecut? Doi dintre cei mai puternici și mai aroganți Epici din lume lucrează împreună. Pentru numele lui Calamity, cum a reușit Regalia să îl recruteze, dintre toți, taman pe Obliteration?

— A fost ușor, a zis Regalia. M-am oferit să-l las să-mi distrugă orașul.

Am sărit în sus, târându-mă mai departe de Epica ce se înălța din apa de lângă barcă. Lichidul i-a luat forma, i-a preluat culorile și ea s-a așezat pe marginea bărcii, cu un picior îndoit și cu mâinile în poală, în timp ce celălalt picior se contopea în continuare cu suprafața apei de lângă ambarcațiune.

Avea un aer elegant și matern, ca o bunicuță de treabă care s-a îmbrăcat pentru o vizită în marele oraș. Un oraș pe care, din câte se părea, avea de gând să-l distrugă. Ne-a măsurat de sus până jos și, deși mi-am încleștat mâinile pe armă, am reușit să nu trag. Era o proiecție, o creație a apei. Adevărata Regalia ar fi putut fi oriunde.

„Nu, nu oriunde”, mi-am zis. Puterile de proiecție ca ale ei aveau de obicei o rază limitată de acțiune.

Regalia ne-a inspectat, cu colțurile gurii lăsate. Ceva părea s-o nedumerească.

— Ce pui la cale, Abigail? a întrebat Tia.

„Deci și tu o cunoști”, mi-am zis privind către Tia.

— Abia ce ți-am zis, a spus Regalia. O să distrug orașul.

— De ce?

— Așa pur și simplu, drăguță. Asta facem noi, a zis Regalia clătinând din cap. Nu mă mai pot abține.

— Hai, te rog, a zis Tia. Te aștepți să cred că tu, dintre toți Epicii, ți-ai pierdut controlul? Care-i adevăratul tău motiv? De ce ne-ai momit încoace?

— Am zis…

— Lasă joaca, Abigail! s-a răstit Tia. N-am răbdare în noaptea asta! Dacă ai de gând să croiești minciuni, poți să pleci chiar acum și să mă scutești de-o durere de cap!

Regalia și-a înclinat capul în tăcere preț de un moment, apoi s-a ridicat încet în picioare, cu mișcări deliberate, grijulii. S-a cocoțat pe buza bărcuței și am văzut o vagă translucență, apa care alcătuia această copie a ei devenind vizibilă.

Apa din jurul bărcii a început să fiarbă și să bolborosească.

— Drept ce mă iei? a zis Regalia.

De jur-împrejurul nostru, tentacule de apă au tulburat suprafața. Exel a tras o înjurătură, iar eu m-am răsucit, trecându-mi pușca pe modul automat și trimițând o rafală de gloanțe în cel mai apropiat tentacul. Din el au sărit stropi, dar nu a încetat să se miște.

Tentaculele de apă s-au adunat în jurul nostru ca degetele unei fiare imense din adâncimi. Unul m-a apucat de gât, iar un altul a înaintat șerpește și mi-a cuprins mijlocul într-o strânsoare rece, neașteptat de solidă.

Ceilalți au țipat și s-au zbătut, fiind înhățați pe rând. Exel și-a descărcat arma în Regalia înainte să fie apucat și ridicat de o funie de apă, ca un balon bărbos.

— Crezi că sunt un Epic minor pe care poți să nu-l iei în serios? a întrebat Regalia amabil. Mă confunzi cu o persoană căreia îi poți da ordine?

M-am zbătut în strânsoare, în timp ce barca însăși a fost ridicată de tentacule, iar vuietul motorului s-a transformat într-un scrâșnet strident, până a intervenit vreun soi de întrerupător automat. Șuvoaie de apă s-au încolăcit în jurul nostru, formând gratii, despărțindu-ne de cer.

— Aș putea să vă frâng gâturile ca pe crenguțe, a zis Regalia. Aș putea să arunc barca asta în cele mai adânci abisuri și să o las prizoniera lor, așa încât nici măcar cadavrele voastre să nu mai ajungă vreodată la lumina zilei. Orașul ăsta îmi aparține. Viețile lor mi se cuvin de drept!

M-am întors și am privit-o. Estimarea mea anterioară – că arăta ca o bunicuță – părea acum ridicolă. Tentacule de apă se încolăceau în jurul ei, în timp ce se înălța deasupra noastră cu ochii larg deschiși și buzele arcuite într-un rânjet. Avea brațele întinse înainte, cu degetele încovoiate ca niște gheare, controlând apa ca un păpușar dement. Nu era o doamnă

cumsecade, era un Superepic în toată măreția sa.

Nu m-am îndoit nicio clipă că putea face exact ce spunea. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am uitat la Tia.

Care era perfect calmă.

Era ușor să o consideri pe Tia unul dintre cei mai puțin periculoși Răzbunători. În clipa aceea însă, nu arăta nicio umbră de teamă, deși unul dintre tentaculele de apă ale Regaliei se înfășurase în jurul ei. Tia înfrunta privirea Superepicei strângând ceva în mână: părea să fie o sticlă de apă plină cu o substanță albă.

— Crezi că mă tem de șmecheriile tale? a întrebat Regalia.

— Nu, a zis Tia. Dar sunt foarte sigură că te temi de Jonathan.

Cele două s-au mai înfruntat din priviri câteva clipe. Apoi tentaculele de apă s-au destrămat brusc, lăsându-ne să cădem în barcă, iar aceasta, la rândul ei, a căzut în apă stropind în toate părțile. Am aterizat cu o bușitură zdravănă și am gemut când apa m-a udat leoarcă.

Regalia a oftat încet, coborându-și brațele.

— Spune-i lui Jonathan că m-am săturat de oameni și de viețile lor neînsemnate. L-am ascultat pe Obliteration și sunt de acord cu el. O să-i nimicesc pe toți cei din Babilonul Renăscut. Nu știu… cât mă mai pot abține. Asta-i tot.

A dispărut dintr-odată, transformându-se în apă care a căzut din nou pe suprafața oceanului. M-am pomenit ghemuit între Val și Exel, cu inima bătându-mi nebunește. În jurul ambarcațiunii noastre, apa s-a liniștit.

Tia și-a șters apa din ochi.

— Val, du-ne la bază! Imediat!

Valentine s-a târât în spatele bărcii și a pornit motorul.

— Ce rost are să ne ascundem? am întrebat încet. Poate vedea oriunde, poate fi oriunde.

— Regalia *nu* e omniscientă, a zis Tia, părând la fel de decisă să sublinieze acest aspect ca Profu’ mai devreme. Ai văzut ce nedumerită a fost când și-a făcut apariția? Credea că Jon e cu noi și a fost surprinsă negăsindu-l aici.

— Da, a zis Exel întinzându-mi mâna și ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor.

În fața mea, trupul lui mătăhălos ocupa spațiu cât pentru trei scaune.

— Am reușit să ne ascundem de ea de aproape doi ani… sau

așa credem.

— Tia, a zis Val pe un ton alertat. În oraș situația tocmai s-a schimbat. Ne-a văzut. De acum totul se va schimba. Nu cred că ne mai putem încrede în nimic din Babilar.

Exel a încuviințat cu un aer îngrijorat și mi-am amintit spusele lui de mai devreme. „Ne-ar putea urmări în orice clipă. Trebuie să acționăm pe baza acestei presupuneri… și a acestei spaime.” Ei, acum știam sigur că ne urmărește.

— *Nu* e omniscientă, a repetat Tia. Nu poate vedea în clădiri, decât dacă înăuntru e o piscină din care să poată trage cu ochiul.

— Dar, dacă intrăm într-o clădire și nu mai ieșim din ea, asta o să trădeze faptul că avem o bază înăuntru, am zis eu.

Ceilalți n-au răspuns. Am oftat și m-am lăsat pe spate. Erau evident tulburați de confruntarea cu Regalia. Ei, asta puteam înțelege. Dar de ce nu-mi vorbeau?

Val și-a îndreptat barca spre o clădire căreia îi lipsea o bucată bună din peretele exterior. Era o clădire uriașă de birouri, ceva obișnuit aici, în Babilar, așa că o spărtură mare cât să conduci un autobuz prin ea nu ocupa decât o fracțiune din zid. Val a pilotat barca noastră prin ea, iar Exel a scos un cârlig lung și l-a folosit ca să desprindă ceva de pe perete. Două draperii negre au căzut peste spărtură, lăsând lumea de cealaltă parte a lor.

Val și Exel și-au pornit mobilele, luminând încăperea pe jumătate inundată cu o lumină albă, palidă. Val a călăuzit barca într-o parte, către niște trepte, și m-am întins gata să debarc și să le urc, bucuros să nu mai fiu la bord. Dar Tia m-a prins de braț și a clătinat din cap.

În loc să coboare, a scos sticla de mai devreme, cea cu un lichid alb. A agitat-o și a deșertat-o în apă. Ceilalți au scos și ei sticluțe similare dintr-o ladă din spatele bărcii și le-au golit și ei. Mizzy a vărsat în apă o întreagă ladă frigorifică.

— Săpun? am întrebat eu văzând clăbucii.

— Detergent de vase, a confirmat Val. Schimbă tensiunea de suprafață a apei, făcând-o aproape imposibil de controlat de către Regalia.

— Și îi distorsionează vederea, a zis Exel.

— E fantastic, am exclamat eu. E slăbiciunea ei?

— Nu, din câte știm, a zis entuziasmată Mizzy. Doar un efect al puterilor ei. E ca atunci când arunci apă pe un Epic al focului

și talentul lui dă rateuri. Dar e foaaarte util.

— Util, dar poate fără sens, a zis Val scuturând în apă ultima sticlă de detergent. În trecut, am folosit asta doar ca măsură de precauție. Tia, ne-a *văzut*! Sunt convinsă că ne-a reținut fețele tuturor.

— O să ne ocupăm de asta, a zis Tia.

— Dar…

— Stingerea, a zis Tia.

Val, Mizzy și Exel au schimbat o privire. Apoi și-au închis mobilele, cufundând încăperea în întuneric. Și asta părea o măsură bună: dacă putea privi în cameră, Regalia nu avea să vadă decât bezna.

Barca noastră s-a legănat și, îngrijorat, am prins-o pe Mizzy de braț. În cameră părea că se petrece ceva. Curgea apă de undeva? Scântei! Se scufunda clădirea? Sau, mai rău, ne găsise Regalia?

Apoi s-a oprit, dar preț de o secundă s-a lăsat o liniște la fel de tulburătoare. Cu inima bubuindu-mi, mi-am imaginat că eram iar în apă, cu lanțul de picior. Coborând către adâncuri.

Mizzy m-a tras de braț. Pășea afară din barcă, dar în direcția greșită. În apă. Dar…

Am auzit piciorul ei lovind un obiect solid. Ce? M-am lăsat condus afară din barcă și m-am oprit pe o suprafață metalică alunecoasă. Mă întorsesem pe loc? Nu, mergeam pe ceva ce se ridicase din apă în încăpere. O platformă?

Am ajuns la o trapă, am descoperit pe bâjbâite o scară ce ducea în jos și atunci am înțeles. Nu era o platformă.

Era un submarin.

15

Am șovăit pe întuneric, cu mâinile încleștate pe scara ce cobora în submarinul pe care nu-l puteam vedea.

Nu-mi dădusem seama că toată treaba asta cu „apa” avea să fie o problemă pentru mine. În fond… jumătate din lume e compusă din apă, nu? Și noi înșine suntem pe jumătate apă. Așa că, intrând în submarin, ar fi trebuit să mă simt ca o oaie care cade pe o grămadă imensă de lână.

OK, nu mergea. Mă simțeam ca o oaie care cade peste o grămadă de cuie. De cuie ude. Aflate pe fundul oceanului.

Dar nu voiam să-i las pe ceilalți Răzbunători să vadă că mă trecuseră transpirațiile. Chiar dacă nu mă puteau vedea pe întuneric. Să mă audă transpirând? Bleah! În fine, am înghițit cu noduri și am coborât pe pipăite în submarin. M-au urmat pașii grei ai lui Exel, încheind coloana. Ceva a bufnit deasupra noastră și am presupus că răsucea chepengul, etanșându-l.

Înăuntru era negru ca lignitul la miezul nopții. Sau, mă rog, negru ca un strugure la miezul nopții… sau cam ca orice la miezul nopții. În timp ce motorul se pornea, am găsit pe bâjbâite un scaun și m-am lăsat să cad pe el recunoscător.

— Poftim! a zis Mizzy vârându-mi ceva în mână. Șterge orice dâră de apă pe care puteai s-o fi adus înăuntru!

Bucuros să am ceva de făcut, mi-am șters scaunul, apoi podeaua acoperită cu mochetă. A urmat un alt prosop și m-am uscat cât de bine am putut. În mod evident, dacă voiam să ne ascundem de Regalia, trebuia să ne asigurăm că nu aveam prin preajmă nicio suprafață de apă.

— OK? a întrebat Mizzy peste câteva minute.

— E-n regulă, a zis Val.

Mizzy și-a pornit mobilul, scăldându-ne în lumină și permițându-mi să văd încăperea în care mă aflam. Pe ambele părți se înșirau banchete din pluș portocaliu și vinilin albastru, sub ferestre acoperite cu draperii negre și grele. Mi-am dat seama că, în ciuda a ceea ce mă așteptasem, nu era un submarin militar. Era un soi de vehicul de observare, ca acela care ar fi putut transporta oamenii într-un tur al recifelor. Mocheta de pe podea fusese evident instalată mai târziu ca să împiedice formarea băltoacelor de apă.

Exel stătea în alertă, cu ochii după orice băltoacă pe care am

fi ratat-o pe întuneric.

— Se presupune că, pentru a vedea, Regalia are nevoie de vreo cinci centimetri adâncime, dar preferăm să nu riscăm, mi-a zis el.

— Contează? am întrebat. Nu poate să se uite pur și simplu sub apă și să ne vadă?

— Nu, a zis Tia.

Se așezase pe scaunul din fund, aproape de ceea ce părea a fi o toaletă pe care atârna o pancartă proclamând: BUNCĂRUL CU EXPLOZIBILI AL LUI MIZZY. INTRAȚI ÎN PACE. IEȘIȚI ÎN BUCĂȚI. Închizătoarea era stricată și ușa se tot trântea.

— Imaginează-ți că iei legătura cu mine pe mobil, a zis Tia. Fața mea apare pe ecranul tău și fața ta apare pe ecranul meu. Ai putea, dacă ai vrea, să îți inversezi perspectiva și să te uiți *în* mobilul meu?

— Sigur că nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu merge așa. Ecranul privește în afară, am zis eu.

— Așa funcționează și talentul ei, a zis Tia. Pentru ea, o suprafață de apă expusă aerului e ca un ecran și poate privi din ea. Nu se poate uita și în cealaltă direcție. Sub suprafața apei suntem invizibili pentru ea.

— Dar tot în puterea ei suntem, a subliniat Val din față, de pe locul pilotului. A crescut nivelul apelor și a inundat întreg Manhattanul. Să pătrundă în adâncuri și să facă bucăți submarinul ăsta ar fi o nimica toată pentru ea. Până acum ne-am bazat pe faptul că nu știa că suntem aici jos.

— Putea să ne fi ucis la suprafață, când eram în barcă, a zis Tia. Dar ne-a dat drumul, ceea ce înseamnă că, deocamdată, nu ne vrea moartea. Acum că suntem sub suprafață, nu va ști unde să ne caute. Pe moment suntem liberi.

Toți păreau să accepte asta. Sau, în tot cazul, nu prea avea rost să ne ciondănim. În timp ce navigam – sau orice faci într-un submarin – înainte, m-am mutat pe un scaun de lângă Tia.

— Știi multe despre puterile ei, am zis încet.

— O să-ți fac o informare mai târziu, a zis ea.

— Informarea asta o să includă și cum de știi toate astea?

— O să-l las pe Jon să decidă ce trebuie împărtășit și ce nu, a răspuns ea, apoi s-a ridicat și s-a mutat în partea din față, unde

a început să discute încet cu Val.

M-am rezemat de spătar și am încercat să nu mă gândesc că eram sub apă. Probabil nu ne puteam scufunda foarte mult – era un vehicul recreațional – dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Ce se întâmpla dacă se strica? Dacă începea să ia apă? Dacă se oprea pur și simplu și se scufunda pe fundul oceanului, cu noi toți înăuntru…

M-am foit neliniștit și buzunarul meu a zăngănit. Am vârât mâna în el cu o strâmbătură și am scos afară mobilul. Sau ce mai rămăsese din el.

— Uau, a zis Exel așezându-se lângă mine. Cum ai făcut asta?

— Am enervat un Epic.

— Dă-i-l lui Mizzy, a spus el indicându-mi-o pe fată cu o mișcare a capului. Fie o să-l repare, fie o să-ți dea unul nou. Dar fii atent: orice-ți dă ar putea veni cu unele… modificări.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Modificări bune și foarte utile, a zis Mizzy.

Îmi luase bomba și acum stătea pe scaunul ei, dezamorsând-o.

— Deci, am zis întorcându-mă către Exel, Mizzy se ocupă de reparații și echipamente…

— Și e înaintaș, a zis ea.

— …și de alte lucruri, am continuat eu. Val e la coordonarea operațiunilor și acoperire. Încercam să-mi dau seama care e rolul tău în echipă. Nu ești înaintașul. Deci ce faci?

Exal și-a pus picioarele pe scaunul din fața lui și și-a rezemat spinarea de fereastra acoperită.

— În principal chestiile pe care nu vrea să le facă Val… cum ar fi să discut cu oamenii.

— Și eu discut cu oamenii, s-a răstit Val de pe scaunul din față.

— Tu țipi la ei, draga mea, a zis Exel.

— E un mod de a vorbi. Și, în plus, nu țip întotdeauna.

— Nu, uneori mai și bodogăni, a zis Exel și mi-a zâmbit. Am fost o echipă adânc infiltrată, Steelslayer. Asta înseamnă observație la greu și numeroase interacțiuni cu locuitorii orașului.

Am încuviințat. Bărbatul acesta uriaș avea ceva dezarmant, cu obrajii lui trandafirii și cu barba deasă și castanie. Voios, prietenos.

— Și o să-ți îngrop cadavrul.

Oooookeeeey…

— O s-arăți bine în sicriu, a zis el. Corp zvelt, structură scheletică bună. Puțină vată sub pleoape, ceva lichid de îmbălsămare în vene și puf! O să fii gata! Păcat însă că ai pielea așa de albă. O să te învinețești destul de repede. Dar nu e ca și cum machiajul n-ar putea-o rezolva, nu?

— Exel? i-a strigat Val din față.

— Da, Val?

— Nu mai fi sinistru!

— Nu-i sinistru, a zis el. Toată lumea moare, Val. Dacă ignori chestia asta, n-o să fie mai puțin adevărată!

Am profitat de prilej ca să mă trag ceva mai departe de Exel. Asta m-a plasat în apropierea lui Mizzy, care își împacheta bomba.

— Nu-l băga în seamă, mi-a zis ea în timp ce Val și Exel continuau să discute. Înainte de asta a lucrat la pompele funebre.

Am încuviințat, dar n-am insistat. În cadrul Răzbunătorilor, cu cât știam mai puține despre familiile celorlalți și așa mai departe, cu atât mai puține puteam trăda dacă un Epic decidea să ne tortureze.

— Mersi că mi-ai luat partea în fața Tiei, mi-a șoptit Mizzy.

— Uneori devine cam pătimașă, am zis eu. Și ea, și Profu'. Dar sunt oameni de treabă. Poate ea să te critice cât o vrea, dar, dacă oricare dintre ei ar fi fost în locul tău, mă îndoiesc că i-ar fi lăsat să moară pe oamenii ăia. Ai făcut ce trebuia.

— Chiar dacă te-am pus în primejdie?

— Dar am scăpat, nu?

Mizzy s-a uitat la gâtul meu. L-am pipăit, amintindu-mi că mă ustura. Durea când respiram.

— Daaa, a zis ea. Zici și tu așa, dar apreciez. Nu mă așteptam să fii de treabă.

— Eu?

— Sigur!

Părea să-și fi recăpătat ceva din vioiciunea ei înnăscută.

— Steelslayer, tipul care l-a convins pe Phaedrus să-l atace pe Steelheart! Mă așteptasem să fii un ins intimidant și întunecat, gen „L-au ucis pe tata”, și dedicat și așa mai departe.

— Ce anume știi despre mine? am întrebat-o surprins.

— Probabil mai mult decât ar trebui. Ar trebui să fim secretoși și așa mai departe, dar nu pot să nu pun întrebări, știi cum e? Și… ăăă… e posibil să fi tras cu urechea când Sam i-a spus lui Val ce puneați la cale în Newcago.

Mi-a aruncat un zâmbet spășit și a ridicat din umeri.

— Păi, să știi că sunt mai dedicat decât par, crede-mă, i-am zis eu. Sunt dedicat așa cum un leu e portocaliu.

— Adică… dedicat cu moderație? Având în vedere că leul e cam nisipiu, așa?

— Ba nu, e portocaliu, am zis încruntându-mă. Sau nu? N-am văzut niciunul în carne și oase.

— Cred că ăia portocalii sunt tigrii, a zis Mizzy. Dar nici ei nu-s decât pe jumătate portocalii, pentru că au dungi negre. Poate ar trebui să fii la fel de dedicat pe cât de portocalie e o portocală.

— Prea evident, am zis eu. Sunt dedicat așa cum un leu e nisipiu.

Mergea? Parcă nu sunase prea bine.

Mizzy m-a privit pieziș.

— Ești cam ciudat.

— Nu, uite, asta e din cauză că metafora n-a mers. Gata, m-am prins. Sunt dedicat ca…

— Nu, e-n regulă, a zis Mizzy zâmbind. Îmi place.

— Da, a zis Exel râzând. O să îmi amintesc comparația cu portocala pentru necrologul tău.

Super! Abia petrecusem câteva ore cu noii mei colegi și deja îi convinsesem că Steelslayer era de o bizarerie simpatică. M-am rezemat de spătar și am oftat.

Am călătorit o vreme, cam vreo oră și ceva. Suficient de mult ca să nu fiu sigur dacă ne mai aflam încă în Babilar. În cele din urmă, submarinul a încetinit. O clipă mai târziu, s-a zguduit și un soi de cleme s-au prins de el pe dinafară.

Ajunseserăm oriunde ne-o fi fost destinația. Exel s-a ridicat și a scos de undeva niște prosoape. I-a făcut semn lui Val, care a urcat scara.

— Stingeți luminile! a zis ea.

Ne-am supus imediat și am auzit-o pe Val deschizând trapa de deasupra. Apa a năvălit înăuntru, dar, judecând după zgomote, Exel a șters-o imediat.

— Ieșirea, mi-a șoptit Mizzy.

Am bâjbâit către scară, lăsându-i pe toți ceilalți să urce

înaintea mea. I-am auzit trăncănind deasupra, așa că, atunci când Tia s-a apropiat de scară, știam că e ultima.

— Profu’? am întrebat-o încet.

— Ceilalți nu știu ce s-a întâmplat, mi-a șoptit ea. Le-am spus că Profu’ l-a atras pe Obliteration după el, dar că e teafăr și o să ne ajungă din urmă.

— Și ce s-a întâmplat de fapt?

Ea nu mi-a răspuns.

— Tia, am zis eu, în afară de tine sunt singurul de aici care știe despre el. Ai putea să mă folosești ca resursă. Aș putea să ajut.

— În momentul ăsta el n-are nevoie de ajutorul niciunuia dintre noi, a zis ea. Are nevoie doar de timp.

— Ce-a făcut?

Ea a oftat ușor.

— S-a lăsat lovit intenționat de o rafală de foc, ceva căruia nicio persoană obișnuită nu i-ar fi putut supraviețui, în timp ce Obliteration se apleca deasupra lui triumfător, Jon s-a vindecat, a sărit în picioare și i-a smuls ochelarii. Pontul despre miopia lui Obliteration s-a dovedit a fi valabil.

— Super! am zis eu.

— Jon a spus că asta l-a speriat cumplit pe ciudatul ăla, a șoptit Tia. Obliteration s-a teleportat și nu s-a mai întors. Jon e teafăr. Totul e bine, așa că poți să nu-ți mai faci griji.

Am lăsat-o să treacă pe lângă mine. Totul era OK. Dacă Profu’ se ținea departe, era pentru că se temea de felul în care s-ar fi putut comporta în preajma noastră. Fără tragere de inimă, mi-am pus pe umăr rucsacul și pușca și am urcat până într-o încăpere întunecoasă ca smoala.

— Ai ieșit, David? a răsunat vocea lui Val pe întuneric.

— Da, am răspuns.

— Aici!

I-am urmat sunetul vocii. M-a luat de braț și m-a călăuzit printr-o intrare acoperită cu pânză neagră. M-a urmat, apoi a închis o ușă în spatele nostru și a deschis o alta în față, lăsând să lumina să pătrundă și permițându-mi să văd, în sfârșit, vizuina care le slujea ca bază Răzbunătorilor aici, în Babilar.

S-a dovedit că nu era deloc o vizuină.

Era un conac.

16

Covoare roșii, groase. Lemn închis la culoare. Fotolii. Un bar cu carafe de cristal în care se reflecta lumina mobilului lui Val. Spațiu. O mulțime de spațiu.

Am căscat gura până-n podea. Mă rog, până-n prag, tehnic vorbind. Am închis-o la loc și am pătruns în încăpere, răsucindu-mă în încercarea de a privi în toate direcțiile deodată. Locul ăsta arăta ca palatul unui rege. Nu, nu… arăta ca palatul unui Epic.

— Cum… Ne aflăm tot sub apă? am întrebat înaintând către centrul încăperii.

— În bună parte da, a zis Val. Suntem în buncărul subteran al unui bogătaș din Long Island. Construit cu propriul lui sistem ermetic de filtrare în caz de iarnă nucleară.

Și-a pus rucsacul pe bar.

— Din păcate pentru el, se aștepta la genul greșit de apocalipsă. Un Epic i-a doborât avionul în timp ce el și familia lui se întorceau acasă din Europa.

Am privit peste umăr coridorul scurt ce ducea către camera cu submarinul. Exel a închis ușa și coridorul s-a cufundat în întuneric. Aveam impresia vagă că ne ridicaserăm prin podeaua încăperii, care avea probabil un mecanism de andocare. Dar cum andoca un submarin *sub* un buncăr subteran?

— Magazia de la subsol, mi-a explicat Exel trecând pe lângă mine. Buncărul lui Righton are dedesubt o încăpere mare pentru depozitarea alimentelor. Acum e inundată și am spart un perete, formând o peșteră în care putem vârî submarinul. Profu’ a făcut o gaură în podea și a instalat sistemul de andocare acum câțiva ani.

— Lui Jon îi place să aibă locuri sigure în orice oraș pe care l-ar putea vizita, a zis Tia instalându-se cu mobilul în mână pe una dintre canapelele plușate.

Avea să funcționeze aici jos. Mergeau ele în catacombele de metal din Newcago, așa că eram sigur că ar fi mers oriunde.

Ca să zic drept, mă simțeam gol fără al meu. Când lucrasem la Fabrică, economisisem ani de zile ca să-mi cumpăr unul. Acum că îmi pierdusem pușca și mobilul îmi fusese distrus, descopeream că nu-mi mai rămăsese mare lucru din acea perioadă a vieții mele.

— Și-acum ce facem? am întrebat.

— Acum așteptăm să termine Jon cercetarea preliminară și pe urmă trimitem pe cineva să-l ia, a zis Tia. Missouri, ce-ar fi să-i arăți lui David unde o să doarmă?

„Ceea ce o să mi-l ia de pe cap momentan”, sugera tonul ei.

Mi-am pus rucsacul pe umăr, iar Mizzy a încuviințat și a pornit vioaie pe un coridor, luminându-și drumul cu o lanternă. Brusc, mi-am dat seama cât eram de obosit. Deși călătoriserăm până aici numai noaptea, nu reușisem să mă comut de pe ciclul diurn. În ultimele câteva luni mă bucurasem de noutatea de a trăi la lumina zilei.

Ei bine, se pare că întunericul avea să devină din nou norma. Am urmat-o pe Mizzy din sufrageria principală pe un coridor cu pereții plini de fotografii artistice, înfățișând jerbe de apă colorată lansate în aer. Mi-am zis că probabil trebuiau să pară moderne și șic. Mie însă nu făceau decât să-mi aducă aminte că ne aflam pe fundul oceanului.

— Nu-mi vine să cred ce plăcut e aici, am zis, băgând capul într-o bibliotecă ai cărei pereți erau plini de cărți, mai multe decât văzusem eu într-o viață.

Pe pereții fiecărei încăperi clipeau lumini micuțe, ca de avarie, deci se pare că aveam curent.

— Daaa, a zis Mizzy. Tipii din Long Island n-o duceau rău, nu-i așa? Case mari, plaje. Când eram mică, familia mea venea aici în vizită și eu mă jucam în nisip și mă gândeam cum o fi să stai într-o căsoaie de-asta.

Își plimba degetele pe perete, din mers.

— Odată am trecut cu submarinul pe lângă fostul meu apartament. A fost amuzant.

— Nu ți-a venit greu să-l vezi?

— Noo. Abia îmi mai amintesc zilele de dinainte de Calamity. Mi-am trăit majoritatea vieții în Satul Pictat.

— Ce?

— Un cartier de la periferie, a zis ea. Un loc plăcut. Fără prea multe găști. De obicei se găsea de mâncare.

Am urmat-o pe Mizzy mai departe pe coridor și ea mi-a arătat o ușă.

— Toaleta. Intri pe prima ușă și o închizi întotdeauna. Apoi intri pe cealaltă ușă. Nu e lumină. Trebuie să te descurci pe bâjbâite. Există o toaletă și o chiuvetă. E singurul loc unde curge apa. Să nu scoți nimic de acolo, nici măcar o cană cu apă.

— Regalia?

Mizzy a încuviințat.

— Suntem în afara razei ei, dar, chiar dacă ea nu se deplasează aproape deloc, suntem de părere că e mai bine să fim precauți. Dacă găsește locul ăsta, suntem morți cu toții.

Nu eram sigur. Așa cum sublimase Tia, Regalia ar fi putut să ne ucidă la suprafață, dar n-o făcuse. La fel ca Profu', părea capabilă să țină întunericul la distanță.

— Găștile, am zis alăturându-mă lui Mizzy și continuându-ne drumul. Regalia s-a descotorosit de ele?

— Da, a zis Mizzy. Unica bandă care a mai rămas e a lui Newton și în ultimul timp ea e destul de relaxată pentru un Epic.

— Deci Regalia a făcut bine orașului.

— Da, mai puțin când l-a inundat omorând zeci de mii de oameni, a zis Mizzy. Dar presupun că acum nu e așa de rea, comparativ cu felul în care a fost. Cam în genul în care câinele care te mușcă de gleznă e plăcut prin comparație cu cel care avea obiceiul să te muște de cap.

— Frumoasă metaforă, am remarcat.

— Deși șochează prin absența totală a leilor, a zis Mizzy intrând într-o altă încăpere mai spațioasă.

Cât de mare era locul ăsta? Camera în care intraserăm era rotundă și avea un pian într-o parte – nu văzusem pian decât în filme – și niște mese elegante de cealaltă parte. Tavanul era vopsit în negru și...

Nu. Nu era vopsea neagră. Era apă.

Am icnit, făcându-mă mic odată cu realizarea faptului că tavanul era din sticlă, prin care se vedea apa întunecată de deasupra. Un mic banc de pești a trecut înot și aș jura că am zărit și ceva mare plutind maiestuos. O umbră.

— Tipul ăsta a construit un adăpost antiatomic cu luminator?

— Din sticlă acrilică groasă de 12 centimetri și cu o placă retractabilă de oțel, a zis Mizzy umbrindu-și lanterna cu mâna. Și, înainte să întrebi, nu, Regalia nu poate vedea prin ea. Mai întâi, după cum ți-am zis, suntem suficient de departe de oraș ca să fi ieșit din raza ei. Apoi, are nevoie de o apă a cărei suprafață e în contact cu aerul.

A șovăit.

— Astea fiind zise, mi-aș dori să putem închide chestia aia. Dar afurisita de placă s-a înțepenit în poziția „deschis”.

Am străbătut repede încăperea aceea îngrozitoare și am pătruns într-un alt coridor drăguț, fără ferestre. După câțiva pași, Mizzy a deschis o ușă și mi-a făcut semn către un dormitor mare.

— Împart ăsta cu Exel? am întrebat vârând capul înăuntru.

— Să împarți? a zis Mizzy. Chestia asta are douăsprezece dormitoare. Poți avea chiar două dacă vrei.

Am șovăit, privind rafturile din lemn închis la culoare, covorul roșu și mițos și patul mare ca o felie cu adevărat uriașă de pâine prăjită. În Newcago mă costase aproape toate economiile mele să am un apartament micuț, cu o singură cameră, numai pentru mine. Dormitorul ăsta era de vreo patru ori mai mare.

Am intrat și mi-am dat jos rucsacul. Părea foarte mic în încăperea spațioasă.

— Lanterna e aici, pe noptieră, a zis Mizzy luminând-o cu mobilul. Tocmai am primit un transport nou de baterii de la prietenul tău din Newcago.

M-am apropiat de pat și l-am pipăit.

— Oamenii dorm pe chestii așa de moi?

— Ei, mai există și podeaua dacă ții neapărat. Întrerupătoarele nu merg, dar unele prize – da. Încearcă-le ca să-ți încarci mobilul și o să descoperi tu una care are curent.

Am ridicat telefonul sfărâmat.

— O, așa-i! a zis ea. O să-ți pregătesc unul nou mâine.

Am pipăit din nou păturile. Pleoapele dădeau să-mi cadă, ca niște bețivi mânioși împleticindu-se pe o stradă în căutarea unui gang unde să vomite. Aveam nevoie de somn. Dar erau atâtea lucruri pe care nu le știam.

— Profu' v-a pus să supravegheați locul ăsta, i-am zis lui Mizzy așezându-mă pe pat. De ceva vreme, corect?

— Da, a zis Mizzy rezemându-se de cadrul ușii.

— A zis de ce?

— Mereu mi-am imaginat că voia orice crâmpei de informație pe care-l putea primi despre Regalia, a zis Mizzy. Pentru când avea să se decidă s-o atace.

— Îndoielnic. Înainte de Steelheart, Profu' nu a atacat niciodată Epici atât de importanți. În plus, Răzbunătorii nu se ocupă niciodată cu supravegherea pe termen lung. De obicei intră și ies dintr-un oraș în mai puțin de două luni, lăsând câteva cadavre în urmă.

— Știi tu atâtea despre felul în care operează celelalte celule ale Răzbunătorilor? a zis ea râzând de parcă ar fi fost o prostie.

— Da, destul de multe, i-am răspuns eu cu sinceritate.

— Serios?

— Ăăă, am tendința să fiu puțin obsedat de anumite chestii.

Dar nu ca tocilarii, indiferent ce spunea Megan.

— O să-ți povestesc altcândva despre asta. Acum cred c-o să dau stingerea.

— Atunci somn ușor, a zis Mizzy.

S-a întors și a plecat, luând lumina cu ea.

„Profu' știa", mi-am zis în timp ce mă băgăm în pat. „Nu a atacat-o pe Regalia pentru că știa că se străduiește să fie bună. Probabil se întreabă... dacă nu există o soluție pentru ca toate astea să funcționeze. O cale de a folosi puterile care să nu-i distrugă pe cei care le folosesc."

Am căscat, gândindu-mă că probabil ar fi trebuit să-mi schimb hainele...

Dar somnul a venit primul.

PARTEA A TREIA

17

M-am trezit pe întuneric.

M-am foit gemând în patul acela supermoale. Era ca și cum aș fi înotat prin frișcă. Am reușit, în cele din urmă, să ajung la marginea patului și să mă ridic în șezut, trecându-mi o mână prin păr. Din reflex, mi-am căutat mobilul, pipăind pe noptieră până mi-am amintit că se spărsese și i-l dădusem lui Mizzy.

Pentru câteva clipe, m-am simțit pierdut. Cât era ceasul? Cât dormisem? Când trăisem în subteran, mă bazasem adesea pe mobil ca să știu cât e ceasul. Lumina zilei fusese ceva ce-și avea locul în amintire, laolaltă cu parcurile pline de iarbă și cu vocea mamei.

Am coborât din pat, dându-mi la o parte jacheta cu un șut – mi-o scosesem cândva în timpul nopții – și am găsit ușa pe pipăite. Coridorul de afară era luminat dintr-o singură direcție și din depărtare se auzea sunetul stins al unor voci. Am pornit căscând către lumină și am ajuns în cele din urmă în atriu – încăperea cu pian și cu tavanul de sticlă. Era învăluit într-o lumină de un albastru blând ce cobora de sus.

Lumina soarelui filtrată în apă demonstra că ne aflam la o adâncime de cincisprezece metri. Apa era mai tulbure decât mă așteptasem, nu albastru limpede, ci o culoare mai întunecată și mai opacă. Putea ascunde orice.

Acum auzeam vocile mai clar. Profu' și Tia. Am străbătut atriul refuzând cu încăpățânare să privesc în sus și i-am găsit pe amândoi în bibliotecă.

— Părea sincer în cumpănă, Jon, zicea Tia când m-am apropiat. E evident că a vrut să te aducă în Babilar, așa că aici ai dreptate. Dar ne-ar fi putut ucide și n-a făcut-o. Cred că vrea s-o oprești.

Nu voiam să trag cu urechea, așa că am băgat capul în încăpere. Profu' stătea lângă peretele acoperit cu cărți, cu brațul sprijinit de un raft, iar Tia era așezată la birou cu un laptop deschis alături și înconjurată de cărți. Avea un fel de pungă cu un pai ieșit din ea și mi-am dat seama că era o modalitate de a bea fără să creeze o suprafață de unde Regalia să fi putut

spiona. Cunoscând-o pe Tia, punga era plină cu cola.

Profu’ m-a salutat, așa că am intrat.

— Cred că Tia are dreptate, am zis. Regalia se împotrivește folosirii puterilor ei, rezistând corupției.

— Abigail e vicleană, a zis Profu’. Dacă crezi că-i cunoști motivele, probabil te înșeli.

A bătut darabana pe raft.

— Tia, cheamă-l pe Exel înapoi din recunoaștere și pregătește sala de conferințe! E momentul să discutăm un plan.

Ea a încuviințat, a închis laptopul și a ieșit din încăpere.

— Un plan, am zis apropiindu-mă de Prof. Ca să o omoram pe Regalia adică.

El a încuviințat.

— După atâta timp în care ai observat-o, o s-o omori pur și simplu?

— David, câți oameni au murit ieri, când a atacat Obliteration? Ai aflat totalul?

Am clătinat din cap.

— Optzeci, a zis Profu’. Optzeci de oameni arși de vii în câteva minute. Pentru că Regalia l-a asmuțit pe monstrul ăla asupra orașului.

— Dar se împotrivește, am zis eu. Se luptă cu bezna aceea care…

— Ba nu! s-a răstit Profu’ trecând pe lângă mine. Te înșeli! Pregătește-te de ședință!

— Dar…

— David, a zis Profu’ din ușă. Acum zece luni ai venit la noi cu o pledoarie și o argumentație. M-ai convins că Steelheart trebuia doborât. Te-am ascultat și acum vreau să mă asculți și tu pe mine. Regalia a mers prea departe. A venit momentul s-o oprim.

— Ați fost prieteni, nu?

El mi-a întors spatele.

— Nu crezi că merită măcar să ne gândim dacă nu cumva putem să o salvăm? am zis eu.

— E vorba de Megan, nu-i așa?

— Ce? Nu…

— Fiule, nu mă minți! mi-a tăiat-o Profu’. Când vine vorba de Epici, ești unul dintre oamenii cei mai setoși de sânge. Am văzut-o în tine. E ceva ce avem în comun.

A revenit în cameră, apropiindu-se de mine. Frate, când voia,

Profu' chiar că putea să te domine! Ca o piatră de mormânt gata să se prăbușească peste o floare abia răsărită. A rămas așa un moment, apoi a oftat și mi-a pus o mână pe umăr.

— Ai dreptate, David, a zis el încet. Am fost prieteni. Dar chiar crezi că ar trebui să îmi opresc lovitura numai fiindcă îmi place de Abigail? Crezi că fosta noastră prietenie îi face crimele acceptabile?

— Ăăă, nu. Dar, dacă e victima puterilor ei, poate că nu-i ea de vină.

— Nu așa merge, fiule. Abigail a făcut o alegere. Putea să fi rămas curată. N-a făcut-o.

Mi-a întâlnit privirea și am văzut în ochii lui o emoție sinceră. Nu mânie. Expresia lui era prea blândă, încruntarea lui prea îndurerată. Era tristețe.

Și-a luat mâna de pe umărul meu și s-a întors, gata să plece.

— Poate chiar încearcă să se împotrivească puterilor ei, cum spui tu. Dacă e așa, atunci bănuiesc că, în adâncul ei, motivul pentru care m-a momit aici e acela că se află în căutarea cuiva care să o poată ucide. A cuiva care să o salveze de ea însăși. A trimis după mine ca s-o împiedic să omoare oameni și asta o să fac. Nu va fi cel dintâi prieten pe care am fost silit să-l dobor.

Înainte să apuc să mai zic ceva, a ieșit din cameră și l-am auzit îndepărtându-se pe coridor. M-am rezemat de perete, simțindu-mă stors de puteri. Conversațiile cu Profu' aveau o intensitate aparte.

În cele din urmă, am plecat în căutarea dușului. S-a dovedit că trebuia să mă spăl pe întuneric și cu apă rece. Nu m-au deranjat nici una, nici alta. Pe vremea când lucram la Fabrică mi se permisese un duș la trei zile. Orice venea în plus trebuia apreciat.

O jumătate de oră mai târziu, am intrat în sala de conferințe, aflată la doar câteva uși de dormitorul meu. Avea un întreg perete de sticlă, cu vedere către apa strâmtorii. Încântător. Și ceilalți stăteau cu fața la el. Nu mă temeam, doar că nu-mi plăcea ideea de a mi se aminti că eram scufundați sub atâtea tone de apă. O mică scurgere și am fi murit cu toții înecați, aici jos.

Exel stătea pe un fotoliu cu aspect confortabil, cu picioarele ridicate. Mizzy își făcea de lucru cu telefonul, iar Val stătea în picioare lângă ușă, cu brațele încrucișate. Hispanica nu părea să

aibă de gând să se așeze și să se relaxeze. Lua viața în serios, treabă pe care eu unul o apreciam. Am schimbat un salut cu ea, în timp ce înaintam și mă așezam pe un scaun de lângă Mizzy.

— Cum merg treburile la suprafață? I-am întrebat pe Exel.

— O mulțime de înmormântări, a zis el. Am fost la una chiar drăguță, în zona centrală. Flori pe apă, un elogiu funerar frumos. Îmbălsămarea a fost groaznică, deși nu prea cred că poți să-i învinovățești, dată fiind lipsa resurselor.

— Ai fost în recunoaștere la o *înmormântare*?! am întrebat.

— Sigur că da, a răspuns el. Oamenii vorbesc la înmormântare. E un moment plin de emoție. I-am văzut pe câțiva dintre derbedeii lui Newton privind de departe.

Mizzy și-a ridicat ochii din mobil.

— Ce-au făcut?

— Doar se uitau, a zis Exel clătinând din cap. Pe cinstite, nu-i înțeleg pe tipii ăștia. S-ar putea să fim nevoiți să ne infiltrăm la un moment dat…

— Mă îndoiesc că bandele ei recrutează tipi grași trecuți de pat ruj' de ani, Exel, a zis Val din ușă.

— O să mă dau drept bucătar, a zis Exel. Orice organizație are nevoie de bucătari și de îmbălsămători buni. Cele două mari constante ale vieții: mâncarea și moartea.

Peste puțin timp au intrat Tia și Profu', acesta din urmă cu un șevalet sub braț. Tia s-a așezat pe singurul scaun gol din încăpere, în timp ce Profu' a instalat șevaletul chiar dinaintea ferestrei ca un acvariu. Minunat! Aveam să fiu silit să mă uit tot timpul la apă.

— Nu am montat încă imagerul, a zis Profu', așa că o să recurgem la metoda tradițională. Mizzy, tu ești cea mai mică în grad. Îți revin îndatoririle de secretară.

Ea a sărit de pe scaun, părând sincer încântată de perspectivă. A luat un marker și a scris în partea de sus a foii: *Superplanul Răzbunătorilor de a o omorî pe Regalia.* Fiecare punct de pe i avea formă de inimioară.

Profu' a privit toate astea inexpresiv și apoi a continuat:

— Ucigându-l pe Steelheart, Răzbunătorii au făcut o promisiune, una pe care trebuie să ne-o ținem. Epicii puternici nu sunt la adăpost de mânia noastră. Regalia și-a demonstrat lipsa de respect față de viețile omenești și noi suntem singura lege capabilă să o judece. E timpul să o eradicăm.

— Sunt îngrijorat, a zis Exel clătinând din cap. În ultimul timp, Regalia și-a făcut un PR consistent. Locuitorii orașului n-o iubesc, dar nici n-o urăsc. Profule, ești sigur că ar trebui să facem asta?

— Și-a petrecut ultimele cinci luni trimițând asasini ca să-mi omoare echipa din Newcago, a zis Profu' cu răceală. Sam a murit tot din ordinul ei. E personal, Exel. Cu sau fără PR, omoară oameni în stânga și-n dreapta. O doborâm. Nu e negociabil.

S-a uitat la mine când a zis-o.

Mizzy a scris pe hârtie *Foarte important și trebuie neapărat s-o facem,* cu trei săgeți mari ațintite către titlul de deasupra. Apoi, după un moment, a adăugat: *Frate, chiar c-a început* cu litere mai micuțe.

— Bine, a zis Val din ușă. Asta înseamnă că va trebui să-i aflăm slăbiciunea, ceea ce până acum n-am reușit. Mă îndoiesc că detergentul va fi de ajuns.

Profu' s-a uitat la Tia.

— Abigail nu e un Superepic, a zis Tia.

— Ce?! a exclamat Exel. Ba sigur că e! N-am întâlnit Epic mai puternic ca Regalia. A ridicat nivelul apei în tot orașul ca să-l inunde. A deplasat milioane de tone de apă și le ține pe toate locului!

— N-am zis că nu-i puternică, a spus Tia. Ci numai că nu e un Superepic, adică un Epic ale cărui puteri te împiedică să-l ucizi prin metode convenționale.

Mizzy a scris pe foaie *Regalia trebuie neapărat s-o încaseze.*

— Dar abilitățile predictive ale Regaliei? am întrebat-o pe Tia.

— Exagerate, a zis ea. În ciuda a ceea ce i-a făcut pe oameni să creadă, abia e de categoria F. Arareori poate interpreta ce vede și nu poate accede la statutul de Superepic ca urmare a naturii lor protectoare.

— Am o teorie despre asta în notițele mele, am zis. Ești sigură că-i adevărat?

— Foarte.

Exel a ridicat mâna.

— Ăăă, io-s pierdut. Mai e cineva pierdut? Că eu sunt.

Mizzy a scris pe tablă: *Exel trebuie să fie mai atent la serviciu.*

— Regalia nu are niciun fel de puteri protectoare care să acționeze în mod direct, i-am explicat eu. Asta face pe cineva să fie Superepic. Pielea lui Steelheart era impenetrabilă. Clapper

deforma aerul în jurul lui, astfel încât orice l-ar fi putut lovi sau înjunghia era teleportat de cealaltă parte. Firefight se reîncarnează când e ucisă. Regalia nu are asemenea puteri.

— Abigail e puternică, dar în realitate e foarte vulnerabilă, a încuviințat Profu'. Dacă o putem găsi, o putem și ucide.

Era adevărat și mi-am dat seama că mă gândisem la Kogalia cum mă gândisem la Steelheart. Era o greșeală. Uciderea lui se concentrase în jurul aflării slăbiciunii sale. A afla slăbiciunea care ar fi anulat puterile Regaliei nu era nici pe departe la fel de important ca a afla unde se ascundea trupul ei.

— Atunci acesta ar trebui să fie punctul central al planului nostru, a zis Tia sorbind din cola. Trebuie să aflăm unde-i Regalia. V-am spus că talentul ei funcționează pe o rază de mai puțin de opt kilometri. Ar trebui să putem folosi cunoștințele astea ca să-i găsim ascunzătoarea.

Mizzy a scris cu promptitudine: *Pasul Unu: o găsim pe Regalia și o aruncăm in aer. In mod repetat.*

— Mereu m-am întrebat de unde știi atât de multe despre puterile ei, a zis Val privind-o pe Tia. De la loriști?

— Da, a zis Tia cu chipul complet impenetrabil.

Scântei! Tia era o mincinoasă pricepută.

— Ești sigură că nu mai e și altceva? am zis eu.

Profu' s-a uitat urât la mine. Nu aveam de gând să trâmbițez în gura mare lucruri pe care mi le încredințase confidențial, dar nu mă simțeam bine având secrete față de restul echipei. Măcar trebuiau să știe că Profu' și Regalia aveau un trecut comun.

— Ei, a zis Tia fără tragere de inimă. Probabil ar trebui să știți că Jon și cu mine am cunoscut-o pe Regalia în primii ani de după ce a devenit Epică. Asta era înainte de Răzbunători.

— Ce? a exclamat Val înaintând. Și nu mi-ați spus?

— Nu era relevant, a răspuns Tia.

— Nu era relevant?! a exclamat Val. Sam e mort, Tia!

— V-am transmis informațiile care am crezut că vă vor folosi împotriva ei.

— Dar… a dat să zică Val.

— Las-o baltă, Valentine! a zis Profu'. Am păstrat secrete față de voi și o vom face în continuare dacă vom crede că așa e mai bine.

Val fumega de furie, dar și-a încrucișat brațele pe piept. Se afla acum lângă scaunul meu. N-a zis nimic, deși Mizzy scrisese

pe tablă: *Pasul Doi: o trecem pe Val pe cafea fără cofeină.* Nu eram sigur ce însemna asta.

Val a tras aer adânc în piept, dar, în cele din urmă, s-a așezat.

Mizzy a continuat să scrie: *Pasul Trei: Mizzy capătă un fursec.*

— Pot să capăt și eu un fursec? a întrebat Exel.

— Nu! s-a răstit Profu'. Ședința asta nu duce nicăieri. Mizzy, scrie…

S-a întrerupt, privind foaia de hârtie pentru prima oară de la începutul ședinței și observând că ea o umpluse deja pe toată cu comentarii.

Mizzy a roșit.

— Ce-ar fi să iei loc? i-a zis Profu'. Probabil n-avem nevoie de aia oricum.

Mizzy s-a furișat către un scaun cu capul în pământ.

— Planul nostru, a zis Profu', trebuie să se concentreze pe localizarea bazei de operațiuni a Regaliei, apoi ne vom strecura înăuntru ca s-o ucidem, de preferat când doarme și nu poate riposta.

La auzul spuselor lui, mi s-a întors stomacul pe dos. Să împușcăm pe cineva în cap în timp ce dormea? Nu părea foarte eroic. Dar n-am zis nimic, și nici ceilalți. În inimile noastre eram asasini și cu asta basta. Era cu adevărat o diferență între a-i ucide în somn și a-i atrage într-o capcană și a-i ucide acolo?

— Sugestii? a întrebat Profu'.

— Ești sigur că o să-i putem găsi baza? l-am întrebat eu. Steelheart se deplasa o grămadă și dormea în fiecare noapte altundeva. Știu că o mulțime de Epici preferă să aibă mai multe reședințe diferite, special ca să prevină așa ceva.

— Regalia nu e Steelheart, a zis Profu'. Nu-i nici pe departe la fel de paranoică pe cât era el și ține la confortul ei. Probabil și-a ales un loc și s-a baricadat acolo și mă îndoiesc că se mută prea des.

— Îmbătrânește, s-a arătat de acord Tia. Când am cunoscut-o noi, era în stare să petreacă zile în șir în același fotoliu, primind vizitatori. Sunt de acord cu Jon. Abigail ar prefera să aibă o singură bază foarte bine protejată, în locul a o duzină de ascunzători minore. Are în mod clar un plan de rezervă, dar nu îl va folosi până nu va avea certitudinea că baza ei principală e compromisă.

— M-am mai gândit la asta, a zis Exel. O rază de acțiune de

opt kilometri înseamnă că poate fi aproape oriunde în Babilar și tot să aibă influență aici. Ar putea chiar să aibă baza în New Jersey.

— Da, a zis Tia, dar, ori de câte ori își face apariția, ne îngustează aria cercetărilor. Întrucât nu poate să se proiecteze la mai mult de opt kilometri de baza ei, de fiecare dată când apare, aflăm mai multe despre locul unde ar putea fi.

Am încuviințat.

— Ca o catapultă care ar trage cu niște boabe uriașe de struguri.

Toți s-au uitat la mine.

— Nu, ascultați-mă, am zis. Dacă ai o catapultă care trage cu boabe de strugure și le lansează cu precizie, dar uneori la distanțe diferite, poți să o lași să tragă o perioadă lungă de timp. Și poate să îi pun un soi de sistem de rotație. Apoi, când te întorci, chiar dacă ți-a furat cineva catapulta, ai putea să-ți dai seama unde s-a aflat după modelul boabelor aruncate. La fel și aici. Numai că proiecțiile Regaliei sunt boabele de strugure și baza ei e catapulta.

— Asta… pare aproape logic, a zis Exel.

— Pot să trag eu cu catapulta? a întrebat Mizzy. Pare amuzant.

— Dincolo de descrierile colorate, a zis Tia, o să meargă dacă avem destule date. Și n-o să avem nevoie de foarte mulți, ăă, struguri ca ăia pe care i-a pomenit David. Uite ce vom face: vom alege niște puncte prestabilite și o vom provoca pe Regalia să apară sub forma uneia dintre proiecțiile ei. Dacă apare, avem un punct. Dacă nu, probabil nu e în raza ei. Dacă o facem de mai multe ori, sunt sigură că voi reuși să-i identific baza.

Am încuviințat, înțelegând ideea.

— Trebuie să provocăm agitație în oraș și să vedem dacă o putem face pe Regalia să iasă și să interacționeze cu noi.

— Exact, a zis Tia.

— Dar raza de acțiune a celorlalte puteri ale ei? am întrebat. Dacă a crescut nivelul apei în jurul orașului, nu putem să ne folosim de asta ca să o localizăm?

Tia s-a uitat la Prof.

— Capacitățile ei de manipulare a apei iau două forme, a zis el. Tentaculele alea mici pe care le-ați văzut și deplasarea pe scară largă a unei cantități imense de lichid. Tentaculele micuțe

ajung numai atât de departe cât poate ea vedea, deci da, dac-o vedem folosindu-le, e util pentru planul nostru. Puterile ei la scară largă nu ne spun la fel de multe: sunt mai mult ca mișcările mareice. Poate crește nivelul apei pe o suprafață vastă și în cantități enorme. Talentul ăsta îi cere mai puțină precizie și o poate face de mult mai departe. Așa că nu ne putem da seama unde se ascunde judecând după forma apei din Babilar.

— Astea fiind zise, a adăugat Tia, suntem aproape siguri că Abigail nu știe că i-am descoperit limitele puterilor ei la scară mică, așa că avem un avantaj. Le putem folosi ca s-o găsim. Șmecheria este să inventăm metode ca să-i atragem atenția, evenimente atât de captivante, încât fie va ieși să ne înfrunte, fie, în cazul absenței ei, vom putea fi destul de siguri că nu a putut-o face.

— Metode sigure de a-i atrage atenția? am întrebat eu.

— Da, a răspuns Tia. Preferabil executate într-o asemenea manieră încât să nu fie evident că încercăm să-i atragem atenția.

— Păi, asta e ușor, am zis eu. Atacăm Epici.

Ceilalți s-au uitat la mine.

— Uitați, oricum va trebui să-l ucidem pe Obliteration până la urmă. Regalia îl folosește ca pe un pistol la tâmpla noastră, o amenințare la adresa orașului. Dacă îl înlăturăm, o lăsăm fără una dintre uneltele ei de bază, așa că un atac asupra lui o va scoate cel mai probabil la iveală ca să încerce să ne oprească. Dacă reușim, am deranjat-o pe Regalia, am oprit omorurile și am obținut date pe care le putem folosi pe viitor ca să îi găsim baza. Plus că nu îi vom stârni bănuielile, căci vom face ce au făcut Răzbunătorii dintotdeauna.

— Are dreptate, Jon, a zis Tia.

— Poate, a zis Profu', dar nu știm unde va lovi Obliteration. Suntem siliți să reacționăm, ceea ce înseamnă că e dificil să îi întindem o capcană. Tot din cauza asta e dificil să alegem un loc care să ne ofere informații despre Regalia, dacă apare.

— Am putea să încercăm cu Newton, a propus Exel. Ea și derbedeii ei patrulează prin oraș și traseele lor sunt în linii mari previzibile. Newton a cam devenit mâna dreaptă a Regaliei. Dacă e în pericol, în mod cert Regalia își va face apariția.

— Numai că zilele astea Newton nu mai e o amenințare, a zis Val. Găștile ei sunt ținute sub control – mai intimidează unii

oameni, dar n-au mai ucis pe nimeni. Sunt de acord cu Steelslayer: Obliteration e o problemă serioasă. Nu vreau să văd Babilarul având soarta Houstonului.

Profu' a cugetat un moment, întorcându-și privirile către apa albastră, scânteietoare.

— Val, echipa ta are planuri operative legate de doborârea lui Newton?

— Da, dar…

— Dar?

— Planul depindea de Sam și de spyril.

— Spyril? am întrebat eu.

— Stricat acum, a zis Val. Inutil.

După tonul ei, mi-am dat seama că era un subiect sensibil.

— Lucrează cu Tia și David, i-a zis Profu'. Revizuiește planurile și oferă-mi câteva scenarii ca să o doborâm pe Newton, apoi la un alt set de planuri pentru Obliteration. O să pornim cu planul lui David și o să ne folosim de atacurile asupra acestora doi ca să o atragem pe Regalia. Dă-mi și o listă unde echipa ta a confirmat că a văzut proiecții ale Regaliei.

— Sigur, a zis Val. Dar din astea nu avem prea multe. Până azi-noapte n-am văzut-o decât o dată sau de două ori.

— Chiar și două puncte ne vor da o bază de pornire în localizarea ei, a zis Tia. Exel, mergi în recunoaștere în oraș și adună orice zvon despre locuri unde Regalia a apărut sau și-a manifestat puterile fără dubiu. Unele s-ar putea să nu fie de încredere, dar le-am putea folosi ca să construim o hartă cu care să lucrăm.

— Peste două zile urma să mă întâlnesc cu niște oameni care ar putea ști ceva despre asta, a zis Exel. Putem începe de acolo.

— Foarte bine, a zis Profu'. La treabă. Echipă, liber! Mai puțin tu.

Arăta cu degetul către mine.

Ceilalți au plecat, dar Tia a rămas la locul ei și m-am pomenit că mă trec transpirațiile. Mi-am înăbușit anxietatea și m-am silit să mă ridic și să mă apropii de Profu', care stătea lângă fereastra mare, plină cât vedeai cu ochii cu apă albastră.

— Trebuie să ai grijă, fiule, a zis Profu'. Știi chestii pe care ceilalți nu le știu. E un semn al încrederii pe care ți-am acordat-o noi…

— Eu…

— Și să nu crezi că n-am observat cum ai încercat să abați discuția de azi de la uciderea Regaliei la uciderea lui Obliteration.

— Negi că e mai bine să-l lovim pe el mai întâi?

— Nu. Nu te-am contrazis pentru că aveai dreptate. E logic să-l atacăm pe Obliteration – și poate și pe Newton – ca să o lipsim pe Regalia de unele dintre resursele ei și ca să o înghesuim. Dar îți reamintesc că ea e principala noastră țintă.

— Da, să trăiți, am zis.

— Liber!

Am ieșit din încăpere iritat că fusesem mustrat în mod special. Nu știu de ce, dar, mergând pe coridor, mă tot gândeam la Sourcefield. Nu la Epica puternică, ci la persoana oarecare rămasă fără puteri, privindu-mă cu groază incipientă și cu confuzie.

Să ucid Epici nu fusese niciodată o problemă. Și, când venea momentul, nu aș fi avut nici acum o problemă. Asta nu mă împiedica să văd fața lui Megan în locul lui Sourcefield în timp ce apăsam pe trăgaci.

Cândva îi urâsem din răsputeri pe Epici. Mi-am dat seama că nu mai puteam simți așa. Nu după ce îi cunoscusem pe Profu', Megan și Edmund. Poate de aceea mă răzvrăteam față de ideea de a o ucide pe Regalia. Mi se părea că încerca să se opună naturii ei de Epic. Și poate asta însemna că o puteam salva.

Toate întrebările astea mă conduceau către speculații periculoase. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi capturat un Epic aici, așa cum îl capturaserăm pe Edmund în Newcago? Dacă reușeam să imobilizăm o făptură ca Newton sau Obliteration și ne foloseam de slăbiciunea ei ca să o lipsim pentru totdeauna de puteri? După ce nu-și mai putea folosi talentele, cât timp avea să treacă până începea să se comporte ca un om obișnuit?

Dacă Newton sau Obliteration nu ar fi fost sub influența puterilor lor, ne-ar fi ajutat și ei, ca Edmund? Și asta nu ar fi demonstrat că puteam face ceva și pentru Regalia? Și, după aceea, pentru Megan?

Ajungând în camera mea, am mai rumegat ideea, descoperind că-mi plăcea din ce în ce mai mult.

18

Începuse să se însereze când Mizzy, Exel și cu mine am ieșit din submarin în clădirea întunecată și invadată de apă. Am trecut în barca Răzbunătorilor pe pipăite. Odată ce ne-am așezat, Mizzy a apăsat pe un buton al mobilului ei și submarinul s-a scufundat în tăcere înapoi în adâncuri.

Nu eram sigur cât de eficientă era metoda asta de a ne ascunde de Regalia. Speram că precauțiile noastre aveau măcar să o împiedice să afle poziția exactă a bazei noastre, chiar dacă și-ar fi dat seama că aveam un submarin. Am pus mâna pe vâsle, am aprins luminile mobilelor și am pornit pe o stradă inundată.

Era seară – la două zile după ședința în care plănuiserăm să o ucidem pe Regalia – și, când am ajuns în dreptul acoperișurilor locuite, soarele începea să apună. Am coborât din barcă și Exel i-a aruncat o sticlă de apă unui bătrân care păzea câteva ambarcațiuni priponite. În oraș era cam greu să găsești apă curată: trebuia adusă din râuri din întregul Jersey. O sticlă nu era mult, dar ajungea ca monedă de bază pentru micile servicii.

Ceilalți au pornit pe acoperiș, dar eu am rămas în urmă privind apusul. Îmi petrecusem cea mai mare parte din viață ca prizonier în bezna regimului lui Steelheart. De ce ieșeau oamenii din Babilar afară numai noaptea? Puteau cunoaște lumina în mod intim, dar optaseră pentru întuneric. Nu știau ce norocoși erau?

Soarele s-a coborât ca o lingură imensă de unt topit peste porumbul care era New Jersey. Sau... nu. Orașul ăsta abandonat era mai degrabă un spanac, nu un porumb. Deci soarele a apus peste spanacul Jersey-ului.

Și Babilarul a înviat.

Graffiti-urile s-au luminat în culori vii, electrice. Un mozaic neobservabil în lumina zilei s-a aprins la picioarele mele: o imagine a Lunii cu numele cuiva scris cu litere mari și albe în partea de jos. Am fost silit să recunosc că era ceva magnific. În Newcago nu existaseră graffiti, căci fuseseră considerate un semn al rebeliunii, iar rebeliunea se pedepsea cu moartea. Sigur, în Newcago și să te scobești în nas ar fi putut fi considerat un semn de rebeliune.

M-am grăbit să-i ajung din urmă pe Mizzy și Exel, simțindu-mă

gol fără pușca mea, deși aveam în buzunar pistolul lui Megan și purtam scutul Răzbunătorilor, ceea ce însemna, de fapt, că Profu' îmi dăruise ceva din câmpul lui energetic. Nu știam de ce îmi ceruseră Mizzy și Exel să mă alătur operațiunii lor de recunoaștere. Nu mă deranja – aș fi făcut orice ca să ies afară, la aer – dar Val nu era oare mai potrivită să se întâlnească cu sursele și să le interpreteze informațiile?

Am mers puțin, traversând poduri și trecând pe lângă oameni care cărau coșuri cu fructe luminoase. Ne-au salutat prietenos, ceea ce mi-a provocat fiori. Nu ar fi trebuit să umble cu ochii în pământ, temându-se că orice persoană pe lângă care treceau putea fi un Epic?

Știam că era ceva foarte în neregulă cu felul în care gândeam. După prăbușirea lui Steelheart, petrecusem luni în șir în Newcago încercând să pun umărul la construcția unui oraș în care oamenii să nu se mai teamă tot timpul.

Și acum îmi făceam griji pentru că tipii ăștia aveau o purtare deschisă și prietenoasă?

Dar nu puteam să simt altfel decât simțeam și instinctul îmi spunea că era ceva în neregulă cu oamenii de aici. Am traversat acoperișul unei clădiri joase, trecând pe lângă babilareni care leneveau cu picioarele în apă. Alții stăteau tolăniți cu fața în sus, mâncând fructele acelea luminoase de parcă nu aveau nicio grijă pe lume. Nu aflaseră ce făcuse Obliteration în centru cu numai o zi în urmă?

În timp ce traversam un alt pod suspendat, am privit în jos, tulburat de priveliștea unor tineri ce înotau pe sub noi, râzând. Locuitorii acestui oraș nu trebuiau să arboreze atitudinile de oameni învinși care fuseseră regula în Newcago, dar o doză sănătoasă de paranoia nu le-ar fi făcut rău. Nu-i așa?

Mizzy a observat cum îi priveam pe înotătorii cei veseli.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Par atât de…

— Lipsiți de griji? a întrebat ea.

— Idioți.

Mizzy a zâmbit cu gura până la urechi.

— Babilarul e genul de oraș care îți inspiră o atitudine relaxată.

— Așa-i viața aici, s-a arătat de acord Exel, care mergea înaintea noastră, conducându-ne către întâlnirea cu informatorii.

Mai bine zis, e religia – dacă vrei să-i zici așa – a lui Dawnslight.

— Dawnslight? Ăsta e un Epic, nu? am întrebat eu.

— Poate, a zis Exel ridicând din umeri. Toți pun lumina și mâncarea pe seama lui Dawnslight. Există păreri extrem de diferite despre cine sau ce e.

— Un Epic, evident, am zis eu privind către o clădire din apropiere ale cărei ferestre sparte erau luminate de fructele dinăuntru.

Însă în notițele mele nu exista nimic despre un asemenea Epic. Eram descumpănit la gândul că, nu se știe cum, ratasem unul atât de puternic.

— Ei, indiferent ce-o fi, a continuat Exel, o mulțime de oameni de aici au învățat să nu se consume. Ce sens are să te stresezi tot timpul cu privire la Epici? Nu poți face nimic. Mulți sunt de părere că e mai bine să se bucure de viață și să accepte că mâine Epicii ar putea să-i ucidă.

— Asta-i o prostie, am zis eu.

Exel m-a privit peste umăr, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă îi accepți pe Epici, au câștigat, am zis eu. Asta a mers prost. De-aia nu ripostează nimeni.

— Da, cred c-așa-i. Dar nu se întâmplă nimic rău dacă te relaxezi puțin, știi?

— Ba pot să se întâmple tot soiul de lucruri rele dacă te relaxezi. Oamenii relaxați nu înfăptuiesc nimic.

Exel a ridicat din umeri. Scântei! Vorbea aproape ca și cum ar fi crezut prostiile astea. Am lăsat-o baltă, deși neliniștea mea nu s-a domolit. Nu mă deranjau numai oamenii pe lângă care treceam, cu zâmbetele lor prietenoase. Era și ideea de a fi atât de expus, la vedere. Cu toate acoperișurile și ferestrele sparte din jur, un lunetist m-ar fi putut doborî fără bătăi de cap. Aveam să mă bucur când urma să ajungem la întâlnirea cu informatorii. Celor ca ei le plăceau ușile închise și camerele secrete.

— Deci, i-am zis lui Mizzy în timp ce traversam un alt acoperiș și treceam peste încă un pod.

Copii stăteau înșirați pe o latură a lui, dând din picioare la unison și râzând în timp ce făceau podul să se legene încet dintr-o parte într-alta.

— Val a spus ieri ceva la întrunirea noastră. Despre... spyril?

— Era al lui Sam, a zis Mizzy încet. Un echipament special pe care l-am cumpărat de la atelierele Knighthawk.

— Deci era o armă?

— Oarecum, a zis Mizzy. Era derivat din Epici, construit să le imite puterile. Spyrilul manipula apa. Sam îl declanșa sub el și se ridica în aer, ceea ce îi permitea să se deplaseze ușor prin oraș.

— Ca un jet pack cu apă?

— Da, cam așa ceva.

— Un jet pack cu apă. Și acum nu-l mai folosește nimeni? am întrebat uluit. Știi… poate aș putea…

— S-a stricat, a zis Mizzy înainte să apuc să termin. Când l-am recuperat pe Sam…

Aici a fost nevoită să se oprească un moment.

— În fine, când l-am adus înapoi, spyrilului îi lipsea motivatorul.

— Care este…?

Ea m-a privit în timp ce traversam podul. Părea uluită.

— Motivatorul… Știi tu. Care face să meargă tehnologia bazată pe puterile Epicilor.

Am ridicat din umeri. Tehnologia bazată pe Epici era o noutate pentru mine: aflasem de ea de abia după ce mă alăturasem Răzbunătorilor. În ciuda unor lucruri ca scutul meu și tămăduitorul – care erau niște falsuri – chiar aveam tehnologie care nu era derivată din puterile Profului. Se presupunea că aceasta fusese produsă cu material genetic prelevat de la cadavrele Epicilor. Adesea, după ce îi omoram, recoltam celule pe care le foloseam ca pe o monedă cu valoare mare în comerțul cu vânzătorii de arme.

— Păi puneți-i un alt motivator de-ăsta, am zis.

— Nu merge-așa, a zis Mizzy râzând. Chiar nu știi nimic despre astea?

— Mizzy, a zis Exel din fața noastră. David e vârful de atac. Își petrece timpul împușcând Epici, nu reparând chestii în atelier. Pentru asta avem oameni ca tine.

— Buuun, a zis Mizzy dându-și ochii peste cap. Mersi. Superbă prelegere. Aplauze. David, motivatorii sunt produși ca urmare a cercetărilor asupra Epicilor și fiecare e codat pentru un dispozitiv anume.

Părea tot mai entuziasmată pe măsură ce vorbea. În mod evident, citise o mulțime despre asta.

— Le-am cerut celor de la Knighthawk un înlocuitor, dar s-ar

putea să dureze ceva.

— Bine, am zis. Atâta timp cât, după ce îl reparăm, eu sunt primul care-l încearcă.

Exel a râs.

— Ești sigur că vrei asta, David? Folosirea spyrilului implică o grămadă de înotat.

— Știu să înot.

El m-a privit peste umăr ridicând dintr-o sprânceană.

— Vrei să discutăm despre felul în care te-ai uitat la apă în timpul incursiunii noastre prin oraș? Ca și cum te așteptai să te muște.

— Și despre pistoale cred că-s periculoase, dar am unul asupra mea chiar acum, am zis eu.

— Dacă zici tu, a spus el și s-a răsucit, continuând să ne conducă.

L-am urmat bosumflat. Cum își dăduse seama de problema mea cu apa? Era la fel de evidentă pentru toată lumea? Eu însumi nu știusem despre ea până nu ajunsesem în orașul ăsta inundat.

Mi-am amintit cum mă scufundam… apa înconjurându-mă… întunericul și panica provocată de apa care îmi năvălea pe nas și pe gură. Și…

M-am înfiorat. În plus, în ape ca astea nu trăiau rechini? De ce nu se temeau înotătorii ăia?

„Oamenii ăștia sunt nebuni”, mi-am amintit. „Nici de Epici nu se tem.” Ei bine, nu urma să fiu mâncat de un rechin în următoarele minute, dar chiar trebuia să învăț să înot. Trebuia să fac ceva în privința rechinilor. Niște crampoane la picioare poate?

În cele din urmă, ne-am oprit la capătul de mai jos al unui pod care suia către cer și către un acoperiș luminat.

— Am ajuns, a anunțat Exel, apoi a început urcușul, care era destul de abrupt.

L-am urmat curios. Urma să-i găsim pe informatori? Ascunși în junglele acestei clădiri, poate? În timp ce urcam, am auzit un sunet ciudat venind de deasupra. Aia era muzică?

Chiar asta era. Sunete de tobe și viori m-au învăluit pe măsură ce ne apropiam. Siluete luminoase se mișcau în toate direcțiile în haine stropite cu vopsea-spray și dincolo de muzică se auzea rumoarea unor glasuri.

M-am oprit în mijlocul podului, ceea ce a făcut-o și pe Mizzy să se oprească înaintea mea.

— Ce-i asta? am întrebat.

— O petrecere, a zis ea.

— Și informatorii noștri sunt aici?

— Informatori? Despre ce vorbești acolo?

— Despre oamenii pe care a venit Exel să-i întâlnească. Ca să cumpere informații.

— Să cump… David, tu, eu și Exel o să ne amestecăm în mulțime și o să discutăm cu oamenii de la petrecere ca să vedem ce putem afla.

Oh!

— Te simți bine? m-a întrebat ea.

— Da, sigur, normal.

Am pornit din nou înainte, trecând de ea și continuându-mi urcușul către acoperiș.

O petrecere. Ce să caut eu la o petrecere?

Aveam sentimentul că mi-ar fi fost mult mai bine în apă, cu rechinii.

19

M-am oprit la marginea acoperișului spațios, concentrându-mă să respir și luptându-mă cu un mic atac de panică, în timp ce Mizzy și Exel se amestecau printre petrecăreți.

Oameni în haine acoperite cu vopsea luminoasă se mișcau frenetic: unii dansau, în timp ce alții se ospătau cu variatele fructe îngrămădite pe mesele ce înconjurau perimetrul. Muzica ne invada pe toți: un sunet copleșitor de tobe și viori.

Părea o revoltă. O revoltă ritmată și bine aprovizionată cu hrană. Și cei mai mulți erau de vârsta mea.

Desigur, cunoscusem și alți adolescenți. Fuseseră destui la Fabrica din Newcago unde trăisem și muncisem de la nouă ani. Dar Fabrica nu organiza petreceri, dacă nu luai în calcul serile de cinema, când ne uitam la filme vechi, așa că nu interacționasem prea mult cu ei. Timpul meu liber fusese dedicat notițelor și planurilor de a-l doborî pe Steelheart. Nu fusesem un tocilar, să fim înțeleși. Fusesem doar genul de tip care petrece o grămadă de timp de unul singur, devotat în exclusivitate unei unice preocupări devoratoare.

— Haide, a zis Mizzy ivindu-se din mulțime ca o sământă scuipată din gura unui dovleac de Halloween.

M-a înhățat de mână și m-a târât după ea în mijlocul haosului.

Furtuna de sunete și lumini m-a învăluit. Nu se presupunea că la petreceri trebuia să vorbești cu alți oameni? Abia mă auzeam pe mine însumi în centrul acesteia, cu tot zgomotul și toată muzica. Am urmat-o pe Mizzy, care m-a condus până la una dintre mesele cu mâncare, înconjurată de un mic grup de babilareni în haine vopsite.

Mi-am dat seama că vârâsem mâna în buzunar și strângeam pistolul lui Megan. Să fiu în aglomerația asta era mai rău decât să fiu expus. Cu atâția oameni în jur, nu-i puteam supraveghea pe toți ca să văd dacă nu aveau pistoale sau cuțite.

Mizzy m-a instalat în fața mesei și s-a băgat în vorbă cu un grup de adolescenți mai mari.

— El, a declarat ea deschizându-și larg brațele și prezentându-mă ca pe un nou model de spălător de vase, este prietenul meu David Charleston. Nu e din oraș.

— Serios! a exclamat unul dintre cei de la masă, un tip înalt, cu părul albastru. Nu mi-aș fi dat seama niciodată judecând

după hainele lui plicticoase și fața aia de bleg.

L-am urât instantaneu.

Mizzy i-a tras un pumn în umăr, zâmbind cu gura până în urechi.

— El e Calaka, mi-a spus ea, apoi a arătat pe rând către ceilalți trei de la masă: o fată, un băiat și o altă fată. Infinity, Marco și Lulu.

Trebuia să țipe de-a dreptul ca să se facă auzită pe deasupra zgomotului.

— Deci de unde ești, nou-venitule? a întrebat Calaka, sorbind dintr-un suc de fructe fosforescent. (Nu părea deloc sigur să-l bei.) Dintr-un loc micuț, judecând după ochii tăi mirați și expresia ta copleșită.

— Da. Micuț, am zis eu.

— Hainele tale chiar sunt plicticoase, a zis una dintre fete, Infinity.

Blondă și vioaie, a înhățat un spray de sub masă și l-a agitat. Era vopsea.

— Stai că te rezolvăm!

Am sărit îndărăt ridicând un braț în aer, în timp ce îmi încleștam cealaltă mână pe mânerul pistolului din buzunar. Toți locuitorii orașului ăstuia de țicniți puteau să strălucească după pofta inimii, dar eu nu aveam de gând să mă transform într-o țintă mai ușoară pe timp de noapte.

Cei patru s-au ferit și ei de mine, cu ochii măriți. Mizzy m-a prins de braț.

— E în regulă, David. Sunt prieteni. Relaxează-te!

Iar cuvântul ăla: *relaxează-te!*

— Pur și simplu nu vreau vopsea pe mine, am zis încercând să mă calmez.

— Mizzy, prietenul tău e ciudat, a remarcat Marco.

Era scund, cu păr castaniu-deschis și atât de creț, că părea să-și fi lipit un strat de mușchi pe creștet. Stătea sprijinit de masă într-o poziție relaxată, răsucindu-și paharul cu două degete.

— Mie-mi place de el, a zis Lulu aruncându-mi o ocheadă. Genul tăcut. Înalt, tenebros, sexy.

Tenebros?!

Stai așa… sexy?

M-am concentrat asupra ei. Forme voluptuoase, piele

întunecată, păr bogat și negru care strălucea în lumină. Să mergi la petreceri însemna să cunoști și fete, nu? Dacă îi făceam o impresie bună, poate reușeam să o întreb despre Dawnslight sau Regalia.

— Deeeci, a zis Mizzy rezemându-se de masă și furând băutura lui Marco. L-a văzut careva pe Steven?

— Nu cred că-i aici, a zis Calaka. Cel puțin n-am auzit prin preajmă zgomotul cuiva care încasează palme.

— Cred că a fost acolo, a zis Infinity cu un ton deodată potolit. Alaltăieri. În centru.

— Urâtă afacere, a zis Marco.

Ceilalți au încuviințat.

— Ei, a zis Calaka. Atunci cred c-ar fi frumos să toastăm pentru bătrânu' Steve. Era un ciudat, dar, dacă Epicii i-au făcut felul, merită un rămas-bun așa cum se cuvine.

Marco a întins mâna ca să-și recupereze băutura, dar Mizzy a tras paharul în lături, l-a ciocnit cu al lui Calaka și a băut. Infinity și Lulu și-au ridicat și ele paharele.

Și-au plecat capetele, în timp ce Marco a luat niște fructe luminoase dintr-o farfurie de pe bufet și a revenit. Mi-am înclinat și eu capul. Nu-l știam pe Steve ăsta, dar fusese ucis de un Epic. Asta ne înrudea oarecum.

Marco a început să le arunce struguri membrilor grupului. Am prins unul. Strugurii – cei nestrălucitori – fuseseră o raritate în Newcago. Nu flămânziserăm la Fabrică, dar majoritatea mâncării fusese din cea care se păstra bine în depozite. Fructele erau pentru bogătași.

L-am trosnit în dinți. Gustul era fantastic.

— Muzica-i bună în seara asta, a comentat Marco mâncând o boabă de strugure.

— Edso devine tot mai priceput, a admis Infinity zâmbind. Cred că toate criticile alea chiar au contat.

— Stați așa! i-am întrerupt eu. Nu vă faceți griji din pricina lui Obliteration? După ceea ce i-a făcut prietenului vostru? O să vă mulțumiți să beți și să vă vedeți de viață?

— Păi ce-ar trebui să facem? a întrebat Marco. Viața merge înainte.

— Epicii pot să vină oricând, s-a arătat de acord Calaka. Te pot omorî azi sau te pot omorî mâine. Dar la fel și un atac de cord. Nu-i un motiv să nu petrecem azi, cât mai putem.

— Cineva a tras în ăla noaptea trecută, a zis Mizzy cu prudență. Unii ripostează.

— Niște idioți, a zis Calaka. Înrăutățesc lucrurile.

— Da, a zis Infinity. Jumătate dintre morți ar mai fi încă în viață dacă i-am lăsa pe Epici să facă ce vor. Întotdeauna se plictisesc și pleacă până la urmă.

Ceilalți au încuviințat, iar Marco a înjurat printre dinți spunând ceva de genul „arză-i-ar scânteile pe Răzbunători”.

I-am privit uluit. Era o glumă proastă? Dar nu, nu era nici urmă de veselie aici, deși am observat-o pe Mizzy relaxându-se în mod vizibil. Se părea că, deși ripostaserăm, nu fusese recunoscută. Nu eram surprins. În haosul provocat de distrugerile lui Obliteration, știrile răspândite în oraș despre ceea ce se petrecuse exact – și cine fusese amestecat – nu fuseseră chiar demne de crezare.

Grupul s-a întors la discuția despre muzică, iar eu am stat printre ei simțindu-mă stingher și deprimat. Cu asemenea atitudini, nici nu era de mirare că Epicii câștigau.

„Măcar ei se distrează”, a remarcat o voce în mintea mea. „Poate n-au de ales. De ce îi judeci așa sever?”

Dar simțeam că, dacă unii dintre noi tot ne străduiam atât de tare, ceilalți ar fi trebuit măcar să ne aprecieze eforturile. Luptam pentru libertatea unor oameni ca aceștia. Eram eroii lor.

Sau nu eram?

În timp ce conversația continua, Lulu s-a tras mai lângă mine, ținând în mână un pahar cu suc albastru fosforescent.

— E plictisitor, a zis ea întinzându-se și aplecându-se să-mi vorbească la ureche. Hai să dansăm, bunăciune!

Bunăciune?

Nici nu reușisem să găsesc o replică, că Lulu îi și înmânase paharul ei lui Marco și mă trăgea după ea. Mizzy mi-a făcut discret cu mâna, dar altminteri m-a abandonat complet, lăsându-mă să fiu târât prin mulțime. Către ringul de dans.

Cred că așa se cheamă. Ai fi zis că toată lumea avea insecte pe sub cămăși și se străduia din greu să le scuture. Văzusem dansuri în filme și mi se păruseră mult mai... coordonate decât astea.

Lulu m-a târât drept în centru și nu aveam de gând să recunosc că nu mai dansasem niciodată. Așa că am început să mă mișc, încercând să imit cât puteam de bine ce făceau

ceilalți. Deși mă simțeam ca o brioșă pe un platou cu fripturi, ceilalți dansatori erau atât de absorbiți de ei înșiși, încât poate nu avea să mă observe nimeni.

— Hei, ești bun! mi-a strigat Lulu.

Eram?

Ea era mai bună, mereu în mișcare, părând să anticipeze muzica și să curgă odată cu ea. La jumătatea unei mișcări s-a aruncat înspre mine, cuprinzându-mă cu brațele și trăgându-se mai aproape. A fost neașteptat, dar nu neplăcut.

Trebuia să mă mișc la unison cu ea? Faptul că era așa aproape de mine mă distrăgea. Nici nu mă cunoștea. „Poate e vreo asasină?” se întreba un glas în mintea mea.

Nu. Era o persoană normală. Și părea să mă placă, lucru năucitor. Singura mea experiență cu fetele fusese cea avută cu Megan. Cum ar fi trebuit să reacționez față de o fată care nu părea gata să mă împuște pe loc?

O parte din mine îmi spunea că ar fi trebuit s-o întreb despre Dawnslight și Regalia, dar ar fi bătut la ochi, nu? Am decis că era mai bine să mă comport natural pe moment și să încerc mai târziu să o fac să mi se destăinuie.

Așa că am continuat să dansez pur și simplu. Lulu spune că sunt genul tăcut. Puteam să continui în stilul ăsta, nu? Am ținut-o așa un timp, suficient ca să mă treacă transpirațiile încercând să-mi dau seama care era modul corect de a dansa. Nu părea să existe o regulă anume. Lulu alterna rotațiile cu momentele când se lipea de mine ca să ne putem mișca la unison. Așa au trecut câteva cântece, diferite între ele și totuși la fel.

Toți ceilalți păreau să se distreze de minune. Eu eram stresat. Voiam să dansez corect, fără să mă dau de gol că n-o mai făcusem niciodată. Lulu chiar era atrăgătoare: față prietenoasă, păr superb, rotunjimi exact unde trebuia. Nu era Megan nici pe departe, dar era aici și era aproape. Trebuia să vorbesc cu ea? Să-i spun că era frumoasă?

Am deschis gura să zic ceva, dar cuvintele mi-au murit pe buze. Am descoperit, în acea clipă, că de fapt nu voiam să stau de vorbă cu altă fată. Era o prostie: Megan era o Epică. Tot timpul cât fusese cu Răzbunătorii, probabil jucase teatru. Ne trăsese pe sfoară. Nici măcar n-o cunoșteam cu adevărat.

Dar mai era totuși o șansă să fi fost sinceră, nu?

Mă îndoiam că Lulu avea grenade în sutien, așa generos cum

îi era bustul. Nu se pricepea la pistoale, ca Megan. Lulu nu era suficient de dură ca să doboare Epici și zâmbetul ei era cam prea plin de invitații. Pe Megan fusese greu s-o cucerești, greu s-o faci să zâmbească. Iar asta făcea să merite și mai mult când în sfârșit zâmbea.

„Încetează!” mi-am zis. „Profu’ are dreptate. Trebuie să ți-o scoți pe Megan din minte. Bucură-te de ce ai acum!”

Deodată, un tip de lângă mine a prins-o pe Lulu de braț și a tras-o către el. Ea a râs, în timp ce mulțimea clocotea în ritmul irezistibil al muzicii. Și, cât ai pocni din degete, a dispărut.

M-am oprit locului. Privind printre siluetele pe jumătate luminate, am văzut-o din nou pe Lulu. Dansa cu altcineva. Scântei! Se aștepta s-o urmez? Era un soi de test? Sau era o respingere? De ce la școala de la Fabrică nu ne învățaseră și lecții importante, de genul cum să te porți la o petrecere?

În timp ce stăteam în mijlocul dansatorilor simțindu-mă ca un prost, am zărit altceva. Un chip pe care mi s-a părut că-l recunosc. O femeie asiatică în haine de punkistă de pe vremuri. Și…

Era Newton. Șefa găștilor din Babilar. O Epică. Stătea în marginea ringului de dans, lângă o masă pe care erau grămezi de fructe ce-i luminau fața.

„O, mulțumesc!” mi-am zis, copleșit de ușurare. Dansul era stresant, dar cu semizeii cu tendințe ucigașe mă puteam descurca.

Cu mâna în buzunarul cu pistolul, am început să mă deplasez prin mulțime ca s-o văd mai bine.

20

Mi-am scormonit repede prin memorie, căutând tot ce știam despre Newton. „Redirecționarea forței”, mi-am zis. „Asta-i puterea ei de bază.” Trage-i lui Newton o palmă și nimic din energia acesteia nu i se va transfera, ci se va reflecta toată înapoi, la tine. Era de asemenea capabilă să se miște cu o viteză inumană. Avusesem în notițele mele câte ceva despre trecutul și familia ei, dar nu reușeam să-mi amintesc ce. Pentru un moment, m-am gândit s-o sun pe Tia, dar cu muzica urlând nu eram sigur că ar fi reușit să mă audă… sau eu pe ea.

Newton a început să dea ocolul ringului de dans, mișcându-se fără grabă. Nici urmă de superviteză în clipa asta. Am ținut pasul cu ea, croindu-mi drum prin înghesuială, și am ajuns într-un loc unde mulțimea nu era așa de compactă.

Newton umbla ca una care știe că are cea mai mare armă din toată încăperea: încrezătoare, lipsită de griji. Nu avea niciun strop de vopsea pe hainele altminteri țipătoare: geacă de piele, cercei imenși în formă de cruce, piercinguri în nas și în buză. Păr scurt, violet. Părea să aibă vreo optsprezece ani, deși mi-am amintit că citisem că nu-și arăta vârsta.

„Ar putea să-i omoare pe toți cei de la petrecere”, mi-am zis înfiorându-mă. „Fără consecințe. Nici măcar n-ar lua-o cineva la întrebări. E o Epică. E dreptul ei.”

Ce căuta aici? De ce se mulțumea să se plimbe și să privească? Sigur, nu mă deranja că nu se pusese pe măcelărit oameni, dar trebuia să urmărească ea ceva. Mi-am scos noul mobil, cel pe care mi-l dăduse Mizzy. Parcă spusese…

Da, încărcase pe el pozele tuturor celor cunoscuți a face parte din banda lui Newton. Câțiva dintre ei erau Epici minori și voiam să fiu pregătit. Am răsfoit repede pozele, cu un ochi pe Newton. Mai erau și alții de-ai ei aici?

N-am depistat niciunul. Asta însemna că erau mai multe șanse sau mai puține ca ea să pună ceva la cale? Am dat să mă apropii, dar cineva m-a prins de umăr.

— David? Scântei, ce faci? a întrebat Mizzy.

Mi-am lăsat jos mobilul și m-am întors, răsucind-o și pe Mizzy cu spatele, în caz că Newton se uita înspre noi.

— Epic. Chiar în față, am zis.

— Da, e Newton, a zis Mizzy. De ce o urmărești? Ți s-a urât cu

viața?

— Ce caută aici? am întrebat, aplecându-mă ca să o aud pe Mizzy.

— E o petrecere.

— Știu asta. Dar ce caută ea aici?

— Ăăă, a venit la petrecere?

Am amuțit. Epicii mergeau la petreceri?

Rațional vorbind, știam că uneori Epicii interacționau cu inferiorii lor. În Newcago, favoriții lui Steelheart serviseră, lucraseră pentru și uneori – în cazul celor atrăgători – avuseseră aventuri amoroase cu Epici. Dar nu mă așteptasem ca o persoană precum Newton să… socializeze. Epicii erau monștri. Mașinării de ucis.

„Nu”, mi-am zis în timp ce o priveam pe Newton cum se apropia de bar, fiind servită imediat. „Ființe ca Obliteration sunt mașinării de ucis. Alți Epici nu-s.” Steelheart își dorise un oraș pe care să-l conducă și supuși care să-l adore. Nightwielder se întâlnea cu vânzătorii de arme și își lua cu el și asistenții. Mulți Epici se comportau ca oamenii obișnuiți, cu excepția faptului că erau complet lipsiți de simț moral.

Cei de soiul ăsta ucideau nu din plăcere, ci pentru că se enervau. Sau, ca Deathpoint – Epicul care atacase banca în ziua morții tatei – ucideau pentru că erau convinși că era varianta cea mai simplă.

Newton și-a luat băutura, apoi s-a rezemat de bar supraveghind mulțimea. A trecut cu privirea peste mine și Mizzy fără să stăruie. Fie Regalia nu-i furnizase o descriere a noastră, fie nu-i păsa că Răzbunătorii erau prezenți la petrecere.

Babilarenii îi făceau loc și își fereau privirea când se uita spre ei. Nu-i făceau plecăciuni și nu dădeau niciun semn evident de slugărnicie, dar era clar că știau cine era. Era un leu printre gazele, numai că leul nu era flămând pe moment.

— Haide, a zis Mizzy trăgându-mă din nou către ringul de dans.

— Ce știi despre ea? am întrebat. Despre trecutul ei, mai precis. Cine era înainte de Calamity?

Din fericire, melodia care se cânta nu era atât de zgomotoasă ca acelea de dinainte, având un ritm mai lent.

— Yunmi Park, a zis Mizzy. Așa o cheamă. Cu mult timp înainte să se întâmple toate astea, era oaia neagră tipică. O

delincventă juvenilă, copil al unor părinți de succes care nu știau ce să facă cu ea.

— Deci era malefică și înainte? am întrebat eu.

Mizzy a început să danseze, nu la fel de frenetic sau de, ăăă, ispititor ca Lulu. Pur și simplu se mișca pe muzică. Probabil era o idee bună să dansăm, dacă nu voiam să batem la ochi. I-am urmat exemplul.

— Daaa, zis Mizzy. Era clar malefică. Comisese un omor, așa că la sosirea lui Calamity era deja în închisoarea pentru minori. Și pe urmă, bang! Superputeri. Ascultă la mine, trebuie să fi fost nașpa să fii gardianul de serviciu în ziua aia. Dar ce contează cum era?

— Vreau să știu câți anume dintre Epici erau răi încă dinainte să-și dobândească puterile, am zis eu. Și încerc să leg slăbiciunile lor de anumite întâmplări din trecut.

— Nu s-a mai încercat asta?

— Ba au mai fost mulți care au încercat, dar niciunul nu are volumul mare de informație pe care am reușit să-l adun și nici accesul la Epici de care m-am bucurat de când sunt cu Răzbunătorii. Legătura, dacă e vreuna, nu e evidentă, dar cred că există. Trebuie să găsesc abordarea exactă…

Am mai dansat câteva minute. Mă descurcam cu dansul ăsta. Nu presupunea să dai la fel de mult din brațe.

— Cum a fost să-l ucizi pe Steelheart? a întrebat Mizzy.

— Păi, ne-am instalat pe Soldier Field, am zis eu. Nu reușiserăm încă să ne dăm seama care era slăbiciunea lui, dar trebuia oricum să facem o încercare. Așa că am făcut un perimetru și…

— Nu, a zis Mizzy. Cum te-ai simțit când l-ai omorât. Știi, în sinea ta. Cum a fost?

— Are legătură cu actuala noastră misiune? am întrebat încruntându-mă.

Mizzy a roșit și s-a uitat în altă parte.

— Opaa. Informație personală. M-ai prins!

Nu vrusesem s-o fac să se simtă prost. Presupusesem pur și simplu că-mi scăpa ceva. Fusesem prea concentrat pe misiunea în desfășurare și prea puțin pe aspecte de genul conversației sau al interacțiunilor sociale.

— A fost minunat, am zis încet.

Mizzy s-a uitat iar la mine.

— Auzisem mereu că răzbunarea nu oferă satisfacții, am continuat eu. Că, atunci când dobândești ceea ce te-ai străduit atât să obții, experiența se dovedește a fi nesatisfăcătoare și deprimantă. Sunt o grămadă de prostii. Mizzy, m-am simțit minunat când l-am omorât pe monstrul ăla. L-am răzbunat pe tata și am eliberat Newcago. Nu m-am mai simțit niciodată așa de bine.

Mizzy a încuviințat.

Acum, ceea ce nu i-am spus a fost că, după uciderea lui Steelheart, mă pomenisem întrebându-mă ce să fac mai departe. Dispariția bruscă și completă a țelului căruia îi dedicasem toată viața mea… ei, era ca și cum aș fi fost o gogoașă din care supsese cineva tot jeleul. Dar puteam să o umplu cu alt jeleu. Nu trebuia decât să accept că, în timpul procesului, mâinile aveau să-mi devină cam lipicioase.

Așa că omorâsem alți Epici, ca Mitosis și Sourcefield. Ceea ce prezenta noi probleme. Interacționasem cu Epici și chiar mă îndrăgostisem de una dintre ei. Nu-i mai puteam privi pe toți ca pe niște monștri.

Încă mă mai bântuia expresia din ochii lui Sourcefield când o împușcasem. Păruse atât de normală, atât de speriată.

— Iei toate astea foarte în serios, așa-i? a întrebat Mizzy.

— Nu așa facem toți?

— Daaa, tu ești puțin altfel, a zâmbit ea. Dar îmi place. Ești așa cum ar trebui să fie un Răzbunător.

„Nu ca mine”, păreau să sugereze spusele ei.

— Mă bucur că ai viață personală, Mizzy, am zis eu indicând petrecerea. Mă bucur că ai prieteni. Nu vrei să fii ca mine. Petrecerile, viața reală… Într-un fel, ele sunt motivul pentru care luptăm. Ca să aducem înapoi lumea aceea.

— Chiar dacă Babilarul e un fals, așa cum crezi tu? a zis Mizzy. Chiar dacă orașul ăsta și tot ce-i în el sunt o acoperire pentru cine știe ce plan de-al Regaliei?

— Chiar și așa, am zis.

Mizzy a zâmbit, continuând să se miște înainte și-napoi în ritmul tobelor. Era tare drăguță. Nu ca Lulu, care era irezistibil de atrăgătoare. Pe Mizzy era pur și simplu… plăcut s-o ai prin preajmă. Era cinstită și amuzantă. Reală.

Toată viața mea mă ținusem departe de oamenii ca ea. Nu vrusesem complicații sau cel puțin așa-mi spusesem. De fapt,

fusesem atât de obsedat, că băgasem în sperieți pe toată lumea. Dar Mizzy… mă considera un erou.

Aș fi putut ajunge să-mi placă așa ceva. Nu mă interesa Mizzy… adică nu așa, mai ales când mintea mea era numai la Megan, dar mă pomeneam tânjind după prietenia unor persoane de vârsta mea.

Mizzy părea preocupată de ceva. Poate se gândea și ea la aceleași lucruri. Sau poate…

— Trebuie să-ți semăn mai mult, a zis ea. Sunt prea încrezătoare.

— Mie-mi place cum ești.

— Nu, a zis Mizzy. Persoana care sunt nu a ucis niciodată un Epic. De data asta o să fie altfel. O să fac ce-ai făcut tu. O să găsesc monstrul ăla.

— Ce monstru? am întrebat eu.

— Pe Firefight, a zis Mizzy. Cea care l-a ucis pe Sam.

Oh!

Megan nu era un monstru, dar nu-i puteam explica asta lui Mizzy, nu până nu aveam ceva dovezi.

Pe moment, am schimbat subiectul.

— Deci ce-ai aflat de la prietenii tăi? Suntem aici pentru informații, corect? Vreun indiciu care să ne călăuzească spre… ceea ce căutăm?

Nu voiam s-o zic tare, deși cu muzica aia și în lipsa unei suprafețe de apă expusă aerului, era improbabil ca Regalia să ne poată spiona.

— Încă mai sap, dar am găsi o fărâmiță interesantă. Se pare că Regalia aduce oameni de știință în oraș.

— Oameni de știință? m-am încruntat eu.

— Mda, a zis Mizzy. Tipi deștepți din toate domeniile. Marco a auzit că un chirurg din Great Falls – un membru al echipei personale a lui Revokation – tocmai s-a mutat nici. E ciudat, pentru că nu prea avem profesioniști bine pregătiți în oraș. Babilarul atrage oameni cărora le plac fatalismul și mâncarea gratuită, nu savanți.

Aha.

— Vezi dacă în ultimul timp s-au mai mutat și alți profesioniști în oraș. Contabili. Experți militari.

— De ce? a întrebat ea.

— Am o intuiție, am zis eu.

— Bine. Mă întorc la culesul de informații.

Mizzy a șovăit.

— Cu tine chiar că totul e numai despre muncă, nu?

Nici pe departe. Dar am încuviințat.

— O s-o găsesc pe Epica aia care l-a omorât pe Sam, a zis Mizzy. Și pe urmă o s-o omor.

Scântei! Trebuia să-i reabilitez reputația lui Megan și încă repede. Mizzy a încuviințat pentru sine cu un aer hotărât și a ieșit din ringul de dans.

M-am întors și am verificat ce făcea Newton, cât de discret am putut. Epica stătea în continuare la bar, sorbind din băutură, ieșind în evidență ca un chitarist punk în mijlocul unei trupe de mariachi. Ceva mai departe la barul improvizat – făcut din lăzi vechi de lemn – Exel discuta cu un grup de femei. Ele râdeau de ceva ce spusese și toate păreau interesate sincer de el.

Scântei! Exel era un cuceritor? Și el unul măcar se ținea de plan. M-am jucat cu ideea de a o căuta pe Lulu ca s-o întreb dacă o văzuse vreodată pe Regalia. Însă m-am pomenit îndreptându-mă către podul de la marginea clădirii și pierzându-mă în noapte, dornic să fiu singur cu gândurile mele pentru o vreme.

21

Babilarul chiar începea să-mi placă.

E adevărat, culorile lui erau stridente, dar nu puteam să nu le admir puțin, mai ales în comparație cu peisajul dezolant dintre el și Newcago. Fiecare dâră strălucitoare ce decora pereții și acoperișurile era un însemn al omenirii. O combinație de pictură rupestră și tehnologie modernă, împroșcată dintr-un spray și fremătând de viață în jurul meu.

Am străbătut un pod, altul decât cel pe care veniserăm. M-a purtat către un acoperiș liniștit, cu numai câteva corturi și colibe aparent în părăsire. Oamenii preferau, se pare, acoperișurile aflate mai aproape de nivelul apei. Acesta era cam înalt.

Nu eram sigur de ce nu locuiau mai mulți în interiorul clădirilor. N-ar fi fost mai sigur? Firește, interioarele erau niște jungle, umede, umbrite și în mod evident nenaturale. Poate că acoperișurile erau pur și simplu niște locuri pe cure oamenii le puteau reclama pentru ei.

M-am plimbat o vreme. Poate ar fi trebuit să mă tem de pericole, dar, scântei, Regalia ne ținuse pe toți în mână și pe urmă ne lăsase să plecăm. Nu era ca în Newcago, unde Steelheart ne-ar fi ucis cât ai clipi dacă ar fi putut să ne găsească. Aici era complicat. Aici aveam Epici și oameni trăind într-un ecosistem bizar, în care oamenii acceptau că puteau muri în orice moment și totuși dădeau petreceri. Petreceri la care Epicii înșiși puteau decide să ia parte.

Newcago avusese mai multă logică. Steelheart în vârf, Epicii inferiori sub el și favoriții sistemului slujindu-i. Și noi, restul, ascunși prin cotloane. Care era logica acestui oraș?

„Regalia ține în lesă bandele orașului”, mi-am zis. „Și a câștigat cumva loialitatea unor Epici puternici. Îi lasă pe oamenii obișnuiți să aibă oricâtă mâncare vor și a atras aici cel puțin un specialist bine pregătit.”

Astea erau mărturii despre cineva care plănuia să facă ce făcuse Steelheart: să creeze un oraș-stat puternic. Regalia făcuse locul primitor ca să atragă oameni din afară și câștigase loialitatea câtorva Epici cu ajutorul cărora să construiască o aristocrație. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi dăduse frâu liber lui Obliteration? De ce construise un oraș ca ăsta – impunând domnia legii, străduindu-se să asigure pacea – numai

ca să-l distrugă? Era ilogic.

Pași.

Să crești pe străzile subterane ale lui Newcago te învăța câteva lucruri. Primul era să intri în alertă în clipa în care ți se părea că ți se furișa cineva pe la spate. Dacă erai norocos, era un tâlhar. Dacă erai nenorocos, erai mort.

Am dat îndărăt până m-am lipit de peretele unui bordei de lemn, lăsându-mă pe vine și încercând să nu fiu văzut. Vopseaua albastră din spatele meu lumina. „Idiotule, aici nu-i Newcago”, mi-am zis. „Pe-aici e normal ca oamenii să se plimbe.” Probabil n-ar fi trebuit să mă ascund. Am tras cu ochiul din ascunzătoare.

Și am descoperit-o pe Newton traversând acoperișul în pas de plimbare. A trecut pe lângă mine aproape neauzită, cu silueta întunecată pe fundalul solului vopsit. Nu părea să mă fi zărit.

M-am ghemuit la loc, leoarcă de sudoare. Unde se ducea? Am șovăit o clipă, examinându-mi opțiunile, apoi am scos capul și-am urmărit-o cum traversează acoperișul.

După care am pornit după ea.

„E o idioțenie”, credea o parte din mine. Nu eram pregătit, nu aveam niciun plan ca să-i anulez puterile. Era un Superepic: puterile ei o apărau în mod activ de orice vătămare. Dacă urmărirea mergea prost, n-aveam cum s-o împușc pur și simplu, căci gloanțele ar fi ricoșat îndărăt, către mine.

Dar lucra direct cu Regalia. Orice se petrecea cu adevărat în oraș, Newton era implicată și, supraveghind-o, aș fi putut afla informații importante. Am înaintat aplecat, ascunzându-mă îndărătul unor bordeie vechi în timp ce o urmăream. O singură dată a trebuit să traversez o porțiune fără acoperire și am făcut-o repede, și numai după ce Newton se îndepărtase suficient. Clădirile din această zonă erau toate de aceeași înălțime și fuseseră construite foarte aproape. Nici nu aveai nevoie de poduri ca să treci de pe una pe alta, deși, acolo unde diferența era mai mare de un metru, erau legate între ele prin rampe.

Am ținut pasul cu ea, trecând pe lângă câțiva oameni rezemați de peretele unei clădiri altminteri părăsite. Hainele lor străluceau de vopsea verde și mi-au aruncat o privire stranie înainte să se uite la Newton.

Apoi s-au repezit să se ascundă. Scântei! M-am bucurat că aveau un oarece bun-simț, dar nu voiam ca mișcările lor bruște

să o sperie. M-am pitit în spatele unui perete năruit.

Newton a cotit către un pod suspendat lung. Scântei, avea să-mi fie greu să-l străbat fără să fiu observat! Cum să o urmăresc? Dar, în loc să treacă podul, Newton a sărit de pe clădire. M-am încruntat, am tras aer adânc în piept și m-am furișat către marginea acoperișului. Dedesubt era un balconaș cu o ușă deschisă ce dădea spre interior.

Corect. În clădire. Unde vizibilitatea avea să-mi fie limitată și puteam să cad într-o cursă. Sigur că da. Am trecut peste margine și am coborât cu grijă pe balcon, apoi m-am uitat pe ușă.

Aici fructele luminoase fuseseră recoltate de curând, probabil pentru petrecerea aflată la câteva acoperișuri distanță. Locul era întunecos și numai câteva fructe necoapte dădeau o lumină fantomatică. În aer stăruia umezeala, aroma stranie de plante și țărână, atât de diferită de oțelul imaculat din Newcago.

Un foșnet îndepărtat mi-a indicat direcția în care o apucase Newton. Am intrat prin cadrul năruit al ușii și am urmat-o prudent. Acesta fusese un dormitor, judecând după patul acoperit de liane care se revărsau pe podea. Am scos capul pe ușă și am zărit un coridor îngust. Nu, nu era un dormitor… era o cameră de hotel.

Era înghesuială. Camerele astea nu fuseseră mari nici inițial, iar coridorul mărginit de copaci nu îmbunătățea situația. Cum reușeau plantele astea să trăiască aici? Am înaintat pe furiș, târându-mă peste grămezi de rădăcini, până când un fruct pe jumătate copt mi-a atins tâmpla.

Apoi a început să clipească.

M-am oprit imediat și mi-am întors capul ca să examinez fructul cel straniu. Semăna cu o pară și se aprindea și se stingea ca o firmă luminoasă din filmele alea vechi. Ce…?

— Erau la petrecere, a rostit un glas de femeie.

Scântei! Venea dintr-o cameră aflată chiar în fața mea.

Aproape că mă târâsem pe lângă ea, fără să observ ușa deschisă. Am ignorat fructul și m-am tras mai aproape ca să ascult.

— Erau trei. Steelslayer a plecat mai repede. L-am urmărit, dar l-am pierdut.

Newton era cea care vorbea?

— L-ai pierdut?! Credeam că nu ți se întâmplă așa ceva.

Vocea aceea de bas îmi era cunoscută. Obliteration!

— Nu mi se întâmplă. (Cu frustrare în glas.) Parcă s-a făcut nevăzut!

Scântei! Am simțit un frison care mi-a străbătut brațele și mi s-a răspândit în tot trupul. Newton mă urmărise *pe mine*?!

Conștient că dădeam dovadă de o demență cu totul specială, am tras cu ochiul înăuntru. Frunzele fuseseră smulse și plantele retezate, eliberând micuța cameră de hotel și făcând utilizabile patul și biroul. Geamul unei ferestre încă mai era intact, deși cadrul celeilalte era gol.

Înăuntru era întuneric, dar niște vopsea împroșcată în jurul ferestrei răspândea exact atâta lumină cât să-l pot vedea pe Obliteration. Stătea în picioare, îmbrăcat cu trenciul lui lung și negru, cu mâinile la spate, privind pe fereastră orașul plin de vopsea luminoasă și petrecăreți. Newton stătea rezemată de un perete, învârtind o katana într-o singură mână.

Ce aveau locuitorii orașului ăstuia cu săbiile?

— N-ar fi trebuit să-i permiți să-ți scape printre degete, a zis Obliteration.

— Pentru că tu, când ai putut să-l omori, ai făcut o treabă așa de bună, nu? s-a răstit Newton. Împotriva ordinelor primite, aș putea adăuga.

— Nu urmez ordinele niciunui om, fie el muritor sau Epic, a zis încet Obliteration. Eu sunt focul purificator.

— Da, da. Cum zici tu, ciudatule!

Obliteration și-a întins brațul în lături cu un gest aproape absent și în mână i s-a ivit un pistol cu țeavă lungă. Sigur că trebuia să aibă un .357. Mi-am astupat urechile exact când a apăsat pe trăgaci.

Glonțul s-a dus aiurea. Am văzut chiar cum s-a întâmplat, chestie la care nu mă așteptam. Dinspre Newton a țâșnit o străfulgerare luminoasă și un sertar al biroului de lângă Obliteration a explodat, împroșcând așchii de lemn în toate părțile. Femeia în haine de punkistă s-a ținut dreaptă, cu un aer plictisit, cât timp Obliteration a mai tras cinci gloanțe în ea. Toate au ricoșat inofensive.

Priveam fascinat și frica mea firească se evaporase. Ce putere incredibilă! Hawkham din Boston folosise redirecționarea forței, dar gloanțele care ricoșau din el de obicei se dezintegrau în aer. Aici gloanțele își schimbau la propriu direcția, țâșnind înapoi

dinspre ea. Cum de nu cădeau în momentul schimbării brușțe a traiectoriei?

Nu zburau bine, din câte vedeam. Gloanțele nu-s făcute să zboare de-a-ndăratelea .

Obliteration și-a coborât pistolul.

— Care-i problema cu tine? a întrebat Newton.

— „Cu cine să vorbesc și cui să vestesc, ca să audă?” a zis fără patimă Obliteration. „Că iată urechea lor este netăiată împrejur și nu pot să ia aminte.”[5]

— Ești nebun!

— Și tu te pricepi să mânuiești o spadă, a zis încet Obliteration. Îți admir priceperea.

M-am încruntat. Ce?! Newton a părut și ea să-i considere remarca destul de ciudată, căci a șovăit, lăsând în jos brațul cu katana și privindu-l fix.

— Ai terminat să mă iei drept țintă? a zis Newton în cele din urmă, părând deranjată.

M-am bucurat să descopăr că nu eram singurul pe care Obliteration îl tulbura la extrem.

— Pentru că vreau să mă întorc. Mi-e foame și mâncarea de la petrecere a fost jenantă. Numai fructe de-astea cultivate în casă.

Obliteration n-a privit-o. Șoptea ceva și m-am străduit să aud. M-am întins mai mult în față.

— Corupți, a șoptit Obliteration. Toți oameni-s corupți. Sămânța Epicilor e în fiecare. Așa că toți trebuie să moară. Muritori și nemuritori, toți sunt…

Mi-am pierdut echilibrul.

Deși mi l-am recăpătat repede, una din cizmele mele s-a frecat scrâșnind de scoarța unui copac. Obliteration s-a răsucit și Newton s-a îndreptat, ridicând katana cu o mână fermă.

Obliteration s-a uitat drept spre mine.

Dar n-a părut să mă vadă.

S-a încruntat, privind dincolo de locul unde stăteam eu ghemuit, apoi a clătinat din cap. S-a apropiat de Newton și a luat-o de braț. S-au teleportat amândoi într-o explozie de lumină, lăsând în urmă două siluete strălucitoare care s-au năruit și au pierit.

M-am ridicat cu sudoarea șiroindu-mi pe tâmple și cu inima

---

[5] Vechiul Testament, Ieremia 6:10.

bubuind.

Reușisem cumva să o pierd pe Newton fără ca măcar să-mi fi dat seama că eram urmărit. Nu puteam crede că momentul acela când mă ferisem din calea ei fusese suficient, nu dacă mă urmărea deliberat pe mine. Și acum asta.

— Bine, Megan, am zis. Știu că ești aici.

Tăcere.

— Pistolul tău e la mine, am zis scoțându-l. Frumoasă armă. P266 cu mâner de cauciuc la comandă și caneluri pentru degete, puțin ros în părți. Se pare că ți-ai dat ceva osteneală ca să-l potrivești pentru mâna ta.

Tăcere.

M-am dus la fereastră și am scos afară mâna cu pistolul.

— Probabil se și scufundă bine. N-ar fi păcat să…

— Dacă îi dai drumu’ îți sfâșii mutra, idiotule, a zis vocea lui Megan de pe coridor.

22

Megan! Scântei, ce bine era să-i aud vocea! Ultima dată când i-o auzisem mă amenințase cu pistolul.

Megan a ieșit din umbra coridorului. Arăta minunat.

Prima oară când o văzusem – pe vremea când încercam să mă alătur Răzbunătorilor – purta o rochie roșie mulată și părul auriu îi curgea liber pe umeri. Trăsăturile feței ei înguste erau accentuate cu fard de obraz și cu fard de ochi, iar gura dată cu ruj roșu aprins. Acum purta blugi și o jachetă trainică cu croială militară și avea părul prins la spate într-o coadă de cal foarte practică. Și era mult mai frumoasă așa. Asta era adevărata Megan, cu un pistol în tocul de la subraț și altul la șold. Vederea ei mi-a trezit tot soiul de amintiri. Despre o cursă nebunească prin Newcago, despre focuri de armă și elicoptere explodând. Despre o fugă disperată cu ea rănită în brațe, urmată de o salvare imposibilă.

Murise oricum. Dar nu de tot, după cum descoperisem ulterior. N-am putut să nu zâmbesc cu gura până la urechi la vederea ei. În schimb, Megan mi-a ochit pieptul cu un pistol cu calibrul de 9 mm.

Ei, măcar asta era ceva familiar.

— Ți-ai dat seama că am intervenit, a zis Megan. Ceea ce înseamnă c-am devenit previzibilă. Sau asta, sau știi prea multe. Mereu ai știut prea multe.

Mi-am coborât ochii către pistol. Niciodată nu te obișnuiești să ai unul îndreptat spre tine. De fapt, cu cât știi mai multe despre pistoale, cu atât ești mai tulburat când te pomenești luat la ochi. Știi exact ce le pot face oamenilor și știi că o profesionistă ca Megan nu îndreaptă o armă asupra cuiva dacă nu e gata să apese pe trăgaci.

— Ăăă, mă bucur să te văd? am zis trăgându-mi grijuliu mâna înăuntru pe fereastră – cu tot cu pistolul lui Megan – și lăsând arma să cadă pe podea într-o manieră cât mai neamenințătoare, apoi expediind-o cu un șut ușor înspre ea. Sunt neînarmat, Megan, poți să lași jos pistolul. Vreau numai să stăm de vorbă.

— Ar trebui să te împușc, a zis Megan.

Ținând pistolul în continuare ațintit asupra mea, s-a aplecat să îl recupereze pe cel de pe podea cu mâna stângă și și l-a

strecurat într-un buzunar.

— Ce rost ar avea? am întrebat-o. După ce m-ai salvat de la înec alaltăieri și m-ai salvat din nou în noaptea asta, când mă urmărea Newton? Apropo, mersi pentru amândouă!

— Newton și Obliteration cred că ești periculos, a zis Megan.

— Și… tu nu ești de acord?

— O, ba ești periculos. Dar nu așa cum cred ei… sau tu. Ești periculos pentru că îi faci pe oameni să te creadă, David. Îi faci să asculte ideile tale nebunești. Din păcate, lumea nu poate fi așa cum vrei tu. N-o să-i dobori pe Epici.

— Pe Steelheart l-am doborât.

— Cu ajutorul a doi Epici, s-a răstit Megan. Cât ați fi supraviețuit în Newcago tu și echipa ta fără scutul și abilitățile tămăduitoare ale Profului? Scântei! Ești în Babilar de numai două zile și fără ajutorul meu ai fi deja mort. Nu poți să te lupți cu ei, David.

— Ei, am zis eu înaintând în ciuda pistolului, care încă mai era ațintit asupra mea. Cred că exemplele tale n-au făcut decât să demonstreze că ne putem lupta cu Epicii. Atâta timp cât primim ajutor de la alți Epici.

Expresia ei s-a schimbat: buzele i s-au strâns, privirea i-a devenit mai dură.

— Îți dai seama că Phaedrus se va întoarce împotriva ta? Ai angajat leul să te apere de lupi, dar și unul, și ceilalți vor fi încântați să te mănânce când li se va termina hrana.

— Eu…

— Habar n-ai cum e pe dinăuntru! N-ar trebui să ai încredere în noi. În niciunul dintre noi! Chiar și fleacul ăsta pe care l-am făcut adineauri, protejându-te de ăia doi, amenință să mă distrugă.

A șovăit.

— N-o să mai primești ajutor din partea mea.

S-a întors și a pornit pe coridor.

— Megan! am exclamat copleșit de o panică subită.

Venisem până aici ca s-o găsesc. Nu puteam s-o las să plece acum! M-am repezit pe coridor pe urmele ei.

Ea se îndepărta cu pași mari, o siluetă întunecată, abia vizibilă în lumina câtorva fructe.

— Mi-a fost dor de tine, am zis.

Ea nu s-a oprit.

Nu așa îmi imaginasem întâlnirea noastră. N-ar fi trebuit să discutăm despre Prof și despre alți Epici; ar fi trebuit să vorbim despre ea. Și despre mine.

Trebuia să spun ceva! Ceva romantic! Ceva care să o zăpăcească!

— Ești ca un cartof! am strigat după ea. Într-un câmp minat!

A încremenit. Apoi s-a răsucit către mine, cu obrazul luminat de un fruct pe jumătate copt.

— Un cartof, a zis ea pe un ton inexpresiv. Asta-i tot ce poți?! Pe bune?!

— E logic, i-am zis eu. Ascultă! Mergi printr-un câmp minat, temându-te că poți sări oricând în aer. Și apoi calci pe ceva și îți zici: „Sunt mort.” Dar e numai un cartof. Și te simți ușurat să descoperi ceva atât de minunat când te așteptai la ceva teribil. Asta ești tu pentru mine.

— Un cartof.

— Sigur că da. Cartofi prăjiți? Piure? Cui nu-i plac cartofii?

— Multor oameni. De ce nu pot fi ceva dulce, ca o prăjitură?

— Pentru că o prăjitură n-ar crește într-un câmp minat, evident.

Ea m-a privit câteva clipe din cealaltă parte a coridorului, apoi s-a așezat pe niște rădăcini ieșite în afară.

Scântei! Părea să plângă. „Idiotule!” mi-am zis croindu-mi drum prin frunziș. „Romantic. Trebuia să fii romantic, slontze ce ești!” Cartofii nu erau romantici. Ar fi trebuit să o compar cu un morcov.

Ajuns lângă Megan pe coridorul slab luminat, am șovăit, neștiind dacă s-o ating sau nu. Ea și-a ridicat privirea și, deși avea lacrimi în colțurile ochilor, nu plângea.

Râdea.

— David Charleston, ești cel mai mare nătărău din lume! Mi-aș dori să nu fii atât de adorabil.

— Ăăă, mersi? am zis.

Ea a oftat și și-a schimbat poziția pe rădăcini, ridicându-și genunchii și rezemându-și spatele în scobitura trunchiului. Părea o invitație, așa că m-am așezat în fața ei cu genunchii la piept și cu spatele lipit de peretele coridorului. Vedeam destul de bine, deși locul era sinistru, cu umbrele lui pline de liane și plantele stranii.

— Nu știi cum e, David, a șoptit ea.

— Păi, spune-mi tu!

Ea m-a privit o clipă, apoi s-a uitat în sus.

— E ca și cum ai fi din nou copil. Îți amintești cum era când erai mic și totul se învârtea în jurul tău? Nu contează nimic în afară de nevoile și dorințele tale. E imposibil să te gândești la alții, ei pur și simplu nu au loc în mintea ta. Ceilalți sunt o iritare, o frustrare. Pur și simplu îți stau în drum.

— I-ai rezistat mai înainte.

— Ba nu, n-am făcut-o. În cadrul Răzbunătorilor am fost silită să evit să-mi folosesc puterile. N-am rezistat schimbărilor. Pur și simplu nu le-am experimentat.

— Păi, fă la fel și acum!

Ea a clătinat din cap.

— Abia am reușit și atunci. Când am fost ucisă, eram scoasă din minți de nevoia de a-mi folosi talentele. Începusem să găsesc scuze s-o fac și asta începuse să mă schimbe.

— Acum pari OK.

Ea s-a jucat cu pistolul, deblocând și blocând siguranța, cu privirea pierdută.

— În preajma ta e mai ușor. Nu știu de ce.

Ei, asta era ceva. M-a pus pe gânduri.

— Poate are de a face cu slăbiciunea ta.

Ea m-a privit brusc.

— Gândește-te, am zis prudent, nevrând să stric lucrurile. Ar putea fi relevant.

— Crezi că asta mă face să mă comport normal, s-a răstit ea. Crezi că, dacă sunt în preajma ta, asta îmi declanșează slăbiciunea și mă face să fiu normală. Nu merge așa, David. Dacă prezența ta mi-ar anula puterile, n-aș fi putut să te salvez... sau să mă ascund printre Răzbunători. Scântei! Dacă ar fi așa, ori de câte ori i s-ar declanșa slăbiciunea, Epicul ar zice: „Ce naiba? De ce sunt malefic? Haideți să fim prieteni, oameni buni, și să mergem la bowling.”

— Ei, nu trebuie să fii sarcastică.

Ea și-a strâns șaua nasului cu degetele mâinii libere.

— Nici măcar n-ar trebui să fiu aici, cu tine. Ce fac?

— Stai de vorbă cu un prieten, am zis eu. O chestie de care probabil ai nevoie zilele-astea.

Ea s-a uitat la mine, apoi a privit în altă parte.

— Nu trebuie să vorbim neapărat despre asta, am zis. Sau

despre Newcago sau Răzbunători și așa mai departe. Hai să stăm de vorbă pur și simplu. Ăla e un 24/7?

Ea a ridicat arma.

— Da.

— Din a treia generație?

— A doua generație, compact, 9 mm, a bombănit ea. Îmi place cum se simte G2 mai mult decât G3, dar e greu să găsești piese de schimb pentru chestiile astea, arde-le-ar scânteile! Trebuie să folosesc ceva mic. Nu pot să-i las pe ceilalți să știe că am nevoie de o armă. Pe aici treaba asta e privită ca o slăbiciune.

— Ce, pe bune?

Megan a încuviințat:

— Epicii adevărați omoară folosindu-și puterile într-o manieră cât mai spectaculoasă. Ne place să ne rupem în figuri. A trebuit să devin o foarte bună țintașă ca să îmi pot falsifica puterile de a ucide uneori.

— Uau, am zis. Deci când te-ai luptat cu Fortuity, mai de mult, și l-ai împușcat din aer…

— Da. N-am trișat. N-am superreflexe sau ceva de genul ăsta. Sunt un Epic destul de jalnic.

— Ăăă… te-ai întors din morți. În caz că nu ți-ai dat seama, asta nu-i chiar jalnic.

A zâmbit.

— Ai idee ce nasol e să-ți capeți statutul de Superepic prin reîncarnare? Doare să mori. Și îmi șterge o mulțime din amintirile de dinainte de deces. Nu-mi amintesc decât moartea și durerea și un nimic negru și înghețat. Mă trezesc a doua zi cu mintea stăpânită de durere și groază.

S-a înfiorat.

— Aș prefera să am câmpuri protectoare sau altceva care să mă apere.

— Da, dar când câmpurile protectoare îți fac una *à la* Vincin, ești moartă de tot. Reîncarnarea e mai demnă de încredere.

— Vincin? a zis ea. Ca marca aia de pistoale?

— Da, pentru că…

— Se înțepenesc mereu, a încheiat Megan încuviințând din cap. Și sunt cam la fel de precise ca un orb care se pișă în timpul unui cutremur.

— Uau, am exclamat.

Ea m-a privit încruntându-se.
— Asta a fost o metaforă tare! am zis.
— Haide, măi!
— Trebuie să mi-o notez, am zis ignorând protestele ei și scoțându-mi noul mobil ca s-o tastez.
Când am terminat, mi-am ridicat privirea și am descoperit-o zâmbind.
— Ce-i? am întrebat-o.
— Nu prea reușim să nu vorbim despre Epici, a zis ea. Îmi pare rău.
— Cred că ar fi însemnat să cerem prea mult. Adică… tu asta ești. Pe lângă că ești fantastică. Fantastică precum…
— Un cartof?
— …un orb care se pișă în timpul unui cutremur, am zis citind de pe ecranul mobilului. Hm! În situația asta parcă nu prea merge, nu?
— Nu. Deloc.
— Atunci va trebuie să găsesc altă situație în care s-o folosesc, am zis zâmbind și punând bine mobilul.
M-am ridicat și i-am întins mâna.
Megan a ezitat, apoi a scos un obiect mic din buzunar și mi l-a pus în palmă. Ceva mic și de culoare neagră, ca o baterie de telefon.
M-am încruntat.
— Îți întinsesem mâna ca să te ajut să te ridici.
— Știu, a zis Megan sculându-se în picioare. Nu-mi place să fiu ajutată.
— Ce-i ăsta? am întrebat-o ridicând micul dreptunghi plat.
— Întreabă-l pe Phaedrus, a zis ea.
Ridicându-se în picioare, ajunsese să stea foarte aproape. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca mine.
— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, am spus încet, coborându-mi brațul.
— Așa i-ai spus și perechii ăleia de țâțe săltărețe cu care dansai la petrecere?
Am tresărit.
— Ai, ăăă, văzut chestia aia?
— Da.
— Obsedato!
— Răzbunătorii au sosit în orașul meu, a zis Megan. E în

interesul oricărui Epic să-i monitorizeze.

— Atunci știi că nu mă distram nemaipomenit de bine.

— Recunosc, a zis Megan înaintând un pas, că nu mi-am putut da seama dacă încercai să strivești în picioare un roi de gândaci furioși sau chiar nu te pricepi să dansezi.

Pasul acela o adusese aproape de mine. Foarte aproape. Privirile ni s-au întâlnit.

Acum ori niciodată!

Cu inima bătându-mi ca nebuna, am închis ochii și m-am aplecat înainte. Imediat am simțit ceva rece la tâmplă.

Am deschis ochii și am descoperit că Megan se aplecase înainte, cu buzele aproape lipite de ale mele, dar că apoi își ridicase pistolul apăsându-i țeava de tâmpla mea.

— Iar faci chestia aia, a zis ea aproape mârâind. Distorsionezi adevărul, îi molipsești pe oameni cu nebunia ta. Treaba asta dintre noi n-o să meargă.

— O s-o facem să meargă.

— Poate nu vreau să meargă. Poate vreau să fiu o dură. Poate nu vreau să-mi placă oamenii. Poate n-am vrut niciodată să-mi placă oamenii, nici măcar înainte de Calamity.

I-am susținut privirea, ignorând pistolul lipit de tâmpla mea. I-am zâmbit.

— Ah! a exclamat ea retrăgând arma.

S-a îndepărtat cu pași mari pe coridor, dând la o parte frunzele unei ferigi.

— Nu veni după mine. Trebuie să mă gândesc.

Am rămas locului, deși am privit-o până a dispărut. Am răsucit în mână obiectul ca o baterie pe care mi-l dăduse, simțind o undă de încântare… căci, în timp ce bătea în retragere, apucasem să-i văd pistolul.

De data asta, când îl ațintise asupra mea, îi pusese piedica. Și dacă asta nu era dragoste adevărată, atunci nu știu ce era.

23

Exel îmi prindea spyrilul pe trup. Era mai puțin voluminos decât mă așteptasem. Singurele părți masive erau două tuburi ca niște canistre atașate de gambe. De pe dosul palmei mele drepte pornea un furtun cu gura la fel de largă ca a unuia de uz comun. Era prins de mănușă cu o închizătoare montată la încheietură. Aranjamentul îmi stânjenea puțin mișcările mâinii.

Pe mâna stângă purtam o altfel de mănușă, având pe dos câteva dispozitive ciudate, semănând cu două fișicuri de monede. Le-am pipăit.

— În locul tău, eu nu m-aș juca cu chestiile-alea, a zis afabil Exel. Afară doar dacă nu vrei să-ți devansezi înmormântarea. Știu un loc frumos din Babilar unde au crini de vânzare tot anul.

— Ești un ins ciudat, am zis, dar mi-am coborât mâinile pe lângă trup, ascultându-i avertismentul.

— Mizzy? a întrebat Exel.

— Arată bine, a zis ea dându-mi ocol și inspectându-mă.

A îngenuncheat, a tras de cablul ce ducea de la piciorul meu la piesa de pe spinare și a încuviințat. Părea să știe multe despre chestiile astea, mai ales despre tehnologia derivată de pe urma Epicilor. Când revenisem cu motivatorul de la Megan, explicând că o urmărisem pe Newton și că ea îl scăpase, Mizzy fusese cea care îi făcuse teste ca să verifice dacă totul era în regulă.

Stăteam tustrei pe un acoperiș din nordul Babilarului, departe de zonele populate, într-o secțiune unde numai ici, colo se vedea câte o clădire răsărind din apă. Nu erau legate prin poduri. În plus, era ziuă și majoritatea oamenilor dormeau.

Purtam un costum de scafandru și spyrilul și ignoram deliberat nervozitatea pe care mi-o provoca situația. Înainte să accepte să mă echipeze cu dispozitivul, Mizzy insistase să-mi dea câteva lecții de înot. Trecuse aproape o săptămână de la întâlnirea mea cu Megan. Deveneam destul de bun la înot, sau, mă rog, destul de bun la a nu mă panica atunci când intram în apă. Bănuiam că asta era partea grea.

Tot nu reușisem să-mi imaginez cum să-mi montez țepușe anti-rechin pe tălpi. Speram că nu voi avea nevoie de ele.

Profu’ ne supraveghea din partea opusă a acoperișului. Purta halatul lui negru, cu ochelarii îndesați în buzunar. Nu credea că

găsisem motivatorul spyrilului în cameră după ce îi spionasem pe Obliteration și Newton. Fusesem tentat să-i povestesc despre Megan. Dar aveam să găsesc în curând momentul potrivit. Unul în care Val, Mizzy sau Exel să nu fie prin preajmă. Nu credeam că aveau să reacționeze prea bine la vestea că purtasem o conversație plăcută cu Epicul care se presupune că le ucisese prietenul.

„N-a făcut-o ea”, mi-am zis în sine pentru a mia oară, în timp ce Mizzy îmi strângea mai bine cureaua mâinii. „Chiar dacă motivatorul spyrilului era la ea.”

— Bine, a zis Mizzy în sfârșit. E gata!

— Felicitări, a spus Exel. Acum porți cel mai periculos echipament pe care-l avem.

— Unde sunt celelalte tuburi? am întrebat.

Canistrele și mănușile erau atașate prin niște cabluri subțiri – fixate bine pe brațele și picioarele mele – de un dispozitiv circular din spinare, unde Mizzy montase motivatorul.

— N-ai nevoie de tuburi, a zis Mizzy.

— De niciunul? Nici de pompe, nici de furtunuri…

— Mnu!

— Sunt convins că n-are logică.

— Eu sunt convinsă că porți o armă ciudată, derivată din Epici, a zis Mizzy. Tensorii evaporă metalul. Prin comparație, ăsta e ca o plimbare prin parc. Sigur, parcul local e complet scufundat…

Am ridicat mâna dreaptă și am strâns pumnul. Costumul care îmi acoperea brațul a scos un scrâșnet când m-am mișcat. Explicația ei mă tulbura. N-ar fi trebuit să știm cum anume funcționau chestii ca asta? Sigur, nu înțelegeam nici cum funcționau computerele și telefoanele mobile și asta nu mă deranja. Dar ele nu aveau motivatori misterioși și nu fuseseră construite studiind celulele Epicilor morți.

Și, din câte știam, nici nu sfidau legile fizicii.

Astea erau probabil întrebări de lăsat pe altădată. Trebuia să mă conectez asupra însărcinării prezente: să învăț să folosesc spyrilul.

— Deci cum funcționează?

— Asta, a zis Mizzy luându-mă de mâna stângă și acționând un comutator, e raza-jet. O ațintești către apă și strângi pumnul.

— Raza-jet? am întrebat inexpresiv.

— Eu am botezat-o așa, a zis Mizzy.

Am cercetat mănușa. Unul dintre dispozitivele ca un fișic semăna cu un indicator cu laser. Am înaintat către marginea acoperișului, mi-am ațintit mâna către apa de dedesubt și am strâns pumnul.

Un fascicul roșu de laser mi-a țâșnit din mână. Chiar și în plină zi, fără fum sau particule care să încarce aerul, vedeam raza cu ușurință. Dispozitivul din spatele meu a pornit să zumzăie.

— Raza-jet atrage apa, a zis Exel bătându-mă pe umăr. Sau mai bine zis teleportează apa către tine sau ceva de genul.

— Glumești!

— Nu.

— Trebuie să ai grijă, a zis Mizzy, căci cealaltă mână a ta controlează fluxul. Trebuie să...

Am strâns pumnul drept. Jeturi de apă mi-au erupt de sub picioare, propulsându-mă peste cap în aer. Am dat din brațe țipând. Raza-jet s-a întors către cer și s-a oprit imediat ce mi-am descleștat pumnul. Jeturile au dispărut de îndată.

Lumea s-a învârtit cu mine în timp ce picături de apă săreau în toate părțile, apoi impactul cu oceanul m-a zguduit. A fost un șoc uriaș, deși câmpul de forță al Profului m-a protejat. Apă sălcie mi-a pătruns în gură și în nas. Pentru o clipă scurtă, dar teribilă, mintea mea a fost convinsă că mă înecam.

M-am zbătut, amintindu-mi data trecută, când greutatea atârnată de gleznă mă trăsese în jos. Panica îmi era dublată de o groază mai profundă, ancestrală, o frică animalică de înec combinată cu groaza de a nu ști ce putea fi în adâncurile acelea, pândindu-mă.

Am ieșit scuipând la suprafață și am înotat greoi către acoperiș; M-am apucat de un pervaz parțial scufundat și mi-am șters fața, încercând să-mi calmez nervii și să-mi recapăt respirația. Cu tot costumul de scafandru, îmi era frig.

De deasupra a răsunat un râs tunător. Exel. Mi-a întins mâna și m-am agățat de ea, lăsându-l să mă tragă afară din apă. M-am așezat pe marginea acoperișului, cu genunchii la piept. Nu era niciun motiv să le dau rechinilor – care eram sigur că se aflau dedesubt – ceva de ronțăit.

— Uau, merge! a exclamat Exel.

— Stai să verific raza-jet, a zis Mizzy îngenunchind lângă mine.

Azi purta blugi și un tricou cu tivul franjurat. În spatele celor doi stătea Profu', cu brațele încrucișate și fața mohorâtă.

— Domnule? i-am zis.

— Continuă-ți antrenamentul, a zis el, întorcându-se pe călcâie. Am chestii de care trebuie să mă ocup. Exel, Mizzy, vă descurcați?

— Sigur, a zis Exel. Eu l-am antrenat pe Sam. Deși nu l-am purtat niciodată și eu.

Era logic. Mi-am zis că ar fi fost nevoie de niște superjeturi ca să-l ridice pe Exel în aer.

Profu' a coborât în barca noastră legată de acoperiș și a luat vâsla în mână.

— Când vreți să fiți luați de aici, căutați-o pe Val pe mobil, a zis el.

Apoi s-a îndepărtat vâslind către locul unde ascunseserăm submarinul.

— Ce-i cu el în ultima vreme? a întrebat Exel.

— Ce să fie? a zis Mizzy din spatele meu, în timp ce meșterea ceva la dispozitivul din spinarea mea. Mereu a fost așa, de când îl știu. Mohorât. Sumbru, misterios.

I-am simțit roșeața în voce și ea s-a aplecat și mai tare asupra mecanismului.

— Adevărat, a zis Exel. Dar în ultimul timp misterele astea vin la pachet cu o extramohoreală.

A clătinat din cap și s-a așezat lângă mine.

— David, când manevrezi spyrilul, trebuie neapărat să ții raza-jet ațintită asupra apei. În clipa în care n-o mai faci, îți pierzi accesul la combustibil și te prăbușești.

— Ei, măcar o să aterizez pe moale, nu? am zis eu indicând apa cu bărbia.

— N-ai luat nicio burtă, nu? m-a întrebat Exel.

— Cum să iau o burtă?

Exel și-a masat fruntea cu degetele lui cărnoase.

— OK. David, apa nu se comprimă. Dacă o lovești cu viteză mare și cu o suprafață mare a trupului, o să fie ca și cum te-ai lovi de ceva solid. Dacă o să cazi de la treizeci de metri sau cam așa ceva, o să-ți rupi oasele. Poți chiar să mori.

Asta mi s-a părut ciudat, dar nu conta, atâta timp cât aveam un câmp de forță de-al Profului care să mă apere, deghizat într-o cutiuță prinsă la centura costumului de scafandru. Pentru că

adesea își împărțea puterea între mai mulți Răzbunători, efectul avea să se disipeze cu timpul și un impact concentrat într-un singur punct, cum ar fi fost un glonț, putea să-l străpungă. Dar căderea în apă n-ar fi trebuit să fie o problemă.

— Treizeci de metri zici? Chestia asta mă poate ridica așa de sus? am întrebat.

Exel a încuviințat.

— Și chiar mai sus. Sam nu putea ajunge în vârful celor mai înalți zgârie-nori, dar putea urca până în vârful clădirilor de înălțime medie.

Mizzy terminase să meșterească în spatele meu.

— Ți-am diminuat fluxurile, a zis ea. Ca să poți să te antrenezi cu mai puțină forță la început.

— N-am nevoie să fiu cocoloșit, am zis.

Exel m-a privit cu seriozitate, apoi mi-a pus o mână pe umăr.

— David, eu fac glume despre moarte. E un risc profesional – înveți să râzi de ea când te înconjoară. Dar echipa asta a pierdut deja un înaintaș. N-ar fi o prostie să mai pierdem unul în timpul antrenamentelor? Ce s-a întâmplat adineauri putea foarte bine să se termine cu tine țâșnind în aer și căzând cu capu-nainte pe acoperiș, cu toată viteza. Am respirat adânc, simțindu-mă ca un idiot.

— Sigur. Ai dreptate.

Protecția Profului era bună, dar nu infailibilă.

— O s-o iau mai ușor la început.

— Atunci hopa sus, Steelslayer, și hai să trecem la treabă!

24

S-a dovedit că dificultatea utilizării spyrilului nu consta în puterea sa. După o jumătate de oră de practică, am pus-o pe Mizzy să crească forța jeturilor de apă, pentru că așa erau mai stabile.

Problema era echilibrul. Să încerc să mi-l păstrez în timp ce două jeturi de apă îmi țâșneau de sub picioare era ca și cum aș fi încercat să țin în echilibru o oală plină cu broaște pe vârfurile a două spaghete pe jumătate fierte. Și trebuia s-o fac în timp ce îmi țineam mâna stângă în permanență îndreptată către apă, ca să nu pierd alimentarea. Din fericire, îmi puteam folosi mâna dreaptă ca să mă echilibrez. Aceasta avea prins de ea ceva ce Mizzy numea jet de mână. Cu ajutorul lui puteam lansa jeturi de apă ca să îmi ajustez poziția, deși aveam tendința să exagerez.

Era destul de complicat. Mâna stângă, cu raza-jet, trebuia să rămână ațintită către apă. Dacă închideam și desfăceam pumnul drept, puteam ajusta forța apei jeturilor de sub picioare, iar cu degetul mare al mâinii drepte puteam controla forța jetului de mână. Dar nu puteam să îl folosesc ca să mă stabilizez decât dacă îmi aminteam să-l îndrept în direcția către care cădeam, ceea ce – când încercai să le ții minte pe toate deodată – era mai ușor de zis decât de făcut.

În cele din urmă, am reușit să plutesc stabil la vreo patru metri deasupra apei. Am rămas în aer și, când am început să mă înclin în spate, am folosit jetul de mână ca să lansez un șuvoi îndărătul meu, care să mă împiedice să cad.

— Drăguț! a exclamat Exel de dedesubt. E ca și cum ai umbla pe niște picioroange flexibile, nu? Așa a zis Sam.

Ei, da, dacă voiai să recurgi la metafore atât de pedestre.

Mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe spate în apă, descleștându-mi mâna dreaptă și oprind jeturile. Am ieșit la suprafață scuipând, dar am rămas plutind un moment, în timp ce Exel și Mizzy se uitau în jos la mine.

Mă enerva că luasem o nouă căzătură, dar nu voiam să mă las descurajat. Cu tensorii trebuise să mă antrenez săptămâni în șir ca să prind șpilul.

Ceva s-a frecat de piciorul meu.

Știam că era probabil numai un gunoi purtat de curentul leneș, dar mi-am ridicat genunchii și am strâns instinctiv

pumnul. Așa că, atunci când apa mi-a țâșnit de sub picioare, m-am năpustit îndărăt cu viteza unei bărci de curse. Am descleștat pumnul aproape imediat, uluit de iuțeala cu care mă deplasam.

M-am întors cu fața înainte și cu picioarele întinse, culcat pe burtă în apă, și am încercat din nou jeturile. Am sporit treptat puterea până am ajuns să mă deplasez cu o viteză decentă… cam la fel de repede cum înotase Mizzy cu o zi mai înainte, când îmi dăduse lecții. Mi-am verificat ochelarii și dopurile din nas ca să mă asigur că stăteau bine.

Apoi am mărit viteza.

Cine știe de ce, deși picioarele îmi erau întinse drept în spate, asta m-a făcut să țâșnesc din apă și să zbor deasupra suprafeței ei. A fost rapid și n-a durat decât câteva secunde înainte să plonjez din nou în apă cu capu-nainte.

„Uau” mi-am zis ieșind la suprafață și țâșnind din nou din apă cu un plescăit.

Mi-am relaxat strânsoarea mâinii, încetinind, apoi mi-am îndreptat picioarele către adânc. Forța redusă a jeturilor m-a făcut să ies de la mijloc în sus din apă, care fierbea descriind un inel în jurul meu.

Mersesem cu viteză destul de mare. Se putea și mai repede? M-am scufundat iar în apă, apoi mi-am întins din nou picioarele îndărăt și am pornit jeturile la putere maximă, țâșnind înainte cu viteza unei torpile. Apa făcea jerbe în jurul meu în timp ce săream în și din ea, îmbătat de viteză. Prinsesem șmecheria cu înotatul mai ușor decât pe cea cu plutitul prin aer. Mă distram atât de bine, încât aproape uitasem că eram în apă.

În cele din urmă am înotat către ceilalți și am oprit jeturile. Deasupra mea, Mizzy mă privea cu gura căscată.

— Ăsta, a zis ea cu lacrimi în colțurile ochilor, a fost unul dintre cele mai ridicole lucruri pe care le-am văzut în viața mea.

— Ai pronunțat greșit „fantastic”, am bombănit eu. Ai văzut ce repede mergeam?

— Semănai cu un delfin, a zis Mizzy.

— Un delfin fantastic?

— Sigur, a zis ea râzând.

Lângă ea, Exel zâmbea. A îngenuncheat ca să mă ajute să ies din apă, dar am pornit jeturile și am țâșnit în aer pe o traiectorie piezișă. Am reușit să aterizez lângă ei pe acoperiș fără să cad în nas, deși am fost nevoit să dau la greu din brațe.

Mizzy a izbucnit din nou în râs și mi-a aruncat un prosop. M-am așezat tremurând pe un scaun. Poate că venise primăvara, dar aerul era răcoros. Am primit o cană de ceai fierbinte de la Exel, care s-a instalat lângă mine și și-a pus casca în ureche. I-am urmat exemplul.

— Apa aia, am zis vorbind încet, cum procedau Răzbunătorii din Babilar, nu pare atât de rece pe cât ar trebui.

Acum că eram în contact cu fierul și tremuram, mi-am dat seama că era mai cald în apă decât afară.

— Nu, nu e, a zis Exel. Și e chiar mai caldă în zona sudică a Babilarului. În tot timpul anului, chiar și în toiul iernii, pe străzi se deplasează curenți tropicali.

— Asta pare…

M-am întrerupt.

— Imposibil? mi-a sugerat Exel.

— Da, am zis eu. Dar îmi dau seama ce stupid sună să zici așa ceva, ținând cont câte chestii se petrec în orașul ăsta.

Exel a încuviințat și am stat un timp în tăcere, în timp ce eu molfăiam un sandviș pe care-l scosesem din rucsac.

— Deci am terminat pe ziua de azi? a întrebat Exel.

— Noo, am zis eu înghițind ultima gură de sandviș. Nu suntem aici decât de o oră sau două. Vreau să deprind chestia asta. Lasă-mă să mă odihnesc vreun minut și mă apuc din nou de treabă.

Mizzy s-a așezat și ea și și-a verificat mobilul.

— Val spune că Newton se află în Eastborough în clipa asta. Nimeni nu se deplasează încoace. Se pare că n-am fost depistați.

Am încuviințat pe gânduri și am luat o gură de ceai. Era mai dulce decât obișnuiam să-l beau.

— Trebuie să încercăm să-i ghicim slăbiciunea.

— Aș prefera s-o aflu pe a lui Obliteration, a zis Exel. Mă bagă-n sperieți.

— Așa și trebuie.

Îmi petrecusem săptămâna gândindu-mă la Megan, dar probabil ar fi trebuit să-i dedic o parte mai mare din acest timp lui Obliteration. De ce se hotărâse așa deodată să spulbere Houstonul? Și apoi alte două orașe unul după altul? Ce se schimbase și de ce mă înșelasem cu privire la perioada de refacere dintre două teleportări de-ale lui?

Mi-am scos noul mobil și am frunzărit varianta digitală a notițelor mele. Aparatul nu diferea foarte mult de vechiul meu telefon, deși câteva îmbunătățiri introduse de Mizzy – între care o baterie solară cu încărcare lentă de pe spate promiteau să fie utile.

M-am oprit la o fotografie a lui Obliteration făcută în Houston cu numai câteva zile înainte să-l distrugă. Ca s-o capăt, îi dădusem jumătate din rația mea pe două săptămâni unui puști din Fabrică, care o primise de la un prieten.

În fotografie, Obliteration stătea în mijlocul pieței centrale a orașului cu picioarele încrucișate, bronzându-se, cu fața întoarsă către cer. Peste câteva zile Houstonul nu mai era, lucru care mă șocase, căci presupusesem că avea să rămână împăratul orașului ani și ani, ca Steelheart în Chicago. Nimic din ceea ce citisem despre el nu mă pregătise pentru un astfel de deznodământ.

Notițele mele despre el fuseseră greșite. Complet, nu numai cu privire la puterile lui, ci și la motivele și intențiile sale. M-am gândit un moment, apoi am căutat numărul lui Val și am apelat-o.

— Hei, a zis ea încet.

— Mizzy spune că ești încă în recunoaștere, am zis eu.

— Da. Ce-ți trebuie?

— L-a văzut cineva pe Obliteration stând la soare? Aici în oraș? am întrebat-o.

— Nu știu, a zis Val. Circulă o mulțime de zvonuri despre el, dar puține informații concrete.

L-am privit pe Exel, așezat pe scaunul de lângă mine. El a ridicat din umeri.

— Pot să aflu mai multe dacă vrei, s-a oferit el.

— Mersi, am zis. Val, fii cu ochii în patru, bine? Cred că Obliteration are nevoie să se încarce în maniera asta. Așa a făcut în celelalte orașe înainte să le distrugă. O să vrem să știm dacă începe să facă asta și aici.

— Bine, a zis Val și a închis.

— Ne facem prea multe griji în privința lui, a zis Mizzy.

Stătea pe marginea acoperișului, azvârlind alene cioburi de cărămidă în apă.

Exel a chicotit încet, apoi a vorbit prin rețea.

— Păi, Missouri, el e ăla care o să încerce să topească orașul.

— Poate că da. Dar cum rămâne cu Firefight?

Mizzy privea în largul apei, cu o încruntare necaracteristică între sprâncene. Mânioasă.

— Ea l-a omorât pe Sam. Ea s-a infiltrat printre Răzbunători și ne-a trădat. Și e un Epic al focului, la fel ca Obliteration. De ce nu discutăm despre cum o s-o omorâm pe ea?

Epic al focului. Eram aproape sigur că nu era așa ceva – era un soi de Epic al iluziilor – deși, cinstit vorbind, nu știam până unde îi mergeau puterile. Imaginile create de ea aveau ceva ciudat, dar nu îmi dădeam seama exact ce anume.

— Ce v-a zis Profu’ despre Firefight? i-am întrebat curios pe Mizzy și Exel.

Mizzy a ridicat din umeri.

— Am dosarul Răzbunătorilor despre ea, deși ei credeau că e un „el”. Epic al focului: o înconjoară o aură de foc care topește gloanțele. Poate să zboare și să lanseze rafale de foc.

Nimic din toate astea nu era adevărat și Profu’ o știa. De ce nu le spusese că de fapt Megan era o iluzionistă și că nu putea manipula focul? Eu unul sigur nu aveam de gând să le explic asta, nu atâta timp cât nu știam de ce tăcea Profu’. În plus, cât timp Mizzy îi purta sâmbetele lui Megan, era mai sigur dacă membrii echipei nu cunoșteau adevărata ei natură.

— În dosare nu scrie nimic despre slăbiciunea ei, a zis Mizzy privind către mine cu speranță.

— Nu știu care e, am zis. Nu părea așa de rea când era cu noi…

— V-a prostit bine de tot, a zis Mizzy cu compătimire în glas. Daaa, presupun că suntem norocoși că n-a aplicat strategia asta cu noi. Ne-ar fi fost și mai greu dacă s-ar fi împrietenit cu noi mai întâi și pe urmă s-ar fi apucat să ne omoare.

Părând în continuare furioasă, și-a turnat o cană cu ceai.

M-am ridicat și am lăsat prosopul deoparte. Încă mai aveam spyrilul prins pe trup, jeturile pe gambe, mănușile în mâini.

— Mă duc să mă mai antrenez la înot, am zis.

— Fii atent la oameni, a zis Exel. Nu-i lăsa să te vadă. Nu vrem să distrugem reputația Răzbunătorilor purtându-ne așa prostește.

— Chii, chii, a făcut Mizzy imitând un delfin.

— Splendid, am zis încercând să nu roșesc. Mersi. Asta da încurajare!

Mi-am scos casca din ureche și am vârât-o în buzunarul impermeabil al costumului de scafandru, apoi mi-am pus din nou ochelarii de protecție și dopurile în nas.

Am sărit iar în apă și am mai dat câteva ocoluri în jurul clădirii. Chiar era amuzant, deși mă aflam în apă. În plus, mi-am zis că mă deplasam prea repede ca să mă ajungă rechinii.

În cele din urmă, când am simțit că prinsesem șpilul, m-am întors cu spatele la clădire și m-am aventurat în apele deschise a ceea ce fusese cândva Central Park. Acum era o întindere nesfârșită, din suprafața căreia nu răsărea nimic, ceea ce era perfect pentru mine, căci nu intenționam să mă scufund cu viteză în apă și să risc să mă ciocnesc de vreun acoperiș sau de vreun turn aflat imediat sub suprafață.

Mi-am strâns mâna dreaptă aproape în pumn și am prins viteză, apoi am început să mă zbengui prin apă, ieșind din ea și scufundându-mă la loc în mod repetat. La început mi s-a părut palpitant, dar apoi a devenit monoton. M-am silit să continui. Trebuia să ajung să stăpânesc dispozitivul… era un avantaj de care urma să avem nevoie.

Câmpul energetic al Profului părea să mă protejeze. Bănuiam că fără ajutorul lui, fața și capul meu ar fi încasat-o zdravăn. Așa, abia simțeam ceva. După ce am traversat tot parcul în câteva minute, am țâșnit la suprafață, drept în sus și am reușit să echilibrez jeturile și să mă mențin în aer la vreo șase metri deasupra apei. Când am început să mă înclin, am ridicat cealaltă mână și am folosit jetul mai slab de pe dosul mănușii drepte, controlat cu degetul meu mare, ca să mă readucă în poziția inițială.

Încântat că reușisem să-mi păstrez echilibrul, am zâmbit… Apoi, din greșeală, am acționat prea tare jetul de mână. Am căzut din nou în apă, dar începusem să mă obișnuiesc cu asta. Știam că trebuia să reduc puterea și să urc treptat, pe o traiectorie piezișă. Am ieșit din apă și am plutit un moment, mulțumit de progresele mele.

Apoi mi-am amintit unde mă aflam. Idioțenia asta de apă îmi distrugea plăcerea înotului! M-am propulsat în lateral, către locul unde un acoperiș scund ieșea la suprafață, și m-am cocoțat pe el. Apoi m-am oprit cu picioarele atârnându-mi peste margine – abia sinchisindu-mă că erau în apă – ca să mă odihnesc câteva minute.

O clipă mai târziu, alături de mine a apărut Regalia.

25

Am sărit în picioare în timp ce imaginea ei se ridica din apă, prinzând contur. Am dus mâna imediat la pistol, pe care, firește, nu-l aveam asupra mea. Nu că mi-ar fi folosit la ceva.

Știuserăm că putea să ne urmărească; în Babilar trebuia să pleci mereu de la premisa asta. Am fi putut să ne ducem să ne antrenăm în afara razei ei de acțiune, dar ce rost ar fi avut? Știa deja despre spyril și eram convinși că nu voia să ne ucidă. Sau cel puțin nu deocamdată.

A pășit pe acoperiș, rămânând conectată cu oceanul printr-un tentacul lichid. Ținea în mână o ceșcuță cochetă de ceai și s-a așezat pe un scaun de apă care s-a format în spatele ei. Ca și mai înainte, purta un costum de femeie de afaceri și o cămașă și avea părul prins în coc. Pielea ei întunecată de negresă era brăzdată de riduri.

— O, stai liniștit! mi-a zis Regalia pe deasupra ceștii de ceai. N-am de gând să-ți fac rău. Vreau numai să mă uit bine la tine.

Am șovăit. Mi-o puteam imagina pe femeia asta ca pe o judecătoare de la televizor: distinsă, dar severă. Vocea ei suna ca aceea a unei mame înțelepte silite să corecteze comportamentele meschine ale unor copii imaturi.

„A fost și predicatoare”, mi-am amintit din notițele mele. „Și Obliteration nu mi-a citat din Scripturi?” Care era legătura aici?

Răzbunătorul din mine voia să sară în apă și să se îndepărteze cât mai repede posibil. Era o Epică foarte periculoasă. Nu interacționasem niciodată în felul ăsta cu Steelheart. De el ne ținuserăm departe până în momentul când ne întinseserăm cursa.

Dar Regalia stăpânea peste ape. Dacă săream în ele, nu făceam decât să mă las și mai mult în puterea ei.

„Nu te vrea mort”, mi-am repetat. „Vezi ce poți să afli!” Era împotriva instinctelor mele, dar părea cea mai bună strategie.

— Cum l-a omorât Jonathan pe Epicul care avea puterile astea? a întrebat ea indicând cu bărbia picioarele mele. Știi, ca să poată fi creat un dispozitiv ca ăsta, un Epic trebuie să fie ucis. Mereu m-am întrebat cum au reușit Răzbunătorii s-o facă în cazul jeturilor ăstora.

Am rămas tăcut.

— Luptați împotriva noastră, a continuat Regalia. Pretindeți că

ne urâți. Dar vă învăluiți în pielea noastră. Ceea ce vă deranjează cu adevărat e că nu ne puteți îmblânzi, cum a îmblânzit omul dobitoacele. Așa că ne omorâți.

— Tu îndrăznești să vorbești despre crimă? După ce l-ai invitat pe Obliteration în oraș?

Regalia m-a studiat cu un chip inexpresiv. Și-a pus ceașca de ceai deoparte și aceasta s-a topit, nemaifăcând parte din proiecția ei. Oriunde se va fi aflat de fapt, stătea pe scaun, așa că am încercat să-mi amintesc cum arăta. Era un scaun simplu de lemn, fără ornamente pe laturi sau spătar, dar poate ne putea oferi vreun indiciu cu privire la locul unde se afla baza ei.

— Ți-a spus Jonathan cine este? a întrebat Regalia.

— Un prieten de-al tău. De cu mult timp în urmă, am răspuns eu vag.

Ea a zâmbit.

— Da. Am devenit amândoi Epici cam în aceeași perioadă.

M-a privit cercetător.

— Nu ești surprins aflând că e un Epic? Deci știi. Presupusesem că mai menține prefăcătoria.

— Știai că, dacă un Epic nu își mai folosește puterile, revine la vechiul său sine? am contraatacat eu. Nu trebuie să te omorâm, Regalia. Pur și simplu nu-ți mai folosi puterile.

— Ah, dac-ar fi atât de simplu, a zis ea.

A clătinat din cap de parcă inocența mea ar fi amuzat-o, apoi a făcut semn către apele din Central Park. Se agitau formând mici valuri, la fel de schimbătoare ca expresiile unul copil prins în niște nisipuri mișcătoare făcute din acadele.

— Te-ai prins repede cum e cu aparatul ăla, a zis Regalia. L-am urmărit și pe celălalt bărbat antrenându-se și a avut nevoie de mult mai mult timp până s-a obișnuit cu puterea lui. Se pare că ești un talent înnăscut în folosirea abilităților.

— Regalia, am zis înaintând către ea. Abigail. Nu trebuie să fii așa. Tu…

— Nu te mai purta de parcă m-ai cunoaște, tinere, a zis Regalia.

Tonul ei era liniștit, dar ferm.

Am încremenit.

— L-ai ucis pe Steelheart, a zis Regalia. Numai pentru asta și tot ai merita să te distrug. Ne-au rămas atât de puține oaze ale civilizației și tu dobori una unde există nu numai curent, ci și

servicii medicale profesioniste? E culmea hybrisului, puștiule. Dacă am fi la mine la tribunal, te-aș băga la închisoare pe viață. Dacă ai fi membrul congregației mele, aș face chiar mai rău.

— În caz că n-ai remarcat, Newcago se descurcă de minune fără Steelheart, i-am replicat. La fel cum s-ar descurca și Babilarul fără tine. Nu de asta l-ai silit pe Profu’ să vină sici? Pentru că vrei să te omoare?

Auzind asta, ea a ezitat și m-am temut că spusesem prea mult. Trădasem cumva faptul că Profu’ știa despre planul ei? Dar, dacă ea chiar voia ca Profu’ s-o oprească, s-ar fi așteptat ca el să se prindă de asta, nu? Trebuia să fiu mai prudent. Regalia nu era numai un Epic, mai era și procuror. Era ca și cum ai fi pus curry în sosul tău picant. Putea să mă facă din vorbe.

Dar cum să obțin informații de la ea fără să spun nimic? Am luat o decizie spontană și am sărit de pe acoperiș, pornind spyrilul și țâșnind prin apa din Central Park. Am ieșit din apă peste câteva minute, aterizând pe un alt acoperiș, mai la nord de cel pe care mă aflasem înainte.

— Îți dai seama cât de ridicol arăți făcând asta? a zis Regalia întinzându-se din apă și vorbind chiar dinainte să prindă contur cu totul.

Am scos un țipăt, prefăcându-mă speriat. Am părăsit clădirea și am gonit și mai departe spre nord, până am ajuns în cel mai nordic capăt al golfului. Aici, epuizat, am ieșit iar din apă și m-am așezat pe un acoperiș cu apa șiroindu-mi în ochi.

— Acum ai terminat? m-a întrebat Regalia, în timp ce scaunul ei se forma din nou din apă înaintea mea. Pot să apar oriunde vreau, băiat prostuț! Mă mir că Jonathan nu ți-a explicat asta.

„Nu chiar oriunde”, m-am gândit. „Ai o rază limitată.”

Și tocmai îmi oferise alte două puncte care s-o ajute pe Tia să îi descopere adevărata localizare. M-am lăsat să alunec de pe acoperiș în apă, decis să înot din nou și să văd dacă puteam să o fac să mă urmărească și de data asta.

— Chiar te descurci cu ăsta, a remarcat Regalia. Ai aflat vreodată despre Waterlog, Epicul din puterile căruia a fost dezvoltat? Eu l-am creat, să știi.

M-am oprit în apa de lângă clădire, încremenit ca un gândăcel care a descoperit că mama lui a fost mâncată de o insectă-călugăriță.

Regalia a sorbit din ceai.

— Ce-ai zis? am întrebat.

— Ooo, asta te interesează, nu-i așa? îl chema Georgi, un derbedeu neînsemnat din Orlando. Părea promițător. L-am transformat în Epic.

— Nu fi ridicolă, am zis râzând.

Nimeni nu putea fabrica Epici. Sigur, din când în când apăreau unii noi. Cei mai mulți erau prin preajmă de la un an după venirea lui Calamity, dar auzisem despre câțiva Epici remarcabili ale căror puteri se manifestaseră abia da curând. Însă nimeni nu știa de ce sau cum.

— Câtă siguranță în negațiile tale, a zis Regalia clătinând din cap. Crezi că știi chiar atât de multe despre lumea, David Charleston? Că știi cum funcționează totul?

M-am oprit din râs, dar nu i-am dat crezare niciun moment. Mă ducea de nas. Ce joc juca?

— Întreabă-l pe Obliteration data viitoare când îl vezi, presupunând că apuci să trăiești suficient, a zis Regalia alene. Întreabă-l ce am făcut cu puterile lui. Cum i le-am amplificat, cu cât sunt mai mari acum, în ciuda a ceea ce i-am luat.

Mi-am ridicat ochii spre ea nedumerit.

— Ce i-ai luat?

Ce înțelegea prin asta? Ce putea să ia de la un Epic? Și, lăsând deoparte asta, voia să dea de înțeles că îi îmbunătățise puterile lui Obliteration? Acesta era motivul absenții pauzei de refacere dintre teleportările lui?

— Nu te poți lupta cu mine, a zis ea. Dac-o faci, vei avea parte de o moarte singuratică. Chinuindu-te să respiri într-una dintre clădirile astea ca niște jungle, la un pas de libertate. Ultima priveliște pe care o vei vedea va fi un perete gol pe care cineva a vărsat cafea. Un sfârșit jalnic, demn de milă. Gândește-te la asta!

Și-a dispărut.

M-am urcat pe acoperiș și mi-am șters apa din ochi, apoi m-am așezat jos. Fusese o experiență supranaturală. În timp ce mă odihneam, m-am gândit la spusele ei. Erau atâtea, încât, de ce m-am gândit mai mult, de aceea am fost mai tulburat.

În cele din urmă, am sărit din nou în apă și am înotat în căutarea celorlalți.

26

Două zile mai târziu, stăteam singur în biblioteca bazei noastre scufundate, privind harta Tiei. Locurile unde o văzusem pe Regalia erau însemnate cu piuneze roșii și cu mici semne de exclamație desenate direct pe hârtie. Am zâmbit, amintindu-mi ce încântată fusese Tia în vreme ca amplasa piunezele. Deși calculele ei nu mă interesau în mod special, rezultatul în mod cert da.

Am dat să plec, dar m-am oprit. Mă descurcasem destul de bine la cursurile de matematică de la Fabrică, deși materia nu-mi plăcuse. Nu-mi puteam permite să fiu leneș numai fiindcă altcineva avea situația sub control. Voiam să știu eu însumi. M-am silit să mă întorc și am încercat să înțeleg calculele Tiei. Din ceea ce am reușit să pricep în cele din urmă, punctele descoperite de mine fuseseră foarte folositoare, dar aveam nevoie de mai multe date din zona de sud-est a orașului înainte să putem determina cu precizie unde era baza principală a Regaliei.

Am părăsit biblioteca satisfăcut. Și fără nimic altceva de făcut.

Ceea ce era ciudat. În Newcago mereu avusesem ceva care să mă țină ocupat, în principal datorită lui Abraham și Cody. Ori de câte ori mă vedeau stând, îmi dădeau vreo însărcinare. Să curăț arme, să car lăzi, să mă antrenez cu tensorii… orice.

Aici nu se întâmpla așa ceva. Aici jos nu mă puteam antrena cu spyrilul și nu puteam merge la suprafață să mă antrenez decât cu prilejul unor excursii planificate dinainte. În plus, încă mă mai durea tot trupul după orele petrecute înotând în jurul orașului pe bază de propulsie. Câmpurile de forță ale Profului mă împiedicau s-o încasez prea rău, dar nu-mi apărau mușchii de efort.

M-am uitat ce face Tia – ușa ei era întredeschisă – și după expresia ei concentrată și cele șase pungi de cola goale de lângă scaunul ei mi-am dat seama că nu trebuia s-o deranjez. Mizzy era în atelier și repara unul dintre motoarele bărcii noastre, cu ajutorul lui Val. Când am intrat să le vorbesc, Val mi-a aruncat o căutătură neprietenoasă. Am înlemnit în ușă, înfiorat de răceala ei. În ultimele câteva zile Val părea să fie într-o dispoziție și mai proastă decât de obicei.

Mizzy mi-a adresat o mică ridicare din umeri, agitându-și degetele către Val ca să-i ceară o cheie. Scântei! Am făcut stânga-mprejur și le-am lăsat la treabă. Și-acum? Trebuia să fac ceva. Am oftat și am pornit înapoi către camera mea, unde puteam să scormonesc încă o dată prin notițele mele despre Epici. Am trecut pe lângă camera Tiei și, spre surprinderea mea, ea m-a strigat.

— David?

Am șovăit în ușa ei, apoi am deschis-o mai mult.

— Da?

— Cum ai știut? m-a întrebat Tia cu capul aplecat deasupra datapadului ei, pe care tasta cu furie. Despre Sourcefield?

Sourcefield. Epica pe care o omorâserăm chiar înainte să plecăm din Newcago. Am înaintat nerăbdător.

— Ai mai aflat ceva? Despre trecutul ei?

— Tocmai am aflat adevărul despre bunicii ei, a încuviințat Tia. Au încercat s-o omoare.

— Asta-i trist, dar…

— I-au otrăvit băutura.

— Kool-aid?

— Ceva asemănător, dar suficient de apropiat, a zis Tia. Bunicii ei erau un cuplu ciudat, fascinat de culte și povești vechi. A fost o crimă la indigo sau o tentativă bazată pe o tragedie care s-a întâmplat mai demult, în America de Sud[6]. Ce contează e că Sourcefield, sau mai bine zis Emiline, era suficient de mare ca să-și dea seama că fusese otrăvită. Când au început s-o ardă gura și gâtlejul s-a târât în stradă și un trecător a dus-o la spital. Peste mulți ani a devenit o Epică și slăbiciunea ei…

— Era însuși lucrul care aproape c-a ucis-o, am terminat eu entuziasmat. E o legătură, Tia.

— Poate-i o coincidență.

— Nu crezi așa ceva, am zis eu.

Cum putea crede una ca asta? Era o legătură, una reală… ca în cazul lui Mitosis, dar chiar mai promițătoare. De aici veneau slăbiciunile Epicilor? De la ceva care aproape îi ucisese?

---

[6] Masacrul din 1978 din Jonestown (Guyana Franceză), unde cei care îl urmau pe reverendul Jim Jones, fondatorul Templului Poporului, s-au sinucis în masă bând o băutură gen Kool-Aid cu cianură. Numărul celor decedați a depășit 900 de persoane, dintre care peste 300 erau copii, cărora băutura otrăvită le-a fost administrată fără consimțământul lor.

„Dar cum ar putea cineva să ajungă în pragul morții din cauza muzicii rock proaste?” m-am întrebat. Poate era ceva legat de vreun turneu. Un accident. Trebuia să știm mai multe.

— Cred că o coincidență nu e total exclusă, a zis Tia, apoi și-a ridicat capul, întâlnindu-mi în sfârșit privirea. Dar cred că merită investigat. Bună treabă! Cum ai ghicit?

— Tia, trebuie să existe o logică în astea, am zis eu. Puterile, slăbiciunile, Epicii… cine e ales.

— Nu știu ce să zic, David, a spus Tia. Chiar trebuie să existe o rațiune îndărătul chestiilor ăstora? În antichitate, când lovea vreun dezastru, toți încercau să înțeleagă de ce, să găsească un motiv. Păcatele cuiva. Mânia zeilor. Dar natura nu ne oferă întotdeauna un motiv, nu în genul pe care îl vrem noi.

— Dar o să investighezi asta, da? am întrebat-o. E la fel ca la Mitosis… sau similar. Poate reușim să găsim o legătură între Steelheart și slăbiciunea lui. Nu putea fi rănit decât de cineva care nu se temea de el. Poate că în trecut a fost cât pe ce să fie ucis de cineva care…

— O să mă ocup de asta, m-a oprit Tia. Promit!

— Nu pari încântată, am insistat eu.

Cum putea să fie așa de sceptică? Era palpitant! Era o descoperire revoluționară!

— Credeam că am trecut de faza asta. Loriștii și-au petrecut primii ani căutând o legătură între slăbiciunile Epicilor. Am decis că nu exista așa ceva.

A ezitat.

— Deși presupun că erau vremuri dificile, când comunicarea decurgea greu și guvernul se prăbușea. Am făcut și alte greșeli atunci. Nu m-ar mira să descopăr că ne-am pripit luând anumite decizii.

A oftat.

— O să investighez asta, deși Calamity știe cât de puțin timp am zilele astea, dată fiind problema cu Regalia.

— Pot să te ajut, am zis înaintând cu încă un pas.

— Știu că poți, a zis Tia. O să te țin la curent cu ce descopăr.

Am rămas locului, nevrând să mă las expediat așa ușor.

— David, asta înseamnă că trebuie să pleci.

— Dar…

— Oamenii cu care lucrez sunt foarte secretoși, m-a întrerupt Tia. Le-am sugerat că ar trebui să ți se permită să ni te alături,

dar ar trebui să renunți la munca de teren. Accesul la cunoștințele noastre vine la pachet cu interdicția de a-ți asuma riscuri, ca să nu fii capturat și interogat.

Am mârâit iritat. Abia așteptasem să am șansa, într-o bună zi, să mă întâlnesc cu loriștii Tiei. Dar nu aveam de gând să renunț la poziția de vârf de atac, nu cât timp erau Epici de omorât. Și, oricum, să fii lorist suna ca o treabă de tocilar.

Am oftat și m-am retras din bibliotecă. Din nefericire, m-am pomenit confruntat cu aceeași problemă ca mai-nainte. Cu ce să-mi omor timpul? Tia nu mă lăsa să o ajut cu cercetările și Val nu mă suporta prin preajmă.

Cine s-ar fi gândit că viața într-o bază submarină fantastică avea să fie atât de plictisitoare?

Am pornit fără grabă către camera mea. Culoarul era tăcut, cu excepția unor ecouri ce răsunau de mai departe, dinspre porțiunea cufundată în întuneric. Vagi și hârâite, mă chemau precum clinchetul cuptorului cu microunde care tocmai a terminat de iradiat o pizza. Am luat ușile la rând până când, în cele din urmă, am ajuns în dreptul camerei lui Exel. Avea ușa larg deschisă și înăuntru pereții erau tapetați complet cu postere ale unor clădiri interesante. Un fan al arhitecturii? N-aș fi ghicit niciodată, dar în general nu prea aveam noroc cu ghicitul când era vorba de Exel.

El însuși umplea cu totul un scaun mare aflat lângă o măsuță pe care se afla o adevărată piesă de anticariat. M-a salutat înclinând din cap și a continuat să-și facă de lucru în partea din față a aparatului. Acesta scotea un soi de bâzâit.

Simțindu-mă binevenit pentru prima oară în acea zi, am intrat și m-am instalat pe un scaun alături de el.

— Un radio? am ghicit eu în timp ce el umbla cu o scală.

— Un scanner, ca să fim mai exacți, a zis el.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Mă lasă să caut semnale, majoritatea locale, și verifică dacă le pot auzi.

— Ce… demodat, am zis.

— Ei, poate nu așa de demodat cum crezi tu, mi-a răspuns el. Asta nu e radioul de fapt, ci mecanismul de control. Suntem îngropați destul de adânc sub apă ca să nu am semnal prea bun de-aici. Radioul se află de fapt la suprafață.

— Da… dar un radio? am zis indicându-mi noul mobil cu

degetul. Avem ceva mai bun.

— Și cei mai mulți oameni de deasupra n-au, a zis Exel părând amuzat. Crezi că tipii care petrec sau o ard prin orașul ăsta au resurse să-și cumpere telefoane mobile? Și încă unele de la Knighthawk?

Am șovăit. Mobilele fuseseră foarte răspândite în Newcago, unde Steelheart făcuse o înțelegere cu atelierele Knighthawk. Deși părea un gest altruist din partea lui, adevărul era mult mai simplu. Dacă toți aveau mobile, îi putea sili să asculte „programe educative” și alte avertismente care să-i facă pe oameni să stea în banca lor.

Se pare că Regalia nu avea ceva similar.

— Radiouri, a zis Exel ciocănind cu degetul în receptor. Unele lucruri pur și simplu funcționează. Există eleganță în simplitate. Dacă aș fi acolo sus, ducând o viață relativ normală, aș vrea un radio, și nu un mobil. Pot să repar un radio. Știu cum funcționează. Numai Calamity știe ce s-o fi petrecând în interiorul sculelor ăstora moderne.

— Dar de unde au radiourile curent? am întrebat.

Exel a clătinat din cap.

— În Babilar radiourile pur și simplu funcționează.

— Adică…

— N-am o explicație, a zis el ridicând din umerii lui largi. Nimic altceva nu merge fără o sursă de curent: blendere, ceasuri, orice ai încerca. Nu merg și pace. Dar radiourile pornesc chiar dacă nu au baterii.

Asta m-a făcut să mă înfior. Mai mult decât luminile cele stranii din beznă, asta mă speria. Radiouri cu curent-fantomă? Ce se întâmpla în orașul ăsta?!

Pe Exel nu părea să-l deranjeze. A comutat pe altă frecvență, apoi și-a scos pixul, s-a aplecat și a început să scrie. Mi-am tras scaunul mai aproape. Din câte mi-am dat seama, asculta ce trăncăneau locuitorii orașului. Și-a luat câteva notițe, apoi a trecut mai departe. A ascultat pe noua frecvență un timp fără să-și noteze nimic, apoi s-a mutat pe următoarea și s-a pus să scrie cu frenezie.

Părea să știe ce face. Notițele lui erau ordonate și eficiente și păreau să verifice dacă nu cumva unii inși vorbeau cifrat. Am luat o foaie de pe masă. El mi-a aruncat o privire, dar nu m-a oprit.

Se pare că și el căuta menționări ale Regaliei și povești despre apariții directe de-ale ei. Majoritatea celor consemnate erau zvonuri, dar m-au impresionat notițele detaliate și concluziile pe care le trăgea. Unele notițe indicau că frecvența fusese bruiată sau plină de paraziți, dar reușise să recreeze conversații întregi, subliniind cuvintele pe care chiar le auzise și completând restul.

Mi-am ridicat ochii de pe foaie.

— Și zici că ești de la pompele funebre, am comentat fără să-mi ascund scepticismul din voce.

— La a treia generație, a zis el cu mândrie. Am luat parte la îmbălsămarea bunicului meu. I-am vârât eu însumi vată în ochi.

— Te învață asta la școala de pompe funebre? am întrebat eu ridicând hârtia.

— Nu, a zis Exel zâmbind larg. Asta am învățat la CIA.

— Ești spion? am exclamat șocat.

— Hei, până și CIA avea nevoie de agenți de pompe funebre.

— Ăăă, nu. Nu cred așa ceva.

— Ba da, mai mult decât ai crede, a zis Exel schimbând din nou frecvența. Pe vremuri erau sute ca mine. Sigur, nu toți de la pompele funebre, dar ceva asemănător. Oameni cu vieți normale și cu slujbe normale, plasați în locuri unde puteau face câte un mic bine ici și colo. Am petrecut mulți ani predând știința îmbălsămării în Seul și ascultând radioul noaptea împreună cu echipa mea. Toți își închipuie că spionii sunt tipi cu papioane și un cocktail în mână, dar în realitate ăștia nu-s prea mulți. Majoritatea eram oameni obișnuiți.

— Tu? Obișnuit? am zis eu.

— În limita credibilității, a zis Exel.

M-am pomenit zâmbind.

— Exel, nu te înțeleg, am zis luând o altă foaie din teanc. Alaltăieri aproape că simpatizai cu târâie-brâu ăștia de care-i plin orașul.

— Păi chiar simpatizez cu ei, a zis Exel. Mi-ar plăcea și mie să nu fac nimic. Pare o ocupație măreață. Niciodată oamenii nu pornesc războaie din cauza unor târâie-brâu.

— Zice fostul spion.

— Fostul? a zis Exel amenințându-mă cu pixul.

— Exel, dacă nimeni nu schimbă lumea, dacă nimeni nu se străduiește s-o facă mai bună, atunci stagnăm.

— Aș putea trăi cu stagnarea, a zis Exel, dacă ar însemna încetarea războaielor. A omorurilor.

Nu eram convins că îl aprobam. Poate eram naiv, căci nu trăisem într-o vreme a războiului oamenilor împotriva oamenilor. Viața mea fusese dominată de conflictul cu Epicii. Dar îmi imaginam că lumea ar fi fost cam plictisitoare dacă te mulțumeai să rămâi cum erai.

— Ei, nu contează, a continuat Exel. Asta nu se poate. Slujba mea prezentă este să mă asigur că oamenii pot să-și trăiască viețile așa cum vor. Dacă asta înseamnă să se bronzeze și să nu-și facă griji, bravo lor! Măcar unii oameni din amărâta asta de lume se simt bine.

A continuat să scrie. Aș fi putut să-l contrazic, dar am descoperit că nu-mi venea. Dacă asta îl motiva pe el să lupte cu Epicii, bine. Fiecare dintre noi avea motivele lui.

În schimb, mi-am lăsat atenția să fie atrasă de o pagină de notițe cu un subiect specific: Dawnslight, Epicul mitic despre care se presupunea că făcea plantele să crească și vopseaua spray să strălucească. Pagina lui Exel era plină de referințe la oameni care discutau despre el, i se rugau sau înjurau folosindu-i numele.

Înțelegeam interesul oamenilor pentru Dawnslight. Oricine o fi fost, Babilarul nu putea exista fără el. Dar rapoartele susțineau că fusese în oraș cu mult înainte de sosirea Regaliei. Să îndrăznesc să cred că era adevărat, că exista un Epic atât de binevoitor? Un Epic care nu ucidea, care nici măcar nu domina, ci în schimb făcea să crească hrană și să apară lumini? Cine era persoana care crease un paradis în clădirile Manhattanului de odinioară?

— Exel, am zis ridicându-mi ochii de pe foaie. Tu locuiești aici de un timp.

— De când ne-a ordonat Profu' să ne integrăm, a zis bărbatul cel mare.

— Crezi că Dawnslight e o persoană reală?

El a lovit câteva clipe cu pixul în hârtie, apoi l-a lăsat jos și a întins brațul lângă scaunul lui, unde era o pungută plină cu suc acidulat de portocale. Puteai să îl primești din Charlotte, ca pe cola, cu condiția să ai ceva pile. Acolo era un Epic care se dădea în vânt după băuturile acidulate și plătea ca să mențină mașinăria în funcțiune.

— Mi-ai văzut notițele, a zis Exel, indicând din cap foaia pe care o citisem. Aia-i numai o pagină din mai multe. De când am venit aici, stau cu urechile ciulite după orice menționare a lui Dawnslight. E real. Vorbește prea multă lume despre el ca să nu fie.

— O mulțime de lume vorbește și despre Dumnezeu, am zis eu. Sau vorbea.

— Pentru că și el e real. Presupun că tu nu ești credincios?

Nu eram sigur. Am cotrobăit pe sub cămașă și am scos la iveală cadoul de la Abraham. S-ul stilizat, simbolul Credincioșilor. Eu în ce credeam? Ani buni, religia mea fusese moartea lui Steelheart. Mă devotasem acestui țel cu fervoarea unui călugăr de pe vremuri în locul pe unde călugărea.

— Ei, n-am fost niciodată genul misionar și cred că Dumnezeu e un subiect pentru altă zi, a zis Exel. Cât despre Dawnslight, sunt sigur în limite rezonabile că e real.

— Locuitorii de aici îl adoră ca pe un zeu.

— Ei, poate că sunt țăcăniți, a zis Exel ridicând plosca. Dar sunt pașnici, corect? Deci bravo lor!

— Și Epicul lor? Dawnslight e și el pașnic?

— Așa pare.

Dansam în jurul problemei. Trebuia să spun pur și simplu ce voiam. M-am aplecat către el.

— Exel, crezi că e posibil ca Epicii să fie de treabă?

— Sigur că pot fi. Toți avem liber arbitru. E un drept divin.

M-am îndreptat de spate îngândurat.

— Mi se pare că nu ești de acord.

— Ba de fapt sunt, am zis.

Trebuie să cred că Epicii puteau fi cumsecade, de dragul lui Megan.

— Vreau să găsesc o cale să aduc niște Epici de partea noastră, dar Profu’ crede că-s un fraier.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Jumătate din timp sunt convins că are dreptate.

— Ei bine, Jonathan Phaedrus e un om mare. Un om înțelept. Dar odată l-am văzut pierzând o cacealma la poker, deci avem dovezi empirice că nu știe chiar totul.

Am zâmbit.

— Steelslayer, cred că țelul tău e unul valoros, a zis Exel stând mai drept și privindu-mă în ochi. Nu cred că-i putem

învinge pe Epici de unii singuri. Ne-ar trebui mult mai multă putere de foc. Poate că lumea nu are nevoie decât de câțiva Epici care să iasă în față și să li se opună în mod vizibil celorlalți. Nu așa teatral cum cred Credincioșii, o pogorâre mistică a unor Epici angelici. Doar unul sau doi dispuși să spună: „Hei, asta nu-i corect!” Dacă toată lumea, inclusiv Epicii, ar ști că mai există o opțiune, poate că totul s-ar schimba.

Am încuviințat.

— Mersi.

— Mersi pentru ce? Că am trăncănit vrute și nevrute?

— Cam așa ceva. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Tia era prea ocupată, iar Val pare să nu mă poată suferi.

— Noo, numai că-i amintești de Sam. Spyrilul era puiul lui, știi?

Ei, presupun că asta avea o oarecare logică. Deși nu era cinstit.

— Eu…

— Stai o secundă, a zis Exel ridicând o mână. Ascultă!

Mi-am întors atenția către radio, concentrându-mă să deslușesc cuvintele. Cât timp vorbiserăm noi, pârâise constant, dar nu-mi dădusem seama că în fundal se auzeau vag niște voci.

— …da, îl văd, a zis un glas. Stă pur și simplu pe un acoperiș în Turtle Bay.

— Face ceva? a întrebat alt glas printre pârâituri.

— Nee, a zis primul glas. Ține ochii închiși. Are fața ridicată către cer.

— Pleacă de acolo, Miles, a zis cea de-a doua voce, înspăimântată. E periculos. Acum două săptămâni a omorât o mulțime de oameni.

Exel și-a ridicat privirea și ochii ni s-au întâlnit.

— Obliteration? a întrebat el.

Am încuviințat, copleșit de greață.

— Ai ghicit c-o să facă asta. Bună treabă! a zis Exel.

— Mi-aș dori să nu fi avut dreptate, am zis dând scaunul îndărăt și ridicându-mă în picioare. Trebuie să dau de Prof.

Obliteration începuse să acumuleze căldură solară, ca în Houston, în Albuquerque și în cele din urmă în San Diego.

Dacă aveam dreptate, orașul nu avea să supraviețuiască următorului său pas.

27

L-am găsit pe Profu' în sala de conferințe, încăperea cu peretele/fereastra cea mare cu vedere la ocean. Azi apele erau mai limpezi ca ultima oară când fusesem aici și am deslușit niște umbre îndepărtate, întunecate și pătrățoase. Erau clădiri, un peisaj urban fantomatic, subacvatic.

Îmbrăcat în halatul lui negru, Profu' stătea în picioare cu mâinile la spate, scrutând adâncurile.

— Profule? am zis intrând zorit în cameră. Exel tocmai a interceptat o conversație. Cineva l-a văzut pe Obliteration. Acumulează energie.

Profu' a continuat să scruteze adâncurile.

— Ca în Houston? am insistat eu. În zilele de dinainte să-l facă una cu pământul? Domnule?

Profu' mi-a făcut semn către orașul scufundat.

— N-ai vizitat niciodată locul ăsta înainte să se scufunde, nu?

— Nu, i-am răspuns încercând să ignor fereastra aia îngrozitoare prin care se uita.

— Eu veneam în oraș în mod regulat. Ca să văd piese de teatru, să fac cumpărături sau pur și simplu să mă plimb. Mi se părea că până și cele mai modeste restaurante din Manhattan serveau mâncare mai bună decât cele mai elegante localuri de acasă. Și cele mai rafinate localuri… Ah, îmi amintesc cum miroseau!

— Ă, da. Obliteration?

El a încuviințat brusc și s-a întors dinspre fereastră.

— Atunci hai să mergem să vedem.

— Să vedem?

— Tu și cu mine, a zis Profu' pornind spre ieșire. Suntem înaintașii. Dacă e un pericol, datoria noastră e să-l cercetăm.

Am fugit după el. Nu aveam de gând să-l contrazic – orice scuză de a părăsi baza era una bună, dar era ceva atipic pentru Profu'. Lui îi plăcea să plănuiască. În Newcago arareori făceam o mișcare, până și o misiune de cercetare, fără o planificare meticuloasă.

Am ieșit pe culoar și am trecut pe lângă încăperea unde lucrau Mizzy și Val.

— Iau submarinul, a anunțat Profu' fără să le arunce măcar o privire.

Am alergat ca să țin pasul cu el, privind îndărăt și ridicând din umeri către Mizzy, care, nedumerită, scosese capul după noi.

Am iuțit pasul și l-am depășit pe Profu' ca să-mi iau arma din dulapul cu echipament. Am șovăit, apoi am luat și rucsacul cu spyrilul.

— N-ar trebui să ai nevoie de ăla, a comentat Profu' trecând pe lângă mine.

— Deci crezi că ar trebui să-l las aici?

— Sigur că nu.

Mi-am pus rucsacul pe umăr și m-am alăturat Profului în întunericul încăperii de andocare. Aici am urmat o serie de funii întinse, care ne-au călăuzit către submarin. „De ce mă simt ca un câine care tocmai a înghițit o grenadă de mână?" m-am întrebat. N-aveam motive de nervozitate. Ăsta era Profu'. Marele Jon Phaedrus. Mergeam împreună în cercetare. Ar fi trebuit să fiu încântat.

Profu' a desigilat trapa submarinului și am intrat. Odată coborâți, am închis trapa și Profu' a aprins o lumină slabă de avarie. Mi-a făcut semn să vin și să mă așez pe scaunul copilotului, apoi a pornit motorul. Peste câteva momente, ne deplasam prin adâncimile tăcute și eu eram nevoit să mă uit iar printr-o fereastră – cea din fața submarinului – dincolo de care, iarăși, era apă.

— Deci… vrei să știi unde trebuie să mergem? am întrebat în cele din urmă.

— Da.

Lumina galbenă îi cădea în mod straniu pe chip.

— Păi, i-am auzit zicând ceva de Turtle Bay.

Profu' a întors submarinul pe o curbă lentă.

— Missouri îmi spune că devii tot mai bun cu spyrilul.

— Da. Ei, mă rog, mă antrenez. N-aș zice chiar că-s bun, dar aș putea ajunge la nivelul ăla pân' la urmă.

Mobilul mi-a bipăit discret. Am tresărit și l-am scos. Acest model avea butonul silențios în alt loc și mereu uitam să-l acționez. Foloseam vechiul meu număr, așa că oricine îl știa mă putea contacta, dar mesajul de pe ecran era de la un număr pe care nu l-am recunoscut.

Ok, hai să stăm de vorbă, spunea mesajul.

— E bine, a zis Profu'. Aici tensorii n-o să-ți fie de prea mare folos.

— Nu știu, am zis încercând să îmi dau seama cine îmi trimitea mesaje. Când ne-am luptat în clădirea aia de birouri ar fi fost bine să pot să mă strecor pe neașteptate prin perete.

— Spyrilul îți va fi mai util, a zis Profu'. Concentrează-te pe asta deocamdată. Nu amestecăm puterile. Ar putea provoca interferențe.

Interferențe? Ce fel de interferențe? Nu mai auzisem de așa ceva. Sigur, erau multe lucruri pe care nu le știam despre tehnologia asta, dar, dacă interferențele erau o problemă, nu ar fi afectat și câmpurile de forță pe care mi le dăduse Profu'?

Mobilul mi-a zumzăit din nou. Comutasem pe modul silențios, dar nu-l scosesem de pe vibrații. *Ești acolo, Genunchi?* zicea mesajul.

Mai să-mi sară inima din piept.

Megan? am tastat.

Cine altcineva, slontze ce ești?

Profu' m-a privit cu coada ochiului.

— Ce se întâmplă?

— Exel mi-a dat mesaj. Cu mai multe informații despre locul unde să-l găsim pe Obliteration, am mințit eu.

Profu' a încuviințat și și-a întors din nou privirea înainte. I-am trimis repede un mesaj lui Exel, întrebându-l dacă mai avea informații despre Obliteration, în caz că Profu' avea să-l întrebe mai târziu. Mobilul mi s-a aprins aproape imediat, spunându-mi că și altcineva îl văzuse pe Obliteration. Au urmat instrucțiuni despre cum să ajungem la clădire.

În mijlocul lor, Megan mi-a transmis din nou.

Chiar trebuie să discut cu tine despre ceva.

Nu e cel mai bun moment, i-am răspuns.

Super. Bine.

Replica aia laconică mi-a întors stomacul pe dos. O refuzam după ce practic o implorasem să stea de vorbă cu mine? Am tras cu coada ochiului către Prof. Părea absorbit de pilotat și submarinul nu se mișca prea repede. Aveam probabil o grămadă de timp. Cât de suspicios putea fi?

Ei, poate-mi fac niște timp să stăm la taifas. Am apăsat pe TRIMITE.

Niciun răspuns.

Scântei! De ce toate trebuiau să se întâmple deodată? Am așteptat un răspuns cu sudoarea șiroindu-mi pe obraji, în timp

ce motoarele submarinului duduiau. Așezat în față, puteam vedea întreaga lume subacvatică întinzându-se dinaintea mea, în aparență până la infinit. Gândindu-mă la tot acest nimic, mi s-a făcut părul măciucă.

M-am aplecat peste mobil și i-am trimis lui Megan un alt mesaj. *Știai că Regalia pretinde că poate fabrica Epici*?

De data asta am primit un răspuns aproape imediat: *Ceee?!*

Mi-a spus că a transformat pe cineva în Epic, i-am răspuns. *Părea să creadă că asta mă va speria. Cred că voia să mă convingă că nu putem riposta fiindcă e capabilă să trimită un șir nesfârșit de Epici după noi.*

Și tu ce i-ai răspuns? a întrebat Megan.

Nu-mi mai amintesc precis. Cred că i-am râs în nas.

Genunchi, niciodată n-ai fost prea deștept. Femeia aia e periculoasă.

Dar la un moment dat chiar ne-a avut în mâna ei la propriu! i-am răspuns. *Și ne-a dat drumul. Nu cred că ne vrea morți. Oricum, de ce crezi că face asemenea afirmații ridicole? Chiar crede că eu aș crede-o că poate transforma pe cineva în Epic?*

Un timp, Megan nu mi-a răspuns.

Chiar trebuie să ne întâlnim, mi-a scris ea în cele din urmă. *Unde ești?*

Mă îndrept către oraș, am zis eu.

Perfect.

Profu' e cu mine, am completat eu.

Ah!

Ai putea să te întâlnești cu noi amândoi, i-am scris. *Să dai explicații. O să te asculte.*

E mai complicat de-atât, mi-a scris Megan. *Am fost spioana lui Steelheart și m-am infiltrat chiar în echipa Profului. Când vine vorba de prețioșii lui Răzbunători, Profu' e ca o mamă ursoaică cu pui.*

Hă? Nu, e greșit, i-am replicat eu.

Ce?

Megan, nu cred că metafora asta funcționează. Profu' e bărbat, nu poate fi o mamă ursoaică.

David, ești un slontze fără speranță.

Aproape că îi auzeam zâmbetul din glas. Scântei, cât îmi lipsise!

Dar unul adorabil, nu? i-am scris.

A urmat o pauză în care m-au trecut toate transpirațiile.

Aș vrea să fie așa ușor, a sosit în cele din urmă mesajul ei. *Tare, tare mult aș vrea.*

Poate fi, i-am scris. *Tot mai vrei să ne vedem?*

Și Phaedrus?

Găsesc eu un mod să scap de el, am scris în timp ce Profu' a îndreptat submarinul către suprafață. *Îți dau mesaj mai târziu.* Apoi am pus mobilul în buzunar.

— Am ajuns? am întrebat.

— Aproape, a zis Profu'.

— Ai fost cam tăcut în timpul drumului ăstuia.

— Încercam să mă hotărăsc dacă ar trebui sau nu să te trimit înapoi în Newcago.

Cuvintele m-au lovit ca un glonț tras de un .44 Special. Am clipit de câteva ori în căutarea unui răspuns.

— Dar… când am venit ai zis că m-ai luat fiindcă aveai nevoie de mine.

— Fiule, mi-a zis Profu' cu blândețe, dacă tu crezi că nu pot omorî Epici fără tine, atunci ai o părere tare proastă despre capacitățile mele. Dacă decid că nu trebuie să iei parte la operațiunea asta, atunci ieși din joc. Punct.

— Dar de ce să iei o asemenea hotărâre?

Profu' a pilotat în tăcere timp de câteva clipe, manevrând submarinul în jurul unei bucăți mari de gunoi plutitor – părea un stand pentru hot-dogi.

— David, ești un tip de treabă, a zis Profu'. Gândești repede și rezolvi problemele. Ai instincte excelente în linia întâi. Ești agresiv și îndrăzneț.

— Mulțumesc?

— Și ești exact genul de persoană pe care am evitat s-o recrutăm de-a lungul anilor.

M-am încruntat.

— N-ai remarcat? a întrebat Profu'.

Acum că pomenise de asta… M-am gândit la Cody și la Exel, la Abraham și la Mizzy. Ba chiar și la Val într-o oarecare măsură. Nu erau genul care agita armele gata să tragă în dușman. Erau rezervați, prudenți și nu se grăbeau să acționeze.

— Am observat, am zis. Dar nu le-am pus cap la cap până acum.

— Răzbunătorii nu sunt o armată, a zis Profu'. Nu suntem nici

măcar o unitate a trupelor speciale. Suntem întinzători de capcane. Suntem răbdători și conservatori. Tu nu ești nimic din toate astea. Ești un artificiu, îmboldindu-ne mereu să acționăm, să schimbăm planul. Asta e bine pe undeva. Gândești la scară mare, fiule. Numai oamenii cu vise mărețe înfăptuiesc lucruri mărețe.

S-a întors către mine, în timp ce submarinul înainta încet, fără să aibă nevoie de atenția lui.

— Dar nu pot să nu mă gândesc că n-ai de gând să te ții de plan, a zis el. Vrei s-o protejezi pe Regalia și nutrești simpatie față de o trădătoare. Ai aspirații. Așa că o să-mi spui în clipa asta ce anume mi-ai ascuns. Și pe urmă o să decid ce să fac cu tine.

— Acum? am întrebat eu.

— Chiar acum! a zis Profu’ și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Scuipă tot!

28

Profu' m-a sfredelit cu privirea până m-am umplut de transpirație. Scântei, ce pătimaș putea fi omul ăsta! Voia să pretindă că echipa lui era una discretă și prudentă, și adevărul e că în linii mari așa era. Dacă nu-l puneai la socoteală pe el. El era ca mine. Mereu fusese așa.

Și din cauza asta știam cât de serios vorbea.

Mi-am lins buzele.

— Plănuiesc să capturez unul dintre Epicii Regaliei, am zis. Când o atacăm pe Newton, vreau să încerc să o neutralizez în loc să o ucid și pe urmă vreau s-o capturez. Cum am făcut cu Edmund în Newcago.

Profu' m-a privit câteva clipe, apoi a părut să se relaxeze, ca și cum lucrurile n-ar fi fost nici pe departe atât de rele pe cât se temea.

— Ce rost ar avea?

— Știm că Regalia e vicleană. Pune la cale mai mult decât ne-am dat noi seama.

— Posibil.

— Probabil. Chiar tu ai spus că-i șmecheră. Ai dat de înțeles că e foarte prudentă și foarte deșteaptă. Scântei, Profule, trebuie să-ți faci griji că ne duce de nas pe toți, chiar și acum!

El și-a întors ochii de la mine.

— Recunosc că mi-a trecut prin minte. Abigail are un obicei de a... amplasa oamenii, inclusiv pe mine, în locurile unde-i vrea amplasați.

— Ei bine, te cunoaște. Știe ce o să faci.

Mă aprindeam tot mai tare; se părea că era posibil să fi scăpat de la-nghesuială.

— N-o să se aștepte să încerci să răpești pe cineva. E o mișcare prea îndrăzneață și neconformă cu metodologia Răzbunătorilor. Dar gândește-te ce am putea realiza! Poate că Newton știe ce pune Regalia la cale... sau măcar o să știe cum anume i-a recrutat Regalia pe toți Epicii ăștia

— Mă îndoiesc c-o să aflăm cine știe ce, a zis Profu'. Abigail n-ar împărtăși genul ăsta de informație.

— Ei, în cel mai bun caz, Newton ne-ar putea dezvălui locurile unde i-a apărut Regalia, am zis. Ceea ce ar contribui la harta noastră. Și există o șansă să știe mai multe. Așa-i?

Profu’ a apăsat pe maneta submarinului. Fereastra ca o bulă din fața lui se luminase din pricina razelor filtrate de la suprafață.

— Și cum ai de gând să o faci să vorbească? Prin tortură?

— Ei, de fapt speram că, dacă o vom împiedica să-și folosească puterile… știi… poate o s-o facem să devină bună sau ceva de genul…

El m-a privit ridicând dintr-o sprânceană.

— Cu Edmund a mers, am zis eu pe un ton defensiv.

— Edmund nu fusese ucigaș încă dinainte să se transforme.

Ei, asta așa era.

— În plus, a zis Profu’, Edmund e bun fiindcă își dăruiește puterile, la fel ca mine. Nu a „devenit bun”. Pur și simplu nu a luat-o pe calea răului dintru-nceput. Lucrul la care te gândești, dar pe care n-ai vrut să-l spui de teamă să nu mă înfurii, e că Firefight părea să fie bună când era cu noi. Speri că, dac-o împiedici pe Newton să-și folosească puterile, poți obține dovada că, aplicându-i un tratament similar lui Firefight, o s-o recapeți pe Megan.

— Poate, am zis făcându-mă mic pe scaun.

— Ei, exact asta mă temeam că pui la cale, a zis Profu’. David, ai fi putut pune în pericol întreaga echipă urmărindu-ți propriile țeluri. Nu vezi sista?

— Presupun că așa-i, am zis eu.

— Asta-i tot? a întrebat Profu’. Nu mai ai și alte planuri secrete?

Am înghețat. Megan.

— Asta-i tot, m-am auzit spunând.

— Ei, presupun că nu-i chiar așa de rău, a zis Profu’ răsuflând ușurat.

— Deci rămân în Babilar?

— Deocamdată, a zis Profu’. Pe Calamity! Ești fie exact ceea ce le trebuie Răzbunătorilor și ceea ce le-a trebuit de ani în șir… fie o încarnare a eroismului nesăbuit pe care am avut înțelepciunea de a-l ocoli.

A îndreptat submarinul către o clădire scufundată cu o gaură mare într-o parte. Semăna tare mult cu locul unde andocam de obicei, dar era alt imobil. Am pătruns prin deschizătură ca o floricică dată cu unt printre buzele unei fiare masive, în descompunere. Înăuntru, Profu’ a acționat o manetă care a

eliberat un flux masiv de detergent de vase în apă, pentru a slăbi tensiunea de suprafață și a inhiba puterile Regaliei. A stins luminile și am ieșit la suprafață.

Pe bâjbâite, am descoperit funiile care ne-au condus de-a lungul podelei alunecoase și pe jumătate scufundate până la o scară. Nu vedeam mai nimic, dar asta era și ideea.

— Urcă scările alea, mi-a șoptit Profu' în căști. Am cercetat clădirea asta ca s-o folosim ca potențială bază înainte s-o găsim pe cealaltă. E nefolosită și foarte departe de cartiere, așa că nu e legată prin poduri de nimic. La etaj e un birou care ar trebui să ne ofere o vedere cum nu se poate mai potrivită a acoperișului respectiv.

— Am priceput, am zis, în timp ce, cu pușca în mână și cu rucsacul pe umărul opus, căutam ușa pe pipăite.

— Eu o să revin în submarin ca să îl țin pregătit să pornim în grabă, a zis Profu'. Ceva din toate asta mi se pare nefiresc. Fii gata de fugă. O să-ți las trapa deschisă.

A tăcut și l-am simțit strângându-mi umărul.

— Să nu faci vreo prostie!

— Nu-ți face griji, am șoptit în cască. Sunt expert în prostie.

— Ce ești?!

— Adică pot să detectez prostia pentru că o cunosc atât de bine. Așa cum un exterminator cunoaște gândacii foarte bine și poate vedea unde au fost? Așa sunt și eu. Un prost terminator.

— Să nu mai zici cuvântul ăsta niciodată, a spus Profu'.

Ei, mie mi se părea logic. Mi-a dat drumul și eu am deschis ușa și am intrat. După ce am închis-o, mi-am prins mobilul pe umăr și am pornit lumina. Scara ducea în sus într-o pantă întunecată, udă și parțial putredă. Ca scările uitate peste care dai într-un vechi film de groază.

Numai că oamenii din filmele alea nu erau înarmați cu o pușcă automată Gottschalk cu încărcături cu compresie electronică și lunetă cu vedere de noapte. Am zâmbit, făcând mai mică lumina mobilului și ridicând pușca, apoi comutând pe modul de vedere nocturnă. Profu' spusese că imobilul era abandonat, dar era mai bine să fiu sigur

Am urcat scările cu grijă, cu pușca pe umăr. Tot nu eram complet satisfăcut de Gottschalk. Vechea mea pușcă fusese mai bună. Sigur, se mai bloca din când în când. Și nu fusese automată și trebuia să-i ajustezi cătarea cel puțin o dată pe

lună. Și… și pur și simplu fusese mai bună și cu asta basta!

„Megan ar râde de asta”, mi-am zis. Să devin sentimental cu privire la o pușcă veche, de calitate evident inferioară?

Numai proștii făceau așa ceva. Treaba e că toți zicem așa, dar toți părem să ne atașăm sentimental de armele noastre. Am dus mâna la șold, dându-mi seama că mă simțeam stingher fără pistolul lui Megan. Trebuia să fac rost de un înlocuitor.

În vârful scării lungi, am pătruns în ceea ce fusese cândva o recepție bine mobilată. Acum năpădită de omniprezenta vegetație din Babilar, era învăluită în liane și penumbră. Nicio fereastră nu oferea lumină acestei încăperi și, deși fructele căzute din copaci acoperiseră covorul, niciunul nu lumina. Asta se petrecea numai după căderea nopții.

Am înaintat prudent, călcând pe vechi rapoarte de cheltuieli și alte hârțoage. În încăpere era un miros groaznic, de mucegai și fungi. În timp ce înaintam, am descoperit că eram nefiresc de enervat pe Profu’. Cum adică „eroism nesăbuit”? Nu trebuia să fim eroi?

Tata așteptase venirea eroilor. Crezuse în ei. Murise fiindcă crezuse în Steelheart.

În privința asta fusese un prost. Dar cumva mă pomeneam dorindu-mi din ce în ce mai des să pot fi și eu un asemenea prost. Nu aveam de gând să mă simt vinovat că încercam să ajut lumea. Profu’ putea să spună ce voia, dar în sinea lui simțea la fel. Acceptase să-l doborâm pe Steelheart pentru că simțise că Răzbunătorii nu aduceau o schimbare suficient de mare.

Avea să ia decizia corectă. Avea să salveze acest oraș. Profu’ chiar era un erou. Un Epic care lupta pentru omenire. Trebuia numai s-o recunoască. Și…

Ceva mi-a trosnit sub picior.

Am încremenit, scanând din nou încăperea micuță prin lunetă. Nimic. Am coborât arma și mi-am aprins lumina. Ce umbra lui Calamity…?

Călcasem pe o grămăjoară de obiecte mici care creșteau pe vrejurile de la poalele unui copac. Tentaculele vegetale bizare răsăreau de sub scoarță, ca favoriții unui bărbat care poartă o mască. A trebuit să mă uit mai de aproape, pentru că aș fi jurat că în vârfurile lor erau… prăjiturele.

Da, prăjiturele. Am îngenuncheat și am cotrobăit printre ele, descoperind o bucată de hârtie. „Prăjiturele cu răvașe”, mi-am

zis. „Crescând dintr-un copac.”

Am răsucit hârtia și am citit cuvintele.

Ajută-mă.

Splendid. Revenisem în filmul de groază.

Tulburat, am pășit îndărăt și mi-am ridicat pușca la ochi. Am cercetat din nou încăperea, abătând lumina mobilului către colțurile umbrite din spatele trunchiurilor. Nimic n-a sărit la mine. Când m-am convins că eram singur, m-am aplecat și am cotrobăit din nou printre prăjituri, citind alte hârtiuțe. Ziceau fie *Ajută-mă,* fie *Ea mă ține prizonier.*

— David? mi-a răsunat în cască vocea Tiei. Ai ajuns pe poziție?

Am sărit aproape până-n tavan.

— Ăăă, nu încă, am zis îndesându-mi în buzunar hârtiile și prăjiturelele. Am dat peste ceva. Ăăă... a mai raportat cineva că ar fi descoperit prăjiturele crescând în copacii ăștia?

S-a lăsat tăcerea.

— Prăjiturele? a zis Tia. David, ai pățit ceva?

— Ei, în ultimul timp am avut o ușoară indigestie, am zis eu înaintând către cealaltă ușă a încăperii, aflată dincolo de tejgheaua putrezită a recepției. Dar nu cred că asta m-a făcut să am halucinații cu prăjiturele. De obicei indigestia provoacă exclusiv halucinații cu plăcinte cu brânză

— Ha, ha, a zis Tia sarcastic.

— Ia mostre și dă-i înainte, a zis Profu’.

— S-a făcut și s-a făcut, am zis ascultând la ușă, apoi dând-o de perete și verificând fiecare cotlon al încăperii aflate dincolo de ea. Era goală, deși două ferestre mari m-au năpădit cu lumina lor. Era un birou de șef, plin de cărți căzute și șmecherii metalice ca mingile alea mici pe care le ridici într-o parte și pe urmă se tot ciocnesc enervant de celelalte. Aici nu crescuseră decât doi copaci, câte unul de fiecare parte a încăperii, și lianele lor se târau pe dulapurile cu cărți de pe fiecare perete.

Am continuat să înaintez, călcând peste mizerii și străduindu-mă să rămân cât mai aplecat, apropiindu-mă de ferestrele cele mari. Clădirea asta chiar era izolată, singură în mijlocul oceanului. Valurile i se spărgeau la temelie, apa fierbea dedesubt. Departe, dincolo de un soi de golf, la suprafața oceanului răsăreau alte clădiri. Centrul Babilarului.

Am îngenuncheat, am lepădat rucsacul și mi-am scos țeava

puștii printr-un ochi spart al ferestrei. Cu ochiul lipit de vizor, am mărit de zece ori imaginea. Mergea splendid. Vedeam fără greutate la 450 de metri. De fapt, dacă mai măream zoom-ul, pariam că puteam vedea la 2000 de metri cu detalii destul de clare.

Scântei! Nu mai trăsesem niciodată așa până acum. Eram bun cu pușca, dar nu aveam pregătire de lunetist. Mă îndoiam că Gottschalkul chiar putea trage atât de departe, deși luneta era excelentă ca să vezi cu ea.

— Sunt pe poziție, am zis. Ce clădire este?

— Vezi una subțire? a zis Exel în cască. Lângă două cu acoperișuri mai plate?

— Mda, am zis mărind imaginea.

Era la o distanță respectabilă, dar nu constituia o problemă pentru amplificarea excelentă a puștii.

Și iată-l.

29

Obliteration arăta la fel ca în celelalte două împrejurări în care îl mai văzusem, numai că acum își scosese tricoul, trenciul negru și ochelarii, pe care le împrăștiase pe acoperiș laolaltă cu spada sa. Pieptul bandajat îi era expus vederii și stătea cu picioarele încrucișate, cu fața cu barbișon înălțată către cer și cu ochii închiși. Avea o postură calmă, ca un ins care-și face exercițiile matinale de yoga.

Principala diferență între acest moment și celelalte în care îl văzusem era însă că acum strălucea, luminat de o lumină interioară, ca și cum un foc i-ar fi ars chiar sub piele.

M-am simțit năpădit de o mânie neașteptată. Mi-am amintit cum mă zbătusem în apă, în timp ce lanțul de la picior mă trăgea în adâncuri. Niciodată nu voi mai permite așa ceva!

M-am concentrat asupra lui Obliteration, punându-i un punct roșu pe frunte cu luneta. Apoi am acționat un comutator de pe o latură a puștii, trimițând imaginea lunetei pe mobilul meu. Asta i-a trimis imaginea Tiei.

— Mulțumesc, a zis Tia privind transmisia. Hmm… N-arată bine. Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Da, am răspuns eu. Poți să găsești pozele mele din Houston?

— Am unele mai bune, a zis Tia. Odată ce am aflat că-i aici, am pus întrebări. Trimit acum.

Mi-am desprins ochiul de lunetă și mi-am desfăcut mobilul de pe braț. Peste puțin timp a sosit și mesajul Tiei, inclusiv un set de fotografii din Houston. Erau obținute la apogeul stăpânirii lui Obliteration asupra orașului. Fusese groaznic să trăiești acolo, dar, la fel ca în Newcago, existase un anumit gen de stabilitate. După cum mi se demonstrase atât în Newcago, cât și în Babilar, oamenii erau dispuși mai degrabă să trăiască alături de Epici – și de tirania lor – decât să piară în haosul regiunilor dintre orașe.

Asta însemna că existaseră o mulțime de martori când Obliteration se așezase pe jos dinaintea palatului său, o fostă clădire administrativă a cărei destinație o schimbase, și începuse să strălucească. Majoritatea acestor martori muriseră peste puțin timp. Dar unii fugiseră și mulți alții le trimiseseră poze făcute cu telefonul prietenilor din afara orașului.

Imaginile Tiei – care într-adevăr erau mai bune decât cele din

dosarele mele – îl înfățișau pe Obliteration stând așezat ca acum. Cu alți pantaloni, fără bandaje pe piept și cu mai puține riduri, dar în aceeași postură și strălucind.

— Pare să semene cu fotografiile din prima zi în care n-a apucat să înmagazineze putere în toate celelalte orașe, nu crezi? a zis Tia în cască.

— Da, am răspuns răsfoind imaginile ca să urmăresc o altă serie de instantanee.

Obliteration în San Diego. Aceeași postură. Am comparat intensitatea strălucirii lui din prima zi din Houston cu prima zi din San Diego și apoi le-am comparat cu felul în care arăta acum.

— Sunt de acord. De-abia a început procesul.

— Vrea vreunul dintre voi să-i explice unui om bătrân despre ce vorbiți? a întrebat Profu' în căști.

— Talentul lui primar – manipularea căldurii – e exodinamic.

— Super, a zis Profu'. Foarte util.

— Parcă erai un geniu, am zis eu.

— Predam știință la clasa a cincea, mi-a amintit Profu'. Și nu e ca și cum pe vremea aia am fi predat teoria puterii Epicilor.

— Ca să poată distruge, Obliteration are nevoie să extragă căldură din obiectele din jur, a intervenit calmă Tia. Lumina soarelui în contact cu pielea lui are și ea acest efect. Nu-i la fel de eficientă, dar, fiind durabilă, e o sursă mereu la îndemână.

— Înainte să distrugă Houstonul și fiecare dintre celelalte orașe pe care le-a anihilat, a stat timp de șapte zile la soare, înmagazinând energie, am zis eu. Apoi a eliberat-o într-o singură explozie. Comparând cât de mult strălucește acum cu fotografiile din Houston, putem deduce de cât timp face asta.

— Și, teoretic, putem ghici cât timp mai avem până când se va petrece ceva foarte, foarte rău, a zis Tia.

— Va trebui să ne devansăm programul, a zis încet Profu'. Cât de curând putem pregăti lovitura asupra lui Newton?

Planul era încă valabil: s-o atacăm pe Newton, s-o atragem afară pe Regalia și să folosim informația ca să-i găsim baza. Fermitatea cu care vorbea Profu' însemna că mi se adresa direct mie. Răzbunătorii urmau s-o ucidă pe Newton, nu s-o răpească, iar planul meu contrar era o prostie.

N-am răspuns. Probabil chiar ar fi fost o prostie să încercăm s-o răpim. Deocamdată aveam să urmez cu strictețe planul inițial.

— O să fie complicat s-o atacăm pe Newton, având în vedere că nu-i cunoaștem slăbiciunea, a zis Tia.

— Respinge atacurile asupra ei, a zis Profu'. Dar dacă o înecăm? Redirecționarea forței n-o va salva dacă se va duce la fund.

Gândul m-a făcut să mă cutremur de oroare.

— S-ar putea să meargă, a zis Tia. O să fac un plan.

— Chiar dacă atacul nostru n-o va ucide pe Newton, tot va fi în regulă, a zis Profu'. Scopul atacului e să o momim pe Regalia să iasă afară, să-i ghicim baza și s-o scoatem din joc. Dacă Newton supraviețuiește, asta e.

— Și Obliteration? am întrebat simțind mâncărimi în degetul de pe trăgaci.

Mi-am luat mâna de pe armă. Nu numai că era o țintă pe care nu puteam spera s-o nimeresc, dar aș fi declanșat simțul pericolului lui Obliteration și acesta s-ar fi teleportat. Era mai bine să fie undeva unde puteam sta cu ochii pe el. Dacă începeam să-l sâcâim înainte să fi elaborat un plan, ar fi putut să se apuce să acumuleze energie într-un loc ascuns ochilor noștri.

— Nu putem să-l lăsăm de capul lui, a admis Profu' vorbind încet. David are dreptate. Ne va trebui un plan ca să ne descotorosim de el. Și încă repede.

Mi-am deplasat luneta ca să cercetez zona din jurul lui Obliteration. Era dens populată, fapt demonstrat de podurile bine întreținute și de corturile în fața cărora atârnau rufe la uscat. Majoritatea oamenilor avuseseră înțelepciunea de a fugi la vederea lui Obliteration, dar am văzut câțiva care rămăseseră, ascunși pe la marginile clădirilor sau trăgând cu ochiul pe ferestrele din apropiere.

Chiar și după tot ce făcuse ființa asta, curiozitatea omenească se dovedea mai puternică. Cercetând ferestrele, am înțeles că majoritatea oamenilor se refugiaseră în încăperile de dedesubt, ascunzându-se printre copaci și liane.

— Tia, o să ne trebuiască slăbiciunea lui, a zis Profu'. Nu putem conta numai pe exploatarea hibelor pe care le au puterile sale.

— Știu, a răspuns ea. Numai că, în cazul lui Obliteration, cercetarea pur și simplu nu dă rezultate. Majoritatea Epicilor își petrec timpul în preajma oamenilor sau a altor semeni de-ai lor.

Secretele transpiră. Dar el e un singuratic Are tendința să ucidă orice alt Epic care se apropie de el.

„Nu te întrista de sfârșitul zilelor, micuțule.” Mi-am amintit cuvintele pe care mi le spusese Obliteration. Majoritatea Epicilor, în megalomania lor, considerau că dominația asupra lumii li se cuvenea de drept. Nu era o surpriză că Obliteration cita texte religioase și se purta ca un trimis divin.

Dar asta nu însemna că spusele lui erau mai puțin sinistre.

Cercetând acoperișurile din apropiere, am zărit pe unul dintre ele o persoană care-l urmărea pe Obliteration prin binoclu. Am focalizat mai aproape. Nu cumva știam figura aia? Am luat mobilul și am căutat printre fotografiile membrilor bandei lui Newton. Da, era unul dintre ei, un bătăuș pe nume Knoxx. Nu era un Epic.

— Am văzut un tip din gașca lui Newton, am zis privind din nou prin lunetă. Focalizez pe el acum.

— Hmm, a zis Tia. Asta-i o abatere de la rutele lor zilnice, dar nu e surprinzător, având în vedere ce face Obliteration.

Am încuviințat, privindu-l pe bărbatul care lăsase jos binoclul și vorbea la mobil.

— Da, a zis Profu’, probabil că…

Deodată, bărbatul a început să se topească.

Mi s-a oprit respirația și n-am mai auzit ce spunea Profu’. Îl urmăream pe bărbatul care își schimba forma, transformându-se într-un porumbel. S-a ridicat în aer și a zburat pe deasupra acoperișului, atât de repede, încât n-am putut să-l urmăresc cu luneta. L-am căutat, descoperindu-l în cele din urmă pe un alt acoperiș din apropiere, unde și-a reluat forma omenească.

— E un Epic, am șoptit eu. Un schimbător. Notițele lui Val spun că-l cheamă Knoxx, dar ea a zis că nu are puteri. Îl recunoști, Tia?

— Trebuie să caut prin dosare și să văd dacă îl recunoaște vreun lorist, a zis Tia. Banda lui Newton mai recrutează Epici minori. Poate că echipa lui Val pur și simplu n-a observat că tipul ăsta are puteri. Newton e și ea aici?

— N-o vă… am început să zic, oprindu-mă când cineva a aterizat lângă Knoxx. Stai așa! Ea e! Scântei! Tocmai a sărit de pe clădirea alăturată. E o distanță de cel puțin patru metri jumate!

Cei doi au început să discute și aș fi dat orice să pot auzi ce-și

spuneau. În cele din urmă, Newton a arătat într-o direcție și apoi într-alta. Stabileau un perimetru? L-am urmărit pe bărbat cum se transformă din nou în pasăre și zboară.

Apoi Newton a dispărut. Scântei! Da’ cum se mișca femeia aia! Am fost silit să reduc focalizarea și atunci am văzut-o străbătând acoperișul în fugă. Avea o viteză impresionantă. Indicii din partea de sus a holovizorului meu îmi arătau că înainta cu 85 de kilometri pe oră. Citisem despre Epici care se puteau deplasa mai repede de-atât, dar asta era doar una dintre puterile ei secundare.

Newton a făcut un salt scurt, coborând pe marginea unui acoperiș, apoi și-a declanșat capacitatea de reflexie a energiei, inversând forța aterizării, ceea ce a făcut-o să se miște ca și cum s-ar fi aflat pe o trambulină care îi conserva perfect energia. A țâșnit în aer într-un arc amplu, rapid, acoperind fără probleme distanța dintre clădiri.

— Uau, a zis încet Tia.

— Nu e la fel de impresionant ca zborul, a bombănit Profu’.

— Nu, într-un fel e chiar mai impresionant, a zis Tia. Gândește-te ce precizie și control cere…

Am încuviințat, deși ei nu mă puteau vedea. Am urmărit-o pe Newton, deplasându-mi luneta, și ea a făcut un nou salt. A aterizat pe acoperișul unei clădiri mari de lângă cea pe care se afla Obliteration, apoi și-a scos sabia și a început să reteze funiile podului ce ducea către alt acoperiș. A repetat figura cu celelalte două poduri ale clădirii pe care se oprise.

— Asta e un comportament neobișnuit pentru ea, a zis Tia părând tulburată.

Mi-am încleștat mâna pe țeava puștii. Izolase complet clădirea de lângă cea pe care se afla Obliteration. Acum apa care o înconjura a început să se retragă precum… oamenii de la o petrecere când lasă gol în jurul cuiva cu un caz grav de flatulență. Pe toate laturile, apa a dat îndărăt câțiva metri și a rămas așa, expunând jumătatea de jos a clădirii. Era ruginită și acoperită de ierburi de mare.

L-am privit pe Obliteration, care continua să stea strălucind pe acoperișul clădirii alăturate celei de lângă care se retrăsese apa. Nu se clintise, nu avusese nicio reacție.

— Pe umbra lui Calamity, a șoptit Tia. Asta-i opera Regaliei, dar de ce…?

Am privit din nou clădirea izolată, unde Newton se apropia fără grabă de scara ce ducea de pe acoperiș înăuntru. Și-a desprins un obiect de la centură și l-a aruncat în josul scărilor, apoi a mai aruncat două obiecte mici pe acoperiș. După care s-a îndepărtat dintr-un salt.

— Bombe incendiare, am șoptit și chiar în clipa aceea ele au explodat, una după alta. A dat foc clădirii! Cu oamenii în ea!

30

Am aruncat arma pe jos, m-am retras de la fereastră și m-am repezit la rucsac. I-am deschis fermoarul și am scos spyrilul.

— David? a zis Tia cu urgență în glas. Lasă luneta pe clădire!

— De ce, ca să-i vezi pe oamenii ăia murind? am întrebat-o despachetând costumul de scafandru.

Scântei! N-aveam timp de-așa ceva. M-am apucat să-mi fixez spyrilul peste haine, scoțându-mi încălțările și începând cu tuburile de la picioare.

— Trebuie să observ comportamentul lui Newton, a zis Tia, mereu om de știință.

În anumite privințe semănăm, dar asta era ceea ce ne despărțea: eu nu puteam să mă detașez și să mă mulțumesc să privesc.

— Newton n-a mai ucis de ani buni, a continuat ea, cu excepția câtorva execuții discrete ale unor rivali și ale celor care periclitau pacea Regaliei. De ce comite acum o asemenea atrocitate?

— Regalia i-a transformat pe oamenii ăia într-un exemplu, a zis încet Profu'. Își folosește puterile într-o manieră evidentă, ca să se vadă clar că asta e voința ei și ca să îi împiedice pe cei din clădire să sară în apă. E un mesaj către toată lumea să se țină departe de Obliteration. Ca un cadavru atârnat de zidurile unui castel medieval.

— E logic, a zis Tia. El va trebui să stea nemișcat câteva zile și Regalia nu vrea să fie întrerupt.

— Asistăm la trecerea ei de la stadiul de dictator binevoitor, chiar dacă sever, la cel de tiran atotdistrugător, a zis Profu'.

— Eu n-am de gând să „asist”, am zis strângând o chingă. Am de gând s-o opresc.

— David, a zis Profu'.

— Da, da, m-am răstit eu. Eroism nesăbuit. N-o să stau cu mâinile-n sân.

— Dar de ce? a zis Tia cu glas moale. De ce face Regalia una ca asta? Ar putea să înece întreg orașul, nu? De ce să se folosească de Obliteration? Scântei… De ce să distrugă orașul în primul rând? Asta nu e Abigail.

— Abigail cea pe care am cunoscut-o noi a murit, a zis Profu'. N-a mai rămas decât Regalia. David, dacă-i salvezi pe oamenii

ăia, pur și simplu va ucide alții. Se va asigura că și-a transmis mesajul.

— Nu-mi pasă, am zis încercând să îmi fixez pe spate placa subțire a spyrilului.

Era mai greu fără ajutorul lui Exel sau al lui Mizzy.

— Dacă încetăm să mai ajutăm oamenii pentru că ne e frică sau pentru că suntem indeciși sau din alte motive, atunci pierdem. Îi lăsăm să facă rele. O să-i opresc.

— David, nu ești omnipotent, a zis Profu'. Ești doar un om.

Am șovăit o clipă, ținând în mână piesele spyrilului. Puterile unui Epic mort. Apoi mi-am întețit eforturile, punându-mi mănușile și conectând cablurile de la mâini și picioare la placa din spinare. M-am ridicat și am pornit raza-jet, fasciculul ca de laser ce avea să atragă apa odată ce îl aținteam către ea. Peste umăr, am privit spre fereastră. Incendiul se dezlănțuise și un fum negru se ridica în aer.

Uitasem cât de lat era golful ce mă despărțea de clădirea în flăcări. Luneta făcea lucrurile să pară mai apropiate, dar, înainte să ajung la locul incendiului, aveam de străbătut o întindere mare de apă.

Ei bine, asta însemna că pur și simplu trebuia să mă mișc mai repede. Mi-am vârât casca și mobilul în buzunarul impermeabil al pantalonilor. Apoi am tras aer adânc în piept și am sărit pe geam.

Ațintind raza în jos, am pornit jeturile de apă de sub picioare suficient cât să-mi încetinesc impactul și am căzut în apa oceanului. Șocul răcelii și gustul sărat al apei de mare n-au întârziat. Scântei! Era mai rece decât atunci când mă antrenasem.

Din fericire, aveam spyrilul. Am stabilit traiectoria către clădirea fumegând și am țâșnit într-acolo. Din păcate, de data asta nu mai aveam câmpurile de forță ale Profului și, ori de câte ori aterizam în apa oceanului ca un delfin, ea mă pălmuia cu intensitatea unei iubite jignite.

M-am descurcat. Trăgând aer în piept ori de câte ori ieșeam din ocean. Scântei! Aici valurile erau mult mai puternice decât în Central Park și era greu să vezi când erai înconjurat de ele.

Am încetinit jeturile ca să văd unde mă aflam și am avut parte de un moment de derută totală. Eram în mijlocul nimicului. Din pricina valurilor agitate nu vedeam deloc orașul, de parcă m-aș

fi aflat în mijlocul unei mări nesfârșite, cu infinitul în jur și abisul dedesubt.

Panică.

Ce căutam aici? Ce se întâmpla cu mine? Am început să gâfâi, răsucindu-mă în jur. Fiecare val era un pericol, amenințând să mă tragă în adânc. Am luat o gură de apă sărată.

Din fericire, instinctul de supraviețuire mi s-a declanșat, făcându-mă să pornesc spyrilul și să mă ridic deasupra apei.

Plutind în văzduh, cu apa scurgându-mi-se din haine, am tras o gură zdravănă de aer și mi-am strâns pleoapele. Voiam să mă mișc. Trebuia să mă mișc. Dar în clipa aia mi-ar fi fost mai ușor să ridic o camionetă decapotabilă plină cu budincă.

Apa aia. Toată apa aia...

Am respirat adânc, încercând să mă calmez, apoi m-am silit să deschid ochii. Plutind pe jeturile spyrilului, puteam vedea deasupra valurilor. Mă întorsesem cu spatele și a trebuit să îmi corectez poziția. Traversasem jumătate din distanță și trebuia să continui, dar mi-a fost foarte greu să mă motivez să deconectez raza și să mă las să cad înapoi în apă.

Cu efort, am coborât, aterizând cu un plescăit în ocean. Am folosit pala de fum negru profilat pe cer ca pe un soi de indicator. M-am gândit la oamenii din clădire. Neputând să sară în apă, cel mai probabil fugeau de flăcările de deasupra coborând la nivelurile inferioare. Ceea ce însemna că aveau să se înece când apa avea să revină.

Ce moarte oribilă, prizonieri într-o clădire în care năvălea apa, prinși între căldura de deasupra și răceala adâncurilor de dedesubt.

Furios, am mărit viteza spyrilului.

Ceva a cedat.

Deodată, mă învârteam într-un vârtej de apă și bule. Am oprit curentul. Fir-ar! Unul dintre jeturile de la picioare se defectase. M-am zbătut să ies la suprafață, tușind, înghețat. Era dificil să plutesc cu greutatea spyrilului acum inutil trăgându-mă în jos și cu hainele încă pe mine.

Și de ce era atât de dificil să plutesc? Eram făcut predominant din apă, nu? N-ar fi trebuit să plutesc cu ușurință?

Luptându-mă cu valurile, am încercat să ajung la jetul spyrilului și să-l repar. Dar nu știam nici măcar ce îl făcuse să nu mai meargă și nu mă pricepeam prea bine să înot fără ajutor. În

cele din urmă, inevitabilul s-a produs și am început să mă scufund. Am fost silit să pornesc unicul jet funcțional al spyrilului ca să pot reveni la suprafață.

Aveam senzația că înghițisem deja jumătate din ocean. Am tușit și am început din nou să mă panichez, dându-mi seama cât de periculoase puteau fi acele ape deschise. Mi-am întins în spate piciorul cu jetul funcțional, am pornit spyrilul la jumătate din putere și am pornit către clădirile încă îndepărtate.

Nu puteam să mă concentrez decât asupra efortului de a mă menține la suprafață și a mă îndrepta către civilizație. Înaintam încet. Prea încet. Mă ardea rușinea de a mă fi repezit să fiu erou numai pentru a ajunge să înaintez târâș-grăpiș, după ce aproape provocasem o nouă criză în loc să o rezolv pe cea inițială. Ce ilustrare mai bună puteau să-și găsească avertismentele Profului?

Din fericire, groaza mea s-a dovedit gestionabilă atâta timp cât aveam jetul spyrilului care să-mi asigure un control minimal asupra situației. Pe măsură ce mă apropiam de oraș, apa din jurul meu se încălzea. În cele din urmă, recunoscător, am ajuns lângă una dintre clădirile de la margine, nu foarte înaltă, numai cu acoperișul și ultimele două etaje afară din apă. Unicul jet a fost de ajuns ca să mă propulseze în sus, deși într-un unghi neașteptat; m-am apucat de marginea acoperișului, apoi m-am ridicat pe el tușind.

Deși spyrilul făcuse toată treaba, mă simțeam epuizat. M-am lăsat pe spate, simțind mirosul de fum din aer și privind cerul.

Oamenii aceia! Am încercat să mă ridic în picioare. Poate reușeam…

Clădirea era o vâlvătaie orbitoare, la distanță de numai o stradă. Jumătatea superioară, luminată ca iadul, arsese complet. Simțeam căldura chiar și de la distanță. Ăsta nu era numai rezultatul a una-două incendiare. Fie Newton continuase să arunce și altele, fie locul fusese pregătit să ia foc. În jurul clădirii, apa descria un vârtej, lăsând la vedere caldarâmul sfărâmat de dedesubt.

Pe jos se vedeau câteva trupuri. Oamenii încercaseră să scape de foc sărind de la etaj.

Chiar în clipa aceea, sub ochii mei, apa a fost eliberată. A năvălit înapoi, izbindu-se de clădire și șuieratul ce a răsunat a indicat că focul reușise să coboare până la niveluri care mai

înainte fuseseră scufundate. Impactul a făcut etajele superioare ale clădirii să se prăbușească în apă cu un zgomot cumplit, printre vălătuci de abur.

M-am ridicat simțindu-mă învins. Pe un acoperiș din apropiere am văzut proiecția de apă a Regaliei stând cu mâinile împreunate dinaintea ei. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a contopit cu suprafața oceanului și a dispărut.

M-am prăbușit pe acoperiș. La ce bun? N-avea niciun rost.

„Profu' are dreptate", mi-am zis. „Ei ucid fără să facă deosebire. De ce-am crezut că vreunul dintre ei poate fi bun?"

Pantalonii mi-au zumzăit. Am oftat și mi-am extras mobilul. L-am udat puțin, dar Mizzy îmi zisese că era complet impermeabil.

Mă suna Profu'. Mi-am ridicat mobilul în dreptul capului, gata să-i accept dojana. Acum vedeam de ce se defectase spyrilul. Nu prinsesem bine cablurile de la piciorul stâng. Se desfăcuseră. O problemă simplă, una care nu s-ar fi produs dacă aș fi fost mai atent când îmi pusesem echipamentul

— Da? am zis la telefon.

— A plecat? a întrebat vocea Profului.

— Cine?

— Regalia. Supraveghea, nu-i așa?

— Da.

— Probabil că încă o mai face, dar de la distanță, a zis Profu' părând epuizat. Trebuie să ascund cumva oamenii ăștia în submarin.

M-am ridicat în picioare.

— Profule? am zis entuziasmat.

— Nu te arăta încântat, a zis el mârâind. Probabil că ea te urmărește. Poartă-te ca și cum ai fi descurajat.

Din fundal a ajuns până la mine plânsul unui copil.

— Poți s-o faci să tacă? s-a răstit Profu' la cineva.

— Ești în clădire! am zis eu. I-ai… i-ai salvat!

— David, a zis Profu' cu încordare în glas. Nu-i un moment pentru mine… Ai înțeles?

„Ține apa și flăcările la distanță cu ajutorul câmpurilor de forță", am înțeles eu.

— Da, am șoptit.

— Am lăsat submarinul la locul lui. A trebuit să alerg pe fundul oceanului ca să ajung aici.

Am clipit surprins.

— E posibil așa ceva?

— Cu un câmp de forță în chip de bulă extins dinaintea mea? Da. N-am mai făcut asta de secole, a zis Profu'. Am ajuns în clădire pe dedesubt, spulberând o parte din temelie și intrând prin subsol. O să fac un tunel de forță prin apă și o să-i aduc pe oamenii ăștia până în clădirea de unde am plecat noi. Poți să fii acolo?

Gândul de a mă întoarce în golf mă îngrețoșa, dar nu aveam de gând s-o recunosc.

— Sigur.

— Bine.

— Profule, am zis, încercând din greu să par mohorât când simțeam exact opusul. Ești un erou. Chiar ești.

— Taci.

— Dar i-ai salvat…

— TACI.

Am amuțit.

— Întoarce-te în clădire, a zis el. Trebuie să pilotezi submarinul, să-i duci pe oamenii ăștia undeva unde Regalia nu ajunge și acolo să le dai drumul. Ai înțeles?

— Da. Dar de ce nu-l poți pilota tu?

— Pentru că, a zis Profu' cu vocea înmuindu-se, în următoarele minute o să am nevoie de toată voința mea ca să nu-i omor pe oamenii ăștia pentru că mă deranjează.

Am înghițit în sec.

— S-a-nțeles, am zis și mi-am fixat cablurile de pe bocanc.

Am vârât telefonul în buzunar și am ațintit raza către apă, verificând dacă totul funcționa și controlând din nou cablurile ca să fiu sigur.

În cele din urmă am pornit, de data asta mai prudent. A durat ceva, dar în cele din urmă am ajuns. Apoi a trebuit să aștept aproape o oră în încăperea de lângă cea unde andocasem submarinul, înainte să aud zgomote.

M-am ridicat în picioare, iar ușa s-a deschis și un grup de oameni plini de cenușă au început să se înghesuie înăuntru dintr-un coridor. Profu' îi adusese prin altă parte a clădirii. M-am repezit să-i ajut, i-am calmat, apoi le-am explicat că va trebui să intrăm în submarin pe întuneric, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Nu puteam risca să descopere Regalia ce făcuse Profu'.

Cu oarece efort, am reușit să bag în submarin întregul grup

de oameni uzi, epuizați și zguduiți de tuse. Erau vreo patruzeci, dar am încăput toți. Cu greu.

Am ajutat să coboare ultima persoană, o mamă cu un copil, apoi am ieșit și am străbătut clădirea până în locul unde dădusem peste ei, luminând încăperea cu mobilul ca să mă asigur că nu lăsasem pe nimeni în urmă.

Profu' stătea în cadrul celeilalte uși, aproape ascuns în întuneric. Ochelarii îi reflectau lumina, așa că nu i-am putut vedea ochii. A încuviințat o singură dată din cap, apoi s-a întors și a dispărut în beznă.

Am oftat și mi-am închis mobilul, am revenit în încăperea cu submarinul și m-am lăsat călăuzit de frânghii. Am intrat, am tras trapa și am etanșat-o, apoi am coborât în submarinul înțesat cu oameni uzi și mirosind a fum. Atitudinea Profului mă tulburase, dar nu atât cât să alunge căldura pe care o simțeam în suflet. O făcuse. În ciuda lamentărilor cu privire la nesăbuința mea, până la urmă îi salvase el însuși pe oamenii ăștia.

Eu și el chiar eram la fel. Numai că el era de mii de ori mai competent decât mine. M-am așezat pe locul din față al submarinului și am sunat-o pe Val, cerându-i instrucțiuni despre pilotarea drăciei ăleia.

31

Am pus lada cu rații jos cu o bufnitură, apoi m-am îndreptat de spate și mi-am șters fruntea. Câțiva dintre refugiații salvați de Prof din Babilar au ridicat lăzile și au plecat grăbiți cu ele, îndreptându-se către un depozit dărăpănat din apropiere. De cu o zi în urmă, când îi lăsasem aici, printre dărâmăturile de pe o insuliță din largul coastei New Yorkului, se curățaseră de o parte din funingine și păreau să fi căpătat un simț sănătos de autoconservare. Probabil nu fusese îngropat prea adânc.

— Îți mulțumim, a spus, înclinându-se, o femeie pe nume Soomi.

Deși era seară, aici hainele lor date cu spray nu străluceau, așa că păreau murdare. Vechi.

— Nu uita de înțelegerea noastră, i-am zis.

— N-am văzut nimic. Și nu vom reveni în oraș cel puțin o lună, a zis ea.

Am încuviințat. Soomi și ai ei credeau că Răzbunătorii îi salvaseră folosind o tehnologie secretă, bazată pe câmpuri de forță. Nu trebuiau să povestească nimănui ce văzuseră, dar, dacă o făceau, speram că poveștile nu aveau să se refere la Profu’ ca la un Epic.

Soomi a ridicat una dintre ultimele lăzi și li s-a alăturat celorlalți, zorindu-se către un grup de clădiri părăginite înconjurate de bălării. Era mai bine să nu fii văzut cu mâncare, în caz că erau tâlhari prin preajmă. Din fericire, unicul mod de acces pe insulă era un pod aflat la nord, așa că speram că erau în siguranță aici.

Mi se rupea inima văzându-i așa, fără casă și fără bunuri, plutind în derivă, dar asta era tot ce puteam face pentru ei. Și poate era mai mult decât ar fi trebuit: fusese nevoie să-i cerem lui Cody să ne aducă provizii din Newcago pe calea aerului ca să avem rații pentru ei.

M-am întors și, cu pușca pe umăr, am pornit pe o stradă pustie, cu asfaltul crăpat. N-am avut mult de mers până la vechiul doc unde opriserăm submarinul. Val mă aștepta pe acoperișul lui. Ea depozitase lăzile cu mâncare pe doc, iar eu și refugiații le căraserăm spre interiorul insulei.

Ajuns pe doc, am șovăit privind către Babilarul aflat la sud-vest. Strălucea învăluit într-o aură de culori supranaturale, ca un

portal către o altă dimensiune. Deși întinderea de apă dinaintea mea părea plată, știam să forma o ușoară pantă. Regalia modelase deliberat aspectul orașului. Chiar menținuse niveluri diferite ale apei în diferite părți ale Babilarului, creând cartiere artizanale din acoperișuri și străzi scufundate.

„Chiar îi pasă”, mi-am zis. „A construit orașul ăsta ca și când ar fi vrut să stea aici și să conducă. L-a făcut primitor.”

Deci de ce voia să-l distrugă acum?

— Vii? mi-a strigat Val.

Am încuviințat și am traversat docul, apoi m-am urcat la bordul submarinului. Teoretic, această regiune se afla în afara razei vederii Regaliei, așa că puteam să-l scoatem la suprafață în aer liber.

— Auzi? a zis Val în timp ce treceam pe lângă ea. Când ai de gând să-mi povestești cum i-ai salvat? De-adevăratelea adică.

Am șovăit aplecat deasupra trapei, scăldat în lumina ce venea din interior.

— Am folosit spyrilul, am zis eu.

— Da, dar cum?

— Am stins focul dintr-o încăpere, am zis eu recurgând la minciuna pe care o pregătisem cu ajutorul Tiei. (Ne așteptaserăm ca Val sau Exel să întrebe în cele din urmă) Am reușit să-i înghesui pe toți într-o cameră și i-am ținut acolo în liniște până când Regalia a crezut că erau morți. Apoi i-am strecurat afară.

Era o minciună bunicică. Val nu știa că imobilul se prăbușise când apa năvălise din nou în interior. Era plauzibil să fi reușit să-i scot afară.

Dar, bună sau nu, uram s-o spun. De ce nu putea Profu’ să fie cinstit cu membrii echipei sale?

Val m-a privit cu atenție și, deși fața ei era prea umbrită ca s-o citesc, m-am simțit ca singura căpșună stricată de pe tot rândul. În cele din urmă, ea a ridicat din umeri.

— Ei, bună treabă.

M-am strecurat grăbit în submarin. Val m-a urmat, a închis trapa și s-a dus către locul din față. Nu credea spusele mele, sau nu complet. Mi-am dat seama de asta după mișcarea țeapănă cu care s-a așezat și după vocea mult prea controlată cu care i-a vorbit Tiei, anunțând-o că reveneam la grămada de provizii ca să luăm restul lăzilor, destinate reaprovizionării bazei.

Am stat ca pe ace cât timp s-a scufundat submarinul și o vreme am călătorit în tăcere. În cele din urmă, m-am silit să mă așez pe scaunul copilotului, lângă Val. Încă nu știam mare lucru despre ea. Poate că o conversație neutră i-ar fi alungat suspiciunile cu privire la cele petrecute cu o zi în urmă.

— Deci, am zis, văd că preferi un Colt 1911. O armă de nădejde, după cum a demonstrat-o timpul. Ăla e un cadru Springfield?

— Cinstit vorbind, nu știu, a zis ea aruncând o privire către pistolul de la șold. Sam mi l-a dat.

— Dar, ăăă, sigur că te-ai interesat. Ca să faci rost de piese de schimb.

Val a ridicat din umeri.

— E doar un pistol. Dacă se strică o să capăt altul.

Doar un…

Doar un pistol? Chiar zisese una ca asta?

M-am pomenit cu gura căscată, dar incapabil să scot vreun sunet, în timp ce înaintam pe sub apă. Arma pe care o purtai era practic viața ta – dacă nu mergea, puteai muri. Cum putuse să spună una ca asta?

„Fii dezarmant”, mi-am zis insistent. „Dacă o cerți, n-o s-o faci să se simtă mai bine în preajma ta.”

— Deci, ăă, am zis eu tușind în dosul mâinii, cred că trebuie să-ți fi plăcut aici, în misiunea asta. O bază subacvatică drăguță, nu tu Epici cu care să lupți, un oraș plin de oameni cumsecade. Trebuie să fie cea mai plăcută misiune pe care o putea primi o echipă de Răzbunători.

— Sigur, a zis Val. Până când unul dintre prietenii mei a fost ucis.

Și acum eu îl „înlocuiam” pe respectivul prieten în cadrul echipei. Super. Alt motiv să-și reamintească de ce nu mă plăcea.

— O știi pe Mizzy de o vreme, am zis încercând o altă abordare. N-ai crescut în orașul ăsta. Nu?

— Nu.

— Unde ai fost staționată înainte?

— În Mexic. Dar n-ar trebui să mă întrebi despre trecut. E împotriva protocolului.

— Încercam numai să…

— Știu ce încercai să faci. Nu-i nevoie. Eu o să-mi fac treaba. Tu fă-ți-o pe a ta.

— Sigur, am zis eu. Bine.

M-am foit pe scaun.

Stai așa! Mexic? M-am însuflețit.

— Ăăă, n-ai fost în misiunea din Hermosillo, nu?

Val mi-a aruncat o privire, dar n-a zis nimic.

— Atacul asupra lui Punos de Fuego[7]! am exclamat eu,

— Cum de știi despre asta? a întrebat Val.

— Vai, mamă! E adevărat că a aruncat în voi cu un tanc?

Val și-a ținut privirea ațintită înainte, apăsând un buton de pe consola submarinului.

— Da, a zis ea în cele din urmă. Un ditamai nenorocitul de tanc. A spart peretele bazei noastre operative.

— Uau!

— Mai mult, eu eram la coordonarea operațiunii.

— Adică tu…

— Da, eram înăuntru și m-am pomenit cu un tanc intrând prin zid. Îl fentase pe Sam și reușise să se întoarcă tocmai ca să ne poată lovi baza operativă. Nu știu nici până azi cum a aflat unde eram.

Am zâmbit larg, imaginându-mi scena. Punos fusese un Epic înspăimântător de puternic, capabil să ridice practic orice, chiar și lucruri care ar fi trebuit să se dezintegreze dac-o făcea. Nu era un Superepic, dar era greu de ucis, cu o rezistență sporită și o piele ca de elefant.

— Nu mi-am dat seama niciodată cum l-ați învins, am zis. Știu numai că echipa l-a scos în cele din urmă din joc, deși misiunea n-a mers conform planului.

Val și-a menținut privirea ațintită înainte, dar am surprins pe buzele ei umbra vagă a unui zâmbet.

— Ce? am întrebat-o.

— Păi… eram acolo, a zis ea, însuflețindu-se puțin, printre ruinele centrului nostru de operațiuni, o clădire mică de cărămidă din centrul orașului. Și el se repezea la mine. Eram singură, fără întăriri.

— Și?

— Păi… în cameră era un ditamai tancul.

— Nu se poate!

— Ba da, a zis Val. Mai întâi m-am urcat în el doar cu gândul să mă ascund. Dar era încărcat și el se apropia din direcția țevii.

---

[7] Pumni de Foc, în spaniolă.

Tancul era răsturnat pe o parte, dar intrase în încăpere cu spatele. Așa că mi-am zis: la naiba, de ce nu?

— Și-ai tras în el.

— Da.

— Cu un tanc.

— Da.

— E fantastic!

— A fost o prostie, a zis Val, deși zâmbea în continuare. Dacă țeava s-ar fi strâmbat, probabil m-aș fi aruncat singură în aer. Dar... ei, a mers. Sam a zis c-a descoperit brațul lui Punos la șapte străzi mai încolo.

M-a privit, apoi a părut să-și aducă aminte cu cine vorbea. Chipul i s-a întunecat.

— Îmi pare rău, am zis.

— De ce?

— Că nu sunt Sam.

— Asta e o prostie, a zis Val întorcându-și fața de la mine.

A ezitat.

— Steelslayer, ești contagios. Știai asta?

— E din cauza masculinității mele îndrăznețe și ferme.

— Ăăă, nu. Nu-i asta. Dar ar putea fi din cauza entuziasmului tău.

A clătinat din cap și a tras către ea maneta, ridicând submarinul spre suprafață.

— Oricum, poți să-ți demonstrezi masculinitatea cărând lăzi. Am ajuns.

Am zâmbit, bucuros că avusesem în cele din urmă o conversație cu Val care să nu implice o mulțime de încruntături. M-am ridicat și m-am apropiat de scară. Ușa băii se trântea din nou. Trebuia să o punem pe Mizzy să repare odată pacostea asta. Am închis-o cu vârful piciorului, am urcat și am deschis trapa.

Pe terenul de deasupra domnea o beznă completă, neagră ca smoala, căci se lăsase noaptea. Locul de livrare a proviziilor nu era la fel de departe pe coastă ca City Island, dar ar fi trebuit să fim în afara razei Regaliei. Totuși, părea o idee bună să nu lăsăm niciodată submarinul singur, așa că eu urma să car lăzile pe distanța scurtă până la coastă, unde i le lăsam lui Val. Ea urma să le ducă de pe țărm în submarin, să le coboare pe scări și să le depoziteze.

Mi-am pus pușca pe umăr și m-am urcat pe un doc liniștit, de care apa se spărgea ca un memento insistent al faptului că era încă aici. Am traversat grăbit docul, apropiindu-mă de clădirea întunecată din fața mea, un fost șopron în care Cody ne descărcase proviziile.

M-am furișat înăuntru. Cel puțin de data asta nu mai erau prea multe lăzi. Probabil ar fi trebuit să le coborâm în submarin pe toate de prima dată, dar ne duruseră brațele și ideea unei scurte pauze fusese foarte plăcută.

Am aprins lumina mobilului și am verificat camera.

Apoi am deschis trapa ascunsă din podea și am coborât să văd ce făcea Profu'.

Îngropată în stânca de sub șopron se afla una dintre haltele Răzbunătorilor, dotată cu un pat de campanie, ceva provizii și o masă de laborator. Profu' stătea lângă masă, ținând în mână un pahar Bunsen pe care îl inspecta la lumina unei lanterne. Era o îmbunătățire. Data trecută când venisem aici, zăcuse pe pat privind niște fotografii vechi, care acum erau împrăștiate pe saltea.

Profu' nu și-a ridicat ochii când am coborât.

— Am venit să luăm restul proviziilor, am zis arătând cu degetul peste umăr. Îți trebuie ceva?

Profu' a clătinat din cap, agitând recipientul.

— O să fii bine? am întrebat.

— Mă simt bine, a zis Profu'. Am de gând să mă întorc în oraș ceva mai pe seară. S-ar putea să revin mâine la bază sau să stau departe încă o zi. Trebuie să lăsăm suficient timp pentru ca echipa lui Val să creadă că am fost plecat să verific o altă celulă de-a Răzbunătorilor.

Asta fusese explicația născocită de Tia pentru absența lui. Am privit curios cum agita conținutul altui pahar, cu un lichid de altă culoare.

— În două zile o atacăm pe Newton, i-am spus. Tia a luat decizia pentru că a zis că tu nu răspundeai.

Peste două zile ne aflam încă suficient de departe de termenul-limită al lui Obliteration ca să avem loc de manevră în caz că treaba mergea prost.

El a mârâit.

— În două zile? Până atunci o să mă întorc.

A amestecat conținutul celor două pahare într-un vas și a pășit îndărăt. Din recipient a țâșnit un jet gros de spumă, care a ajuns aproape până în tavan și a căzut la loc cu un plescăit. Profu' l-a privit zâmbind.

— Peroxid de hidrogen amestecat cu iodură de potasiu, a zis el. Copiilor le plăcea reacția asta.

S-a apropiat și s-a apucat să amestece alte substanțe.

— N-ai putea să te întorci mai devreme? l-am întrebat Tot n-avem un plan cu privire la Obliteration și el ține pistolul la tâmpla orașului.

— Mă gândesc cum să procedăm în privința lui, a zis Profu'.

Cred că, dacă o doborâm pe Regalia, asta s-ar putea să-l sperie și să-l alunge. Dacă nu, poate găsim informații despre slăbiciunea lui printre notițele ei.

— Și dacă nu?

— Evacuăm orașul, a zis Profu'.

Tia enunțase și ea această posibilitate, dar mie mi se părea o idee proastă. Nu puteam declanșa evacuarea până nu murea Regalia, altminteri ea i-ar fi atacat în mod cert pe oamenii care fugeau. Mă îndoiam că am fi avut suficient timp să scoatem afară pe toată lumea înainte ca Obliteration să distrugă orașul.

— Spune-i Tiei să mă sune mai târziu în noaptea asta, a zis Profu'. O să discutăm despre asta.

— Se face, am zis, apoi m-am oprit și l-am privit preparând un nou amestec. Ce faci?

— Un nou experiment.

— De ce?

— Așa, pur și simplu, a zis el întorcându-se astfel încât fața să-i fie umbrită. Mă ajută să-mi amintesc de zilele de odinioară. Să-mi amintesc de elevi, de încântarea și bucuria lor. Amintirile par s-o împingă îndărăt.

Am încuviințat încet, dar el nu mă privea. Își reluase experimentul. Așa că m-am apropiat puțin, ca să văd dacă nu puteam trage cu ochiul la pozele la care se uitase el.

Ajuns lângă pat, m-am aplecat și am luat una. Fotografia înfățișa o versiune mai tânără a Profului, în haine lejere – blugi și tricou – stând alături de un grup de oameni într-o încăpere plină de monitoare și computere. Prin încăpere erau împrăștiați alți oameni cu cămăși albastre de uniformă.

Profu' mi-a aruncat o privire.

Am ridicat poza.

— Ăsta e un laborator?

— NASA, a zis el fără chef. Fostul program spațial.

— Parcă ai zis că predai la școală!

— Nu eu lucram acolo, geniule! a spus Profu'. Uită-te mai atent!

Mi-am coborât din nou privirea și mi-am dat seama că în poză Profu' avea aerul unui turist care zâmbește în timp ce altcineva îl imortalizează. Mi-a luat o secundă să descopăr printre numeroasele persoane în cămășile albastre ale NASA o figură cu părul roșcat, tuns scurt. Tia.

— Tia e proiectant de rachete?! am întrebat.

— Era, a zis Profu'. Asta a fost cu mult timp în urmă. M-a lăsat să-i fac o vizită după ce am început să ne întâlnim. A fost punctul culminant al vieții mele. M-am lăudat luni întregi în fața elevilor.

M-am uitat din nou la fotografie. Deși era în mod evident Profu', bărbatul din ea părea o cu totul altă specie de animal. Unde erau ridurile săpate de griji pe chipul lui, ochii bântuiți, statura impozantă?

Aproape treisprezece ani sub Calamity îl schimbaseră. Și nu numai fiindcă dobândise puteri.

De sub cearceaf se ițea o altă poză. Am ridicat-o. Iar Profu' nu m-a împiedicat, întorcându-se în schimb la micul lui experiment.

În această fotografie, patru persoane stăteau înșirate una lângă alta. Una dintre ele era Profu', purtând acum halatul negru de laborator, cu ochelarii protectori în buzunar, care era semnul său distinctiv. Lângă el stătea Regalia, cu mâna întinsă și cu un glob de apă plutindu-i deasupra degetelor. Avea o rochie albastră, elegantă. Tia era și ea acolo și un alt bărbat pe care nu-l cunoșteam. Mai vârstnic, cu părul cărunt ridicându-i-se în jurul capului aproape ca o coroană, stătea pe un scaun, în timp ce ceilalți stăteau în picioare.

— Cine-i bărbatul ăsta? am întrebat.

— Astea-s și ele amintiri din vremuri trecute, a zis Profu' fără să se întoarcă spre mine. Și încă unele dintr-o perioadă pe care aș prefera să n-o revizitez.

— Din cauza Regaliei?

— Din cauză că pe vremea acea credeam că lumea poate fi un altfel de loc, a zis Profu' agitând o soluție. Un tărâm al eroilor.

— Poate că încă mai e posibil să fie așa. Poate ne înșelăm cu privire la ceea ce provoacă întunericul sau poate există un mod de a-i rezista. În fond, toți s-au înșelat cu privire la slăbiciunile Epicilor. Poate nu înțelegem toate astea așa de bine pe cât credem.

În loc să-mi răspundă, Profu' și-a lăsat jos paharul și s-a întors spre mine.

— Și nu te temi de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă am da greș?

— Sunt dispus să risc, Profule!

El m-a privit mijindu-și ochii.
— David Charleston. Pot să am încredere în tine?
— Da. Sigur.
De unde apăruse întrebarea asta? Nu părea să fi venit din discuția noastră.
El m-a studiat, apoi a încuviințat.
— Bine, m-am răzgândit. Zi-i Tiei că o să pornesc către oraș imediat ce plecați. Poate să le spună lui Val și Exel că urgența celeilalte echipe de Răzbunători a fost rezolvată mai repede și că m-am întors mai devreme.
— Bine.
Profu' avea la dispoziție o barcă cu motor ancorată la un doc secret de-al Răzbunătorilor. Putea reveni în oraș fără probleme de unul singur.
— Dar ce-a fost chestia aia cu încrederea…
— Du-te și termină de încărcat lăzile alea, fiule!
S-a întors pe călcâie și s-a apucat să-și adune lucrurile.
Am oftat, dar am pus jos fotografia și am urcat, închizând trapa și lăsându-l în camera ascunsă. Am înhățat o ladă cu provizii și la ieșire aproape că am dat nas în nas cu Val.
— David? a zis ea. Ce naiba tot făceai acolo?
— Scuze, am zis. A trebuit să mă odihnesc nițel.
— Dar…
— Ai lăsat submarinul singur? am întrebat-o.
— Eu…
Am trecut în grabă pe lângă ea. Scântei! Dacă-l găsea vreun tâlhar și decidea să plece cu el într-o excursie? Din fericire, era tot acolo, pe apele întunecate și liniștite.
Eu și Val am încărcat lăzile repede, fără să vorbim prea mult. Am încercat s-o fac pe Val să se deschidă din nou întrebând-o una alta, dar n-a mai zis mare lucru. Și în timpul călătoriei de întoarcere cu submarinul a rămas tăcută mai tot timpul. Știa că îi ascundeam ceva. Ei, n-o învinovățeam că o enerva treaba asta. Cinstit vorbind, și eu simțeam cam același lucru legat de toată povestea.
La bază, am andocat și am urcat în camera întunecată. Mecanismul de andocare era etanș, potrivit perfect cu submarinul. Foarte ingenios. Preferau însă să păstreze întunericul în încăperea de deasupra, în cazul vreunei infiltrații. Răzbunătorii erau prudenți până și în afara ariei de acoperire a

Regaliei. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau la ei.

Am găsit funiile pe întuneric și am luat două perechi de ochelari cu vedere de noapte de pe un raft din perete. I-am dat o pereche lui Val și pe cealaltă mi-am pus-o la ochi. Am început să descărcăm împreună lăzile. În cele din urmă, am luat una și mi-am săltat-o pe umăr, apoi am părăsit camera întunecată de andocare și am cărat lada spre depozitul de pe coridor.

Baza viu luminată a Răzbunătorilor, cu canapelele ei de pluș și lemnul ei închis la culoare, constituia un contrast enorm cu peisajul dezolant pe care îmi petrecusem ziua colindându-l. Era aproape ca și cum aș fi pătruns într-o altă lume. Am dus lada în depozit și am pus-o jos. În spatele meu auzeam vocile de la radio venind din camera lui Exel. Făcea ore suplimentare adunând informații, ascultând transmisiile și verificând de două sau chiar de trei ori rutele lui Newton.

Mai erau lăzi de descărcat, dar m-am gândit că ar fi fost mai bine să transmit mai întâi mesajul Profului. Am înaintat pe culoar și am bătut la ușa Tiei.

— Intră, a zis ea.

Lipise pe pereți hărți ale Babilarului pe care erau marcate traseele lui Newton. În centrul orașului, câteva piuneze marcau locurile unde credea Tia că s-ar fi putut afla ascunzătoarea Regaliei. Tot erau prea multe clădiri ca să putem desfășura o cercetare eficientă fără să trădăm ce făceam, dar ne apropiam.

Vreo duzină de pungi golite de cola zăceau într-un colț, iar Tia nu arăta bine. Câteva fire răzlețe de păr îi scăpaseră din coc și stăteau zburlite, ca niște fulgere arămii înghețate. Avea cearcăne sub ochi și costumul ei de obicei impecabil nu mai fusese călcat de câteva zile.

— Era acolo, i-am zis eu.

Ea și-a ridicat privirea.

— Ce-a zis?

— A zis că se va întoarce în seara aste. Probabil va trebui să trimitem submarinul înapoi în oraș ca să-l ia. Pare să-și fi revenit în linii mari.

— Slavă Domnului! a zis ea rezemându-se de spătarul scaunului.

— Val are bănuieli, am zis eu. Ar trebui să-i spui ce se întâmplă cu adevărat.

— Aș vrea eu să știu ce se întâmplă cu adevărat, a bombănit

Tia.

— Ce?

— Nu vorbeam de Jon, a zis Tia. Mă mai ușuram și eu. Nu mă băga în seamă. Uite, voiam să-ți arăt ceva.

Tia s-a ridicat și s-a apropiat de perete, apoi i-a atins o secțiune. Instalaserăm imagerul, transformând peretele într-un ecran tactil, așa cum prefera Profu' când lucra. Atingerea Tiei a făcut să apară o imagine a lui Knoxx, Epicul din echipa lui Newton pe care îl zărisem cu o zi în urmă. Peretele a redat filmulețul care-l înfățișa transformându-se în pasăre și luându-și zborul. Luneta mea a încercat să-l urmărească cu mișcări smucite, descoperind pasărea abia când aceasta a aterizat pe o altă clădire. Transformarea s-a repetat. Tia a înghețat ecranul și a mărit figura. Prim-planul era granular, dar recognoscibil.

— Ce zici despre ceea ce ai văzut adineauri?

— Abilități de autotransmutare de cel puțin Clasa C, am zis. A reușit să-și modifice masa, dar să-și păstreze procesele cognitive originale după transformare. Numai asta și ar ridica transmutarea peste clasa D. Ar trebui să știu dacă poate lua și alte forme și dacă există limite privind frecvența transformărilor înainte să pot spune mai multe.

— Omul ăsta, a zis Tia, face parte de mai mulți ani din banda lui Newton. Exel a confirmat asta și a adus dovezi, însă, până în prezent, nu a existat nicio dovadă că Knoxx ar fi avut puteri. Înseamnă că, nu se știe cum, Newton sau Regalia l-au convins să-și ascundă talentele în toți anii ăștia. Îmi fac griji, David. Dacă poate să ascundă Epici sub nasul nostru și să îi împiedice să-și arate puterile, informațiile pe care le-am adunat din orașul ăsta, în ciuda timpului învestit în ele, ar putea să fie fără valoare.

M-am încruntat, apoi am înaintat către imagine ca s-o privesc mai îndeaproape.

— Și dacă nu și-a ascuns puterile? am întrebat. Dacă le-a dobândit abia de curând?

Tia mi-a aruncat o privire.

— Chiar crezi cu adevărat că Regalia poate transforma oamenii în Epici?

— Nu sunt convins, dar e evident că ea vrea să credem că poate crea Epici sau măcar că le poate amplifica talentele. Poate are acces la un dăruitor sau la vreun soi de Epic cum noi n-am mai văzut și se preface că dăruiește puteri. Sau… poate

chiar e capabilă să creeze noi Epici. Mi se pare că, oricât de tare ne-am dori-o, atunci când e vorba de Epici nu putem fi siguri ce e rezonabil și ce nu.

— Poate, a admis Tia.

S-a așezat pe scaunul de la birou și a luat o altă pungă plină cu cola.

— Nu-ți place când ești silită să preiei controlul, am remarcat eu. Să conduci operațiunile în lipsa Profului.

— Sunt perfect capabilă să fiu la comandă, a zis ea.

— Ăsta e un răspuns cam în felul în care ketchupul poate fi gel de păr.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Vezi tu, tehnic se poate, numai că…

— Am înțeles, a zis Tia.

— Ai… ăă, da?

— Da. Și ai dreptate. David, Jon e liderul. Eu sunt managerul. Eu fac piesele să se potrivească. Dar el e cel care are viziunea, el vede lucruri pe care alții nu le văd. Nu din pricina… talentelor lui, ci pentru că așa e el. Dacă nu-i aici ca să se uite pe planuri, mă tem că o să-mi scape ceva important.

— Spune că va reveni la timp ca să ne ajute.

— Sper, a zis Tia. Pentru că, sincer vorbind, dacă vrea, poate șterge pe jos cu cei mai buni dintre ei.

— Așa era și înainte?

Ea m-a privit în tăcere.

— Mi-a povestit despre NASA, am zis eu. Am văzut o poză cu voi doi acolo. Sunt impresionat.

Ea a pufnit.

— Ți-a povestit de ce a trebuit să-l invit în vizită?

— Am presupus că pentru că erați împreună.

— De-abia începuserăm să ne întâlnim, a zis Tia. Un alt profesor de la școala lui a câștigat un concurs organizat de noi… să vină să se joace de-a astronautul pentru o săptămână. Să se antreneze, să dea testele, chestii de-astea. Făceam asta din când în când, de dragul publicității.

— Și Profu’ n-a câștigat? am întrebat.

— Nici nu s-a înscris, a zis Tia. Ura concursurile. Nici măcar nu voia să bage o monedă într-un aparat de jocuri. Dar asta nu l-a împiedicat să fie răvășit când nu el a mers acolo.

A privit cola fără să o deschidă.

— David, uneori noi uităm cât de uman este el. În ciuda tuturor lucrurilor, e doar un om. Un om plin de sentimente care uneori nu au logică. Așa suntem toți. Vrem ce nu putem avea, chiar când n-avem dreptul s-o cerem.

— O să fie în regulă, Tia.

A părut s-o surprindă tonul meu și și-a ridicat ochii.

— Vezi tu, Tia, nu e doar un om. E un erou, am zis.

— Vorbești ca unul dintre ei.

Ei?

Și atunci am înțeles: se referea la Credincioși. Scântei, era adevărat! „Acolo unde-s ticăloși vor fi și eroi. Așteptați. O să vină…” Cuvintele tatei din ziua când murise.

Până cu câteva luni în urmă, privisem optimismul unora ca Abraham și Mizzy ca pe o prostie. Ce se schimbase?

Profu'. Nu puteam crede în niște Epici fabuloși care aveau să sosească poate într-o bună zi și să salveze lumea. Dar în el… în el puteam să cred.

Am întâlnit privirea Tiei.

— Ei bine, a zis ea, termină de descărcat proviziile și adună-ți echipamentul. Vreau să te duci să instalezi o cameră care să-l supravegheze pe Obliteration și să ne transmită imagini în permanență. Nu putem fi siguri că va acumula energie în același ritm ca mai înainte. Aș prefera să nu avem surprize.

Am încuviințat și am ieșit din cameră, închizând ușa după mine. Am pornit pe coridor și am trecut pe lângă ușa depozitului, unde am descoperit că Mizzy fusese recrutată să aducă lăzile înăuntru. A pus una jos și mi-a adresat un zâmbet vesel, apoi a plecat după alta.

N-am putut să nu zâmbesc larg în urma ei. Era definiția a ceea ce s-ar numi o personalitate contagioasă. Lumea era un loc mai bun cu Missouri Williams în ea.

— Cum se face că, ori de câte ori dau peste tine mai nou, caști ochii la câte-o fată? a rostit încet o voce de lângă mina.

M-am întors și în fața mea, în depozit, chiar lângă ușă, stătea Megan.

33

Megan.

Megan era în interiorul bazei Răzbunătorilor.

De pe buze mi-a scăpat un sunet care sigur nu era un scâncet. Era ceva mai bărbătesc, indiferent cum o fi sunat.

Am privit în urma lui Mizzy cuprins de panică, apoi am intrat în depozit și am prins-o pe Megan de braț.

— Ce faci?!

— Trebuie să vorbim, a zis ea. Și tu mă ignori.

— Nu te ignor. Am fost foarte, foarte ocupat.

— Ocupat să te uiți la fundurile fetelor.

— Nu mă… Stai așa, am zis, prinzându-mă și începând să zâmbesc larg. Parc-ai fi geloasă!

— Nu fi caraghios!

— Nu, am zis eu. Erai geloasă.

Am descoperit că nu puteam să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

Megan părea nedumerită.

— În mod normal, ăsta nu-i un motiv să zâmbești.

— Înseamnă că îți pasă, am zis.

— O, te rog!

Era momentul să zic ceva suav. Ceva romantic. Creierul meu, care rămăsese toată ziua cu câțiva pași în urma mea, mi-a sărit în sfârșit în ajutor.

— Nu-ți face griji, am zis. Aș prefera să casc ochii după tine oricând.

Stai așa!

Megan a oftat și s-a uitat peste umărul meu pe coridor

— Ești un caraghios, a zis ea încet. Ce șanse sunt să se întoarcă?

Corect. Superepic dușman. Bază a Răzbunătorilor.

— Presupun că n-ai venit aici ca să te predai? am întrebat încet.

— Să mă predau? Scântei, nu! Aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Tu erai cel mai la îndemână.

— Asta ți se pare la îndemână? am zis.

Megan m-a privit și a roșit. Roșeața îi stătea bine. Sigur, la fel i-ar fi stat și supa, noroiul sau ceara de urechi de elefant. Într-o zi proastă, Megan eclipsa pe oricine altcineva.

— Vino, am zis luând-o de braț.

Nu voiam s-o încurajez să-și folosească puterile ca să se ascundă, nu când se comporta atât de evident ca Megan cea pe care o cunoscusem eu. Ceea ce însemna că trebuia să ne mișcăm repede. Am tras-o după mine într-o cursă cu inima în gâtlej până la ușa camerei mele.

Am ajuns fără să fim zăriți. Am tras-o înăuntru, apoi am închis ușa, m-am lipit cu spatele de ea și am expirat ca un pilot epileptic care tocmai a aterizat cu un avion plin cu dinamită.

Megan a cercetat încăperea.

— Văd că n-ai primit una cu hublou. Tot mai ești nou-venitul în echipă?

— Ceva de genul.

— Oricum, e drăguță, a zis ea înaintând. Mai bună decât o gaură de metal în pământ.

— Megan, am zis eu. Cum... adică mai știe cineva unda e baza noastră?

Ea mi-a întâlnit privirea și a clătinat din cap.

— Din câte știu eu, nu. Nu mă întâlnesc prea des cu Regalia – nu cred că are încredere în mine – dar, din ce am auzit de la alții, toți vă caută. Regalia crede că baza voastră e undeva pe coasta nord-estică și pare sincer enervată că n-a reușit s-o găsească.

— Atunci tu cum ne-ai găsit? am întrebat.

— Steelheart mi-a cerut să le pun microfoane tuturor celor din echipă, a zis ea.

— Așa că tu...

— Pot să ascult anumite discuții de-ale voastre, a zis Megan. Sau am putut un timp. Phaedrus e paranoic, așa că schimbă în mod regulat telefonul lui și pe al Tiei. Al tău e mort. Acum nu mai pot să ascult decât dacă îi sună cineva pe Abraham sau Cody.

— Transportul de provizii, am zis. Ai auzit unde era, ai ajuns acolo înaintea noastră și te-ai furișat în submarin.

Megan a încuviințat.

— Am fost acolo, am zis. Nu te-am văzut deloc! Ți-ai folosit puterile?

— Nu, a zis Megan trântindu-se pe pat de-a curmezișul. N-am avut nevoie decât de clasica iuțeală.

— Dar...

— Am reușit să mă strecor la bord după ce ai ieșit tu și pe urmă Val a ieșit și ea după tine, de era să fac atac de cord. Dar m-am ferit la timp, apoi am intrat și m-am ascuns în toaletă.

Am zâmbit, deși nu mă putea vedea. În timpul ăsta, ea privea tavanul.

— Ești fantastică, i-am zis.

Colțurile buzelor i s-au arcuit la auzul spuselor mele, deși a continuat să privească în tavan.

— David, e din ce în ce mai greu.

— Mai greu?

— Să nu-mi folosesc puterile.

M-am apropiat de pat.

— Ai făcut ce te-am rugat? Ai evitat să faci uz de talente?

— Da, a zis ea. Nu știu de ce mă iau după tine. Nu faci decât să-mi complici viața. Adică eu sunt practic o divinitate, corect? Și ajung să mă ascund într-o toaletă?

M-am așezat lângă ea pe pat. Încordarea din glasul ei, privirea aceea.

— Și merge? am întrebat-o. Simți că-ți vine să omori oameni la nimereală?

— Mereu simt că-mi vine să te omor pe tine. Dar numai un pic.

Am așteptat.

— Da, a zis în cele din urmă Megan și a oftat. Merge. Mă scoate din minți în multe alte feluri, dar faptul că nu mi-am folosit puterile a îndepărtat… anumite tendințe din mintea mea. Deși, cinstit vorbind, mie nu-mi vine niciodată să omor oameni. La mine se manifestă mai degrabă ca o iritabilitate combinată cu egoism.

— Aha, am zis. De ce crezi că-i așa?

— Probabil pentru că nu sunt foarte puternică.

— Megan, ești un Superepic! Ești afurisit de puternică.

— „Afurisit”?!

— Așa am auzit odată într-un film.

— În fine, nu sunt un Epic foarte puternic, David. Pe numele lui Calamity, trebuie să folosesc un pistol! Da, mă pot reîncarna, dar ai văzut ce slabe sunt iluziile mele?

— Eu cred că-s fantastice.

— David, nu vânez complimente, a zis ea. Încercăm să facem în așa fel încât să nu-mi mai folosesc puterile, ai uitat?

— Scuze! Ă, uau! Puterile tale sunt o jale. Sunt la fel de utile ca o lunetă de 88 montată pe o pușcă cu alice pentru vânat păsări.

Ea s-a uitat la mine și a izbucnit în râs.

— O, scântei! Deși ai avea o vedere cu adevărat bună a morții oricărui fazan.

— Personal și îndeaproape, am zis eu. Așa cum ar trebui să se petreacă toate masacrele înaripatelor.

Asta a făcut-o să râdă și mai tare, iar eu zâmbeam cu gura până la urechi. Părea să aibă nevoie să râdă. În râsul ei se auzea o oarecare disperare. Deși mi-a trecut prin minte că ar fi fost înțelept să nu facem gălăgie.

Megan și-a întins brațele, apoi și le-a împreunat peste stomac, oftând.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Habar n-ai cum e, a zis ea încet. E oribil.

— Nu-i nimic, spune-mi.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Vreau să știu, am zis. Mi-am făcut un obicei din... a extermina oamenii cu asemenea puteri. Nu știu dacă o să mă simt mai bine sau mai rău după ce o să aflu prin ce trec ei, dar cred că ar trebui s-o aud, indiferent de asta.

Ea s-a uitat din nou în tavan și la început n-a zis nimic. Lăsasem aprinsă o singură lumină în încăpere, o lămpiță cu abajur de sticlă emanând o strălucire portocaliu-roșiatică. Era liniște, deși uneori mi se părea că aud oceanul de afară. Valurile foșnind, apa năvălind. Era probabil doar rodul imaginației mele.

— Nu-i ca o voce, a zis Megan. Am citit ce scriu unii dintre amicii savanți ai Tiei și ei o tratează ca și cum ar fi vorba de schizofrenie. Pretind că Epicii au un soi de conștiință malefică și ea le spune ce să facă, iar asta e o mizerie. Nu-i deloc așa. Știi cum sunt anumite dimineți când te simți puțin supărat pe lume? Sau ești iritabil, așa că tot soiul de mărunțișuri – lucruri care în mod normal nu te-ar enerva – te scot din sărite? E cam așa. Dar combinat cu o nepăsare totală față de consecințe. Până și asta e normal. Am trecut prin așa ceva, m-am simțit așa cu mult înainte să am puterile astea. Știi cum e când stai treaz până târziu și ești conștient că, dacă nu te duci la culcare, a doua zi o să urăști pe toată lumea? Dar stai treaz oricum, pentru că nu-ți pasă? Cam așa e. Când ești un Epic, pur și simplu nu-ți pasă. În

fond, meriți să poți face tot ce vrei. Și, dacă mergi prea departe, poți să te schimbi tu mai târziu. Mereu mai târziu.

A închis ochii în timp ce vorbea și pe mine m-au trecut frisoanele. Simțisem și eu ce descrisese ea. Cine nu simțise? Ascultând-o, mi se părea logic ca Epicii să facă ceea ce făceau. Asta m-a îngrozit.

— Dar te-ai schimbat, i-am zis lui Megan. Ai rezistat.

— Câteva zile, a zis ea. E greu, David. Foarte, foarte greu. Ca și cum ar trebui să trăiești fără apă.

— Ai zis că e mai ușor când ești prin preajma mea.

Ea și-a deschis ochii și m-a privit.

— Da.

— Deci există un secret cu care poți s-o învingi.

— Nu neapărat. O mulțime de chestii legate de Epici nu au nicio logică.

— Toată lumea zice asta, am replicat eu, ridicându-mă și îndreptându-mă către biroul meu. O zicem atât de des, încât mă întreb dacă nu cumva o luăm drept ceva ce nu mai trebuie demonstrat. Ia uită-te aici!

Mi-am scos cercetările despre slăbiciunile Epicilor.

— Ce-i asta? a zis Megan, ridicându-se și ea.

A venit lângă mine și s-a aplecat peste notițe, cu capul foarte aproape de al meu.

— Iar te ții de tocilăreli cu mine, Genunchi?

— Am găsit legături între Epici și slăbiciunile lor, am zis, arătându-i notițele mele despre Mitosis și Sourcefield. Noi credem că slăbiciunile sunt întâmplătoare, nu? Ei, în cazul ăstora doi sunt ditamai coincidențele.

Megan a citit.

— Propria lui muzică? a întrebat ea. I-auzi!

— Dar Steelheart? am întrebat eu entuziasmat. Puterile lui erau anulate de oamenii care nu se temeau de el. L-ai cunoscut. E ceva din trecutul lui ce poate avea legătură cu slăbiciunea asta?

— Nu mergeam împreună la dineuri, să știi, a zis Megan sec. Majoritatea celor din oraș, până și elita, nu știau despre mine. Nu știau decât de Firefight, dublul meu multidimensional.

— Ăăă, ce?

— Poveste lungă, a zis Megan neatentă, în timp ce parcurgea notițele mele despre Sourcefield. Steelheart voia ca tot ce mă

privea să fie cât mai secret cu putință. Așa că păstra distanța față de mine cea reală, ca să nu atragă atenția. Scântei, păstra distanța față de aproape toată lumea!

— E o legătură aici, am zis răsfoind hârtiile cu o mână. Megan, există o legătură între toate astea. Poate chiar un motiv.

Mă așteptam să mă contrazică, așa cum făcuseră atât Profu', cât și Tia. Însă ea a încuviințat.

— Ești de acord? am întrebat-o.

— Mi s-a făcut asta, a zis Megan. Împotriva voinței mele. Am devenit un Epic. Sigur că aș vrea să știu dacă există o logică în asta. Așa că da, sunt dispusă să cred.

Continua să se uite fix la pagină.

— Mai mult decât dispusă, poate.

Era greu să nu remarc ce aproape stătea de mine, cu obrazul aproape atingându-mi-l pe al meu. Dorința de a întinde brațul și a o trage mai aproape era atât de puternică, încât în clipa aceea mi-am zis că înțelegeam atracția pe care uzul propriilor talente trebuie să o fi exercitat asupra ei.

— Dacă slăbiciunea nu e întâmplătoare, am zis eu încercând să-mi mut atenția către altceva, atunci trebuie să existe și un secret care să te ajute să învingi influența puterilor. Te putem scăpa de asta, Megan.

— Poate, a zis ea, apoi a clătinat din cap. Dar ferit-a sfântul să aibă legătură cu ceva gen „puterea dragostei” sau alte vrăjeli de-astea, căci jur că o să strâng de gât pe cineva…

Obrazul ei era aproape de al meu. Atât de aproape.

— Puterea a ce? m-am bâlbâit.

— Nu trage cine știe ce concluzii de aici.

— Oh!

Ea a zâmbit. Așa că, gândindu-mă că n-avea cum să strice – cel mai rău lucru pe care mi-l putea face era să mă împuște – m-am aplecat spre ea ca s-o sărut. De data asta, în mod remarcabil, nu s-a retras.

A fost fantastic. N-aveam eu multă experiență și auzisem că treburile astea puteau fi cam jenante, dar – măcar o dată în viața mea – nimic n-a mers rău. Ea și-a lipit buzele de ale mele, și-a înclinat capul într-o parte și m-a cuprins în brațe, caldă și ispititoare. Era ca un… ca un…

Ca un lucru fantastic care îmi doream să nu se termine niciodată. Și nu aveam să încerc să-l explic, ca să n-o dau în

bară.

Dar o mică voce din mintea mea zumzăia avertizându-mă: „Omule, îți faci de cap cu o Epică!”

I-am tăiat microfonul acelei părți din mine. Ce ușor era să nu-mi fac griji cu privire la consecințe în clipa aia, așa cum spusese Megan. Abia am auzit cum cineva ciocănea la ușa mea.

Am observat însă când ușa a început să se deschidă.

Megan s-a desprins de mine și eu m-am întors. Tia – privind absorbită tableta din mâinile ei – a dat ușa la o parte. Apoi și-a ridicat ochii și s-a uitat drept la mine.

Am înghețat.

— Hei, a zis Tia. Vreau s-o trimit pe Val să planteze niște provizii pentru când o s-o atacăm pe Newton. Poate să te lase și pe tine pe drum ca să amplasezi camera, așa cum ți-am cerut. Te deranjează? Aș prefera să nu aștept.

— Ăăă, sigur.

M-am împotrivit impulsului de a privi în jur în căutarea lui Megan. Stătuse chiar lângă mine.

Tia a încuviințat, apoi a ezitat.

— Te-am speriat?

Am privit teancurile de hârtii pe care le scăpasem fără să-mi dau seama în timpul sărutului.

— Azi mă simt cam mototol, am zis.

— Fii gata în cinci minute, a zis ea punând pe noptiera mea o cutiuță – camera de filmat.

Mi-a mai aruncat o privire și a plecat.

Scântei! M-am repezit la ușă și am închis-o, apoi am cercetat încăperea din priviri.

— Megan? am întrebat încet.

— Au!

Vocea venea de sub pat.

M-am apropiat și m-am uitat dedesubt. Se pare că Megan se aruncase la podea și se rostogolise expert sub pat. Unde era destul de înghesuit.

— Drăguț, i-am zis.

— Mă simt ca o adolescentă care se ascunde de mama prietenului ei, s-a plâns ea.

— Și eu mă simt ca un adolescent. Pentru că asta și sunt, am zis eu.

— Nu-mi aminti, a comentat ea ieșind afară și masându-și fruntea, pe care și-o zgâriase de ceva de dedesubt. Ai cu vreo cinci ani mai puțin decât mine.

— Cinc… Megan, câți ani ai?

— Douăzeci.

— Eu am împlinit nouăsprezece chiar înainte să plecăm din

Newcago, am zis. Ești numai cu un an mai mare.
— Cum ziceam. Practic ești un copilaș.
Mi-a întins o mână și m-a lăsat s-o trag în picioare.
— Am putea merge să vorbim cu Tia, am zis eu după ce s-a ridicat. Profu’ nu-i aici, iar Tia va fi probabil mai dispusă să te asculte. I-am prelucrat, explicându-le că nu tu l-ai ucis pe Sam. Cred că o să-ți dea șansa să te explici.
Megan s-a încruntat privind în altă parte.
— Nu chiar acum.
— Dar…
— Nu vreau să dau ochii cu ea, David. E suficient de greu să fac față la toate astea fără să-mi mai fac griji și din pricina Tiei.
Am oftat.
— Bine. Dar va trebui să te strecurăm cumva afară.
— Ieși pe coridor, distrage atenția oricărei persoane peste care dai și eliberează-mi calea. O să mă ascund din nou în submarin.
— Presupun c-o să meargă, am zis.
M-am îndreptat fără grabă către ușă.
— David, a zis Megan.
Am ridicat dintr-o sprânceană.
— A fost o nebunie să vin aici, a zis ea.
— Curată nebunie, am aprobat eu.
— Ei, mersi c-ai fost nebun alături de mine. Am nevoie de un prieten.
A făcut o strâmbătură.
— Scântei! Nu-mi place să recunosc chestii ca asta. Să nu spui nimănui c-am zis așa ceva.
Am zâmbit.
— O să fiu tăcut ca un melc uns cu unt care se furișează prin bucătăria unui francez.
Mi-am luat pușca de lângă ușă, mi-am pus-o pe umăr și am ieșit pe hol. Era pustiu. După cum arăta depozitul, Mizzy și Val terminaseră de descărcat lăzile. Speram că nu se supăraseră pentru că le lăsasem baltă. M-am strecurat până la capătul holului și am intrat în salon, încăperea elegantă care făcea legătura cu docul submarinului.
Nu se vedea nimeni. M-am întors.
În spatele meu era Val.
— Ah! am exclamat.

— Se pare că trebuie să ieșim iar, a zis ea.
— Ăăă, da.
Val a trecut pe lângă mine tăcută, îndreptându-se către ușa încăperii doc. Trebuia să-i ofer lui Megan o deschidere. Dacă Val intra, nu aveam nicio șansă s-o strecor pe Megan înăuntru fără ca ea să remarce.
— Stai! am strigat. Trebuie să iau spyrilul.
— Păi, du-te și ia-l, a zis ea.
— Corect.
Am rămas locului, mutându-mă de pe un picior pe altul.
— Ei? a întrebat Val oprindu-se în ușa camerei de andocare.
— Ultima dată când am folosit spyrilul, ceva n-a mers. M-am pomenit fără propulsie chiar în mijlocul golfului.
Val a oftat.
„Haide!” am îndemnat-o eu în gând.
— Vrei să-l verific? a întrebat ea, deși era în mod evident ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.
Am răsuflat ușurat.
— Ar fi splendid.
— Păi atunci du-te și adu-l!
Am fugit să-l iau, observând încântat că Val rămăsese în salon. Când am trecut pe lângă bibliotecă, Megan a scos capul pe ușă; ajunsese până acolo. I-am făcut semn din cap către Val, am ridicat un deget și am luat rucsacul cu spyrilul din depozit.
M-am întors grăbit la Val și m-am apucat să aranjez piesele spyrilului pe o canapea, poziționate în așa fel încât, când Val avea să se apropie să le examineze, să stea cu spatele la ușa camerei de andocare. Val a examinat piesele spyrilului repede și eficient, verificându-le de zgârieturi și asigurându-se că firele erau atașate corect și prinse bine.
În timp ce Val lucra, Megan s-a furișat în camera din spatele nostru, apoi a deschis ușor ușa către camera de andocare. A dispărut în întunericul de dincolo de ea.
— Dacă n-a mers ceva, nu echipamentul a fost de vină, a zis Val.
— Pari să știi multe despre echipament, am zis eu indicând spyrilul. Aproape la fel de multe ca Mizzy.
— Haide, a zis Val punând în rucsac ultimele cabluri.
Dacă reușisem să stabilesc vreo legătură cu ea mai devreme, în submarin, acum nu mai vedeam nici urmă de ea. Revenise la

răceala ei obișnuită.

— Val, chiar îmi pare rău de Sam, am zis. Sunt convins că nimeni nu îl va putea înlocui, dar cineva trebuie să folosească echipamentul și cineva trebui să fie înaintaș.

— Nu mă deranjează că folosești spyrilul. Serios, cât de neprofesionistă mă crezi?

— Atunci de ce ești atât de rece cu mine?

— Sunt rece cu toată lumea, a zis ea și mi-a aruncat rucsacul, apoi a pornit către camera de andocare.

Mi-am luat pușca și am urmat-o. Am intrat împreună pe coridorul scurt dintre încăperi și am închis ușa în urma mea, cufundându-ne în beznă. L-am traversat și am deschis ușa camerei de andocare, apoi am urmat funiile deja cunoscute care ne-au condus spre submarin.

Îi dădusem destul timp lui Megan? Am așteptat transpirând cât timp Val a deschis trapa vehiculului. Megan ar fi trebuit să străbată camera nefamiliară, să deschidă trapa, să se furișeze înăuntru și s-o închidă.

Nu avem niciun indiciu care să-mi spună dacă reușise sau nu. Am coborât și am etanșat trapa, în timp ce Val se așeza pe scaunul pilotului. A aprins luminile discrete de avarie și ne-a purtat în adâncuri.

Am privit agitat către baie, dar nimic nu părea nelalocul lui. A urmat o călătorie scurtă și tensionată prin apele întunecate ale Babilarului. Val nu a încercat să înceapă nicio conversație cât a durat drumul și, deși mi-aș fi dorit să pot face ceva în legătură cu tăcerea încordată dintre noi, atunci nu eram în stare. Nu cu stresul de a o ști pe Megan ascunsă la câțiva pași de noi.

În cele din urmă, Val a urcat la suprafață în mijlocul unui golf întunecat și calm, înconjurat de clădiri luminoase, dar aflate nu foarte aproape. Nu foloseam întotdeauna clădirile pe jumătate inundate ca să andocăm. Regalia nu se putea uita pretutindeni și, atâta timp cât se desfășura în liniște, o debarcare rapidă în centrul unui golf pustiu putea fi mai discretă decât folosirea repetată a acelorași stații de andocare.

M-am uitat prin trapă, studiind luminile îndepărtate reflectate în apa de dedesubt. Orașul ăsta era suprarealist! Lasă luminile sau sunetele fantomatice ale muzicii de la radio ce răsuna în depărtare. Nu mă obișnuisem încă să văd o asemenea varietate de clădiri: din piatră, din sticlă, din cărămidă.

Am coborât din nou și m-am uitat la costumul de scafandru. Apoi am început fără chef să-mi dau jos cămașa.

— Puștiule, e o baie în partea din spate, a zis Val sec.

Am aruncat o privire într-acolo și m-am imaginat imediat înghesuit în aceeași cameră cu Megan, lipit de ea, încercând să mă schimb fără să o alertez pe Val că se petrecea ceva. Gândul ăsta m-a făcut să roșesc și mi-am reamintit că Megan cel mai probabil ar fi sfârșit prin a mă înjunghia dacă ne-am fi pomenit înghesuiți într-un spațiu atât de strâmt.

Chiar și-așa, eram dispus să-ncerc.

Din păcate, creierului meu i-a venit o idee mai bună. Creier prost!

— Pare cam înghesuit acolo, am zis. Te superi dacă urci la suprafață?

Val a lăsat să-i scape un oftat sonor, dar s-a ridicat de pe scaun și a trecut pe lângă mine, apoi a urcat scara. M-am dezbrăcat până la chiloți și am luat costumul de scafandru.

— N-arăți chiar rău fără cămașă, a remarcat Megan încet. Pentru un tocilar.

Îmi vârâsem un picior în costum și am fost cât pe ce să cad. Megan se strecurase afară din baie fără s-o observ. Presupusesem că avea să stea acolo până mă îmbrăcam, dar se pare că nu era cazul. M-am mișcat mai repede, încercând să-mi maschez îmbujorarea.

— Apropo, bună treabă, a șoptit Megan. Mă temeam că va trebui să-mi continui călătoria cu Val și să mă strecor de una singură afară. Așa o să fie mai convenabil. Crezi că poți să-i distragi atenția acolo sus?

— Sigur, am zis eu.

— Pentru o secundă am crezut că o să fii silit să intri cu mine în baie, a continuat Megan. Păcat! Ar fi fost amuzant să văd cum te fâstâcești.

Am lăsat deschis fermoarul costumului, mi-am luat pușca și cutia cu spyrilul și m-am uitat urât la Megan. Nu părea deloc îngrijorată.

„Nu mai e prinsă în interiorul bazei noastre”, mi-am zis. „Aici nu trebuie să-și facă griji decât din pricina lui Val.” Megan părea sigură că se putea descurca dacă asta ar fi devenit o problemă. Probabil avea dreptate.

Am urcat scara și am deschis trapa, apoi am pus spyrilul pe

acoperișul submarinului și m-am cățărat afară. Aveam pușca de-a curmezișul spatelui, cu cureaua bine strânsă. N-avea să-mi fie ușor să ajung la ea, dar măcar nu trebuia să-mi fac griji că o puteam scăpa în apă.

Val stătea cu spatele la trapă, privind orașul. M-am apropiat de ea și i-am arătat fermoarul neînchis de la spate.

— Puțin ajutor cu ăsta, te rog?

Am avut grijă să o țin cu spatele la trapa de acces în submarin. Odată închis fermoarul, n-am verificat dacă Megan evadase sau nu, ci mi-am pus spyrilul.

— Am o mulțime de treabă, a zis Val în timp ce trecea pe lângă mine și intra prin trapă. O să fiu ocupată cel puțin patru ore. Deci, dacă termini mai devreme, găsește-ți vreo distracție. O să te anunț când sunt gata să te iau.

Am activat spyrilul și am sărit în apă. Nu trebuia să-mi fac griji cu privire la pușcă. Avea să meargă și dacă se uda.

Val a intrat și a închis trapa. Am călcat apa un moment, până când submarinul a coborât în ocean, dând-o la iveală pe Megan pe partea opusă, udă și cu un aer nefericit.

— F-frumoasă noapte, a zis ea tremurând.

— Nici măcar nu-i așa de frig, am zis eu.

— Zice tipul în costum de scafandru, a spus ea privind în jur. Crezi că pe-aici sunt rechini?

— Asta mă întreb și eu!

— N-am avut niciodată încredere în apă pe întuneric, a zis ea și a făcut o pauză. Ei, de fapt nu-mi place apa în nicio împrejurare.

— Păi tu n-ai crescut în Portland? am întrebat-o.

— Ba da. Și?

— Și... ăla e un port, nu? Nu te-au dus niciodată să înoți?

— În Willamette?!

— Ăăă, da?

— Ăăă, ba nu. N-am înotat.

A privit una dintre clădirile aflate în depărtare.

— Scântei! Genunchi, dacă mă mănâncă rechinii din cauza ta, n-o să te las s-o uiți niciodată!

— Măcar tu o să învii după ce te vor mânca rechinii, am zis.

— Asta nu mă face să ard de nerăbdare după așa o experiență, a oftat ea. Deci înotăm?

— Nu tocmai, am zis.

Am înotat către ea și i-am întins mâna.

— Ține-te de mine!

Ea mi-a cuprins șovăitoare torsul cu brațele, pe la subțiori.

Cu Megan ținându-se strâns, am ațintit raza-jet către ocean și am pornit spyrilul. Ne-am ridicat pe jeturile de apă până la vreo nouă metri. Suprafața neagră și sticloasă a apei se întindea în jurul nostru și, dincolo de ea, turnurile scufundate ale Manhattanului se ridicau ca niște santinele de neon.

Megan a expirat încet, continuând să se țină de mine.

— Nu-i rău.

— N-ai văzut spyrilul în acțiune?

Ea a clătinat din cap.

— Atunci pot să-ți recomand să te ții bine? am zis.

Ea mi-a dat ascultare, lipindu-se strâns de mine, ceea ce nu era deloc neplăcut. Apoi am încercat ceva ce tot repetasem la antrenamente. M-am aplecat în față, orientând jeturile de la picioare în spate, oblic, apoi mi-am coborât mâna, dar nu cea cu raza, ci cea cu jetul de mână mai mic.

Asta ne-a împiedicat să cădem în apă, jetul de mână ținându-ne ridicați, iar cele de la picioare împingând îndărăt. Rezultatul a fost că am țâșnit pe deasupra apei, cu jetul de mână asigurându-ne suficientă forță ca să rămânem în aer. De douăzeci și șapte de ori din cincizeci și patru, cascadoria asta se încheiase cu aterizarea mea pe burtă în apă. Acum, din fericire, nu am avut parte de o asemenea umilință.

Vântul îmi biciuia fața și simțeam stropi de apă rece pe piele. Zâmbind larg, am zburat către unul din acoperișuri. Odată ajuns acolo, am sporit forța jeturilor de la picioare și am folosit jetul de manevră de pe mână ca să încetinesc înaintarea. Am țâșnit în sus în aer și un alt jet din mâna mea ne-a propulsat peste marginea acoperișului, pe care am aterizat.

M-am oprit triumfător, am pus un braț în jurul lui Megan și m-am uitat în jos ca să văd dacă mă privea fascinată.

Însă ea clănțănea din dinți.

— C-ce ff-rig.

— Dar a fost fantastic, nu? am zis eu.

Ea a expirat și s-a desprins de mine, făcând câțiva pași pe acoperiș. Niște tipi de lângă un cort aflat pe partea îndepărtată a clădirii se holbau la noi.

— N-a fost chiar discret, a remarcat ea. Dar da, fantastic. Și

acum poți să nu te mai holbezi la mine.

Mi-am smuls ochii de la tricoul ud de sub jacheta ei, care i se lipise de piele și de sutien.

— Scuze!

— Nu, a zis ea strângând mai bine jacheta și închizându-i nasturii. E în regulă. Adică te-am necăjit că te uitai la alte femei. Asta sugerează că aș vrea ca, de fapt, să te uiți la mine. Așa că n-ar trebui să mă supăr când o faci.

— Mm, am zis. Deci ești și frumoasă, și logică.

Ea mi-a aruncat o privire tăioasă. Eu am ridicat din umeri.

— Tot nu-s sigură c-o să meargă, a zis ea.

— Tu ai venit să mă vezi, am zis eu. Și, în caz că n-ai observat, la bază, în camera mea, părea să meargă chiar foarte bine.

Am rămas locului privindu-ne și n-am putut îndura stânjeneala subită care ne-a cuprins. Ca și cum am fi fost la un bufet și un grăsan și-ar fi croit brusc loc printre noi ca să ajungă la masa cu gustări.

— Ar trebui să plec, a zis ea. Mulțumesc! Pentru că ai vrut să vorbești cu mine, pentru că nu m-ai denunțat. Pentru… Pentru că ești tu.

— Mă pricep foarte bine să fiu eu, am zis. Am avut o mulțime de ani de antrenament, așa că arareori greșesc zilele-astea.

Ne-am privit.

— Deci, ia zi, am spus mutându-mă de pe un picior pe altul, vrei să vii cu mine să vedem ce face Obliteration? Dacă n-ai altceva mai important de făcut.

Ea m-a privit pieziș.

— Mi se pare mie sau tocmai mi-ai dat întâlnire… ca să spionăm împreună un Epic periculos care vrea să distrugă orașul?

— Ei, n-am eu prea multă experiență cu întâlnirile, dar am auzit că ar trebui să alegi ceva ce știi că va fi pe placul fetei…

Ea a zâmbit.

— Păi, atunci să trecem la treabă!

Mi-am scos mobilul ca să găsesc o hartă a împrejurimilor și Megan s-a uitat peste umărul meu și a arătat către sud.

— Într-acolo, a zis ea. Avem ceva de mers.

— Sigur nu vrei să... am zis făcând semn către tuburile de spyril de pe picioarele mele.

— Ce parte din a spiona implică să zbori prin oraș atrăgând atenția tuturor celor din preajmă?

— Partea amuzantă, am zis bosumflat.

Mă antrenasem cu un motiv. Voiam să mă fălesc cu ce știam.

— Ei, a zis Megan, poate nu contează, dar aș prefera să fiu discretă. Da, Regalia voia să te seduc, dar nu vreau să bat la ochi...

— Stai așa, cum? am zis oprindu-mă brusc.

— A, ăăă, da, a zis Megan cu o strâmbătură. Scuze! Voiam ca explicația mea să sune mult mai bine.

Și-a trecut o mână prin păr.

— Regalia voia să te seduc. Nu sunt sigură ce știe despre trecutul meu alături de Răzbunători și cred că ideea despre mine și tine i-a venit așa, pur și simplu. Dar nu-ți face griji! Chiar dinainte să vin aici am decis să nu fac nicio mișcare împotriva Răzbunătorilor.

Am privit-o. Era o ditamai bomba și ea mi-o trântise drept în poală. Știam că era o prostie, dar m-am pomenit brusc punând sub semnul întrebării afecțiunea pe care mi-o arătase mai devreme.

„Nu ți-ar fi spus-o dacă avea de gând s-o facă”, mi-am spus cu fermitate. Decisesem deja să am încredere în Megan. Trebuia pur și simplu să mă încred în ea și în privința asta.

— Păi, am zis eu aruncându-i un zâmbet și pornind din nou, asta-i bine. Chiar dacă ideea seducției promitea să fie interesantă.

— Slontze, a zis Megan relaxându-se în mod vizibil.

M-a prins de braț, călăuzindu-mă pe acoperiș.

— Așa, dacă suntem văzuți, Regalia va presupune că pur și simplu fac ce mi-a cerut ea.

— Și dacă ceva nu merge, am zis eu, ne putem folosi de iluziile tale ca să îi distragem atenția.

Megan mi-a aruncat o privire peste umăr. Ajunseserăm la un

pod îngust ce ducea către acoperișul alăturat. A pornit înaintea mea, lăsându-mă să îi admir silueta.

— Parcă era vorba să nu fac uz de puterile mele, a zis ea încet.

— Păi n-o faci.

— Simt aici un „dar” mare cât un dos de elefant.

— Nostim, pentru că în fața mea văd…

— Fii atent!

— …o foarte atrăgătoare, ăăă, pereche de gambe. Uite, Megan, știu că ți-am zis să nu-ți folosești puterile. Dar ăla a fost numai primul pas, un mod de a te reseta și a recâștiga controlul. Pe termen lung n-o să meargă.

— Știu, a zis ea. Cu niciun chip n-o să rezist atât.

— Nu asta ziceam, am spus eu. Mă refeream la ceva mai amplu.

Ea s-a oprit pe pod și m-a privit. Ne legănam ușor deasupra apelor aflate, în cazul ăsta, cu patru etaje mai jos. Nu mă temeam de cădere, încă mai purtam spyrilul.

— Mai amplu? a întrebat ea.

— Nu-i putem înfrânge pe Epici.

— Dar…

— Nu singuri, am continuat eu. Am acceptat asta. Răzbunătorii nu supraviețuiesc decât mulțumită Profului și unor invenții cum e spyrilul. Mi-am petrecut ani întregi convingându-mă că oamenii obișnuiți pot lupta, și încă mai cred că putem. Dar trebuie să avem aceleași arme ca dușmanii noștri.

Megan m-a cercetat prin întuneric. Unica lumină venea de la vopseaua spray de pe funiile podului. În cele din urmă, a făcut un pas și a ridicat ceva de la gâtul meu. Medalionul lui Abraham, pe care îl purtam pe sub costumul de scafandru. L-a scos afară.

— Parcă ziceai că oamenii ăștia-s niște idioți.

— Am zis că sunt idealiști, am lămurit-o eu. Și chiar sunt. N-o să apară eroii așa, ca prin minune, gata să ne salveze. Dar poate, cu ceva muncă, ne putem da seama cum am putea, ăăă, să recrutăm câțiva.

— Ți-am spus de ce am venit în Babilar? a întrebat ea ținând lanțul de micul lui medalion în formă de S.

Am clătinat din cap.

— Se zvonește că Regalia poate amplifica talentele unui Epic. Să le facă mai puternice, mai versatile, a spus Megan.

Am încuviințat încet.

— Deci ce mi-a spus ea mie alaltăieri…

— Nu-i ceva născocit pe loc. E ceva ce pretinde, în anumite cercuri, de mai bine de un an deja.

— Ceea ce explică de ce au venit atâția Superepici în Babilar, am zis eu. Mitosis, Sourcefield, Obliteration. A promis că le va spori puterile, cu condiția să execute ce le cere ea.

— Și, dacă există un lucru pe care majoritatea Epicilor și-l doresc, acela e să aibă mai multă putere, a aprobat Megan. Nu contează cât de puternici sunt deja.

Mi-am schimbat poziția și am simțit podul legănându-se cu noi.

— Deci tu…

— Am venit pentru că m-am gândit că, dacă poate spori puterile unui Epic, poate este în stare să mi le ia pe ale mele, a zis Megan încet. Să mă facă din nou normală.

Tăcerea a atârnat între noi grea ca un ursuleț marsupial mort pe o funie.

— Megan…

— Un vis prostesc, a zis ea lăsând să cadă medalionul și întorcându-mi spatele. La fel de prostesc ca al tău. Ești la fel de idealist ca Abraham, David.

Și-a continuat drumul pe pod, lăsându-mă în urmă.

M-am zorit să o ajung.

— Poate, am zis luând-o de braț în timp ce ajungeam de cealaltă parte. Sau poate nu. Hai să lucrăm împreună, Megan. Tu și eu. Poate ai nevoie de o supapă de un soi. Îți folosești puterile câte puțin, ici și colo, în situații controlate, ca să îți treacă mâncărimea. Așa poți să te antrenezi cu controlul emoțiilor. Sau poate-i o altă șmecherie și o putem descoperi amândoi.

Ea a dat să se îndepărteze de mine, dar am strâns-o și mai tare.

— Megan, am zis ocolind-o și întâlnindu-i privirea. Hai măcar să încercăm!

— Eu… a zis ea și a tras aer adânc în piept. Scântei, ești greu de ignorat!

Am zâmbit.

În cele din urmă, s-a întors și m-a tras către un cort părăsit, practic doar o pânză ridicată într-o parte de un stâlp montat în

acoperiș.

— Dacă facem asta, trebuie să înțelegi că puterile mele nu sunt ceea ce par, a zis Megan încet.

— Iluziile?

— Nu tocmai.

S-a ghemuit în umbra cortului abandonat și eu am imitat-o, neștiind de ce anume ne ascundeam. Cel mai probabil voia pur și simplu să fie la adăpost în timp ce vorbea, și nu afară, la vedere. Dar în comportamentul ei se vedea o șovăială.

— Eu… a început ea și și-a mușcat buzele. Nu sunt un Epic al iluziilor.

M-am încruntat, dar n-am contrazis-o.

— Nu ți-ai dat seama? m-a întrebat Megan. Atunci în Newcago, în puțul liftului, când era cât pe ce să fim zăriți de paznici. Au pus lanterna drept pe noi.

— Da. Ai creat o iluzie de întuneric și ne-ai ascuns.

— Ai văzut tu vreun întuneric?

— Păi… nu, am zis încruntându-mă. Are ceva de a face cu ansa?

Era un dispozitiv – un produs autentic al tehnologiei din câte știam eu – care scana o persoană pentru a determina dacă era sau nu Epic. Răzbunătorii își testau cu regularitate toți membrii echipei.

— Nu mi-am dat seama niciodată cum ai prostit-o. Ai fi putut crea o iluzie care să acopere adevăratul monitor, dar…

— Dar ansa își înregistrează rezultatele, mi-a încheiat Megan fraza.

— Da. Iar dacă Tia sau Profu’ i-ar fi verificat vreodată registrul, ar fi remarcat identificarea pozitivă a unui Epic. Nu pot să cred că n-au făcut asta chiar niciodată.

M-am concentrat asupra lui Megan, a cărei față era luminată discret de niște vopsea-spray de deasupra noastră.

— Ce ești?

Megan a șovăit, apoi și-a desfăcut brațele și deodată îmbrăcămintea ei udă era uscată. S-a schimbat într-o clipă dintr-o jachetă cu tricou într-o jachetă cu o bluză verde, apoi într-o rochie, apoi în echipament militar de camuflaj.

Schimbările se succedau tot mai repede, costumații diferite străfulgerând pe trupul ei, apoi părul a început și el să i se schimbe. Diverse tunsori, diverse culori. În curând, culoarea

pielii a început și ea să se modifice. Era asiatică, era palidă și pistruiată, avea pielea mai întunecată decât a lui Mizzy.

Își folosea puterile. Asta mi-a zburlit părul, deși eu fusesem cel care o încurajase.

— Cu puterile mele, a zis ea în timp ce sute de versiuni ale feței ei se succedau în numai câteva momente, pot să accesez alte realități.

— Alte realități?

— Mai demult, a continuat Megan în timp ce alternanța de trăsături și haine înceta și ea devenea din nou ea însăși, cu jacheta ei udă, am citit o carte care susținea că existau lumi infinite, posibilități infinite. Că orice decizie luată de oricine pe lumea asta creează o nouă realitate.

— Asta sună cam ciudat.

— Spune tipul care tocmai a zburat prin oraș cu ajutorul unui dispozitiv alimentat de cadavrul unui Epic.

— De cercetări bazate pe un Epic mort, am corectat-o eu.

— Ba nu, a zis Megan, chiar de un cadavru. „Cercetarea” implică utilizarea de bucăți dintr-un Epic mort pentru a-i activa talentele. Tu ce credeai că e motivatorul drăciei ăsteia?

— Ăăă…

Mizzy zisese că motivatorii erau individuali, fiecare dispozitiv cu al lui. Deci… erau individuali pentru că fiecare avea în el o bucată dintr-un Epic mort? „Probabil numai ADN mitocondrial”, mi-am zis. Răzbunătorii îl recoltau de la Epicii morți și îl foloseau ca monedă… Asta făcea motivatorul să meargă. Avea o anumită logică. Una sinistră.

— În fine, acum nu vorbim despre motivatori, a continuat Megan. Vorbim despre mine.

— Din întâmplare, ăsta-i unul dintre subiectele mele favorite, am zis, deși eram zguduit.

Dacă puterile lui Megan funcționau cum le descrisese ea, înseamnă că mă înșelasem. În toți acești ani fusesem convins că știam ce era Firefight, că ghicisem un secret pe care nimeni nu-l mai știa. Ce să zic!

— Din câte mi-am dat seama, a zis Megan, eu atrag una dintre aceste lumi paralele, aceste ne-locuri pline de posibilități nevalorificate, în lumea noastră și un timp deformez realitatea către aceasta. În noaptea aia din puțul liftului, noi nu eram acolo.

— Dar…

— Și totuși eram, a continuat Megan. Pentru bărbații care ne căutau, puțul ăla era gol. În realitatea pe care o verificau ei, tu și eu nu urcaserăm niciodată prin el. Le-am înfățișat o altă lume.

— Și ansa?

— I-am înfățișat o lume unde nu exista niciun Epic, a zis ea și a tras aer adânc în piept. Undeva există o lume, sau măcar posibilitatea uneia, unde nu duc povara asta cu mine. Unde sunt din nou doar eu.

— Și Firefight? am întrebat-o. Imaginea pe care i-ai arătat-o lumii? Epicul focului?

Megan a șovăit, apoi a ridicat o mână.

În fața noastră s-a ivit un Epic. Un bărbat înalt și chipeș, cu hainele în flăcări și un chip ce părea să se topească. Ochii îi străluceau și din pumn îi picurau dâre de foc, ca uleiul aprins. Chiar am simțit căldura, deși vag.

Am privit-o pe Megan. Nu părea să-și fi pierdut controlul, deși își folosea puterile. Când a vorbit, a făcut-o cu vocea pe care i-o știam:

— Dacă există o lume unde nu am puteri, a zis ea privind apariția cea impunătoare, există una unde am alte puteri. Unele posibilități sunt mai ușor de invocat decât altele. Nu știu de ce. Nu e ca și cum lumea lui ar fi asemănătoare cu a noastră. În ea am cu totul alt gen de puteri și, în afară de asta…

— Ești bărbat, am zis remarcând asemănarea trăsăturilor.

— Da. Cam descumpănitor, știi?

M-am înfiorat, cântărind din priviri Epicul învăluit în flăcări, care ar fi putut fi fratele geamăn al lui Megan. Chiar n-o nimerisem deloc în privința talentelor ei.

M-am ridicat și l-am privit în ochi pe Firefight.

— Deci nu trebuie să… schimbi locul cu el? Ca să-l aduci aici?

— Nu, a zis ea. Eu atrag umbre din altă lume în asta. Realitatea se deformează în moduri stranii în jurul umbrei, dar ea tot o umbră rămâne. Pot să-l aduc aici, dar eu nu văd niciodată lumea lui.

— E conștient de… prezența mea? am întrebat privind-o pe Megan.

— Nu sunt sigură, a zis ea. În general, pot să-l determin să facă aproape tot ce vreau, dar cred că asta se întâmplă pentru că puterile mele caută o realitate unde el deja urma să facă

ceea ce vreau eu…

Am întâlnit privirea acelor ochi arzători și păreau să mă vadă și ei. Păreau să mă cunoască. Firefight a înclinat din cap către mine, apoi a dispărut.

— Am simțit căldura, am zis privind-o pe Megan.

— Asta variază, a zis ea. Uneori, când atrag cealaltă realitate, aducând-o într-a noastră, e neclară, indistinctă. Alteori e aproape reală.

A făcut o strâmbătură.

— Ar trebuit să ne ascundem, nu? N-ar trebui să umblu de colo colo invocând Superepici care luminează noaptea.

— Cred că a fost fantastic, am zis eu încet.

Mi-am regretat imediat cuvintele. Acestea erau puteri pe care Megan tocmai spusese că nu vrea să le aibă. O corupeau, căutau s-o distrugă. Să îi laud puterile era ca și cum aș fi lăudat pe cineva cu un picior rupt spunându-i ce frumos îi ieșea osul prin piele.

Dar n-a părut s-o deranjeze. De fapt, aș fi putut jura că se îmbujorase ușor.

— Nu-i mare lucru, a zis ea. Serios, e mult de muncă raportat la efect. În mod sigur ai citit despre Epici care puteau fabrica orice iluzii voiau fără să fie siliți să scoată din buzunar o realitate alternativă.

— Probabil.

Ea și-a încrucișat brațele și m-a privit din cap până-n picioare.

— Bun. Trebuie să facem ceva cu hainele tale.

— Cum? Crezi că un tip care umblă prin oraș în costum de scafandru și cu dispozitive pe bază de Epici legate de mâini și picioare ar putea bate la ochi?

Ea nu mi-a răspuns, punându-mi în schimb o mână pe umăr. Blugi și o jachetă, aproape identice cu cele pe care chiar le aveam, s-au materializat în jurul meu acoperind costumul de scafandru. Cracii pantalonilor s-au lățit în partea de jos suficient cât să acopere spyrilul. Eram sigur că nu era ceva la modă, dar ce știam eu despre modă? În Newcago toată lumea se dădea în vânt după vestimentația purtată în Chicago pe la 1920.

Am pipăit hainele. Nu erau reale, deși mi s-a părut că le simt, așa vag. Sau că simțeam o amintire a lor. Avea logică? Probabil că nu.

Ea m-a inspectat, ridicând din sprânceană cu un aer critic.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Încerc să decid dacă e cazul să-ți schimb și fața, ca să reduc șansele să fii zărit spionându-l pe Obliteration.

— Ăăă… bine.

— Dar există efecte secundare, a zis ea. Când schimb trupurile oamenilor, mereu mă tem să nu le înlocuiesc complet cu versiunea lor din cealaltă realitate.

— Ai mai făcut asta?

— Nu știu, a zis ea încrucișându-și brațele. Sunt aproape convinsă că, ori de câte ori mor, reîncarnarea mea înseamnă de fapt că puterile mele invocă dintr-o altă dimensiune o versiune a mea care n-a murit.

S-a înfiorat vizibil.

— În fine, hai să te lăsăm așa cum ești. N-aș vrea să-ți schimb fața și pe urmă să rămâi așa. M-am obișnuit cu asta pe care-o ai. Să mergem?

— Da, am zis eu.

Am ieșit din cortul abandonat și am continuat să mergem către locul unde se instalase Obliteration.

— Cum te simți? am întrebat.

— Mi-e cam foame, a zis ea.

— Nu la asta mă refeream, am zis privind-o peste umăr.

Ea a oftat.

— Mă simt iritabilă. Ca și cum n-aș fi dormit destul. Îmi vine să mă răstesc la oricine e prin preajmă, dar în curând o să-mi treacă.

A ridicat din umeri.

— De data asta e mai bine ca oricând în trecut. Nu știu de ce, deși, în ciuda aparențelor, nu sunt foarte puternică.

— Ai zis ceva de genul ăsta și mai devreme.

— Pentru că e adevărat. Dar… ar putea fi un avantaj. De aia pot să fac chestii ca astea și să nu mă transform imediat. Pentru Epicii mai puternici e mai greu. Pentru mine, singura dată când e cu adevărat rău e când mă reîncarnez.

Am pornit să traversăm un pod.

— Mi se pare straniu să aud un Epic vorbind atât de deschis despre toate astea, am remarcat eu.

— Și mie mi se pare straniu să aud vocea ta cretină rostind atâtea dintre secretele mele, a zis ea, apoi a făcut o grimasă. Scuze!

— E în regulă. O plimbare plăcută cu Megan n-ar fi ce trebuie fără câteva comentarii acide care s-o însoțească.

— Nu, nu e în regulă! Asta nu sunt eu, Genunchi. Eu nu-s așa agresivă.

Am privit-o ridicând dintr-o sprânceană.

— OK, a izbucnit ea, poate că simt. Dar nu insult oamenii așa, de-a dreptul. Sau cel puțin nu vreau s-o fac. Nu pot să sufăr faza asta. Simt pur și simplu cum pierd controlul.

— Cum pot să te ajut?

— Vorbitul îmi face bine, a zis ea și a respirat adânc. Mai povestește-mi despre cercetările tale.

— E cam tocilărește.

— Fac față la tocilăreală.

— Păi... am descoperit niște legături între unii Epici și slăbiciunile lor, corect? Se pare că e mai mult de-atât. Dar, ca să investighez asta, trebuie să răpesc niște Epici.

— Niciodată nu gândești la scară mică, nu-i așa, Genunchi?

— Nu, nu, ascultă-mă! am oprit-o eu. E o idee genială. Dacă reușesc să capturez niște Epici, apoi să le folosesc slăbiciunea ca să-i împiedic să-și folosească puterile, pot să aflu cât de mult durează până devin normali. Pot să îi interoghez și să deduc legături din trecutul lor care ar putea indica de ce anume apar slăbiciunile alea.

— Sau, știi tu, ai putea să intervievezi Epicul complet cooperant care tocmai merge alături de tine.

Am tușit în mână.

— Păi, ăăă, e posibil să-mi fi venit ideea asta pentru că mă gândeam cum să te salvez de puterile tale. M-am gândit că, dacă știam cât ar dura și de ce anume ar fi necesar ca să reții un Epic... Știi tu. Că te-ar fi putut ajuta.

— Ooo, a zis ea. Cred că ăsta e cel mai drăguț mod în care m-a anunțat cineva că voia să mă răpească și să mă închidă.

— Voiam numai...

— Nu, e-n regulă, a zis ea luându-mă de braț. Înțeleg sentimentul. Mulțumesc!

Am încuviințat și am mai mers o vreme. Nu era nicio grabă. Val avea să fie ocupată câteva ore cu misiunea ei, iar Obliteration nu pleca nicăieri. Așa că era în regulă să mă bucur de seara aceea... mă rog, cât de mult se putea în condițiile date.

Babilarul era frumos. Începea să-mi placă lumina stranie a

vopselei-spray. După cenușiul monoton din Newcago, din care lumina ricoșa, atât de multă culoare era fascinantă. Babilarenii puteau picta tot ce voiau pe pereți, de la propriile nume mâzgălite de-a lungul unei clădiri pe lângă care treceam până la o ilustrare superbă a universului pe o alta.

Deși tot nu mă puteam obișnui cu atitudinea relaxată a babilarenilor, trebuia să recunosc că avea ceva atrăgător. Ar fi fost atât de rău dacă viața s-ar fi mărginit doar la atât? În acea seară, în timp ce treceam pe lângă niște inși care înotau sau vorbeau, băteau tobele sau cântau din gură, am descoperit că oamenii nu mă mai enervau atât de tare ca până atunci.

Poate din cauza companiei. Megan mă ținea de braț, pășind alături de mine. Nu ne spuneam prea multe, dar nici nu trebuia. Pe moment, o recăpătasem. Nu știam cât avea să dureze, dar în acest loc plin de culoare puteam fi din nou cu Megan. Și eram recunoscător.

Am trecut pe lângă o clădire înaltă, apropiindu-ne de zona de est a orașului, unde aștepta Obliteration. Am cotit către un pod ce ducea spre o clădire și mai înaltă. Ar fi fost un loc bun să amplasez camera Tiei sau să găsesc o poziție bună pentru ea.

— Mă tem că, atunci când mă reîncarnez, cea care se întoarce nu sunt eu cea adevărată, a zis Megan încet. Că e o altă versiune a mea. Mă tem de ceea ce se va petrece când, în cele din urmă, ceva va da greș și cealaltă persoană va strica lucrurile. Lucrurile pe care nu le vreau stricate.

Aici m-a privit.

— Ești tu cea adevărată, am zis eu.

— Dar…

— Nu, Megan. Nu poți să-ți petreci viața făcându-ți griji din pricina asta. Ai zis că puterile tale înhață o versiune a ta care n-a murit… tot restul e la fel. Numai că în viață.

— Nu știu asta sigur.

— Îți amintești tot ce s-a petrecut, mai puțin clipele de dinainte să mori, nu?

— Da.

— Asta înseamnă că ești tot tu. E adevărat. O simt. Ești Megan a mea, și nu altcineva.

Ea a amuțit, așa că am privit-o cu coada ochiului și am descoperit că zâmbea larg.

— Știi, a zis ea, uneori, când vorbesc cu tine, mă întreb dacă

nu cumva tu ești cel capabil să remodeleze realitatea.

Mi-a venit o idee.

— Ai putea să-l înlocuiești pe Obliteration? am întrebat-o. Să găsești o versiune a lui fără puteri sau cu o slăbiciune evidentă, iar pe ăsta să-l îndeși pe undeva prin altă dimensiune?

Ea a clătinat din cap.

— Nu-s destul de puternică, a zis ea. Unicele dăți când pot face ceva cu adevărat spectaculos sunt imediat după ce am murit, în dimineața în care mă reîncarnez. Atunci... e ca și cum aș putea lua bucăți din acea realitate cu mine, dat fiind că tocmai am sosit din ea. Dar nu sunt eu însămi suficient ca să o pot controla, așa că să nu-ți vină idei.

— Merita să te-ntreb, am zis, apoi m-am scărpinat în cap. Deși presupun că n-ar trebui s-o faci, chiar dacă ai putea. Adică, la ce bun să protejăm Babilarul ăsta, dacă lăsăm mii de alți oameni să moară în alt Babilar?

Asta dacă lucrurile pe care le putea face ea erau din lumi care existau și nu din posibilități ale lumilor care ar fi putut exista.

Vai! Numai gândindu-mă la asta și mă lua durerea de cap.

— Scopul rămâne să scăpăm de puterile mele, ai uitat? a zis Megan. Regalia spune că nu știe dacă poate așa ceva, dar că, dacă o slujesc, o să încerce.

Megan a mers pentru un timp îngândurată.

— Nu știu dacă mă mințea sau nu, dar cred că ai dreptate. Cred că trebuie să existe o logică, un scop în spatele întregii chestii.

M-am oprit pe marginea acoperișului, privind-o cum stătea pe pod în spatele meu.

— Megan, tu îți cunoști slăbiciunea?

— Da, a zis ea încet, întorcându-și privirea către oraș.

— Are legătură cu trecutul tău?

— Coincidențe întâmplătoare, a zis Megan, apoi s-a întors și mi-a întâlnit privirea. Dar poate nu așa întâmplătoare cum credeam eu.

Am zâmbit. Apoi m-am întors și mi-am continuat drumul pe acoperiș.

— Nu mă întrebi care-i slăbiciunea mea? a zis ea zorindu-se să mă ajungă.

— Nu, Megan. Secretul ăsta îți aparține. Să-ți cer asta... e ca și cum ți-aș cere cheia sufletului. Nu vreau să te pun în situația

asta. E destul să știu că sunt pe calea cea bună.

Mi-am continuat drumul, dar ea nu m-a urmat. M-am uitat îndărăt și am descoperit-o privindu-mă. Apoi a pornit deodată, grăbită, și, când a trecut pe lângă mine, și-a pus o mână pe spatele meu, lăsându-și degetele să îmi mângâie coastele.

— Mulțumesc, mi-a șoptit ea.

Apoi a preluat conducerea, traversând cu pași rapizi acoperișul către punctul nostru de observație.

36

Obliteration era cocoțat în același loc, deși acum strălucea mai puternic. Pe timpul nopții lumina lui era atât de puternică, încât era greu să-i deslușești trăsăturile. Acest acoperiș era suficient de înalt ca să îl pot observa, dar și suficient de departe. Numai luneta mea puternică îmi permitea să îl văd bine. Ca să montez camera trebuia să mă apropii mai mult.

Am mai mărit o dată imaginea și am observat că unul dintre indicatorii de pe holovizorul meu măsura intensitatea luminii.

— Tia, vezi asta? am întrebat pe mobil.

Megan stătea tăcută lângă mine, acum că aveam deschisă o linie cu Răzbunătorii. Singurele imagini proveneau de la luneta mea, așa că presupuneam că eram în siguranță.

— Îl văd, a zis Tia. Se potrivește cu ce mă așteptam. Dacă urmează același tipar ca până acum, încă mai avem câteva zile până la detonație.

— Bine atunci, am zis. O să instalez camera și o să mă pornesc spre punctul de întâlnire.

— Ai grijă, a zis Tia. Ca să fie eficientă, camera trebuie să fie destul de aproape. Vrei să trimit pe cineva să te acopere?

— Nu, am zis eu. O să te sun dacă am nevoie de ceva.

— Bine atunci, a zis Tia, deși părea să șovăie.

Am închis, am dezactivat conexiunea wireless către luneta mea și am vârât mobilul în buzunar. Am ridicat dintr-o sprânceană către Megan.

— Țin locul sub supraveghere, a zis ea încet. Au tăiat toate podurile, iar Newton trimite patrule dese. Regalia nu vrea să se apropie nimeni prea tare.

— Nu e ceva cu care să nu ne descurcăm, am zis.

— N-am zis că n-o să ne descurcăm, a zis Megan. Dar îmi fac griji c-o să improvizezi.

— Credeam că pe vremea când te plângeai de improvizațiile mele, în Newcago, era pentru că, de fapt, nu voiai să-l omor pe Steelheart.

— În parte, a zis ea. Dar tot nu-mi place cum alergi tot timpul ca nebunul.

Am mârâit.

— Apropo, trebuie să discutăm despre Steelheart, a zis Megan. Nu trebuia să faci ce-ai făcut.

— Era un tiran, am zis folosind luneta ca să verific clădirile de lângă Obliteration, în căutarea unui loc bun unde să amplasez camera.

Am stăruit un timp în dreptul loculului rămas gol după ce clădirea aceea arsese. Grinzi carbonizate și alte dărâmături se ițeau din apă ca dinții sparți ai unui boxer gigantic scufundat cu gura căscată și capul dat pe spate.

Megan nu mi-a răspuns, așa că i-am aruncat o privire.

— Îmi pare rău pentru ei, David, a zis ea încet. Știu cum se simt. Puteam să fi fost eu cea pe care au executat-o Răzbunătorii. Steelheart era un tiran, dar măcar conducea bine orașul. Dacă ții cont de toate, parcă nu era chiar așa de rău, ce zici?

— L-a omorât pe tata, am zis eu. Nu capeți scutire de la o crimă numai pentru că nu ești atât de rău pe cât ai fi putut fi.

— Probabil că da.

— Ai aceeași părere și cu privire la Regalia?

Megan a clătinat din cap.

— Îmi pare rău pentru ea, dar are de gând să-l lase pe Obliteration să distrugă orașul. Trebuie oprită.

Am scos un mormăit aprobator. Îmi doream însă să mă fi putut scutura de sentimentul că, în ciuda precauțiilor noastre, Regalia era cu un pas înainte. I-am dat pușca lui Megan.

— Stai tu de pază? am întrebat.

Ea a încuviințat și a luat-o.

— O să mă îndrept către clădirea de dincolo de cea pe care au ars-o. E suficient de înaltă și, dacă montez camera chiar sub streașină acoperișului, ar trebui să ofere o vedere clară.

Am luat cutia pe care mi-o dăduse Tia, un container impermeabil cu o cameră mică în el. Mi-am pus casca și am potrivit mobilul pe o frecvență privată acordată cu a lui Megan, ca să putem vorbi fără să folosim frecvența comună a Răzbunătorilor.

— David, a zis Megan.

A scos P226-le ei din tocul de pe coapsă și mi l-a întins.

— Ca să-ți poarte noroc. Ai grijă să nu-l scapi în ocean!

Am zâmbit, am luat pistolul și am sărit de pe clădire.

Spyrilul oferea o senzație de libertate amețitoare. Jeturile mi-au încetinit coborârea până când am pătruns încet în apă. De acolo, nevrând să atrag atenția, am folosit jeturile pe sub apă ca

să mă poarte pe străzi.

După ce m-am îndepărtat vreo două străzi, am observat că hainele mele dimensionale – uau, ce tare suna! – au dispărut. Rămăsesem din nou numai în costumul de scafandru. Se pare că puterile lui Megan aveau o rază limitată de acțiune. Asta se potrivea cu ce descoperisem cu ani în urmă, când îmi dădusem seama că o siluetă cețoasă era mereu prin preajmă ori de câte ori Firefight apărea prin Newcago. Megan trebuise să stea foarte aproape ca să mențină iluzia.

Am ajuns lângă clădire și mi-am ridicat privirea. Trebuia să urc vreo zece etaje ca să ajung într-o poziție de unde camera să-l poată vedea pe Obliteration. Spyrilul m-ar fi putut duce până acolo, dar mă apropiasem destul de mult de Obliteration și, dacă mă ridicam atât de sus în aer, cineva în mod cert avea să mă vadă.

Am respirat adânc și am lăsat spyrilul să mă ridice un etaj, apoi am pătruns în clădire printr-o fereastră spartă.

— O să urc prin interior, i-am zis încet lui Megan. I-ai văzut pe paznicii Regaliei?

— Nu, a zis Megan. Probabil și ei sunt în clădiri. Verific ferestrele.

Mi-am scos mănușile spyrilului și mi le-am prins la centură, apoi am pătruns în măruntaiele umede și năpădite de plante ale clădirii. Majoritatea fructelor fuseseră culese, dar încă mai erau destule ca să văd cu ajutorul lor. Am reușit să ies din livadă pășind pe rădăcini și am descoperit un coridor pe care am pornit.

Am trecut pe lângă fostul puț al liftului, ale cărui uși fuseseră deschise de crengile copacilor și am continuat că merg până am dat de casa scării. Am forțat ușa și am descoperit o scară în spirală, năpădită de rădăcini și liane. Se pare că toate plantele își trimiteau mlădițele în puțuri ca acesta, în căutarea apei aflate dedesubt.

Am aprins lumina mobilului, având grijă să o reglez la intensitate joasă. Nu vrusesem să risc să vadă cineva o luminiță mișcătoare printr-o fereastră, dar cu tot frunzișul care bloca vederea mi-am zis că pe casa scării o să fiu în siguranță. Am pornit să urc și am parcurs un prim etaj fără dificultate.

— Ce pușcă mișto, a zis Megan la urechea mea, în timp ce începeam să urc spre următorul etaj. Măsurarea luminii,

estimarea vitezei vântului… Imagine infraroșie și termică? Posibilitate de declanșare de la distanță? Ooo, gravatronice pentru reducerea reculului! Pot s-o păstrez eu?

— Credeam că-ți plac pistoalele, am zis oprindu-mă dinaintea unei secțiuni cu treptele sparte.

Am privit în sus, apoi am făcut un salt și m-am prins de o rădăcină, pe care m-am cocoțat, nu fără greutate.

— O fată trebuie să fie flexibilă, a zis Megan. Stilul meu e personal și de aproape, dar uneori un om chiar trebuie împușcat de la distanță.

A tăcut o clipă.

— Cred că am văzut o iscoadă în clădirea de lângă a ta. Nu pot să-l văd bine, va trebui să-mi schimb poziția.

— Ceva păsări? am întrebat-o gâfâind din pricina urcușului.

— Păsări?

— Am eu o intuiție. Înainte să te deplasezi, verifică dacă nu sunt porumbei pe acoperișurile învecinate.

— OK…

Am reușit să mă cațăr pe rădăcinile încâlcite până pe următorul palier, apoi m-am răsucit și am sărit pe trepte. Următorul etaj s-a dovedit ușor de urcat.

— Ha, a zis Megan. Ia te uită! Chiar e un porumbel pe acoperiș, de unul singur, în toiul nopții.

— Unul dintre tovarășii lui Newton, am zis. Knoxx, un Epic care își poate schimba forma.

— Knoxx? L-am întâlnit pe tipul ăsta. Nu-i Epic.

— Nici noi nu credeam că e, am zis eu. Și-a dezvăluit talentele pentru prima oară acum câteva zile.

— Scântei! Crezi…?

— Poate, am zis. Notițele mele spun că puterile de teleportare ale lui Obliteration au nevoie de o perioadă de refacere, dar acum nu mai pare să aibă asemenea limitări. Și uite-l și pe Knoxx ăsta. Se petrece ceva, chiar dacă este vreun complot bizar în care Regalia pretinde că are talente pe care nu le are.

— Da, a zis Megan. Ai ajuns?

— Lucrez la asta, am zis eu cotind și atacând un nou set de trepte. E ceva de muncă.

— Pretexte, pretexte.

— Zice tipa care urmărește totul șezând confortabil…

— Stai așa! David, Profu’ e aici!

Am încremenit pe casa scării, lângă un cincisprezece scris pe peretele de beton cu vopsea ștearsă.

— Ce?!

— Verificam ferestrele. David, Profu' stă la una dintre ele. Sunt cu luneta pe el îl clipa asta.

— Scântei!

Ei, doar zisese că avea să revină în oraș în noaptea asta.

— Ce face?

— Îl urmărește pe Obliteration, a zis Megan încet și tensiunea din glas i-a pierit. N-a venit după noi. Nu pare să mă fi văzut.

— Îl verifică pe Obliteration, am zis. Știi clădirea de aici care s-a prăbușit?

— Da, a zis Megan părând îngrețoșată. David, n-am putut-o opri. Eu…

— Nu trebuia. Profu' i-a salvat pe oamenii ăia.

— Cu puterile lui?

— Da.

Un timp, Megan a rămas tăcută, dar încă pe fir.

— E puternic, nu-i așa?

— Foarte, am zis eu entuziasmat. *Două* abilități defensive, fiecare suficientă în sine ca să-l includă în categoria Superepicilor. Știi ce neobișnuită e situația asta? Până și Steelheart avea numai o putere defensivă, pielea lui impenetrabilă. Ar fi trebuit să-l fi văzut pe Profu' când ne-a salvat pe noi în Newcago.

— În tuneluri? a întrebat Megan. Când eu…

— Da.

— Înregistrarea mea de siguranță n-a surprins momentul ăla, a zis ea. Numai pe tine vorbind.

— A fost incredibil, ascultă la mine! am zis, la fel de entuziasmat. N-am mai citit niciodată despre un Epic ca Profu', cu capacitatea de a vaporiza substanța solidă. Plus câmpurile lui de forță. Sunt clasa A în mod sigur. A făcut un tunel imens pe sub apă și…

— David, a zis Megan, cu cât un Epic e mai puternic, cu atât mai greu îi e să se împotrivească… schimbărilor.

— Și exact de asta e așa de palpitant, am zis eu. Megan, nu vezi? E important dacă un ins ca Profu' poate rămâne bun. E un simbol, poate unul mai puternic decât uciderea lui Steelheart! Demonstrează că Regalia și ceilalți s-ar putea împotrivi și ei.

— Presupun că da, a zis Megan ezitant. Dar nu-mi place că-i aici. Dacă mă vede…

— Nu ne-ai trădat, am zis eu escaladând o regiune întinsă de rădăcini. Nu pe bune.

— Ba… am cam făcut-o, a zis Megan. Și, chiar dacă n-aș fi făcut-o, mai sunt și alte probleme.

— Te referi la Sam? am zis. Le-am explicat că nu l-ai omorât tu. Cred că aproape i-am convins. În fine, aproape am ajuns în vârf. Unde-i porumbelul ăla?

— În clădirea aflată imediat la sud de tine. Cât timp nu faci zgomot, ar trebui să fii în siguranță.

— Bine, am zis, oprindu-mă să-mi trag sufletul la etajul optsprezece.

Pornisem de la zece și clădirea avea douăzeci. Încă două și pe urmă puteam să amplasez camera și să îmi văd de drum.

— David, a zis Megan, tu chiar crezi asta, nu-i așa? Că ne putem împotrivi?

— Da, am zis eu.

— Focul, a zis Megan încet.

Am încremenit pe scară.

— Unde arde? am întrebat-o.

— E slăbiciunea mea.

Am înghețat.

— Firefight e opusul meu, a explicat ea. El e bărbat, iar eu sunt femeie; în universul ăla totul e pe dos. Aici, focul îmi afectează puterile. Acolo, focul este puterea mea. Era perfect să-l folosesc drept acoperire. Nimeni n-ar încerca să folosească focul ca să mă ucidă dacă ar crede că propriile mele puteri sunt bazate pe foc, nu? Dar la lumina unui foc natural iluziile mele se spulberă și dispar. Știu, cumva, că dacă o să mor într-un incendiu nu o să mă reîncarnez.

— Ți-am ars trupul în Newcago, am șoptit eu.

— Scântei! Nu-mi spune asemenea lucruri!

Mi s-a părut că îi simt un tremur în voce.

— Eram deja moartă. Corpul ăla nu mai era decât o carapace. Îi pusesem pe oamenii lui Steelheart să-mi ardă cadavrele după ce muream, dar n-am putut niciodată să mă uit. E aiurea să-ți vezi cadavrul, știi?

Am rămas nemișcat pe scări. Câteva fructe învăluiau casa scării într-o lumină blândă.

— Atunci de ce nu dispare Firefight? E făcut din foc, ceea ce ar trebui să-ți anuleze puterile și el ar dispărea.

— El e doar o umbră, a zis Megan. Nu e un foc adevărat. Din câte mi-am dat seama. Ori e asta, ori...

— Ori...?

— Ori, când îi atrag umbra aici, aduce cu sine câteva din regulile propriului său univers. Am avut... experiențe care m-au făcut să-mi pun întrebări. Nu știu cum funcționează treaba asta, David. Nimic din toate astea. Și uneori mă înspăimântă. Dar focul e slăbiciunea mea.

A șovăit.

— Am vrut să știi. În caz că... știi tu. Că trebuie făcut ceva în privința mea...

— Nu spune așa ceva!

— Trebuie, a șoptit Megan. David, trebuie să știi asta. Casa noastră a ars într-un incendiu când eram mică. Era să mor. M-am târât prin fum, strângând în brațe pisicuța mea de pluș, în timp ce în jur totul ardea. M-au găsit pe gazon, plină de funingine. Am coșmaruri despre ziua aia. În mod repetat. Tot timpul. Dacă reușești să interoghezi alți Epici, David... întreabă-i despre ce sunt coșmarurile lor.

Am încuviințat, apoi m-am simțit ca un nătărău, pentru că ea n-avea cum să mă vadă. M-am silit să urc din nou.

— Mulțumesc, Megan, am șoptit.

Avusese nevoie de o mulțime de curaj ca să-mi spună ceea ce tocmai îmi spusese.

Ea a expirat zgomotos.

— Da, păi tu oricum nu ești dispus să lași lucrurile în pace. Trebuie să găsești răspunsuri. Așa că... ei, poate o să-l găsești pe ăsta.

Am urcat alte trepte, apoi am cotit pe casa scării ca să îmi continui urcușul. Când am făcut-o, ceva mi-a trosnit sub picior.

Am privit în jos înfiorându-mă. O altă prăjitură cu răvaș. M-am simțit ispitit s-o las acolo. Ultimele fuseseră ciudate rău. Nimeni de la bază nu reușise să le înțeleagă. Dar știam că nu o puteam lăsa acolo pur și simplu. Am îngenuncheat, temându-mă să nu fac prea mult zgomot, și am ridicat hârtiuța în dreptul unui fruct luminos.

E un vis? întreba hârtia.

Am tras aer în piept. Da. Tot ciudat. Ce să fac? Să răspund?

— Nu, nu e, am zis.
— Ce? a întrebat Megan la urechea mea.
— Nimic.
Am rămas pe loc, neștiind la ce fel de răspuns mă așteptam. N-am primit niciunul. Am început să urc din nou, atent pe unde calc. Evident, am descoperit alte prăjiturele crescând pe un vrej de pe palierul următor.
Rădăcinos, scria. *Uneori sunt confuz.*
Asta era un răspuns?
— Cine ești?
— David? a întrebat Megan.
— Vorbesc cu niște prăjituri cu răvașe.
— Vorb... Ă?
— Îți explic într-un minut.
Am continuat să urc încet. De data asta, am dat peste o liană ce se încovoia către mine și din care prăjiturelele răsăreau ca mugurii. Am așteptat ca una dintre ele să crească până la dimensiunile ei normale, apoi am scos hârtiuța din ea.
Ei îmi spun Dawnslight. Încerci s-o oprești, așa-i?
— Da, am șoptit. Dacă te referi la Regalia, da, încerc, Știi unde e?
Am mai deschis câteva prăjiturele, dar pe tot lotul scris același lucru, așa că am mai urcat puțin până am găsit un nou ciorchine.
Nu știu, omule, scria. *N-o pot vedea. L-am urmărit însă pe celălalt. Pe masa de operație.*
— Pe Obliteration? Pe o masă de operație? am întrebat.
Sigur. Da. Au tăiat ceva din el. Ești sigur că nu e un vis!
— Nu e.
Îmi plac visele, spunea următoarea prăjitură.
M-am înfiorat. Deci Dawnslight era în mod cert un Epic și ăsta era orașul lui.
— Unde ești? am întrebat.
Ascultă muzica aia...
A fost unicul răspuns pe care l-am primit, oricâte întrebări am mai pus.
— David, a zis Megan în cască, cu vocea gâtuită de îngrijorare, să știi că m-ai băgat de-a binelea în sperieți în clipa asta.
— Ce știi despre Dawnslight? am întrebat-o, continuându-mi

urcușul cu pas lent, în caz că mai apăreau prăjiturele.

— Nu mare lucru. Când am întrebat-o pe Regalia, ea a pretins că era „un aliat” și mi-a dat de înțeles că asta era tot ce trebuia să știu. Cu el vorbeai?

Am privit fâșiuțele de hârtie din mâna mea.

— Da. Folosind un sistem de mesagerie bizar, în stilul Epicilor. O să-ți arăt mai târziu.

Trebuia să montez camera și să plec. Din fericire, etajul douăzeci era ultimul. Am împins ușa scărilor, dar aceasta a refuzat să se clintească. Am icnit și am împins puțin mai tare.

S-a deschis cu un scrâșnet prelung, făcându-mă să mă crispez. Dincolo de ea era un coridor cu pereți din lemn închis la coloare și cu podeaua de marmură acoperită cu un covor foarte frumos, deși străpuns de plante.

— David, ce-ai făcut? a întrebat Megan.

— E posibil să fi făcut cam mult zgomot când am deschis ușa.

— Păi, pasărea s-a uitat în direcția ta. Scântei! Zboară către clădirea ta. Grăbește-te!

Am înjurat încet, străbătând încăperea cât mai repede cu putință. Am trecut pe lângă o recepție invadată de plante și am pătruns în biroul de dincolo de ea. Ferestrele lui dădeau către Obliteration.

M-am urcat pe pervaz.

— Pasărea tocmai a aterizat pe o fereastră a clădirii tale, la un *etaj* sub tine, dar pe latura sudică, a zis Megan. Probabil te-a auzit, dar nu a reușit să-ți depisteze poziția.

— Bine, am șoptit întinzând brațul afară și fixând camera pe peretele clădirii.

Eram pe partea de est, așa că pasărea n-ar fi trebuit să mă vadă. Camera s-a lipit cu ușurință de perete.

— Obliteration?

— Nu se uită către tine, a zis Megan. N-a observat nimic, Dar, dacă pasărea aia chiar e unul dintre Epicii lui Newton…

„Dacă este…”

În minte a început să mi se contureze o idee.

— Mm, am zis pornind camera.

— David? Ce înseamnă tonul ăla? a întrebat Megan.

— Nimic.

— Improvizezi, nu-i așa?

— Poate.

Am revenit fără zgomot înapoi în încăpere.
— Megan, ia spune-mi: care e cea mai sigură metodă ca să știm dacă Knoxx ăsta și-a ascuns puterile tot timpul sau dacă Regalia – fie prin șmecherie, fie prin alte mijloace i-a dat talentul ăsta?
Ea a tăcut un moment.
— Scântei! Vrei să-l răpești, nu?
— Păi, Val n-o să se întoarcă decât peste maxim o oră. Aș putea face ceva util cu timpul ăsta.
Am șovăit.
— Mor de curiozitate să aflu dacă tipul ăsta a avut ceva coșmaruri în ultima vreme.
— Și dacă Profu' sau Obliteration observă ce faci?
— N-o să se ajungă la asta, am zis.
— Slontze, a zis Megan.
— Vinovat de toate acuzațiile. Poți să te pui pe poziție și să mă acoperi prin câteva ferestre?
Megan a oftat.
— Stai să văd.

37

„E o nebunie”, mi-am zis, în timp ce traversam din nou biroul elegant invadat de plante.

Să atac un Epic pe care de-abia îl știam? Unul despre care nu aveam cercetări, notițe, nicio informație practic? Era ca și cum aș fi sărit într-o piscină fără să verific mai întâi dacă prietenii mei nu o umpluseră cumva cu rechini.

Dar trebuia s-o fac chiar și așa.

Eram orbi. Regalia ne pusese pe fugă. Profu’ fusese de negăsit pentru o zi, tocmai în mijlocul celei mai dificile etape a planificării… dar, mai rău, chiar dacă ne-ar fi ajutat, Regalia cel mai probabil ne manipula, bazându-se pe ceea ce știa despre el și Tia.

Trebuia să fac ceva neașteptat și secretele pe care le știa Knoxx puteau schimba multe. M-am consolat cu ideea că măcar nu încercam să-i atac de unul singur pe Obliteration sau pe Newton. Era numai un Epic minor.

Nu eram sigur care avea să fie reacția Profului. Îi împărtășisem planul meu de a răpi un Epic și spusese că fie eram exact ce le trebuia Răzbunătorilor, fie eram nesăbuit și periculos. Poate eram și una, și alta.

Dar nu îmi interzisese explicit să încerc. Pur și simplu nu vrusese să pun echipa în pericol. Nu era cazul acum.

Am privit din nou în casa scării. Trebuia să fac mai mult zgomot, pentru ca Knoxx să-și dea seama că greșise locul. Când avea să vină să vadă unde simt, puteam să-l pocnesc. Simplu ca bună ziua.

Nu că le-aș fi avut eu cu saluturile și alte norme de politețe.

Am tropăit pe podea și am răsturnat o veioză de pe o măsuță, apoi am înjurat ca și cum m-aș fi lovit de ea. După asta m-am retras în casa scării și am ridicat pistolul lui Megan în ambele mâini, gata să trag, reducând luminozitatea mobilului în așa fel încât unica lumină era cea a fructelor dolofane ca niște luni ce atârnau de ramuri.

Am așteptat încordat, cu urechile ciulite. Într-adevăr, am auzit ceva pe scări. Era un scrâșnet însoțit de ecouri, ce părea să vină de foarte jos. Sau poate venea de la etajul de dedesubtul meu? Cu ecoul ăla straniu era greu de zis.

— S-a pus în mișcare.

Am sărit în sus la auzul vocii lui Megan. Deși dădusem încet sonorul, tot îmi răsunase în ureche ca un tunet.

— A intrat pe fereastră și e la etajul de sub tine.

— Bine, am zis eu încet.

— Și la etajul unu e mișcare, a zis ea. Mă rog, la primul etaj de deasupra nivelului apei. David, cred că mai e cineva în clădire.

— Tâlhari?

— Nu pot să văd bine. Scântei! Nici unde te afli tu nu pot obține o vedere clară. Plantele-s prea dese. L-am pierdut pe Knoxx. Poate ar trebui să-l atragi afară din ascunziș.

— Aș prefera să evit focurile de armă pe cât posibil, am zis. Cine știe ce fel de atenție ar putea atrage.

— Pușca asta are un amortizor încorporat? a întrebat Megan.

— Ăăă...

Oare avea?

— Da, uite-l, a zis Megan. Amortizor cu compresie electronică. Scântei, da' pușca asta-i tare mișto!

Am simțit un junghi de gelozie, ceea ce era stupid. Era doar o pușcă. Și nici nu era la fel de bună ca pușca de dinaintea ei. M-am simțit imediat rușinat că gândeam rău despre pușcă... ceea ce era și mai stupid.

Am tras cu urechea în casa scării, încercând să depistez sunetele cuiva care înaintează furișat. Am auzit ceva, dar venea din spatele meu, din încăperea unde amplasasem camera.

Mi-am înghițit o înjurătură. Knoxx reușise cumva să dea ocol și să intre pe fereastra din birou. Primul meu impuls a fost să mă reped la el, dar mi l-am înăbușit și, în loc s-o fac, am întredeschis ușa către scară și m-am strecurat înăuntru.

Nici cu o clipă prea devreme. În timp ce priveam prin ușa întredeschisă, ușa biroului s-a deschis încet și o siluetă s-a ivit în lumina fructelor de la recepție. Knoxx. Zvelt, cu părul zburlit și cu vreo patruzeci de cercei. Avea un mobil pe umăr și o Beretta zveltă în mâini. A verificat colțurile, apoi a pătruns prudent în încăpere.

— Oricine a fost, aici s-a aflat, a șoptit el.

N-am auzit răspunsul. Avea o cască la ureche.

— Ești o idioată, Newton, a zis el îngenunchind să cerceteze veioza pe care o dărâmasem. Probabil sunt niște copii care caută mâncare pe unde n-a mai umblat altcineva.

M-am încruntat, surprins că o Superepică lăsa un individ ca el

să îi vorbească așa. Probabil era mai puternic decât presupusesem eu.

Knoxx s-a ridicat și a pornit să înainteze către casa scărilor. Din nou, de jos s-a auzit un zgomot care l-a făcut să șovăie.

— Am auzit ceva, a zis el înaintând mai puțin precaut. Dinspre scări, de undeva de jos. Se aude ca și cum ar alerga… Da.

A ajuns la ușa către scări.

— OK, o să verific. Noi…

Am izbit ușa cu piciorul și ea l-a lovit în față.

Vocea lui Knoxx s-a întrerupt în mijlocul frazei. Am năvălit în cameră și mi-am îngropat pumnul în stomacul lui, făcându-l să scape arma. Aveam pistolul lui Megan în mână și mi-am coborât-o rapid, sperând să-l nimeresc pe Knoxx în tâmplă.

A reușit să se arunce într-o parte, așa că l-am ratat, dar m-am repezit imediat, apucându-l pe după gât. Abraham mă învățase câteva mișcări. Dacă reușeam să-l sufoc suficient cât să leșine…

Knoxx a dispărut.

Corect. Puterea de a se transforma.

„Idiotule”, mi-am zis în timp ce porumbelul se îndepărta în zbor. Din fericire, porumbeii nu sunt cele mai sprintene păsări. În timp ce el încerca să se orienteze, am alergat către ușa ce ducea către birou – încăperea cu fereastra. Am trântit-o, prinzând porumbelul în încăperea mai mică.

A zburat pe casa scării.

— David? a întrebat Megan la urechea mea.

— Mi-a scăpat, am zis. Dar i-a căzut pușca și l-am împiedicat să iasă din clădire. E undeva pe casa scărilor.

— Ai grijă, a zis ea încordată.

— O să am, am zis eu, uitându-mă în casa scării.

Nu puteam fi sigur că era neînarmat. O mulțime de oameni aveau două arme și se pare că hainele și armele pe care le avea asupra lui dispăreau când se transforma, reapărând când redevenea om. Era o abilitate standard pentru schimbătorii cu puteri moderate.

Mi s-a părut că aud un fâlfâit de aripi și am decis să îl urmez în jos pe scări. Din păcate, asta însemna că puteam să cad într-o capcană asemănătoare cu aceea pe care i-o întinsesem eu lui.

— Vezi ceva? am întrebat.

— Mă uit, a zis Megan. Da! La etajul de sub tine se văd umbre mișcându-se la lumina fructelor. Dă să fugă. Vrei să-l încetinesc?

— Da, te rog, am zis lipindu-mi spatele de zidul de beton.

Prin căști mi-a parvenit zgomotul câtorva împușcături.

Un amortizor, chiar unul modern, nu înăbușă complet zgomotul împușcăturilor, dar, chiar și așa, face minuni. Orice scânteie a gloanțelor avea să fie camuflată, ceea ce într-o noapte ca asta era important, iar focurile de armă nu sunau ca niște focuri de armă, ci mai mult ca niște clicuri metalice.

Din încăperea alăturată a răsunat un zgomot de sticlă spartă. Megan nu încerca să-l nimerească pe Epic. Gloanțele ei aveau rolul de a-l face să fie mai preocupat de ea decât de mine. Mi s-a părut că aud un bărbat înjurând în camera de alături.

— Intru, am zis.

Am sărit peste un trunchi și am împins în lături ușa, apoi m-am ghemuit, căutându-mi ținta. Am auzit o răsuflare precipitată, dar n-am văzut pe nimeni. Era o cameră mare, un soi de birou cu cubicule sparte și computere vechi. Furișându-mă înainte, am trecut pe lângă câteva cubicule care fuseseră acoperite cu pânză de cort și transformate în mici locuințe presărate cu coji de fructe și alte resturi lăsate de oameni. Erau abandonate toate.

Megan trăsese printr-o serie de ferestre mari de pe peretele opus. Praful plutea prin aer, luminat de fructele ce atârnau din tavan ca mucii din nasul unui bebeluș care ar fi tras pe nas tuburi fluorescente.

Cum să-l găsesc pe Knoxx în camera asta? Se putea ascunde practic la nesfârșit dacă se transforma în pasăre. Niciodată nu l-aș…

Din cubiculului alăturat s-a repezit la mine o arătare întunecată, cu blană și gheare. Am țipat și am tras instinctiv, dar nu am nimerit-o. Făptura s-a izbit zdravăn de mine, doborându-mă pe spate, și pistolul lui Megan a căzut pe podea. M-am luptat, încercând să arunc bestia de pe mine. Nu era la fel de mare ca mine, dar ghearele alea? Mi-au zgâriat coastele, provocându-mi o arsură cumplită.

M-am zbătut, ținând fiara la distanță cu o mână, în timp ce cu cealaltă pipăiam după pistol. Nu l-am găsit, dar am apucat ceva metalic și rece din interiorul cubiculului acoperit de alături. L-am ridicat și am lovit animalul în cap cu el.

Un spray cu vopsea?

Când animalul s-a întors către mine, l-am spreiat în plină față,

acoperindu-i botul cu vopsea albastru fosforescent. La lumina ei am văzut că era un câine, deși nu știam rasele. Era suplu, cu blana scurtă și botul ascuțit.

S-a retras, apoi contururile i s-au încețoșat și câinele s-a transformat în om. S-a ridicat, ștergându-și vopseaua din ochi.

— Ajutor! am strigat. Poți să tragi?

— Poate, a zis Megan. Dar credeam că-l vrei în viață.

— Pe mine mă vreau mai tare în viață, am strigat. Trage!

Knoxx s-a întins după pistolul pe care-l scăpasem.

Ceva a spart o fereastră și Knoxx a zvâcnit într-o parte, lovit în umăr de glonțul lui Megan. O jerbă de sânge întunecat a pătat peretele din spatele lui.

Knoxx s-a lăsat să alunece la podea părând năuc, cu fața încă luminată de vopseaua albastră. A gemut și a dat drumul pistolului, apoi s-a transformat iar în porumbel și și-a luat zborul greoi.

— L-am nimerit? a întrebat Megan în urechea mea.

— Chiar în umăr, am zis răsuflând ușurat. Mulțumesc!

— Mă bucur că nu te-am nimerit pe tine, a zis Megan. Am țintit cu infraroșiile.

M-am ridicat în picioare gemând și ținându-mă cu mâna de coaste, unde mă zgâriaseră ghearele lui Knoxx. Eram în viață, dar nu reușisem să-l prind. Chiar și așa, probabil ar fi trebuit să mă consider norocos.

Din partea opusă a încăperii, am auzit un fâlfâit de aripi.

M-am încruntat, apoi am luat pistolul lui Megan și am înaintat prudent. În lumina fructelor suspendate, am văzut pete de lichid întunecat pe biroul de alături. Le-am urmat către locul unde porumbelul se oprise pe pervaz, cu capul luminând albastru.

„E rănit”, mi-am dat seama. „Nu poate zbura.”

Porumbelul m-a văzut și a sărit pe fereastră, fâlfâind stângaci și pierzându-și din pene în strădania de a se menține în aer. A ajuns cu greu până pe clădirea învecinată, unde a fost silit să aterizeze.

Deci putea să zboare, dar nu prea bine. Mi-am coborât privirea către coastele mele. Zgârieturile mă dureau, dar nu păreau să-mi pună viața în pericol. Am privit din nou pe fereastră, apoi am lăsat arma deoparte și mi-am vârât mâinile în mănușile prinse la centură. Le-am ridicat, apoi am verificat jeturile de la picioare, așteptând să se încălzească spyrilul.

— Mă duc după el, am zis.
— Te du…
Am sărit pe fereastră, pierzând restul spuselor lui Megan. Jeturi gemene de apă m-au ridicat de dedesubt înainte să cad în ocean și m-am legănat în aer cu o mână în jos și cu raza-jet îndreptată către apă. M-am răsucit un moment în jur, orientându-mă.
Chiar în fața mea, porumbelul – cu capul și gâtul răspândind în continuare o lumină albastră – a țâșnit de unde se cuibărise, încercând să-și ia zborul. Am zâmbit larg și am îndreptat jetul de mână îndărăt, înclinându-mă în față, în așa fel încât jeturile de la picioarele mele să expedieze apa îndărăt și pieziș.
Apoi am demarat cu vântul șuierându-mi pe lângă obraz pe urma păsării slăbite. Se deplasa cu o ultimă răbufnire disperată de viteză, reușind să se mențină înaintea mea în ciuda rănii. Am urmat-o, luând o curbă asemeni schiorilor, cu genunchii îndoiți și picioarele înclinate lateral, apoi revenind și orientându-mă în noua direcție.
Înaintea mea, pasărea a aterizat pe pervazul unei clădiri ca să se odihnească. Imediat ce m-am apropiat, s-a ridicat din nou în aer fluturând greoi din aripi, ca un balon albastru luminos.
Gonind după ea, mi-am dat seama că zâmbeam cu gura până la urechi. Speram să pot face una ca asta de când mă apucasem să mă antrenez cu spyrilul. Un adevărat test al talentelor mele, așa înmugurinde cum erau.
Pasărea disperată a pătruns într-o clădire prin deschizătura mică dintr-o fereastră spartă. M-am repezit după ea, folosind un șuvoi de apă din jetul meu de mână ca să sparg și mai tare fereastra, apoi am continuat cu o lovituri de umăr și am pătruns în cameră. Am reușit să nu aterizez în nas – cu greu – și m-am repezit la creatura albastră. S-a năpustit afară pe altă fereastră și m-am repezit și eu pe acolo, sărind din nou în aer.
— David?
Abia auzeam vocea lui Megan.
— Alea erau ferestre? Scântei, ce se petrece?
Am zâmbit, prea concentrat ca să-i pot da raportul. Urmărirea mă purta pe străzile inundate din Babilar, pe lângă acoperișuri de pe care oamenii strigau și mă arătau cu degetul. La un moment dat, păsărea a încercat să zboare mai sus, dar efortul era prea mare și a silit-o să coboare și să aterizeze pe un

acoperiș. „Da! Asta e!” mi-am zis. M-am apropiat de acoperiș și am aterizat lângă el.

În timp ce îmi recăpătăm echilibrul, forma păsării s-a încețoșat și s-a transformat într-un bărbat. Acolo unde nu era albastră, fața lui Knoxx era palidă și avea umărul plin de sânge. S-a îndepărtat de mine cu pași împleticiți, ținându-se cu o mână de umăr și scoțând un cuțit cu cealaltă.

M-am oprit și l-am privit câteva clipe, așteptând. Apoi, în sfârșit, s-a prăbușit leșinat.

— L-am prins, am zis fără să mă clintesc din loc, în caz că se prefăcea. Cel puțin așa cred.

— Unde ești? a întrebat Megan.

Am privit în jur, încercând să mă reorientez după urmărirea frenetică. Făcuserăm amândoi un ocol, revenind aproape de locul unde începuserăm.

— La două străzi de clădirea unde am amplasat camera. Caută un acoperiș cu patru etaje deasupra apei, puțin populat și cu o pictură murală mare a unor oameni care culeg fructe.

— Vin, a zis Megan.

Mi-am scos mănușile, apoi am scos pistolul lui Megan din buzunar. Nu voiam să mă apropii de Knoxx fără să am sprijin, dar, cu rana aia, nu riscam să sângereze de moarte dacă nu făceam ceva? Aveam prea mult de pierdut, am decis. Aveam nevoie de el viu. M-am apropiat prudent și, în cele din urmă, am decis că fie se prefăcea foarte bine, fie chiar era inconștient. I-am legat mâinile cât de strâns am putut cu șireturile încălțărilor lui, apoi am încercat să-i bandajez rana cu jacheta.

— Megan? Când ajungi? am întrebat.

— Scuze, a zis ea. Nu sunt poduri. Trebuie să fac ditamai ocolul până la tine. O să mai dureze vreo cincisprezece minute sau cam așa ceva.

— Bine.

M-am pus pe așteptat, lăsând tensiunea să se împrăștie. A înlocuit-o conștiința subită a nebuniei absolute a ceea ce făcusem. În mod evident, subestimasem capacitățile de transformare ale lui Knoxx; nu se putea transforma numai în pasăre. Dacă ar fi fost și mai puternic? Dacă ar fi fost un Superepic și gloanțele nu l-ar fi putut răni?

Profu’ spusese că eram nesăbuit și avea dreptate. Ar fi trebuit să simt triumf după ceea ce făcusem, dar nu simțeam decât

jenă. Cum aveam să le explic asta celorlalți Răzbunători? Scântei! Nici măcar n-o sunasem pe Tia.

Ei, măcar se terminase cu bine!

— Ascultă-mă cu atenție, a rostit un glas din spatele meu. O să arunci arma. Apoi o să ridici mâinile sus, cu palmele înainte, și o să te întorci.

M-a străbătut un junghi de frică. Dar cunoșteam vocea aia.

— Val? am zis privind peste umăr.

— Lasă arma! mi-a ordonat ea.

Venise pe scările care legau ultimul etaj al clădirii cu acoperișul. Avea arma proptită de umăr, cu cătarea asupra mea.

— Val. De ce?

— Las-o!

Am dat drumul pistolului lui Megan.

— Ridică-te.

M-am supus, cu mâinile pe lângă trup.

— Acum telefonul.

Scântei! Mi l-am smuls de pe umăr și l-am pus pe jos chiar în clipa în care Megan a zis în urechea mea:

— David? Ce se petrece?

— Dă-i un șut încoace, a zis Val.

Când am șovăit, și-a fixat cătarea armei pe fruntea mea. Așa că i-am expediat mobilul cu o lovitură de picior.

Ea a îngenuncheat, cu arma în continuare ațintită asupra mea, și l-a ridicat cu o mână.

— Scântei, David, a zis Megan în urechea mea. Mă grăbesc cât…

Vocea i s-a întrerupt când Val a tăiat semnalul și și-a vârât telefonul în buzunar.

— Val? am întrebat cât de calm am putut. Ce se întâmplă?

— De când lucrezi pentru Regalia? a întrebat ea. De la început? Ea te-a trimis în Newcago să te infiltrezi printre Răzbunători?

— Să lucrez pentru… Ce?! Nu-s iscoadă!

Val a schimbat poziția puștii și chiar a tras, trimițând un glonț la picioarele mele. Am sărit înapoi cu un țipăt.

— Știu că te întâlnești cu Firefight, a zis Val.

Scântei!

— Dai de bănuit de când ai ajuns aici, a continuat Val. Nu i-ai salvat pe oamenii ăia din clădirea în flăcări, așa-i? A fost un

complot al tău și al Regaliei ca să demonstrezi ce demn de încredere ești. Chiar l-ai omorât pe Steelheart? Credeai că n-o să observe nimeni că ai ajutat-o pe Firefight să intre în baza noastră? Pe Calamity!

— Val, ascultă-mă! Nu e ce crezi tu!

Am făcut un pas înainte.

Și atunci ea m-a împușcat.

Drept în coapsă. Durerea m-a săgetat și m-am prăbușit în genunchi. Mi-am apăsat mâinile pe rană înjurând.

— Val, ești nebună! Uită-te aici, tocmai am prins un Epic!

Val a aruncat o privire către locul unde zăcea Knoxx. Apoi și-a răsucit pușca spre el și l-a împușcat drept în cap.

Am icnit șocat în ciuda durerii.

— Ce? am gâfâit eu. După ce tocmai l-am…

— Singurul Epic bun e un Epic mort, a zis Val luându-mă din nou la ochi. Ca Răzbunător, ar trebui să știi asta. Dar tu nu ești unul dintre noi. N-ai fost niciodată.

Ultima frază a zis-o aproape mârâind, strângând și mai tare arma și cu ochii îngustându-i-se.

— Din cauza ta a murit Sam, nu-i așa? Le-ai dat informații despre noi, despre toate celulele Răzbunătorilor!

— Nu, Val, am zis. Jur! Da, te-am mințit, dar la ordinele Profului.

Sângele îmi picura printre degetele cu care îmi strângeam piciorul.

— Hai s-o sunăm pe Tia, Val! Nu face nimic pripit!

„Nimic *altceva* pripit.”

Val continua să mă ia la ochi. I-am înfruntat privirea.

Și ea a apăsat pe trăgaci.

Am încercat să mă feresc, dar nu aveam nicio șansă să mă eschivez suficient de rapid. Dincolo de asta, eram epuizat și tocmai fusesem împușcat în picior.

Așadar, când m-am oprit din rostogolirea mea stângace, am fost surprins să descopăr că încă mai trăiam. Val a fort și ea surprinsă, judecând după expresia ei, dar asta n-a împiedicat-o să tragă din nou în mine.

Glonțul s-a oprit în pieptul meu, pătrunzând în costum, dar fără să-mi perforeze pielea. Un mic păienjeniș de fulgere luminoase s-a răspândit dinspre el, stingându-se cu iuțeală.

Deși bucuros că eram în viață, m-a copleșit groaza. Cunoșteam efectul ăla: așa arătau uneori câmpurile de forță ale Profului când absorbeau o lovitură. Mi-am ridicat privirea și l-am descoperit, o siluetă în noapte, stând pe unicul pod ce ducea către acest acoperiș. Se legăna încet înainte și-napoi în întuneric.

Profu' nu era luminat deloc. Era o stâncă întunecată, cu halatul fluturându-i în briza anemică.

— Pe loc repaus, Valentine, a zis Profu' încet, distrăgându-i atenția.

Val s-a întors către el și a tresărit în mod vizibil. Era evident că nu înțelesese cum de supraviețuisem, dar, desigur, ea nu știa că Profu' era un Epic. Pentru ea, câmpurile de forță erau produsul unei tehnologii avansate, derivate din Epici.

Profu' a pășit pe acoperiș și strălucirea picturii murale i-a luminat chipul.

— Ți-am dat un ordin, i-a zis el lui Val. Pe loc repaus.

— Domnule, a zis ea. El a…

— Știu, a zis Profu'.

Opaa, m-am gândit, începând să transpir. Am dat să mă ridic, dar o privire de-a Profului m-a făcut să mă las la loc. Durerea din picior s-a dezlănțuit din nou și mi-am apăsat mâna pe rană. Ciudat cum, într-un moment de panică, uitasem complet că fusesem împușcat.

Nu sufăr să fiu împușcat.

— Mobilul lui! a zis Profu' întinzând mâna către Val.

Ea i l-a dat și Profu' a tastat ceva pe el. Setasem ecranul să se blocheze și să ceară parola după ce era închis, așa că n-ar fi

trebuit să îl poată reporni. Dar a făcut-o.

— Scrie-i persoanei cu care comunica, i-a zis Profu' lui Val. E Firefight. Spune-i exact așa: „Totul e în regulă. Val a crezut că sunt unul dintre oamenii Regaliei când m-a văzut cu Knoxx."

Val a încuviințat, și-a coborât arma și i-a trimis un mesaj lui Megan.

Profu' și-a încrucișat brațele pe piept și m-a privit.

— Eu, ăăă, am îngăimat.

— Sunt dezamăgit de tine, a zis Profu'.

Cuvintele lui m-au strivit.

— Nu e malefică, Profule, am zis. Dacă m-ai asculta…

— Chiar te-am ascultat, a zis Profu'. Tia?

— Am înregistrarea, Jon, a răsunat în casca mea vocea Tiei. Poți să o asculți pe toată chiar acum, dacă vrei.

— Mi-ai pus un microfon în telefon, am șoptit. N-ai încredere în mine.

Profu' a înălțat dintr-o sprânceană.

— Ți-am dat două șanse să mărturisești tot, cea din urmă chiar în seara asta, ceva mai devreme. Aș fi vrut să mă înșel în privința ta, băiete.

— Ai știut? s-a întors Val către Profu'. Ai știut tot timpul ce făcea?

— N-am ajuns unde sunt fără să învăț să-mi citesc oamenii, Val, a zis Profu'. Ți-a răspuns Firefight?

Val și-a coborât privirea către ecranul mobilului meu. Eu am rămas unde eram, cu un gol în stomac. Îmi ascultaseră discuțiile! Știau! Scântei!

— Spune: „OK. Ești sigur că e totul în regulă?"

— Zi-i că da, i-a spus Profu' lui Val. Și scrie-i: „Ar trebui să nu te apropii deocamdată. Val l-a chemat pe Profu' și ne întoarcem la bază. Cred că le pot explica situația. O să te anunț ce aflăm de la Epicul ăsta."

În timp ce Val tasta în telefon, Profu' s-a apropiat de mine. Și-a pus o mână pe piciorul meu și a scos o cutiuță pe care o numea „tămăduitorul", „tehnologia" pe care o folosea ca să-i vindece pe alții.

Durerea din picior a dispărut. L-am privit și mi-am dat seama că de-abia îmi rețineam lacrimile. Nu știam dacă erau de durere sau de furie.

Mă spionase!

— Nu te simți prost, David, a zis Profu’ încet. Ăsta-i motivul pentru care ești aici.

— Ce?!

— Firefight a procedat exact cum ne așteptam, a zis Profu’. Știam că, dacă a fost atât de bună încât s-a putut infiltra în propria mea echipă, n-ar fi trebuit să întâmpine dificultăți în a te compromite pe tine. Ești un luptător bun, David. Pasionat, hotărât. Dar ești neexperimentat și, cum vezi o față drăguță, cum te topești.

— Megan nu-i doar o față drăguță.

— Și totuși îi permiți să te manevreze, a zis Profu’. Ai lăsat-o în baza noastră și i-ai împărtășit secretele noastre.

— Dar eu…

N-o lăsasem în baza noastră. Venise singură. Mi-am dat seama că Profu’ nu știa totul. Îmi interceptase mobilul, dar acesta nu îi dăduse informații decât când îl folosisem. Nu știa ce vorbisem personal cu Megan, ci numai ce ne spuseserăm în căști.

— David, știu că nu mă crezi, a zis Profu’. Dar tot ce ți-a spus ea și tot ce a făcut au fost parte dintr-un joc. Te-a dus de nas. Falsa ei vulnerabilitate, afecțiunea ei prefăcută… Eu le-am mai văzut pe astea, fiule. Numai minciuni. Fac pariu că până și „slăbiciunea” asta de care ți-a zis e o născocire.

Slăbiciunea ei! Profu’ cunoștea slăbiciunea lui Megan! Mi-o mărturisise pe mobil. Poate că el nu credea în ea, dar tot o știa. Am simțit fior de groază.

— Te înșeli în privința ei, Profule, am zis întâlnindu-i ochii. Știu că e sinceră.

— O, da? a zis Profu’. Ți-a povestit și cum l-a omorât pe Sam?

— Nu l-a omorât. Eu…

— Ba l-a omorât, a zis Profu’ cu voce joasă, dar fermă. David, avem filmarea. Val mi-a arătat-o când am ajuns în Babilar. Când a murit Sam, mobilul lui înregistra. Firefight l-a împușcat.

— Nu mi-ai spus asta!

— Am motivele mele, a zis Profu’ ridicându-se.

— M-ai folosit ca momeală, am zis. Ai spus… că de aia sunt aici. De la început ai plănuit s-o atragi în capcană!

Profu’ s-a întors și s-a apropiat de Val, care a încuviințat, arătându-i ecranul mobilului meu.

— Hai să mergem, a zis Profu’. Unde e submarinul?

— Dedesubt, a zis Val. N-am amplasat proviziile. În schimb, l-am urmărit pe David. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Planul cerea ca el să creadă că noi nu știm ce face, a zis Profu’ luând mobilul meu și punându-l în buzunar. Cu cât știau mai puțini, cu atât mai bine.

S-a uitat către mine.

— Vino, fiule! Hai să ne întoarcem!

— Ce vrei să faci? l-am întrebat stând în continuare acolo unde fusesem împușcat, într-o băltoacă din propriul meu sânge. În privința lui Megan?

Profu’ s-a întunecat la față și nu mi-a răspuns.

Așa am înțeles. Răzbunătorii mai folosiseră asemenea trucuri, atrăgând Epicii în capcane cu o serie de mesaje false pe care ei le credeau venite de la aliați.

Trebuia s-o previn pe Megan.

M-am răsucit și am sărit de pe acoperiș, pornind spyrilul. Care n-a funcționat. Am avut suficient timp cât să-mi scape un țipăt de surprindere înainte să cad în apă, cu patru etaje mai jos.

N-a fost plăcut.

Odată ce am ieșit scuipând la suprafață și m-am agățat de peretele clădirii, am privit în sus. Profu’ stătea pe marginea acoperișului, aruncând și prinzând ceva într-o mână. Motivatorul spyrilului. Când îl luase? Probabil în timp ce mă vindecase.

— Pescuiește-l, i-a zis el lui Val suficient de tare ca să-l aud. Și hai să revenim la bază.

39

Mi-am petrecut ziua următoare în camera mea.

Nu eram consemnat acolo, sau nu explicit, dar, când ieșeam, privirile pe care mi le aruncau Val, Exel și Mizzy mă alungau înapoi în singurătate.

Cea mai rea era Mizzy. La un moment dat, am ieșit până la toaletă și am trecut pe lângă depozit, unde trebăluia ea. Și-a ridicat ochii spre mine și zâmbetul i-a pierit. I-am văzut mânia și dezgustul din privire. S-a întors la ambalatul proviziilor fără să-mi adreseze un cuvânt.

Așa că mi-am petrecut timpul trântit pe pat, oscilând între rușine și furie. Aveam să fiu alungat din rândurile Răzbunătorilor? Ideea îmi făcea rău. Și Megan? Ceea ce zisese Profu'… Ei bine, nu voiam să-l cred. Nu puteam să-l cred. Sau măcar nu voiam să mă gândesc la asta.

Din păcate, gândul la Profu' mă înfuria. Trădasem echipa, dar nu puteam să nu simt că ei mă trădaseră mai tare. Îmi creaseră toate condițiile să dau greș.

Când a venit dimineața următoare, am fost trezit de zgomote. Pregătiri. Planul, avansând. Am stat un timp în camera mea, fierbând, dar până la urmă n-am mai putut să îndur. Aveam nevoie de răspunsuri. M-am smuls din pat și am ieșit pe coridor. Când am trecut pe lângă depozit, m-am pregătit pentru ce urma, dar Mizzy nu era acolo. Am auzit zgomote dinspre capătul mai depărtat al holului din spatele meu, din camera cu submarinul. Probabil Val și echipa ei, pregătindu-se de misiune.

N-am luat-o într-acolo. Îi căutam pe Prof și pe Tia și i-am găsit în sala de ședințe cu peretele din sticlă. Și-au ridicat ochii spre mine, apoi Tia i-a aruncat o privire Profului.

— Discut eu cu el, a zis Profu'. Tu du-te la ceilalți. O să avem cu un om mai puțin în misiunea asta și vreau să comanzi operațiunile din submarin. Baza asta e compromisă. N-o să ne mai întoarcem aici.

Tia a încuviințat, și-a luat laptopul și a ieșit. Mi-a aruncat o singură privire și nimic mai mult, înainte să închidă ușa. Am rămas numai eu și Profu', în lumina veiozei de pe biroul Tiei.

— Plecați în misiune, am zis eu. Atacul asupra lui Newton ca să o atrageți afară pe Regalia.

— Da.

— Cu un om mai puțin. Pe mine nu mă luați?

Profu' nu a zis nimic.

— M-ai lăsat să mă antrenez cu spyrilul, am zis eu. M-ai lăsat să cred că făceam parte din misiune. Tot timpul ăsta chiar n-am fost decât momeală?

— Da, a zis Profu' încet.

— Deci planul ăsta este mai amplu? am întrebat. Sunt lucruri pe care nu mi le-ați spus? Profule, ce se petrece de fapt?

— Nu ți-am ascuns prea multe, a zis el oftând. Planul Tiei de a o găsi pe Regalia e adevărat și funcționează. Dacă o putem determina pe Regalia să apară în regiunea unde o vrea Tia, n-o să fie decât câteva clădiri unde s-ar putea ascunde. O să fiu eu înaintașul și o să execut planul cu privire la Newton, fugărind-o prin oraș ca s-o fac pe Abigail să apară. Dacă o face, vom ști localizarea bazei ei. Val, Exel și Mizzy o să acționeze la ordinul Tiei și o s-o ia cu asalt pentru a o ucide.

— Mi se pare că v-ar mai trebui un înaintaș, am zis eu.

— E prea târziu pentru asta, a zis Profu'. Bănuiesc că ne va lua ceva timp până să ne recăpătăm încrederea. De ambele părți.

— Și Obliteration? am întrebat înaintând. N-am discutat aproape deloc despre ce-i de făcut cu el! E o bombă. O să distrugă tot orașul.

— Nu trebuie să ne facem griji cu privire la asta, a zis Profu'. Pentru că avem deja o metodă de a-l opri pe Obliteration.

— Avem?

Profu' a încuviințat.

Mi-am biciuit creierul ca pe un câine care făcuse mizerie pe covor, dar n-am găsit nimic. Cum aveam să-l oprim pe Obliteration? Era ceva ce nu-mi spuseseră? L-am privit pe Prof.

Și atunci am văzut răspunsul în expresia lui sumbră, în buzele lui strânse.

— Un câmp de forță! am exclamat. Îl închizi într-o bulă chiar când eliberează forța distrugătoare.

Profu' a încuviințat.

— Toată căldura aia trebuie să se ducă undeva, am observat. Nu faci decât să-i pui dop.

— Pot să extind scutul și să proiectez căldura departe de oraș, a zis el. M-am antrenat.

Uau! Dar cu ce diferea asta de ceea ce făcuse când mă

salvase de explozia care îl ucisese pe Steelheart? Avea dreptate. Răspunsul la întrebarea cum să îl întârziem măcar pe Obliteration fusese tot timpul sub nasul nostru. Căldura probabil că nu avea să-l ucidă – părea imun la propriile puteri – dar l-ar fi încetinit. Și, cine știe, poate că o explozie concentrată reflectată îndărăt, asupra lui, ar fi reușit totuși să-l omoare. Merita măcar încercat.

Am înaintat, apropiindu-mă de Prof, care continua să stea la biroul Tiei, în fața peretelui de apă întunecată. Ceva s-a frecat de el pe dinafară, ceva ud și lunecos, dar l-am pierdut din ochi în beznă. M-am înfiorat și mi-am întors ochii către Profu'.

— Poți s-o faci, nu-i așa? l-am întrebat. Să o ții în frâu? Nu doar explozia, ci și... alte lucruri?

— Va trebui.

Profu' s-a ridicat și s-a apropiat de peretele de sticlă, privind apele întunecate.

— Tia îmi spune că mulți Epici ca Obliteration au un moment de slăbiciune după ce au consumat o cantitate mare de energie. Ar putea fi vulnerabil. Dacă supraviețuiește căldurii propriei explozii, e posibil să-l pot doborî în clipa când puterile lui sunt împuținate. Și, dacă nu, măcar îl pot opri suficient de mult ca să conteze și să le dea timp celorlalți membri ai echipei să se ocupe de Regalia.

— Și Megan? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns.

— Profule, am zis eu. Înainte s-o omori, măcar încearcă ce a spus ea. Aprinde un foc. Vezi dacă distruge imaginile create de ea. O să ai dovada că mi-a spus adevărul.

Profu' a întins mâna și a atins sticla ferestrei. Își lăsase halatul pe spătarul scaunului și purta numai o pereche de pantaloni și o cămașă cu nasturi, ambele în stilul acela ciudat de demodat pe care îl prefera. Aproape că mi-l puteam imagina în junglă, cu o macetă și o hartă, explorând ruine străvechi.

— Tu poți controla întunericul din tine, i-am zis. Și, dacă tu poți, poate și Megan.

— Încetează, a șoptit Profu'.

— Dar ascultă...

— Încetează! s-a răstit Profu' întorcându-se către mine.

Mâna i s-a mișcat atât de repede, încât de-abia i-am zărit-o înainte să mă apuce de gât și să mă ridice în aer, apoi să mă

răsucească și să mă izbească de fereastra enormă.

Am lăsat să-mi scape un icnet. Singura lumină din încăpere era veioza de pe birou, care îl lumina pe Prof din spate, ascunzându-i fața în umbră. M-am zbătut sufocându-mă și am încercat să-i desprind degetele din jurul gâtului meu. Profu’ m-a ridicat de subraț cu mâna liberă, slăbind o parte din presiunea din gâtlej. Am avut timp pentru o singură respirație gâfâită.

Profu’ s-a lipit de mine, golindu-mi plămânii încă puțin de aer, și mi-a vorbit rar.

— Am încercat să am răbdare cu tine. Am încercat să-mi spun că trădarea ta nu e ceva personal, că ai fost sedus de o escroacă maestră în arta iluziilor. Dar, fiule, nu-mi ușurezi deloc viața, fir-ar să fie! Chiar dacă știam ce o să faci, am sperat la mai bine. Am crezut că tu, dintre toți oamenii, înțelegeai. Nu ne putem încrede în ei!

M-am chinuit să zic ceva și el m-a lăsat să mai trag o gură de aer.

— Te rog… pune-mă… jos, am zis.

El m-a studiat o clipă în lumina chioară, apoi s-a retras și m-a lăsat să cad pe podea. Am tras disperat aer în piept, sprijinindu-mă de perete ca să mă ridic, cu lacrimi în colțurile ochilor.

— Ar fi trebuit să vii la mine, a zis Profu’. Ar fi trebuit să vii la mine în loc să-mi ascunzi tot…

M-am chinuit să mă ridic. Scântei! Ce strânsoare avea Profu’! Printre puterile lui erau oare și abilități fizice? Ar fi trebuit să schimb complet subcategoria de Epici în care îl încadrasem.

— Profule, am zis eu masându-mi gâtul, orașul ăsta e foarte, foarte în neregulă. Și noi suntem orbi! Da, planul tău pentru Obliteration e bun, dar ce pune Regalia la cale? Cine e Dawnslight? N-am apucat să-ți spun. M-a contactat iarăși ieri. Pare să fie de partea noastră, dar e ceva ciudat cu el. A pomenit despre… o operație pe care a făcut-o Obliteration. Ce plănuiește Regalia? Probabil știe că o să încercăm să-i ucidem pe câțiva dintre Epicii ei. Pare chiar să ne încurajeze. De ce?

— Din cauza a ceea ce am zis în tot timpul ăsta! a spus Profu’ ridicându-și mâinile în aer. Speră că vom fi în stare s-o oprim. Cine știe, poate și pe Obliteration l-a adus aici ca să putem noi să-l ucidem.

— Dacă-i adevărat, ar însemna că în ea e o parte care rezistă, am zis eu înaintând. Asta înseamnă că se împotrivește. Profule,

e chiar așa de greu să crezi că, de fapt, speră s-o ajuți? Nu ucigând-o, ci făcând-o să fie din nou ce-a fost cândva?

Profu’ era o siluetă masivă în întuneric. Scântei, era atât de intimidant când își punea mintea! Lat în umeri, cu fața pătrată, de proporții aproape inumane. Era ușor să uiți cât de impozant era din punct de vedere fizic. Să începi să te gândești la el ca la managerul, comandantul echipei, nu ca la silueta asta numai linii și mușchi decupată din beznă și umbre.

— Îți dai seama ce periculos e ce spui tu? Pentru mine? m-a întrebat el încet.

— Ce?

— Vorbăria ta despre Epicii de treabă. Îmi pătrunde în creier ca viermii care se înfundă în carne, croindu-și drum până în miezul meu. Am decis, cu mult timp în urmă, că, de dragul sănătății mele și al lumii înseși, nu îmi voi folosi puterile.

Am înghețat.

— Și pe urmă vii tu. Vorbind despre Firefight și cum a trăit ea printre noi luni întregi, folosindu-și puterile numai când era nevoie. Și mă faci să mă întreb: aș putea și eu asta, nu-i așa? Ce, eu nu sunt puternic? Nu sunt capabil să controlez situația? Ieri, când m-ai lăsat singur în cameră, am început să produc din nou câmpuri de forță. Unele micuțe, ca să izolez substanțele chimice, ca să-mi ofere lumină. Am început să-mi găsesc scuze să le folosesc și acum plănuiesc să-mi utilizez puterile ca să-l opresc pe Obliteration, creând un scut mai mare decât orice am mai creat de ani buni.

A înaintat și m-a înșfăcat din nou de piepții cămășii. M-a tras mai aproape.

— Nu funcționează, a șuierat Profu’. Mă distruge pas cu pas. *Tu* mă distrugi, David!

— Eu…

Mi-am lins buzele.

— Da, a zis Profu’ dându-mi drumul. Am încercat asta o dată. Eu. Abigail. Lincoln. Amala. O echipă ca în filme, știi?

— …Și?

Mi-a întâlnit privirea, în ciuda întunericului.

— Lincoln a luat-o razna. Zilele astea i se spune Murkwood. Mereu i-au plăcut nenorocitele alea de cărți! Pe Ameda am fost silit s-o omor.

Am înghițit în sec.

— Nu merge, David, a zis Profu’. Nu poate merge. Mă distruge. Și…

A respirat adânc.

— A distrus-o deja pe Megan. A dat mesaj în dimineața asta. Vrea să vă întâlniți. Așa că măcar ceva bun tot o să rezulte de aici.

— Nu, am zis. N-o să…

— O să facem ceea ce facem, David, a zis încet Profu’. O să aibă loc o judecată.

Am simțit o groază tot mai mare. Am văzut-o pe Sourcefield în mijlocul potopului de Kool-Aid, trăgând de ușa băii și privindu-mă cu ochi imploratori. Numai că în mintea mea ea avea fața lui Megan.

O apăsare pe trăgaci.

Roșu amestecat cu roșu.

— Te rog, am zis disperat, înaintând către Profu’. Nu! Ne putem gândi la altceva. Ai auzit despre coșmaruri. Asta ți se întâmplă și ție? Spune-mi, Profule! A avut dreptate Megan? Au legătură cu slăbiciunea ta?

El m-a prins de braț și m-a împins îndărăt.

— Te iert! a zis.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit către ușă.

— Profule! i-am strigat urmându-l către ieșire. Nu! O…

Profu’ și-a ridicat absent o mână și un câmp de forță a umplut cadrul ușii, despărțindu-ne.

Mi-am lipit palmele de el, privindu-l cum se îndepărta pe coridor.

— Profule! Jon Phaedrus! am strigat, lovind cu pumnii câmpul de forță, fără niciun rezultat.

El s-a oprit și m-a privit peste umăr. În clipa aceea, cu fața în umbre, nu l-am văzut pe Profu’ – căpetenia și nici măcar pe Profu’ – omul.

Am văzut un Superepic care fusese sfidat.

S-a întors și și-a continuat drumul pe coridor, dispărând. Câmpul de forță a rămas locului. Dacă era să mă iau după semne, putea rămâne așa oricât era nevoie și Profu’ se putea îndepărta destul de mult fără ca el să dispară.

Peste puțin timp, am zărit pe fereastra enormă submarinul străbătând apa întunecată. Mă lăsaseră fără mobil, fără spyril și fără vreo șansă de a evada.

Eram singur.
Doar eu și apa.

PARTEA A PATRA

40

Mi-am petrecut următoarea oră prăbușit la biroul Tiei din sala de ședințe, cu fereastra uriașă înălțându-se deasupra mea ca un coleg de cameră care tocmai te-a auzit despachetând o pungă de caramele. M-am ridicat și am început să umblu, dar mișcarea nu a făcut decât să-mi reamintească ce făceau membrii echipei mele. Alergau, se luptau pentru viața lor. Încercau să salveze orașul.

Și eu eram aici. Ca un vas eșuat.

Am cercetat câmpul de forță al Profului. Nu puteam să nu simt că Profu' mă vrusese anume la o parte din calea lui în timpul acestei operațiuni, că faptul că mă prinsese cu Megan fusese o scuză, nu un motiv.

Megan. Scântei! Megan! N-avea s-o ucidă totuși, nu? Gândurile mi se întorceau mereu la ea, ca un pinguin care nu putea crede că peștii de plastic nu erau reali. Ea se încrezuse în mine. Îmi mărturisise slăbiciunea ei. Acum Profu' ar fi putut s-o ucidă din cauza asta.

Nu îmi făcusem complet ordine în emoții în ceea ce o privea. Dar eram absolut sigur că nu voiam să fie rănită.

M-am întors la birou și m-am așezat, încercând să ocolesc priveliștea intimidantă a apelor întunecate. Am început să cotrobăi prin sertare, căutând ceva care să-mi ocupe timpul. Am găsit un pistol – unul mic, de 9 mm, dar măcar aveam să fiu înarmat dacă reușeam să ies din camera asta idioată – și muniție. În alt sertar am găsit un datapad. Nu era conectat la rețeaua Knighthawk, dar conținea un fișier cu notițele Tiei despre posibila localizare a Regaliei.

Harta arăta traseul pe care aveau să-l folosească Răzbunătorii ca să-și întindă cursa. Aveau să o urmărească pe Newton prin oraș și să o atace într-un loc anume, în încercarea de a o face pe Regalia să se arate. Pe hartă am găsit un mic X cu o referință obscură la poziția Profului în caz de urgență și am dedus că indica locul unde Profu' aștepta să-l oprească pe Obliteration dacă era cazul. Dar ce plănuiau să-i facă lui Megan?

„Profu' are mobilul meu", mi-am zis. „Nici n-o să fie nevoie să-

i întindă o cursă lui Megan. Nu va trebui decât să ți trimită un sms cerându-i să ne întâlnim și apoi să o atace.” Și, dacă ar muri în foc, nu s-ar mai reîncarna.

Simțindu-mă și mai agitat, am început să cotrobăi prin datapad în căutarea unor lucruri pe care nu le știam. Poate că Tia notase pe undeva un plan de a o răni pe Megan.

Poftim! Un fișier pe nume „Firefight”. L-am deschis.

S-a dovedit a conține un video.

În câteva secunde mi-am dat seama la ce mă uitam. Un bărbat înainta pufăind de efort printr-una dintre încăperile acelea ca niște jungle dintr-un bloc turn al Babilarului, înregistrarea era din punctul lui de vedere, surprinsă de una dintre căștile pe care echipa le purta adeseori.

Bărbatul și-a croit drum printre liane, trecând pe lângă fructe cu miez strălucitor. S-a uitat peste umăr, apoi a sărit peste un trunchi căzut și a băgat capul într-o altă încăpere.

— Sam!

Era vocea lui Val.

— Nu trebuia să te implici.

— Da, da, dar am făcut-o, a zis el. Și-acum?

— Pleacă de acolo!

— Asta fac.

Sam a traversat cea de a doua cameră în grabă, deplasându-se de-a lungul unui perete. A pășit peste un filtru de cafea din care răsăreau lujeri, a străbătut repede o bucătărie mică și, în cele din urmă, a găsit un perete cu ferestre. A privit în jos de la o înălțime de patru etaje și apoi a scrutat din nou jungla din spatele lui.

— Pleacă! a zis Val.

— Am auzit ceva.

— Atunci pleacă mai repede!

Sam a rămas cu o mână pe cadrul ferestrei. În lumina unui fruct, i-am zărit mănușile. Purta spyrilul.

— Nu facem decât să privim, Val, a șoptit el. Nu pentru asta m-am înrolat.

— Sam…

— Bine, a bombănit el, apoi și-a folosit cotul ca să spargă o parte din sticla ferestrei, cât să aibă loc să se cocoațe pe pervaz.

A ațintit raza-jet către apa de dedesubt, apoi a ezitat. Ceva a

foșnit în încăpere. Sam s-a răsucit și imaginea camerei a devenit instabilă, însoțită de un trosnet surd când o liană s-a frecat de casca din urechea lui.

În spatele lui, în umbra frunzișului abundent, stătea Megan, în blugi și un tricou strâmt. Părea surprinsă să dea ochii cu el și nu avea arma scoasă.

Totul a încremenit.

M-am pomenit că mă ridicasem de pe scaun, cu buzele formând cuvinte. Voiam să țip la ecran, deși era o înregistrare.

— Pleacă, am zis rugător.

— Sam, nu! a zis Val.

Sam a dus mâna la pistolul de la șold.

Megan a fost mai rapidă.

S-a terminat în mai puțin de o secundă. Am auzit împușcătura, apoi camera s-a zguduit din nou. Când s-a liniștit, era orientată către peretele apropiat. Am auzit răsuflarea chinuită a lui Sam, dar el nu se mișca. O umbră a căzut asupra lui, am auzit foșnete și mi-am imaginat că Megan – mereu conștiincioasă cu armele de foc – îl dezarma pe Sam și verifica dacă nu se prefăcea doar a fi rănit.

Val începuse să repete ceva în șoaptă. Numele lui Sam.

Mi-am dat seama că transpirasem.

Umbra lui Megan s-a retras și răsuflarea lui Sam a devenit din ce în ce mai chinuită. Val a încercat să-i vorbească, spunându-i că Exel era pe drum, dar Sam n-a răspuns.

N-am văzut când a încetat din viață. Dar am auzit. Respirație după respirație, apoi... Nimic.

Când filmulețul s-a oprit, tăind vocea lui Val în mijlocul unui țipăt prin care îi cerea lui Exel să se grăbească, m-am lăsat să cad pe scaun. Mi se părea că privisem ceva intim, ce nu ar fi trebuit văzut.

„Chiar ea l-a omorât”, mi-am zis. Dar fusese oarecum în legitimă apărare, nu? Ea verificase zgomotul pe care îl făcea el. El scosese pistolul...

Numai că, dacă era ucisă, Megan se reîncarna. Sam nu.

Amorțit, am lăsat datapadul jos. N-o puteam învinui pe Megan că se apărase, dar în același timp mi se rupea inima gândindu-mă la cele petrecute. Ar fi putut fi evitate cu atâta ușurință.

Ce puteam crede din tot ce îmi spusese Megan? În fond, Profu' mă spionase. Și acum se dovedea că Megan chiar îl

ucisese pe Sam. Din păcate, mi-am dat seama că în sinea mea nu eram surprins. Megan păruse stânjenită când îl pomenisem pe Sam și nu îmi explicase varianta ei, nu-mi povestise ce se petrecuse. Nu-i dădusem prilejul.

Nu vrusesem să știu.

În cine puteam să mă încred? Emoțiile mele erau un talmeș-balmeș, un cazan în care clocoteau confuzia, frustrarea și greața. Nimic nu mai era logic. Nu așa cum ar fi trebuit.

„Chinuindu-te să respiri…” îmi spusese Regalia.

M-am agățat de acest gând, unul diferit, ceva care să mă extragă din mlaștina sentimentelor mele față de Megan, Profu' și Răzbunători. În ziua când mă antrenasem pentru prima oară cu spyrilul, Regalia se materializase. Îmi spusese că într-o bună zi o să mor singur. „Chinuindu-te să respiri într-una dintre clădirile astea ca niște jungle, la un pas de libertate”, spusese ea. „Ultima priveliște pe care o vei vedea va fi un perete gol pe care cineva a vărsat cafea. Un sfârșit jalnic, demn de milă.”

Deși uram ideea de a-l mai vedea o dată, am rulat din nou clipul până la ultimul lucru văzut de Sam, camera lui ațintită asupra peretelui. Care chiar era pătat ca și cum s-ar fi vărsat ceva pe el.

Regalia văzuse filmul ăsta.

O, scântei! Cât de multe știa? Neliniștea pe care o simțeam în legătură cu întreaga misiune m-a invadat din nou. Nu știam nici jumătate din cât credeam că știm. De asta eram sigur.

Am șovăit un moment, apoi am măturat totul de pe biroul Tiei, mai puțin datapadul.

Trebuia să mă gândesc. La Epici, la Regalia și la ceea ce știam de fapt. Mi-am înăbușit momentan emoțiile și am lăsat deoparte tot ce presupuseserăm că știm. Am lăsat deoparte până și notițele mele adunate înainte să mă alătur Răzbunătorilor. Puterile lui Obliteration demonstrau că propriile mele cunoștințe puteau fi cum nu se poate mai greșite.

Deci ce știam eu de fapt despre Regalia?

Un lucru bătea la ochi. Îi avusese pe Răzbunători în puterea ei și decisese să nu ne ucidă. De ce? Profu' era convins că ea voia ca noi să o ucidem. Eu nu eram chiar așa dispus să cred asta. Ce alte motive putea avea?

„Ni s-a înfățișat în noaptea aia așteptându-se ca Profu' să fie acolo”, mi-am zis. „Sigur, pe cei mai mulți dintre noi ne-ar fi

putut da gata cât ar fi pocnit din degete. Dar nu pe Jonathan Phaedrus.”

Știa că el e Epic. Îi cunoștea puterile. Ne lăsase să trăim, în aparență ca să transmitem mesajul că Profu’ trebuia s-o ucidă. Ei, eu nu puteam să accept că ea își dorea moartea. Dar din ce alt motiv îl momise pe Profu’ să vină în Babilar?

„Regalia știa cum a murit Sam”, mi-am zis. „În amănunt. Amănunte pe care e puțin probabil ca Megan să i le fi povestit.” Deci fie văzuse filmulețul, fie fusese acolo în noaptea aia.

Putea să fi tras sforile din culise, aranjând moartea lui Sam? Sau pur și simplu căutam o cale să o dezvinovățesc pe Megan?

M-am concentrat din nou asupra primei noastre nopți în Babilar, când îl înfruntaserăm pe Obliteration. Lupta ne epuizase și, după ce fugiserăm, Regalia ni se înfățișase în toată gloria ei... și fusese șocată că Profu’ nu era acolo. Dacă Regalia făcuse toate astea doar ca să găsească o cale să-l ucidă pe Profu’? El știa multe despre puterile ei. Îi cunoștea limitele, raza de acțiune, punctele vulnerabile alo talentelor ei. Oare nu era posibil ca și ea să aibă aceleași informații despre el?

Mi-am imaginat deodată totul ca pe o capcană sofisticată în stilul Răzbunătorilor, de data asta întinsă de Regalia ca să-l aducă pe Prof încoace și să-l elimine. O strategie de a-l îndepărta pe unul dintre cei mai puternici potențiali rivali ai dominației ei. Părea o legătură forțată, o exagerare. Dar, de ce mă gândeam mai mult la asta, de aia eram mai convins că Profu’ era în mare pericol.

Era oare posibil ca aici noi să nu fi fost deloc vânătorii? Să fi fost, în schimb, cei prinși în cursă?

M-am ridicat. Trebuia să ies de aici. Profu’ era probabil în pericol. Și, chiar dacă nu era, nu puteam risca să o atace pe Megan. Aveam nevoie de răspunsuri din partea ei. Trebuia să discut cu ea despre Sam și despre ceea ce făcuse. Trebuia să aflu cât de multe dintre spusele ei erau minciuni.

Și... adevăru-i c-o iubeam.

În ciuda a toate – în ciuda îndoielilor, în ciuda faptului că mă simțeam trădat – o iubeam. Și să mă ia naiba dacă aveam să-l las pe Prof s-o omoare!

M-am apropiat de ușă și am încercat să îndepărtez câmpul de forță. Am încercat să-l împing, să-l lovesc, ba chiar am luat scaunul de la birou și l-am lovit cu el. Desigur, nimic n-a avut

efect.

Respirând cu greutate din pricina efortului, am încercat apoi să sparg cadrul ușii în jurul câmpului de forță. N-a mers nici asta. Nu aveam pârghii și clădirea era prea solid construită. Poate, dacă aș fi avut la dispoziție o zi întreagă și uneltele potrivite, aș fi putut trece prin perete în altă încăpere, dar ar fi durat prea mult. Alte ieșiri nu erau.

Cu excepția…

M-am întors și am privit fereastra largă, mai înaltă ca un om și de câteva ori mai lată, ce dădea spre ocean. Era miezul nopții, întuneric așadar, însă în întunericul acela groaznic vedeam forme în mișcare.

Ori de câte ori intram în apă, simțeam vidul acela încercând să mă absoarbă. Să mă consume.

M-am apropiat încet de biroul Tiei și am băgat mâna în sertarul de jos, de unde am scos pistolul de calibrul 9. Un Walther. Bună armă, una despre care până și eu recunoșteam că era precisă. Am încărcat-o și am privit fereastra.

Am simțit imediat o groază sufocantă. Încheiasem un armistițiu fragil cu apele, dar încă le mai simțeam nerăbdătoare să năvălească înăuntru și să mă strivească.

Eram din nou acolo, în beznă, cu o greutate atârnată de picior târându-mă spre adâncuri, spre neființă. La ce adâncime ne aflam? Nu puteam să înot până la suprafață, nu?

Era o idee prostească. Am pus arma pe birou.

„Dar… dacă stau aici, e posibil să moară amândoi. Profu' o omoară pe Megan. Regalia îl omoară pe Profu'."

Cu unsprezece ani în urmă, la bancă, mă ascunsesem ca un laș în timp ce tata luptase. El murise.

Mai bine mă înecam. Mi-am adunat toate emoțiile pe care le încercam privind adâncurile – groaza, presimțirile negre, panica viscerală – și le-am pus frâu. Apoi le-am strivit.

N-aveam să mă las intimidat de apă. Cu hotărâre, cu o mișcare deliberată, am ridicat din nou pistolul Tiei și l-am îndreptat către fereastră.

Am apăsat pe trăgaci.

41

Glonțul abia a vătămat fereastra.

Da, a făcut o găurică dinspre care radia un păienjeniș de crăpături, cum vezi când sticla securizată încasează un glonț. Numai că era un pistol de doar 9 mm, iar fereastra din fața mea fusese construită să facă față unui bombardament. Simțindu-mă ca un idiot, am mai tras o dată. Și încă o dată. Am descărcat toată magazia în peretele de sticlă, până au început să-mi țiuie urechile.

Fereastra nu s-a spart. Abia dacă lăsa să pătrundă un firicel de apă. Splendid! Acum aveam să mă înec în camera asta. Judecând după dimensiunile infiltrației, mai aveam numai… vreo șase luni înainte să se umple încăperea.

M-am lăsat să cad pe scaun oftând. Idiotule! Și eu care înfruntasem adâncimile, îmi învinsesem fricile și mă pregătisem pentru un înot dramatic către libertate! În loc de asta, acum trebuia să ascult țârâitul apei pe podeaua de lemn, ca și cum oceanul m-ar fi luat peste picior.

Am privit-o cum formează o băltoacă pe podea și mi-a venit o altă idee la fel de proastă.

„Ei, mi-am vândut deja numele familiei pe trei portocale”, mi-am zis. Am mutat din loc unul dintre corpurile bibliotecii, mascând ieșirea și câmpul de forță. Apoi am scos un sertar și l-am pus sub scurgere, adunând în el o parte din apă. Câteva minute mai târziu, aveam o băltoacă de dimensiuni respectabile.

— Bună, Regalia, am zis. Sunt David Charleston, căruia i se mai spune și Steelslayer. Mă aflu în interiorul bazei secrete a Răzbunătorilor.

Am repetat asta de câteva ori, dar firește că nu s-a petrecut nimic. Eram tocmai în Long Island, departe de raza de acțiune a Regaliei. Speram că poate, dacă ea chiar ne ducea de nas, informațiile Profului și ale Tiei despre raza ei erau…

Apa din sertar a început să se miște.

Am țipat și m-am împleticit îndărăt, în timp ce găurica pe care o făcusem în fereastră s-a lărgit și un șuvoi mai mare de apă și-a forțat drumul înăuntru. S-a ridicat, transformându-se într-o siluetă, apoi a încetat să mai curgă și s-a umplut de culoare.

— Vrei să-mi spui că, în tot timpul ăsta în care mi-am pus

agenții să scotocească toată coasta nordică, el a avut o bază subacvatică? a zis Regalia.

Am dat îndărăt cu inima bubuindu-mi în piept. Era atât de calmă și de sigură, în costumul ei de femeie de afaceri și cu un șirag de perle la gât. Regalia nu își pierduse controlul. Știa exact ce făcea cu orașul ei.

M-a privit din cap până-n picioare de parcă m-ar fi evaluat. Informațiile Tiei despre raza de acțiune a Regaliei erau greșite. Poate că și puterile ei fuseseră amplificate cumva, la fel ca ale lui Obliteration.

Tot ce se petrecea în orașul ăsta era în neregulă.

— Deci te-a încuiat aici, așa-i? a întrebat Regalia.

— Ăăă...

Am încercat să găsesc o cale de a o păcăli pe Regalia, dacă așa ceva o fi fost posibil. Ideea vagă de a mă preface că voiam să trec de partea ei mi se părea acum penibil de evidentă.

— Da’ chiar că ești bun de gură, a zis Regalia. Ei, nu întotdeauna inteligența însoțește o fire pătimașă. De fapt, adesea relația e una inversă. Mă întreb ce-o să-ți facă Jonathan dacă o să afle că mi-ai dezvăluit amplasarea bazei lui.

— Megan a descoperit-o deja, i-am răspuns. Profu’ crede că locul ăsta e deja expus și nu mai e valid ca bază de operațiuni.

— Păcat, a zis Regalia privind în jur. E un loc bun. Jonathan a avut întotdeauna stil. S-o fi împotrivind el adevăratei lui naturi, dar în unele aspecte tot se trădează. Bazele astea extravagante, poreclele, costumația.

Costumația? „Halat de laborator de culoare neagră. Ochelari protectori în buzunar.” Mda, era într-adevăr cam excentric.

— Ei, cere ce ai de cerut, băiete, a zis Regalia. Am o zi plină.

— Vreau s-o apăr pe Megan, am zis eu. El o s-o omoare.

— Și dacă te ajut cu asta o să mă slujești?

— Da.

„E unul dintre cei mai vicleni Epici din lume”, mi-a zis. „Chiar îți închipui că o să creadă că ești dispus să schimbi taberele așa, pur și simplu?”

Pariam pe faptul că mai înainte manifestase un anumit interes față de mine. Sigur, tot ea zisese că era furioasă pe mine pentru că îl omorâsem pe Steelheart. Poate acum că planul ei de a-l doborî pe Profu’ se pusese în mișcare, avea să mă strivească.

Regalia a gesticulat cu o mână.

Apa a spart peretele, sfârtecând gaura pe care o făcusem și distrugând sticla. Nici n-am avut timp să apuc pistolul de pe birou, că apa a și umplut încăperea, cufundându-mă în întuneric. M-am zbătut scuipând. Îmi învinsesem eu frica de adâncimi, dar asta nu însemna că mă simțeam confortabil.

Eram complet incapabil să gândesc sau să fac efortul conștient de a înota. Aș fi murit acolo dacă Regalia nu m-ar fi tras spre suprafață. Am simțit că mă deplasam și, când am ieșit la suprafață, gâfâind și înghețat, m-au durut urechile.

Sub mine, apa s-a solidificat cumva. Un mic piedestal lichid m-a ridicat la suprafață și Regalia a apărut lângă mine. Am rămas întins, ud leoarcă și gâfâind, și, în cele din urmă, mi-am dat seama că ne deplasam. Piedestalul de apă gonea pe suprafața oceanului, purtându-mă cu el către pereții cu vopsea luminoasă și podurile Babilarului.

Regalia putea apărea oriunde voia – sau, cel puțin, oriunde putea vedea. Deci acum nu se transporta pe sine, ci mă muta pe mine.

— Unde mergem? am întrebat ridicându-mă în genunchi.

— Ți-a spus vreodată Jonathan ce știm despre natura lui Calamity? a întrebat Regalia.

Îl vedeam pe boltă, acel punct scânteietor omniprezent. Mai luminos decât o stea, dar mult mai mic decât Luna.

— Poți să-l vezi pe Calamity dacă te uiți prin telescop, a continuat Regalia pe un ton conversațional. Pe vremuri, noi patru făceam asta destul de des. Jonathan, eu, Lincoln. Chiar și cu telescopul e greu să deslușești detaliile. Tipul ăla strălucește foarte puternic.

— Tipul? am întrebat.

— Firește, a zis Regalia. Calamity e un Epic. La ce te așteptai?

Ăăă. N-am fost în stare să-i răspund. Abia eram în stare să clipesc.

— L-am întrebat despre tine, a zis ea. I-am spus că ai fi un Epic nemaipomenit. Ar rezolva o mulțime de probleme și cred că te-ai adapta de minune. A, am ajuns!

Platforma noastră de apă s-a oprit și eu m-am ridicat nesigur în picioare. Eram în zona mai joasă a Babilarului, aproape de locul unde în curând avea să înceapă atacul împotriva lui Newton. Se pare că Regalia știa și despre asta.

— Minți!

— Știi despre Devastare? a întrebat Regalia. Așa îi zicem noi fazei de după ce un Epic tocmai și-a câștigat puterile. O să simți un impuls copleșitor să distrugi, să spargi. E devorator. Unii învață să se descurce cu el, cum am făcut eu. Alții, ca dragul de Obliteration, nu depășesc niciodată faza asta.

— Nu, am șoptit cuprins de o groază tot mai mare.

— Dacă te consolează, probabil vei uita mare parte din ceea ce vei face. O să te trezești peste o zi sau două cu amintirea vagă a celor pe care i-ai omorât.

S-a aplecat către mine și vocea i-a devenit mai aspră.

— O să-mi facă plăcere să te văd, David Charleston. E poetic ca unul care a ucis atâția dintre noi să devină ceea ce urăște. Cred că în final asta l-a convins pe Calamity să-mi îndeplinească cererea.

M-a plesnit în piept cu o mână lichidă, azvârlindu-mă de pe platformă. Am căzut în apă, care a început să clocotească în jurul meu, alcătuind o coloană ce m-a înălțat către cerul nopții. M-am îndreptat, scuipând apă, și am descoperit că atârnam la câțiva zeci de metri în aer, ca pe un jet enorm produs de spyril. Mi-am ridicat privirea.

Și l-am văzut pe Calamity.

Steaua ardea cumplit și terenul din jurul meu părea să se înroșească, scăldat în lumina ei. Ca în acea noapte, demult, când Calamity sosise și lumea se schimbase. Imposibilitate, haos și apoi Epici.

Roșul acela arzător îmi umplea câmpul vizual. Nu mi se păruse că eu – sau el – ne schimbaserăm pozițiile, dar, deodată, nu mai vedeam altceva. Am simțit, împotriva logicii, că eram atât de aproape, încât mă puteam întinde să ating steaua. Și în roșul acela violent, incandescent, jur că am distins o pereche de aripi înflăcărate.

Pielea mi s-a răcit, apoi a zvâcnit străbătută de o senzație electrizantă, ca și cum mi-aș fi revenit dintr-o amorțeală. Am țipat îndoindu-mă de mijloc. Scântei! O simțeam circulând prin mine. O energie contaminată, o transformare.

Chiar se petrecea.

„Nu, nu… Te rog!”

Radiația roșie din jur a bătut în retragere, iar coloana mea de apă a coborât încet. Abia dacă am observat asta, căci furnicăturile continuau, mai violent, ca o mie de viermi

zvârcolindu-mi-se sub piele.

— La început e neplăcut, a zis Regalia încet, în timp ce eram coborât la nivelul oceanului, alături de ea. Am fost asigurată că vei primi niște puteri „potrivite tematic”. Eu am propus să capeți aceleași talente de manipulare a apei ca tânărul Georgi. Care, dacă ai uitat, este Epicul care a fost ucis ca să se fabrice abominația pe care voi o numiți spyril. Vei descoperi, cred, că a fi un Epic e mult mai eliberator decât să folosești un aparat care să ne imite.

Am gemut, rostogolindu-mă cu fața spre cer. Acum Calamity era numai un punct îndepărtat, însă strălucirea roșiatică a peisajului stăruia, vagă, dar vizibilă. Totul în jur era scăldat în stacojiu.

— Ei, treci la treabă! a zis Regalia. Hai să vedem ce poți face! Sunt interesată în special de felul în care vor reacționa foștii tăi tovarăși când o să dai buzna în mijlocul planului lor meticulos, manifestând puteri de Epic și omorând tot ce vezi. Ar trebui să fie… amuzant.

O parte îndepărtată a creierului meu a înțeles că de asta fusese atât de dispusă să mă ajute să evadez din bază. Nu crezuse că trădam, intenționa să mă folosească pe mine și noile mele puteri ca să dea peste cap planurile Răzbunătorilor.

M-am rostogolit la loc și m-am ridicat în genunchi, tot pe o porțiune de apă pe care Regalia o solidificase. Chipul mi s-a reflectat în apa luminată de vopseaua de pe o clădire din apropiere.

Eram un Epic?

Da. Simțeam că era adevărat. Ceea ce se întâmplase mai devreme între mine și Calamity nu fusese o șmecherie. Dar trebuia să verific. Trebuia să fiu absolut sigur. Și apoi aveam să mă sinucid repede, înainte ca dorința să mă copleșească.

M-am întins către apă.

Am simțit ceva.

Mă rog, am simțit apa, bineînțeles. Dar am simțit și altceva. Înăuntrul meu. O trezire.

Cu o mână pe suprafața apei, i-am scrutat adâncurile. Chiar dedesubtul meu se afla un vechi pod de oțel plin de mașini ruginite. O fereastră către o altă lume, o lume veche, un timp trecut.

Mi-am imaginat cum trebuie să fi fost să trăiești în orașul ăsta când năvăliseră apele. Spaima mi-a revenit, aducând cu ea viziuni în care eram strivit, înecat, captiv.

Dar… am descoperit că nu mă controlau ca odinioară. Am reușit să le îndepărtez. Nimic nu avea să mai fie la fel de rău ca momentul în care stătusem în fața peretelui de sticlă de sub ocean, trăgând cu pistolul în el și invitând apa să intre și să mă strivească.

„Ia-o!” a rostit un glas în mintea mea. O voce calmă, îndepărtată, dar reală. „Ia puterea asta! E a ta.”

Eu…

„Ia-o!”

— Nu!

Furnicăturile au dispărut.

Am privit apele. Lumina lui Calamity dispăruse și acum totul părea din nou normal.

M-am ridicat împleticindu-mă și m-am întors către Regalia.

Ea a zâmbit.

— Ah, începe să pună stăpânire pe tine!

— Nuu, i-am zis eu. Sunt ca o mașină de spălat la o expoziție de armament.

Ea m-a privit complet năucită.

— Ce-a fost asta?

— Mașină de spălat, am zis eu. La o expoziție de armament. Pricepi? Mașinile de spălat nu folosesc arme, corect? N-au degete. Deci, dacă sunt la o expoziție de armament, nu există nimic ce să vrea să cumpere. În fine, ideea-i că sunt mulțumit așa cum sunt. Nu mă interesează.

— Nu… te… interesează. Nu contează dacă te interesează sau nu! N-ai de ales!

— Ei, eu am ales oricum, am zis. Dar mersi. Apreciez că m-ai

avut în vedere.

Regalia și-a mișcat buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar n-a scos niciun sunet. Mă privea cu ochii mai să-i sară din orbite. Atitudinea ei dominatoare și sigură dispăruse.

Am zâmbit și am ridicat din umeri. În sinea mea, căutam cu disperare o cale de scăpare. Avea să mă distrugă, acum când refuzasem să fiu o parte a planurilor ei? Unicul loc unde mă puteam refugia era în apă, ceea ce, având în vedere talentele ei, nu părea o idee bună.

Dar nu eram un Epic. Nu mă îndoiam că încercase să-mi dea puteri, așa cum se lăudase că e capabilă. Nu mă îndoiam că auzisem vocea lui Calamity în minte.

Doar că nu avusese efect asupra mea.

— Puterile Epicilor sunt legate de fricile lor, nu-i așa? am zis întâlnind privirea Regaliei.

Ochii ei s-au căscat și mai tare. O parte din mine a simțit o satisfacție nespusă văzând-o pe Regalia atât de perplexă și asta mi s-a părut o nouă dovadă că tot ce mai făcuse până atunci fusese calculat. Chiar și când păruse că și-a pierdut controlul, știuse prea bine ce făcea.

Cu excepția momentului de față.

S-a uitat în altă parte și a înjurat. Apoi s-a făcut nevăzută. Bine-nțeles că am căzut imediat în ocean.

Am înghițit ceva apă, dar am reușit să înot către cea mai apropiată clădire din Babilar. Mizzy ar fi râs văzând versiunea mea stupidă de crawl, dar mi-a reușit. Am ieșit din apă, pătrunzând în clădire printr-o fereastră. Mi-a luat vreo cinci minute până să găsesc scările – prin clădire erau cărări bătătorite, făcute probabil de cei veniți să culeagă fructe – și să urc pe acoperișul aflat cu două etaje mai sub.

Era o noapte tipică pentru Babilar, cu oameni care stăteau sub cerul liber, cu picioarele bălăngănindu-se dincolo de marginile acoperișurilor. Unii pescuiau, alții culegeau alene fructe. Un grup cânta încet și cineva îl acompania la o chitară veche. Tremurând și ud leoarcă, am încercat să îmi lămuresc cele petrecute.

Calamity era un Epic. Un soi de... dăruitor superputernic? Era posibil ca, în tot timpul ăsta, să nu fi existat decât un singur Epic și ceilalți să nu dețină decât o extensie a puterilor lui?

Ei bine, oricine o fi fost, Regalia comunica direct cu el. Mă

lăsase în viață. Oare o speriase eșecul de a mă transforma într-un Epic? La sfârșit, se uitase într-o parte. Uneori era greu să-ți amintești că se afla în baza ei ascunsă și că în jurul ei, acolo, se petreceau și alte lucruri. Poate ceva îi distrăsese atenția.

Ei, pe moment eram liber. Și aveam treabă. Am tras o gură zdravănă de aer și am încercat să mă orientez, dar nu aveam decât o foarte vagă idee unde mă aflam. Am alergat către un grup de oameni care găteau supă lângă niște corturi. Ascultau muzică la radio, probabil o transmisie de undeva din oraș. S-au uitat toți la mine și unul mi-a oferit o sticlă cu apă.

— Mulțumesc, ăă, dar nu pot să stau, am zis. Ăăă…

Cum puteam spune una ca asta fără să par suspect?

— Sunt un tip complet normal și nu un ciudat, dar trebuie să ajung la Finkle Crossway. Dacă mi-ați putea aminti în ce direcție este?

O femeie în vârstă, cu un șal tricotat albastru și luminos, mi-a indicat direcția cu un gest leneș:

— La vreo zece poduri mai încolo. Fă stânga la clădirea aia înaltă și ține-o tot așa. O să te scoată dincolo de Turtle Bay, deși…

— Ăăă, da?

— E un ditamai Epicul acolo. Și strălucește, a intervenit un bărbat.

Da, corect! Obliteration. Ei, în mod surprinzător, el era cea mai mică dintre problemele mele. Am rupt-o la fugă în direcția indicată, încercând să mă concentrez pe problema imediată și nu pe Calamity. Trebuia să o salvez pe Megan, să obțin niște răspunsuri și să-l previn pe Profu' că raza de acțiune a Regaliei era mai largă decât credeau el și Tia.

Ce avea să facă Profu' văzând că scăpasem din bază? Probabil nimic bun, dar trebuia să cred că avea să mă asculte când urma să-i explic că Regalia apăruse acolo.

Zece poduri? Era departe și nu mai aveam timp. Cel mai probabil Răzbunătorii își puseseră deja în aplicare planul. Îmi trebuia mobilul. Scântei, îmi trebuia mai mult decât atât! Îmi trebuiau o armă, informații și – de preferat – o armată sau două. În schimb, alergam singur și neînarmat pe un pod de lemn cu fiecare scândură vopsită în altă culoare.

„Gândește! Gândește!” Nu puteam ajunge la timp la ei, chiar dacă străbăteam tot drumul în fugă. Deci ce puteam face?

Ei bine, cunoșteam planul. Răzbunătorii aveau să o urmărească pe Newton pe traseul ei obișnuit. Acesta începea în centrul orașului, continuând până în fostul Chinatown, unde avea să se dea lovitura. Deci, dacă mă puteam poziționa la mijlocul drumului, teoretic cel puțin, aveau să vină ei la mine în loc să trebuiască să-i găsesc eu.

Am mai cerut indicații câtorva oameni și am reușit să ajung la Catedrala lui Bob, un punct care știam că figura pe traseul lui Newton. Locul cu un nume atât de măreț era doar un acoperiș pe vârful și laturile căruia fuseseră pictate cu spray câteva ferestre cu vitralii. Era dens populat și Tia bănuia că figura pe traseul lui Newton pentru că îi permitea să se împăuneze și le reamintească tuturor cine conducea orașul.

Am încetinit pasul când m-am apropiat, alăturându-mă unui șir de oameni ce traversau un pod către clădirea în culori vii. Scântei, ce aglomerat era! Ajungând pe acoperiș, am descoperit că era o piață plină de corturi și coșmelii. Corturile expuneau o gamă largă de mărfuri, de la lucruri simple cum ar fi pălăriile din frunze de palmier de Babilar și până la produse exotice, rămășițe ale zilelor de odinioară. Am trecut pe lângă un bărbat care avea coșuri pline de jucării cu cheiță. Stătea îndărătul lor, reparând una stricată cu o mică șurubelniță. O femeie vindea sticle goale de lapte, susținând că erau perfecte pentru depozitarea sucului de fructe. Câteva sticle pline străluceau alături, demonstrativ.

Am descoperit că – o dată în viață – aglomerația și trăncăneala mă făceau să mă simt mai ușurat. Avea să fie mai ușor să mă ascund aici, deși trebuia să mă asigur că eram într-un loc de unde să o pot zări pe Newton când sosea. M-am învârtit pe lângă o tarabă care vindea haine. Lucruri simple, de fapt niște fâșii de pânză cu găuri pentru brațe. Printre ele era însă și o mantie de un albastru strălucitor. Perfect nebătătoare la ochi aici, în Babilar.

— Vezi ceva ce-ți place? a întrebat o tânără așezată pe un scăunel sub tendă.

— Mi-ar fi de folos mantia, am zis eu arătându-i-o. Dar n-am ce da la schimb.

— Ai încălțări drăguțe.

Mi-am coborât privirea. Tenișii mei. Din cauciuc de calitate, care devenea din ce în ce mai greu de găsit. M-am gândit că,

dacă aveam de gând să fug după Răzbunători, urma să am nevoie de încălțăminte. Am scotocit prin buzunare și am găsit un singur lucru: lanțul pe care mi-l dăduse Abraham, cu simbolul Credincioșilor legănându-se la capătul lui.

Fata a făcut ochii mari.

Am șovăit.

Apoi mi-am dat încălțările. Nu eram sigur cât valorau, dar m-am tot tocmit, adăugând lucruri, până când am plecat cu mantia, o pereche de sandale uzate și un cuțit decent.

M-am echipat și mi-am croit drum către o tavernă de pe acoperiș, un loc unde Newton se oprea să bea în majoritatea nopților, înainte să continue să îi hărțuiască pe numeroșii prăvăliași ai catedralei. Se vindea un alcool care răspândea o lumină slabă în întunericul nopții. Dacă exista o lege universală a omenirii, aceasta era că, având suficient timp, găsea ea o cale să pună ceva la fermentat.

N-am comandat de băut, ci m-am așezat afară, pe jos, lângă peretele de lemn al tavernei, cu gluga trasă pe ochi. Încă un babilarean fără ocupație. Apoi am încercat să decid ce trebuia să fac dacă Newton chiar apărea.

Am avut la dispoziție vreo două minute să mă gândesc la asta, înainte ca ea să treacă chiar pe lângă mine. Era îmbrăcată în același stil retro-punk, într-o geacă de piele cu bucățele de metal ițindu-se din ea, ca o hârtie de împachetat strânsă bine în jurul unei mașinării ucigașe. Părul scurt, vopsit în diverse culori.

O urmau doi dintre derbedeii ei, îmbrăcați în același stil extravagant, și nu s-au oprit să bea. M-am ridicat cu pulsul iuțit și i-am urmat în timp ce străbăteau piața. Unde era Val? Trebuia să fie pe urmele lui Newton. Exel și Tia trebuiau să se afle undeva prin preajmă, în submarin. Atunci Mizzy era pe post de țintaș? Catedrala lui Bob era o clădire înaltă, așa că în apropiere nu se aflau prea multe locuri care să ofere vederea potrivită și, cu atâția oameni, țintitul avea să fie dificil. Poate că Mizzy era amplasată undeva mai spre sud, mai aproape de locul unde urma să fie capcana.

Mă concentram să îi descopăr pe Val sau Exel, așa că am fost surprins când un ins a ieșit din mulțime și a aruncat cu un fruct în Newton. S-a înălțat în aer și a făcut contact... oarecum: puterile lui Newton s-au declanșat imediat, reflectând energia. Fructul a ricoșat și a explodat când s-a izbit de sol. Epica s-a

răsucit, căutând sursa atacului.

Am încremenit, leoarcă de sudoare. Aveam un aer suspect? Newton a arătat cu degetul și unul dintre bătăușii ei, o femeie înaltă și musculoasă, cu o jachetă fără mâneci, s-a repezit pe urma bărbatului care aruncase fructul. El se străduia să-și piardă urma în mulțime.

Scântei! Asta nu făcea parte din plan. Era doar un cetățean care luase o decizie subită. Deodată, încă un fruct a zburat către Newton din altă direcție, însoțit de strigătul: „Clădirea 17!” Desigur, și acesta a fost respins, iar mulțimea a început imediat să se împrăștie. N-am avut de ales decât să îi urmez exemplul, ca să nu mă pomenesc singur când avea să se golească acoperișul.

Asta era exact genul de chestie care îi enerva pe Răzbunători. Îmi imaginam discuțiile ce se purtau acum pe mobil, Val explicând că niște localnici își băgaseră în cap să se răzbune pentru clădirea pe care o arsese Newton. Deși apreciam faptul că unii dintre babilareni demonstrau în sfârșit ceva coloană vertebrală, nu putea să nu mă deranjeze momentul pe care și-l aleseseră.

Desigur, Tia avea să recomande abandonarea misiunii, dar mă îndoiam că Profu’ ar fi acceptat-o dintr-un motiv atât de simplu. M-am alăturat unor oameni ce se îngrămădiseră într-un cort cu mărfuri din apropiere, al cărui proprietar țipa la ei cerându-le să nu atingă nimic. Mi-am însușit două stații radio, simțind numai o ușoară vinovăție, în timp ce mi le strecuram sub mantie, am auzit un zgomot bizar. Șoapte? Cineva vorbind ca pentru sine.

Ceva mi se părea familiar aici. Am privit precaut în jur. Despărțită de mine de numai trei persoane, înghesuită în mulțimea ce se ascundea, se afla o femeie într-o mantie verde luminos. Am reușit să deslușesc fața ce se ivea de sub glugă.

Era Mizzy.

43

Da, era chiar Mizzy, cu un rucsac pe umăr, bombănind încet pentru sine… vorbind, fără îndoială, cu ceilalți Răzbunători. Nu părea să mă fi observat.

Scântei! Mă concentrasem atât de tare să o descopăr pe Val, încât nu mă gândisem că era posibil s-o lase în cele din urmă pe Mizzy la înaintare.

De afară s-a auzit un țipăt. Se părea că oamenii lui Newton îl prinseseră pe unul dintre răzvrătiți.

Mizzy se muta agitată de pe un picior pe altul. Nu voia s-o lase pe Newton să scape. Spre deosebire de ea, eu îmi găsisem ținta și eram perfect mulțumit s-o las pe Newton să se ducă să sâcâie pe altcineva.

Trebuia s-o prind pe Mizzy singură câteva minute și să îi explic situația. Cum să fac asta fără ca ea să-i alerteze imediat pe Profu’ și pe ceilalți? Nu mă îndoiam că Val m-ar fi împușcat fără să pună întrebări – o făcuse deja o dată – iar Profu’ s-ar fi așezat la coadă primul după ea, dacă puterile lui chiar începeau să preia controlul. Mizzy însă… Pe Mizzy aveam șanse s-o conving.

Mai întâi trebuia să-i scot casca din ureche. Mi-am croit drum prin cort, prin aglomerația aceea mișcătoare, în timp ce, în față, cineva scotea capul afară ca să vadă ce se petrecuse. Am reușit să ajung chiar în spatele lui Mizzy.

Apoi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am scos cuțitul – cu tot cu teacă, pentru că nu voiam s-o rănesc – și l-am apăsat de spinarea lui Mizzy. În aceeași clipă, i-am astupat gura cu mâna.

— Nu mișca, am șoptit.

A înțepenit. Mi-am vârât mâna în gluga ei și am apucat casca, apoi i-am acționat comutatorul și am închis-o. Perfect. Acum…

Mizzy s-a răsucit, m-a prins de braț și pe urmă nu sunt sigur ce s-a petrecut. Deodată zburam afară prin partea din spate a cortului și lumea se învârtea cu mine. Am aterizat pe un umăr și cuțitul mi-a zburat din mână.

O secundă mai târziu, Mizzy era deasupra mea cu brațul ridicat gata să lovească, cu fața încadrată de pânza verde fosforescentă. M-a văzut și a icnit:

— Vai!

M-a bătut pe umăr.
— David! Ești teafăr?
— Ăăă…
— Stai! a exclamat ea ducându-și mâna la gură. Te urăsc!
Și-a ridicat din nou brațul și mi-a tras un pumn în stomac. Și, pe Calamity, fata știa să dea! Am gemut contorsionându-mă – în principal din pricina durerii – și am aruncat-o de pe mine. Am reușit să mă ridic în picioare și m-am repezit după cuțit, dar Mizzy m-a prins de subraț și…
Și totul s-a răsturnat din nou și deodată m-am pomenit lungit pe spate, cu răsuflarea tăiată. Nu așa trebuia să se întâmple. Eram mai solid ca ea. Nu eu ar fi trebuit să câștig într-o luptă? Da, nu aveam prea mult antrenament în lupta corp la corp, iar ea părea să aibă… mai mult decât „nu prea mult”.
În haosul acela, Mizzy lăsase să-i cadă rucsacul și băga mâna în mantie după o armă. Nu era bine. Am reușit să mă ridic iar în picioare, gâfâind, și m-am repezit la ea. Poate reușea să-mi mai tragă una, dar, cât timp făcea asta, nu avea cum să mă împuște. Teoretic.
Însă obiectul pe care l-a scos nu era un pistol, ci un mobil. Era aproape la fel de rău: avea să cheme echipa. M-am izbit de ea în timp ce nu era atentă. Mobilul a sărit cât colo și Mizzy s-a zbătut să se desprindă din strânsoarea mea, reușind să ridice un braț și să-mi înfigă degetul mare în ochi.
Am țipat făcând un salt îndărăt și clipind de durere. Mizzy s-a rostogolit să ajungă la mobil. Așa că i-am tras un șut.
Cam prea zdravăn. A zburat dincolo de marginea acoperișului. Mizzy s-a aruncat după el, într-o încercare inutilă de a-l salva. Am profitat de asta ca să privesc în jur, cu un ochi încă închis. Cortul în care fuseserăm se clătina, căci unul dintre stâlpi i se dărâmase când Mizzy mă aruncase prin partea din spate. La dreapta noastră, una dintre membrele găștii lui Newton umbla pe străzile dintre corturi, căutându-i poate pe cei care o atacaseră sau doar supraveghind perimetrul. M-am tras la o parte și mi-am ridicat din nou gluga, lipindu-mă cu spatele de peretele unei coșmelii de lemn.
În apropiere, Mizzy s-a uitat peste marginea acoperișului și apoi mi-a aruncat o căutătură cruntă.
— Care-i problema ta? a șuierat ea.
— Cineva m-a lovit în ochi, m-am răstit eu drept răspuns. Asta

m-a apucat.

— Eu…

— Liniște! am zis. Cineva din gașca lui Newton vine în direcția asta!

M-am uitat pe după colțul clădirii și m-am retras imediat înjurând. Acum Newton era și ea acolo. Amândouă se îndreptau către noi.

„Scântei!” mi-am zis căutând un adăpost. Era imposibil să te ascunzi în umbră în orașul ăsta idiot, pentru că nu avea așa ceva! Solul vopsit strălucea sub picioarele mele în culori vii, lucioase.

Ușa uneia dintre coșmeliile din fața mea atârna în balamale. M-am repezit într-acolo. Mizzy a înjurat și a alergat după mine cu rucsacul pe umăr. Înăuntru am descoperit niște trepte. Ceea ce luasem drept o coșmelie era de fapt o parte dintr-un zgârie-nor înalt. Multe asemenea clădiri aveau pe acoperiș construcții ce adăposteau casa scării sau slujeau drept spații de depozitare. Aceasta avea trepte ce duceau către ultimul etaj.

Mi-am scos mantia și am împachetat-o, în timp ce Mizzy s-a înghesuit în urma mea. A închis ușa și mi-a înfipt țeava unui pistol în coaste.

Splendid!

— Nu cred că avea legătură, a zis o voce feminină de afară. E numai o coincidență.

— Devin agitați.

Asta era vocea lui Newton.

— Ca să se supună, o populație trebuie să știe de frică. Regalia n-ar trebui să mă rețină.

— Ba, a zis prima voce. Crezi că ai face o treabă mai bună, Newton? Ai pierde controlul orașului în două săptămâni!

M-am încruntat la auzul comentariului, dar abia apoi mi-am dat seama că vocile se auzeau mai tare. Tresărind din cauza propriei mele prostii, m-am răsucit către scările ce duceau în jos.

Mizzy m-a prins de umăr și și-a înfipt și mai zdravăn pistolul în coastele mele. În lumina glugii ei, i-am văzut buzele rostind: „Nu mișca!”

Am indicat exteriorul.

— Vin încoace! am șuierat.

Mizzy a șovăit și eu am riscat să mă smulg din strânsoarea ei,

apoi să cobor treptele cât de silențios am putut. M-a urmat fără tragere de inimă. Newton nu se îndreptase către noi din întâmplare. Asta era chiar clădirea pe care o căuta.

Într-adevăr, am auzit ușa deschizându-se deasupra noastră. Am încercat să cobor scara cât de silențios puteam, dar în curând m-am pomenit în fața unui zid de plante. Scântei! Nu se putea trece. Scara era complet năpădită.

M-am răsucit cu spatele la plante, cu inima galopând. Mizzy, purtând în continuare mantia ei luminoasă, mi s-a alăturat.

— Nu mai sunt la vedere, a răsunat încet vocea lui Newton venind de deasupra. Da, sunt sigură că mă urmăresc. Vrei să continuăm cu planul?

Tăcere.

— Da, bine, a zis Newton. Atunci eu ce să fac?

Iarăși tăcere. Vorbea cu Regalia și vrusese să nu fie văzută când o făcea, pentru ca urmăritorul ei să nu o poată auzi sau să-i filmeze mișcarea buzelor. În mod normal, asta ar fi fost o manevră deșteaptă, numai că alesese un loc unde se aflau doi Răzbunători.

Mă rog, un Răzbunător și jumătate.

— Da, cred că da, a zis Newton.

Altă tăcere.

— Bine. Dar nu-mi place să fiu momeală, nu uita.

Ușa spartă de deasupra s-a deschis și apoi s-a închis.

Newton plecase.

— Ce i-ai spus? a întrebat Mizzy îndepărtându-se de mine și ațintindu-și pistolul asupra mea, cu rucsacul în continuare pe umăr. Știe că o urmărim? Cât i-ai trădat?

— Nimic și tot, am zis oftând și m-am lăsat să alunec în fund, cu spatele rezemat de peretele acoperit de liane.

Acum că momentele de încordare trecuseră, mi-am dat seama ce rău mă durea după ce fusesem bumbăcit de Mizzy. Începusem să acționez pe ideea că chestiile astea nu dureau atât de tare, pentru că nu mă mai duruseră de multă vreme. Câmpurile de forță ale Profului își făcuseră bine treaba.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Mizzy.

— Regalia știa deja despre planurile noastre. Mi s-a înfățișat în bază.

— Ce? a exclamat Mizzy uluită. Ai lăsat apă în bază?

— Da, dar nu asta e important. A apărut acolo, Mizzy. Se

presupune că ea nu bate până acolo. Regalia ne-a dus de nas tot timpul și planul e în pericol.

Fața lui Mizzy, umbrită și luminată numai de strălucirea mantiei ei, era schimonosită de îngrijorare. Și-a mușcat buza, dar, când mi-am schimbat poziția, și-a îndreptat brațul cu pistolul și mâna nu i-a tremurat. Era tânără și neexperimentată, dar nu incompetentă. Durerea din umărul și din ochiul meu erau dovada acestui fapt.

— Trebuie să iau legătura cu ceilalți, a zis ea.

— De aia am venit la tine.

— M-ai amenințat cu cuțitul!

— Voiam să-ți explic mai întâi, înainte să-i asmuți pe Răzbunători pe mine, am zis. Uite, cred că Regalia vrea să-l omoare pe Profu'. Ne-a dus de nas și i-a întins o capcană. Știe că e singurul care o poate opri, așa că vrea să-l doboare.

Mizzy a șovăit.

— Lucrezi cu ea!

— Cu Regalia?

— Nu. Cu Firefight.

Oh!

— Da, așa e, am zis încet.

— Recunoști?

Am încuviințat.

— L-a omorât pe Sam!

— Am văzut filmarea. Sam a amenințat-o cu pistolul, Mizzy, și ea e un țintaș experimentat. El a încercat s-o împuște și ea a fost mai rapidă.

— Dar e rea, David, a pledat Mizzy înaintând către mine.

— Megan mi-a salvat viața, am zis. Când Obliteration a încercat să mă omoare. Așa am scăpat de el când tu erai ocupată cu altele.

— Profu' a zis că ea se joacă cu tine, a spus Mizzy. A zis că ai fost compromis de… afecțiunea față de ea.

Mi-a aruncat o privire care mă implora să nu fie adevărat.

— Dar chiar dacă el greșește, David, ea e o Epică. Meseria noastră e să-i omorâm.

Am stat pe scara întunecoasă, cu ochiul usturându-mă. Din fericire, încă mai puteam să văd cu el, dar mă durea. Mizzy mă căpăcise bine. Am stat cugetând și amintindu-mi. Gândindu-mă la puștiul care fusesem și care studiase fiecare Epic. Care-i

urâse pe toți. Care făcuse planuri ca să-l ucidă pe Steelheart.

Știam ce simțea Mizzy. Fusesem în locul ei. Deși era o nebunie, se pare că nu mai eram persoana aceea. Schimbarea începuse în ziua în care îl învinsesem pe Steelheart. Mă îndepărtasem cu elicopterul, ducându-i craniul în mâini, copleșit. Ucigașul tatei murise, dar numai pentru că primisem ajutor de la un alt Epic.

Ce credeam cu adevărat? Am băgat mâna în buzunar și am scos medalionul pe care mi-l dăduse Abraham. Scânteia, prinzând lumina de undeva, o strălucire răsfrântă din balustrada de metal de deasupra. Simbolul credincioșilor.

— Nu, am zis, înțelegând în cele din urmă. Nu omorâm Epici.

— Dar…

— Omorâm criminali, Mizzy.

Mi-am pus medalionul la gât și m-am ridicat în picioare.

— Îi aducem în fața judecății pe cei care au ucis. Nu îi omorâm pentru ceea ce sunt. Îi ucidem din pricina vieților pe care le pun în pericol.

Privisem problema greșit toată viața.

Mizzy a privit micul pandantiv cu simbolul stilizat atârnând peste cămașa mea.

— Tot ucigașă e. Sam…

— O s-o execuți, Mizzy? am întrebat-o. O să apeși pe trăgaci după ce i-ai anulat puterile și știi că nu mai poate face nimic? O să privești în ochii ei clipa înțelegerii acestui fapt? Pentru că eu am făcut-o și ascultă ce-ți spun: nu-i deloc așa ușor cum pare.

I-am înfruntat privirea în lumina slabă. Apoi am pornit în susul scărilor.

Mizzy a mai ținut câteva clipe pistolul îndreptat către mine, cu mâna tremurândă. Apoi s-a uitat în altă parte și a coborât arma.

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalți, am zis eu. Și, pentru că am fost un prost și ți-am stricat mobilul, trebuie să ajung în submarin. Știi unde e?

— Nu, a zis Mizzy. Cred că e prin apropiere.

Am continuat să urc.

— Vrea să o omoare, a zis Mizzy. Cât timp suntem aici urmărind-o pe Newton, Profu’ vrea s-o prindă și s-o omoare pe Firefight.

Am continuat să urc treptele, cu o sudoare rece pe frunte.

— Trebuie să ajung la el. Trebuie să-l opresc cumva să…

— N-o să ajungi la timp, a zis Mizzy. Cel puțin nu fără ăsta.

Am încremenit. Dedesubtul meu, Mizzy și-a dat jos rucsacul și i-a desfăcut fermoarul.

Înăuntru era spyrilul.

44

Am coborât repede scările și am ajutat-o pe Mizzy să scoată spyrilul. Am început să mi-l prind pe mine.

— Te ajut, a zis Mizzy îngenunchind lângă mine și prinzându-mi curelele de la picioare. De ce te ajut?

— Pentru că am dreptate, i-am răspuns. Pentru că Regalia e mai deșteaptă decât noi și pentru că totul în legătură cu misiunea asta ți se pare ciudat și știi că, dacă o continuăm, se va petrece ceva oribil.

Ea s-a ridicat.

— Mmm. Daa, ar fi trebuit să zici toate astea mai devreme. Poate nu te-aș fi bumbăcit atât de rău.

— Am încercat. Bumbăcitul m-a împiedicat, am zis eu.

— Pe bune, cineva ar trebui să te învețe ceva tehnici de luptă corp la corp. Ai fost jalnic.

— Nu-mi trebuie tehnici de luptă corp la corp. Sunt țintaș, am zis.

— Și unde ți-e pușca?

— Mmm… ai dreptate.

Mi-am pus în spinare mecanismul principal al spyrilului și i-am strâns curelele, în timp ce Mizzy îmi ținea mănușile.

— Știi, a zis ea, de abia așteptam să folosesc chestia asta ca să demonstrez ce fantastică sunt și Profu’ să fie de acord că sunt o înaintașă a-ntâia.

— Și ai idee cum să folosești spyrilul?

— Eu îl asamblez și-i asigur mentenanța. Am tone de cunoștințe teoretice.

Am privit-o, arcuindu-mi o sprânceană.

— Cât de greu poate fi? a zis ea ridicând din umeri. În fond, tu ți-ai dat seama cum merge…

Am zâmbit, dar nu prea-mi ardea.

— Știi unde vrea Profu’ s-o atragă pe Megan în cursă?

— Acolo unde vrem să o atacăm și pe Newton. A stabilit o întâlnire între tine și ea folosindu-ți telefonul.

— Acolo unde… Dar e departe de locul unde e instalat Obliteration.

Mizzy a ridicat din umeri.

— Profu’ voia să o atacăm pe Firefight în aceeași regiune unde o atacăm pe Newton. Ideea e să o facem pe Regalia să se

manifeste acolo, nu? Să-i oferim Tiei ultimele date de care mai are nevoie ca să găsească ascunzătoarea Regaliei. Sigur, dacă raza ei de acțiune e mai mare decât credeam, totul e inutil…

— Exact, am zis eu.

Deși planul Profului era logic, cel puțin în baza informațiilor limitate pe care le avea. Dacă ideea era să o atragă pe Regalia, atunci să ucidă doi Epici – în locul unuia singur – avea mai multe șanse să-i atragă atenția.

— Dacă Profu' e în Chinatown, atunci cine îl supraveghează pe Obliteration? am întrebat.

— Nimeni. Profu' a spus că e puțin probabil să se fi încărcat suficient ca să își elibereze energia azi. Și avem camera, așa că Tia poate sta cu ochii pe el.

Am înghețat. Tot ce făcuserăm putea să fi fost parte din planul Regaliei, inclusiv camera.

— Cât îți ia să ajungi acolo ca să-l verifici pe Obliteration?

— Zece-cincisprezece minute în pas alergător. De ce?

— Hai să zicem că am un presentiment urât legat de toate astea…

— Bineee…

S-a ridicat, după ce îmi fixase bine spyrilul pe trup.

— Să știi că arătai mult mai chipeș cu costumul de scafandru. Îți dădea așa un aer de „tip dement de la Marină-Seal-Operațiuni Speciale”. Fără el, ești mai degrabă genul „vagabond nebun care umblă cu un prăjitor de pâine în spinare”.

— Splendid! Poate asta o să-i facă pe oameni să mă subestimeze.

— Profu' e un Epic, nu-i așa? a întrebat ea încet.

I-am aruncat o privire și am făcut semn că da, vârându-mi pe rând mâinile în mănuși.

— Când ți-ai dat seama?

— Nu sunt sigură. Parcă se leagă de la sine, știi? Felul cum vă purtați cu el, secretele, faptul că Tia nu ne-a explicat cum i-ai salvat pe oamenii din clădirea aia. Probabil ar fi trebuit să pun toate astea cap la cap mai devreme.

— Ești mai deșteaptă decât mine. Mie a trebuit să-mi plaseze un câmp de forță dinaintea nasului ca să-mi dau seama ce era.

— Deci aici nu-i vorba despre răzbunare, despre doborârea Epicilor sau despre pedepsirea criminalilor, a zis Mizzy E o luptă pentru putere. Un război pentru supremație.

— Nu, am zis cu fermitate. E vorba să-l facem pe Profu’ să fie omul care știu că poate fi… Epicul care știu că poate fi.

— Nu pricep, a zis Mizzy. De ce nu e deja toate astea?

— Pentru că uneori trebuie să le dai eroilor o mână de ajutor, am zis eu, strângându-mi cea de a doua mănușă.

— Biiine, a zis ea.

— Poftim, am zis, întinzându-i una dintre stațiile furate. Putem să ținem legătura prin astea.

Ea a ridicat din umeri și a luat-o. A scos o pungă de plastic din buzunar și a vârât-o înăuntru.

— În caz că ajunge în apă, a zis ea scuturând-o.

— Bună idee, am zis luând și eu o punguță.

Mizzy a șovăit și mi-a întins și arma. Era întuneric, dar mi s-a părut că roșise.

— Poftim, a zis ea. Dat fiind că, în mod evident, eu n-am ce-mi trebuie ca s-o folosesc.

— Mersi, am zis. Muniție?

Nu avea decât un încărcător în plus. Ei, era mai bun decât nimic. L-am strecurat în buzunar, iar pistolul l-am pus la betelia pantalonilor.

— Bine, am zis. Hai să mergem!

Am năvălit afară din casa scării cu spyrilul zumzăindu-mi în spinare și m-am pomenit în mijlocul unei scene care mi-a întors stomacul pe dos. Se părea că oamenii lui Newton îi găsiseră pe rebelii care aruncaseră cu fructe, căci doi bărbați atârnau morți de doi stâlpi de cort, aproape de locul pe unde ieșisem. În gura fiecăruia fusese îndesat un fruct luminos. Suc fosforescent li se prelingea pe obraji și le picura de pe bărbii.

Le-am dat onorul trecând în fugă pe lângă ei. Acționaseră prostește, dar măcar ripostaseră. Era mai mult decât făceau majoritatea locuitorilor. Am alergat, făcându-i pe vânzători să-și ridice ochii de la tarabele de pe care își adunau mărfurile. Unii oameni îngenuncheaseră să i se roage lui Dawnslight și m-au strigat, invitându-mă alături de ei. Am ignorat pe toată lumea, am alergat până la marginea acoperișului și am sărit. O clipă mai târziu, țâșneam în aer pe jeturi de apă.

M-am aplecat înainte și clădirile au devenit o ceață, în timp ce spyrilul mă propulsa în lungul străzii. A trebuit să reduc puterea jeturilor la sfert ca să trec pe dedesubtul unui pod suspendat, dar m-am ridicat la loc de cealaltă parte, zâmbind când am văzut vreo duzină de copii înșirați pe el, arătându-mă cu degetul.

Stația radio a scos un pârâit.

— Merge chestia asta? a întrebat Mizzy.

— Da, am zis.

Niciun răspuns.

„Corect. Idioțenie afurisită!” Am apăsat pe butonul de transmisie.

— Merge, Mizzy, am zis ridicând aparatul la buze.

— Super!

Vocea ei era însoțită de pârâituri. Scântei! Chestiile astea erau abia cu un pas mai presus de două conserve atașate între ele cu o sârmă.

— S-ar putea să nu-ți pot răspunde de fiecare dată, i-am zis. Când folosesc spyrilul, îmi trebuie ambele mâini ca să cotesc.

— Încearcă să nu uzi aparatul prea tare, a zis Mizzy. Vechea tehnologie nu se împacă bine cu apa.

— Am înțeles, am răspuns eu. O s-o tratez ca pe un dragon mâncător de oameni uriaș și fioros.

— Și… ce legătură are asta cu restul?

— Păi tu ai arunca apă pe un dragon mâncător de oameni uriaș și fioros?

Clădiri învăluite în lumină de neon străfulgerau pe lângă mine de o parte și de alta. În ritmul ăsta, aveam să ajung la poziția Profului în câteva minute.

— David, aici nu se vede nici urmă de submarin și nici de ceilalți, a zis Mizzy.

A trebuit să țin stația lângă ureche, ca s-o aud dincolo de șuierul curentului.

— Ar fi trebuit să trimită pe cineva să vadă de ce nu mai răspund. Probabil ceva i-a împiedicat.

— Continuă-ți drumul către Obliteration! am zis. N-avem vreme de pierdut! Spune-mi ce face!

— Sigur, a zis Mizzy.

Acum trebuia numai să…

Un val de apă s-a ridicat din adâncuri, luând forma Regaliei. Plutea în aer pe lângă mine, deplasându-se cu aceeași viteză, o mică dâră de apă menținând-o în contact cu suprafața oceanului.

— Mi-ai stricat planurile, a zis ea. Nu-mi plac oamenii care fac asta. Calamity n-a vrut să-mi răspundă când l-am întrebat de ce nu ai căpătat puteri.

Am continuat să gonesc purtat de jeturi. Poate avea să continue să vorbească, dându-mi o șansă să mă apropii mai mult de Profu’.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea. Ca să respingi darul? Nu credeam că se poate.

Nu i-am răspuns.

— Bine, atunci, a zis Regalia oftând. Îți dai seama că nu te pot lăsa să ajungi la Jonathan. Noapte bună, David Charleston, Steelslayer!

Apa care îmi țâșnea din jeturi s-a despicat deodată, avântându-se în lături în loc să atingă suprafața oceanului. Dar nu am căzut, sau nu mult, căci nu apa mă ținea în aer, ci forța cu care era propulsată în afară. Se pare că Regalia nu înțelegea prea bine fizica spyrilului. Nu mă mira. Epicii acordau arareori atenție legilor fizicii.

M-am abătut în lături ignorând-o și am cotit după o clădire cu ajutorul jetului de mână. Regalia s-a ivit alături de mine o clipă

mai târziu și coloane mari de apă s-au ridicat din strada de dedesubt, gata să mă înhațe.

Am respirat adânc, mi-am îndesat stația radio în punga din buzunar și m-am aruncat în lături, cotind pe o altă stradă. Zeci de tentacule s-au ridicat de dedesubt, întinzându-se după mine. Am fost nevoit să îmi orientez jeturile în jos și să țâșnesc drept în sus ca să nu fiu înhățat. Din păcate, tentaculele Regaliei m-au urmat, încolăcindu-se și zvârcolindu-se chiar sub mine. Când m-am înălțat prea sus, jeturile mele au început să-și piardă din putere: raza propulsoare nu ajungea chiar atât de departe.

Nu am avut de ales decât să mă răsucesc prin aer și să mă avânt în jos. M-am izbit din lateral de un tentacul și m-am pomenit scăldat într-o răceală tăioasă, dar am ieșit pe partea cealaltă într-o ploaie de stropi. Tentaculul a încercat să se înfășoare în jurul meu, însă a fost cu o fracțiune de secundă prea încet. Ca să funcționeze, aveau nevoie de instrucțiuni din partea Regaliei și se pare că nu puteau fi decât atât de rapide pe cât erau ordinele ei.

Simțindu-mă mai încrezător, am continuat să cad, făcând slalom printre celelalte tentacule, cu vântul suflându-mi în obraz, apoi, când am ajuns aproape de suprafață, m-am răsucit încetinindu-mi coborârea. Am mai străbătut o stradă, șerpuind de pe o latură pe alta, în timp ce în urma mea se formau valuri enorme de apă ce încercau să mă strivească. Am reușit să mă feresc de toate.

— Ești la fel de enervant ca șobolanul ăla de Jonathan, a zis Regalia ivindu-se lângă mine.

Am zâmbit, orientând în jos jetul de mână și săltându-mă peste un alt tentacul. M-am răsucit într-o parte și m-am strecurat printre alte două. Acum eram chiar leoarcă, speram numai că punga avea să protejeze radioul.

Era cel mai palpitant lucru pe care-l făcusem vreodată, gonind prin orașul acesta al întunericului catifelat și al culorilor vibrante, trecând pe lângă localnici uluiți care priveau cu gurile căscate din bărcuțe ce se legănau. În Newcago era o regulă să nu fiu lăsat niciodată la volan, din pricina câtorva incidente nefericite cu niște mașini și… ăăă… niște ziduri. Cu spyrilul însă aveam libertate de mișcare și viteză. Nu-mi mai trebuia o mașină. Eram una.

Ajuns în apropierea unui grup de tentacule, le-am ocolit

înclinându-mă într-o parte ca un surfer, apoi am țâșnit pe o stradă lăturalnică. Aproape că m-am izbit de un perete imens de apă, la fel de înalt ca acoperișurile de pe ambele părți, care se ridica deasupra mea. A început să se surpe cu iuțeală.

Am țipat cuprins de panică și m-am repezit pe fereastra unei clădiri. Am căzut pe podea și m-am rostogolit, căci jeturile se opriseră. Afară, apa s-a izbit de perete, pătrunzând pe fereastră și scăldându-mă din cap până-n picioare. Diverse accesorii de birou s-au ridicat de pe podea, lovindu-se de trunchiurile copacilor, dar apa s-a retras repede de unde venise.

Ud și panicat, m-am afundat mai adânc în jungla biroului. Tentacule de apă au pătruns prin ferestrele din spatele meu, șerpuind în căutarea mea. Scântei! Din instinct, m-am înfundat și mai mult în clădire, cât mai departe de apa de afară și de sursa puterii Regaliei. Dar asta mă îndepărta totodată de sursa puterii spyrilului. Fără el eram numai un tip ud leoarcă și înarmat cu un pistol, înfruntând unul dintre cei mai puternici Epici care trăiseră vreodată.

Am luat o decizie rapidă și am continuat să urc, croindu-mi drum pe lângă vechi birouri și munți uriași de rădăcini. Poate reușeam să-mi pierd urma înăuntru. Din păcate, în timp ce înaintam spre interior, am auzit tentacule de apă spărgând ferestrele de pe partea opusă a clădirii. Am ieșit pe un coridor și am descoperit apa târându-se către mine de-a lungul covorului vechi.

Inunda imobilul.

„Încearcă să vadă”, am înțeles eu. Putea trimite apa înăuntru pe ferestre, acoperind în întregime podeaua. Atunci ar fi putut să mă vadă în orice colțișor. Am alergat în direcția opusă, căutând o scară sau o altă ieșire, și am dat buzna într-un alt birou spațios. Aici, tentacule translucide de apă șerpuiau printre copaci precum coamele retractile ale unui limax imens, cu mulți ochi.

Cu inima bătându-mi mai tare, am revenit pe coridor. În spatele meu strălucea lumina unor fructe lovite de tentacule, trimițând umbre care dansau pe hol. O discotecă a damnaților.

Mi-am lipit spatele de zid, înțelegând că eram prins în cursă. M-am uitat la fructul cel mai apropiat.

„Merită o încercare.”

— Dawnslight, aș avea nevoie de ceva ajutor, am zis.

Ce, acuma mă rugam? Nu era același lucru, nu?

Nu s-a întâmplat nimic.

— Ăăă, am zis. Apropo, ăsta nu e un vis. Ajutor! Te rog?

Luminile s-au stins.

Într-o clipă, fructele au încetat să mai strălucească. Am tresărit, cu inima bătându-mi înnebunită. Fără lumina fructelor, locul era la fel de negru ca interiorul unei cutii de vopsea neagră care fusese și el vopsit în negru. În ciuda întunericului, am auzit tentaculele cum se apropiau zvârcolindu-se.

Se pare că stinsul luminii era maxim ce putea face Dawnslight pentru mine. Disperat, am înaintat bâjbâind pe hol, într-un ultim sprint nebunesc spre libertate.

Tentaculele de apă au lovit.

Exact în locul unde stătusem mai înainte.

Nu le puteam vedea, dar le-am simțit trecând pe lângă mine și îndreptându-se către acel loc. M-am îndepărtat pe bâjbâite, ascultând zgomotul apei care se izbea de perete, și m-am lovit de unul în întuneric, un tentacul de apă ca un braț imens, rece la atingere. L-am atins din greșeală și mâna mi-a trecut prin el.

Am retras-o tresărind și am dat îndărăt, lovindu-mă de un alt tentacul. Niciunul nu s-a oprit din înaintare, dar nici nu m-a atacat. Nu m-am pomenit strivit pe întuneric.

„Nu poate simți cu ele”, mi-am dat seama. „Nu au simț tactil! Dacă nu poate vedea, nu le poate porunci.”

Incredul, am înțepat cu degetul un alt tentacul, apoi l-am plesnit. Probabil n-a fost cel mai deștept lucru pe care l-am făcut, dar nu a provocat nicio reacție. Tentaculele au continuat să se vânzolească la nimereală.

Am dat înapoi, lăsând cât mai mult spațiu între mine și tentacule. Nu era ușor, pentru că mă tot împiedicam de trunchiuri. Dar…

Lumină?

Un singur fruct lumina undeva deasupra. M-am apropiat de el. Atârna în fața unei scări și podeaua de aici era uscată. Regalia nu avea apă prin care să tragă cu ochiul.

— Mersi, am zis și am continuat să înaintez.

Ceva mi-a trosnit sub picior. O prăjitură cu răvaș. Am deschis-o.

Încearcă să distrugă orașul, scria. *Nu ți-a mai rămas mult timp. Oprește-o!*

— Încerc, am murmurat, strecurându-mă printre liane până am ajuns pe scări și am început să le urc. Fructele se aprindeau ca să-mi lumineze calea, stingându-se apoi în urma mea.

La următorul nivel era un etaj unde toate fructele luminau, dar nu era niciun tentacul de apă care să încerce să mă prindă. Regalia nu știa unde mă dusesem. Excelent! M-am furișat în alt birou. Acest etaj era cultivat într-o oarecare măsură, cu cărări îngrijite și copaci care fuseseră tunși, alcătuind o grădină. După sălbăticia de la celelalte etaje, era o priveliște neașteptată.

Am pornit pe o cărare, imaginându-mi oamenii care deciseseră să își însușească etajul ăsta și să-l transforme în grădina lor personală. Eram atât de captivat de propria mea imaginație, că era să nu observ fructul care clipea. Atârna chiar în fața mea, pulsând cu o lumină dulce.

Un avertisment? Mi-am continuat înaintarea cu prudență, până când am auzit pași în fața mea, pe cărare.

Cu răsuflarea tăiată, am ieșit din drum, ascunzându-mă în frunziș. Fructele cele mai apropiate de mine s-au stins, făcând întuneric în regiunea unde mă aflam. Peste câteva clipe, Newton a pășit pe cărare, trecând chiar pe sub fructul care pulsase.

Își ducea katana pe un umăr și într-o mână ținea un pahar cu apă.

Un pahar cu apă?

— Asta e o diversiune, a zis Newton. Neimportantă.

— O să faci ce ți se spune, s-a ridicat din pahar vocea Regaliei. L-am auzit mișcându-se acolo jos, dar acum e liniște. Se ascunde în întuneric, sperând că o să plecăm.

— Trebuie să ajung la confruntarea cu ceilalți, a protestat Newton. Steelslayer nu înseamnă nimic. Dacă nu cad în capcana lor, cum o să…

— Evident, ai dreptate, a zis Regalia.

Newton s-a oprit locului.

— Ești un ajutor minunat, a continuat Regalia. Atât de deșteaptă. Și… La dracu'! Trebuie să mă ocup de Jonathan. Găsește-l pe șobolanul ăla!

Newton a înjurat încet și și-a reluat drumul, lăsându-mă în urmă. Înfiorându-mă, am așteptat până am auzit cum se închide ușa către scări, apoi am ieșit din nou pe cărare.

Regalia era suficient de îngrijorată din pricina mea ca să o extragă pe Newton din schemă și să o trimită pe urmele mele.

Era un semn foarte bun. Însemna că i se părea extrem de important să mă împiedice să-i transmit Profului avertismentul meu.

Așa că trebuia să fac cumva să ajung la el. Din păcate, în clipa în care ieșeam din clădire, ajungeam din nou o țintă. Trebuia să forțez drumul, ferindu-mă ca și până acum. M-am apropiat de o fereastră și m-am pregătit să sar, dar am descoperit că buzunarul îmi vibra. Am băgat mâna în el, am scos punga și, din ea, stația radio.

— Ești acolo? David, te rog, răspunde!

— Sunt aici, Mizzy, am zis încet.

— Slavă Domnului! a zis ea încordată. David, ai avut dreptate. Obliteration nu-i aici!

— Ești sigură? am întrebat-o, privind pe fereastră.

— Da. Au instalat un soi de manechin alb cu un neon sub el, ca să strălucească la fel ca Obliteration. Apoi au umplut acoperișul cu alte neoane puternice. Asta dă impresia că e aici, dar nu-i.

— De-aia voia să se țină toată lumea departe, am zis.

Scântei! Obliteration era undeva în oraș, plănuind să-l radă de pe fața pământului.

— Aproape am ajuns la Profu', am zis. Regalia îmi tot taie calea. Vezi dacă poți stinge luminile alea. În felul ăsta, ceilalți Răzbunători vor fi avertizați, chiar dacă eu nu ajung.

— OK, a zis Mizzy. David, nu-mi place treaba asta!

Părea speriată.

— Foarte bine, i-am replicat eu. Înseamnă că nu ești nebună. Vezi ce poți face! Eu o să fac un sprint final către Profu'.

— Bine.

Am pus stația la loc, apoi am privit un fruct luminos din apropiere.

— Mulțumesc din nou pentru ajutor, am zis. Dacă mai ai și altele la fel pe care să mi le scoți în cale pe viitor, n-am să zic nu.

Fructul a clipit.

Am încuviințat sumbru, apoi am tras aer în piept și am sărit pe geam.

Am ajuns la două străzi de clădire înainte să mă găsească Regalia. S-a ivit la suprafața apei tăindu-mi calea, dreaptă, cu ochii mari și scânteietori și cu brațele întinse ca și cum ar fi sprijinit cerul pe ele. Valuri se înălțau în jurul ei ca vârfurile unei coroane aflate sub apă.

De data asta nu și-a mai pierdut timpul cu conversația. Sub mine au erupt jeturi de apă. Primul m-a șters din lateral, străpungându-mi atât hainele, cât și pielea. Am icnit de durere, apoi am început să zbor în zigzag, urcând și coborând, folosind jetul de mână ca mă feresc din calea unui val imens, înalt de patru metri. M-a urmat după un colț, dar s-a spart de o clădire, în timp ce eu aterizam pe acoperișul ei și-l traversam în fugă. Am trecut pe lângă corturi unde oamenii țipau și am simțit un miros ciudat în aer. Fum?

Am sărit de pe cealaltă parte a clădirii și chiar atunci ceva cețos a traversat acoperișul alăturat. Am țipat, oprind jeturile și coborând mai jos decât ceața aceea mișcătoare, care s-a repezit asupra mea lăsând în urmă dâre roșii ca de neon.

Ceața a trecut pe deasupra capului meu și a aterizat pe clădirea din față, unde s-a oprit dând-o la iveală pe Newton cu katana în mână. A scos un pistol și s-a întors către mine.

Scântei! Ar fi trebuit să fiu pregătit pentru ea. Am plonjat în jos, trecând într-o străfulgerare pe lângă etajele clădirii alăturate și am aterizat în apă, în timp ce deasupra mea răsunau focuri de pistol.

Apa era un șoc înghețat. Jeturile m-au propulsat în adâncuri cu capu-nainte. Să mă arunc în apă ca să mă feresc de gloanțe fusese primul meu impuls și funcționase, în sensul că nu fusesem împușcat. Dar mă pusese în mâinile Regaliei.

Apa din jurul meu a început să se strângă, devenind groasă ca siropul. M-am răsucit, îndreptându-mi picioarele către adânc, și am pornit spyrilul la putere maximă.

Era ca și cum apa s-ar fi transformat în smoală, fiecare centimetru fiind mai greu de parcurs decât cel anterior. Bulele de aer expirate de mine rămăseseră prinse în ea ca în Jell-0 și am simțit spyrilul tremurându-mi violent în spinare. Întunericul mă înconjura.

Dar nu mă mai temeam de întuneric. Îl privisem în ochi.

Plămânii mă dureau, dar mi-am înăbușit panica.

Am ieșit la suprafață. Odată brațele eliberate, spyrilul m-a propulsat în aer cu un jet triumfal, dar tentaculele de apă mă așteptau. Mi s-au înfășurat în jurul gleznelor.

Am ațintit raza spyrilului către ele.

Mașinăria mea a absorbit tentaculele așa cum făcea cu orice apă, împroșcându-le prin jeturile de la picioare și eliberându-mă într-o clipită. Am țâșnit și mai sus în aer, amețit de lipsa de oxigen. Am ajuns pe un acoperiș și am oprit jeturile, rostogolindu-mă la aterizare și respirând adânc.

„OK, nu mai pot să mă scufund cu Regalia prin preajmă.”

Abia îmi trăsesem sufletul, că tentacule de apă au urcat pe acoperiș ca degetele unei fiare enorme. Newton a aterizat lângă mine ca o ceață, lăsând în urmă iluzia dârelor de culoare ale părului ei. S-a repezit la mine cât ai clipi și n-am putut decât să pornesc spyrilul, cu raza-jet ațintită către unul dintre tentaculele Regaliei.

Jetul neașteptat m-a azvârlit de-a curmezișul acoperișului, la distanță de Newton. Abia la un fir de păr. Mai rău, numai unul dintre jeturile de la picioare se pornise. Nu știam dacă era din cauza presiunii din adâncuri, a tentaculelor care mă înhățaseră sau a aterizării brutale. Dar mașinăria fusese întotdeauna capricioasă și își alesese exact momentul ăsta să aibă toane.

Newton a trecut pe lângă mine și sabia ei a izbit locul unde tocmai fusesem lungit, scoțând scântei. A ajuns la marginea acoperișului, unde se înălța o altă clădire lipită de aceasta, fără niciun spațiu între ele. Aici s-a oprit.

Și, din câte am văzut, oprirea a fost destul de spectaculoasă. Din câte mi-am dat seama, s-a oprit din fugă la superviteză îndreptându-și o mână către peretele clădirii alăturate. Toată inerția i s-a transferat clădirii, dând peste cap complet legile fizicii în maniera bizară caracteristică Epicilor. Zidul a explodat într-o jerbă de praf și cărămizi sfărâmate.

Newton s-a răsucit, și-a aruncat spada acum ciobită și ruptă și și-a dus mâna într-o parte, scoțând o alta dintr-o teacă de la șold. A răsucit-o privindu-mă și a înaintat cu un pas mult mai lent. În jurul nostru, tentaculele Regaliei înconjurau complet clădirea, înălțându-se spre cer și alcătuind un dom. Micul acoperiș era abandonat și graffiti-urile lui se reflectau în apa din jur. Lichidul a început să se reverse peste marginea

acoperișului, inundându-l cu un centimetru sau doi de apă, și imediat Regalia s-a materializat alături de Newton.

Mi-am scos pistolul și am tras. Știam că n-avea rost, dar trebuia să fac ceva și spyrilul tocmai dăduse rateu când îl pornisem, de data asta cu ambele jeturi inactive. Gloanțele au ricoșat din Newton către domul de apă ce se închidea și au pătruns în el cu un plescăit. Newton s-a aplecat, cu o mână pe sol, gata să țâșnească, dar Regalia a oprit-o ridicând un braț.

— Vreau să știu ce-ai făcut mai devreme, mi-a zis ea.

Inima îmi bătea nebunește. M-am ridicat în picioare și am privit către margine, în căutarea unei căi de scăpare. Domul de apă al Regaliei se închisese complet și de pe acoperișul inundat se ridicau noi tentacule gata să mă înhațe. Am ațintit disperat raza asupra unuia și am încercat să pornesc spyrilul. Jeturile de la picioare au refuzat să funcționeze.

Dar, spre ușurarea mea, jetul de mână nu. Am reușit să absorb tentaculul și să-l abat în direcția opusă. L-am prins pe următorul și pe următorul și am început să le lansez către Newton, în timp ce săream înapoi. Atacurile mele se împrăștiau inofensive, dar păreau să o enerveze.

Alte tentacule s-au întins după mine, dar le-am absorbit pe fiecare, expediindu-le în direcția opusă.

— Nu mai face asta! a răcnit Regalia cu glas de tunet.

O sută de tentacule au răsărit, mai rapid decât le puteam eu ținti.

Apoi au început imediat să se micșoreze.

Le-am privit nedumerit, apoi m-am uitat la Regalia, care părea la fel de uluită ca mine. Din apa din jurul meu ieșea altceva. Plante?

Erau rădăcini. Rădăcini de copac. Au crescut incredibil de repede în jurul nostru, sugând apa, secând orice sursă găseau, hrănindu-se cu ea. Dawnslight veghea. Am privit-o din nou pe Regalia și am rânjit.

— Copilul iar își face de cap, a zis Regalia suspinând, apoi a încrucișat brațele și s-a uitat la Newton: Termină cu asta!

Într-o clipă, Newton a devenit o ceață.

Nu puteam fugi mai repede decât ea. Nu puteam să o rănesc.

Nu puteam decât să joc la risc.

— Ești frumoasă, Newton! i-am strigat.

Ceața a devenit din nou o persoană, cu plante încolăcindu-i-se

la picioare. M-a privit cu buzele strânse, cu ochii mari, cu spada uitată între degetele inerte.

— Ești un Epic minunat, am continuat ridicând pistolul.

Ea a dat îndărăt.

— Evident, ăsta e motivul pentru care și Obliteration, și Regalia au grijă să te complimenteze mereu, am continuat eu. Și nu pentru că slăbiciunea ta ar fi complimentele.

De asta le permitea Newton derbedeilor ei să fie atât de zurbagii și nesupuși. Nu vrusese ca vreunul din ei să-i facă vreun compliment din greșeală.

Newton s-a întors și a rupt-o la fugă.

Am împușcat-o în spate.

Am simțit un gol în stomac când a căzut cu fața în jos pe solul năpădit de plante. Dar în inima mea, eram un asasin. Da, ucideam în numele Justiției, doborându-i numai pe cei ce-o meritau, însă, când trăgeai linia, eram un asasin. Eram în stare să împușc pe cineva în spate. Dacă situația o cerea.

M-am apropiat și i-am mai înfipt două gloanțe în cap, ca să fiu sigur.

Am privit-o pe Regalia, care stătea cu brațele încă încrucișate pe piept în mijlocul plantelor ce creșteau în jurul nostru, mlădițele devenind copaci, fructele înmugurind, umflându-se și atârnând de crengi și lujeri. Silueta ei a început să se micșoreze pe măsură ce Dawnslight sorbea apa care îi forma proiecția și apoi domul ei s-a spulberat, scăldându-mă cu apă și pe mine, și acoperișul.

— Văd că am vorbit cam neatent când am pedepsit-o pe Newton, a zis Regalia. E vina mea că i-am trădat slăbiciunea. Băiete, *chiar* ești o pacoste!

Am ridicat pistolul și am ochit capul Regaliei.

— O, te rog! a zis ea. Știi că nu mă poți răni cu asta.

— O să vin după tine, i-am zis încet. O să te omor înainte să-l omori pe Profu'.

— Serios?! s-a răstit Regalia. Îți dai seama că, în timp ce atenția ta a fost distrasă, Răzbunătorii și-au pus deja în aplicare planul? Că idolul tău, Jonathan Phaedrus, a ucis-o pe femeia pe care-o iubești?

M-a zguduit un șoc din cap până-n picioare.

— A folosit-o ca momeală ca să mă atragă pe mine, a zis Regalia. Nobilul Jonathan a omorât-o în încercarea de a mă face

să apar. Și am apărut, firește. Ca să aibă datele lui drăgălașe. Echipa lui tocmai îmi atacă presupusul sanctuar în clipa asta.

— Minți!

— Da? a zis Regalia. Ia spune, a ce-ți miroase?

Îl simțisem mai devreme. Panicat, m-am repezit către marginea clădirii și am privit către ceva greu de distins în beznă. O coloană de fum, ridicându-se dintr-o clădire din apropiere, unde Mizzy zisese că aștepta Profu'.

Foc.

Megan!

Regalia m-a lăsat să plec. Asta probabil ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai tare decât a făcut-o.

M-am concentrat numai să ajung la clădirea aceea. Am meșterit la cablurile de la picioare până când am făcut unul dintre jeturile spyrilului să funcționeze. Asta mi-a permis să traversez cu chiu, cu vai spațiile dintre acoperișuri. Am aterizat pe o clădire de lângă cea din care se înălța coloana de fum și, în ciuda distanței, căldura m-a năucit. Focul se ridica de la etajele de jos. Acoperișul nu arsese încă, dar nivelurile inferioare erau cuprinse de flăcări. Întreaga clădire părea pe punctul de a se prăbuși.

Panicat, mi-am coborât ochii către mănușa cu jetul manual. Avea să fie suficientă? Am traversat până pe acoperiș, unde căldura era de fapt mai puțin intensă decât când stătusem peste drum privind incendiul de la etajele inferioare. Am traversat acoperișul în fugă, transpirând, și am găsit ușa ce dădea către scări.

Am împins-o în lături. Fumul a năvălit afară și am inspirat o gură zdravănă din el. Căldura m-a silit să dau înapoi și m-am îndepărtat cu pași împleticiți, tușind. Am clipit ca să-mi alung lacrimile provocate de fum și am privit spyrilul prins de brațul meu. Ideea de a-l folosi pe post de furtun de pompier mi se părea acum prostească. Nu aveam cum să mă apropii suficient și oricum în clădire nu era apă.

— A murit, a zis cineva încet.

Am tresărit, sărind în lături și ducând mâna la pistolul lui Mizzy. Profu’ stătea la marginea acoperișului, în umbra casei scărilor, așa că nu-l văzusem.

— Profule? am întrebat nesigur.

— A venit să te salveze, a zis el încet.

Stătea ghemuit, un munte de om indistinct în penumbră. Niciun neon nu ajungea până la el.

— I-am trimis zece mesaje de pe telefonul tău, ca și cum ai fi fost în primejdie. A venit. Chiar dacă declanșasem deja incendiul, a intrat în clădire crezând că erai prins înăuntru. A alergat tușind și orbită de fum până în încăperea unde credea că erai tu, imobilizat sub un copac căzut. Am prins-o, i-am luat armele și am lăsat-o acolo, cu câmpuri de forță la uși și la

ferestre.
— Nu, te rog, am șoptit.
Nu mă puteam gândi la asta. Nu era posibil.
— Singură în cameră, a continuat Profu'.
Ținea ceva în mână. Pistolul lui Megan, cel pe care i-l dădusem îndărăt.
— Cu apă pe podea. Voiam ca Regalia să vadă. Eram sigur că va veni. Și a venit... dar numai ca să-mi râdă în nas.
— Megan e încă acolo jos! am zis eu. În ce cameră?
— Două etaje mai jos, dar e moartă, David. N-are cum să nu fie. Prea mult foc. Cred...
Părea năucit.
— E posibil să mă fi înșelat tot timpul în privința ei. Și tu ai avut dreptate. Vezi, iluziile ei s-au destrămat...
— Profule, am zis apucându-l. Trebuie să mergem după ea. Te rog!
— Pot să mă stăpânesc, nu? a zis Profu'.
M-a privit și fața lui mi s-a părut prea umbrită. Numai ochii îi scânteiau, reflectând lumina stelelor. M-a apucat de brațe.
— Ia o parte! Ia-mi-o ca să n-o pot folosi!
Am simțit o furnicătură străbătându-mi trupul. Profu' îmi dăruise din puterile lui.
— Jon! a izbucnit vocea Tiei din mobilul pe care și-l prinsese pe umăr, evitând să folosească o cască. Jon, e Mizzy... Jon, a luat camera care îl monitoriza pe Obliteration și scrie mesaje pe hârtie, pe care le ridică să le vedem. Spune că Obliteration nu-i acolo.
„Ce deștept, Mizzy!" mi-am zis.
— Nu, pentru că e aici, a zis vocea lui Val. Profule, trebuie să vezi asta. Am pătruns în baza Regaliei din Clădirea C. Nu am găsit-o nicăieri, dar am găsit altceva. Credem că e Obliteration. Sau cel puțin e ceva care strălucește, și strălucește puternic. Nu arat-a bine...
Profu' m-a privit și a părut să-și recapete puterile.
— Vin, le-a zis el. Apărați clădirea!
— Da, să trăiți, a zis Val.
Profu' a țâșnit din loc, creând un câmp de forță care să alcătuiască un pod până la clădirea alăturată.
— Totul e o greșeală, Profule, am strigat după el. Regalia nu e constrânsă de limite așa cum crezi tu. Știe totul despre plan.

Orice o fi găsit Val, e o capcană. Pentru tine.

El s-a oprit la marginea acoperișului. Fumul se ridica din clădire în jurul nostru, atât de dens, încât îmi era greu să respir. Dar, din cine știe ce motiv, căldura părea să se fi domolit.

— E tipic pentru ea, a zis Profu' și vocea i-a ajuns până la mine prin întuneric.

— Atunci…

— Dacă Obliteration chiar e acolo, trebuie să-l opresc, a zis el. Trebuie pur și simplu să găsesc o cale de a supraviețui capcanei.

Profu' s-a năpustit pe câmpul lui de forță, lăsându-mă în urmă.

M-am așezat, amorțit și secat de puteri. Pistolul lui Megan era pe jos, lângă mine. L-am ridicat. Megan… Ajunsesem prea târziu. Eșuasem. Și tot nu știam care era capcana Regaliei.

„Cum?" a zis o voce în mintea mea. „Te dai bătut?"

Când mai făcusem una ca asta?

M-am ridicat în picioare urlând și m-am repezit către scări. Nu-mi păsa de căldură, deși am presupus că mă va alunga. Dar n-a făcut-o. Pe casa scării era practic frig.

„Câmpul de forță al Profului", mi-am dat seama în timp ce alergam. „Tocmai mi-a dăruit unul." Unul dintre ele mă apărase de căldura lui Obliteration. Se pare că funcționa la fel de bine și împotriva focului.

Mi-am pus capul în piept și mi-am ținut răsuflarea, dar în cele din urmă am fost silit să iau o gură de aer. Mi-am acoperit gura și nasul cu tricoul ud leoarcă în urma luptei cu Regalia și asta a părut să dea rezultate. Ori era asta, ori câmpul de forță al Profului ținea fumul la distanță. Nici acum nu eram sută la sută sigur cum funcționa.

Două etaje mai jos, unde zisese Profu' că o lăsase pe Megan, am pătruns într-un teritoriu al focului. Flăcările violente aruncau o lumină stranie. Era un loc unde unul ca mine nu ar fi trebuit să intre.

Am scrâșnit din dinți și am înaintat, bazându-mă pe câmpul de forță al Profului. O parte din mine, undeva în adânc, se panicase văzând atâta foc: pereții ardeau din podea până în tavan, flăcări picurau de deasupra, iar copacii lui Dawnslight erau învăluiți în vâlvătăi portocalii. Nu aveam cum să supraviețuiesc, nu? Câmpurile de forță ale Profului nu erau

eficiente sută la sută când erau cedate altuia.

Eram prea îngrijorat din pricina lui Megan, prea disperat și zguduit ca să mă opresc. Am împins în lături o ușă în flăcări și lemnul ars s-a spulberat în jurul meu. Am trecut pe lângă o gaură în podea, ridicând mâna ca să mă apăr de căldura pe care nu o puteam simți. Totul strălucea atât de tare. Abia puteam să văd.

Am tras aer în piept, dar nu am simțit arsura căldurii. Câmpul de forță nu putea răci aerul pe care îl respiram. De ce nu îmi ardea gâtlejul la fiecare răsuflare? Scântei! Nimic nu era logic!

Megan! Unde era Megan?

Am pătruns pe altă ușă și am văzut un cadavru pe podea, în mijlocul covorului arzând.

Am scos un țipăt și am alergat către el, luând în brațe silueta pe jumătate carbonizată, răsucindu-i capul ars și descoperind o figură familiară. Ea era. Am urlat privind ochii morți și carnea arsă și i-am strâns mai tare în brațe trupul inert.

Îngenuncheat în mijlocul flăcărilor iadului, cu lumea murind în jurul meu, am știut că eșuasem.

Jacheta îmi luase foc și pielea mi se înnegrea din pricina flăcărilor. Scântei! Mă omorau și pe mine! De ce nu le simțeam?

Plângând, fără să-mi mai pese de ceva, am apucat cadavrul lui Megan și am clipit, încercând să văd prin lumina oribilă a focului și prin fum. M-am ridicat cu greu în picioare și m-am uitat spre fereastră. Sticla se topea din pricina căldurii, dar nu vedeam niciun semn al vreunui câmp de forță – Profu’ trebuie să le fi dezactivat pe cele din cameră. Scoțând un strigăt, am alergat către fereastră cu ea în brațe și am sărit în aerul rece al nopții.

Am căzut puțin, apoi am pornit spyrilul. Din fericire, jetul pe care îl reparasem încă mai mergea și mi-a încetinit căderea până am ajuns să plutesc în aer lângă clădirea în flăcări, cu cadavrul lui Megan în brațe, cu apa țâșnind de sub mine și cu fumul învăluindu-mă. Încet, cu ajutorul unicului jet, m-am înălțat până pe acoperișul clădirii alăturate, am aterizat și am pus-o pe Megan jos.

Bucățele carbonizate de piele înnegrită mi s-au desprins de pe brațe, scoțând la iveală pielea trandafirie de dedesubt, care imediat a căpătat un bronz sănătos. Am privit-o nedumerit și apoi mi-a dat brusc seama de ce nu simțisem nicio durere și de

ce putusem să respir în aerul acela încins. Profu’ nu îmi dăruise numai un câmp de forță, ci și o parte din capacitatea lui de vindecare. Mi-am atins scalpul și am descoperit că, deși părul îmi arsese tot, acum începea să crească. Puterea vindecătoare a Profului mă refăcea așa cum fusesem înainte să pătrund în infern.

Deci eram teafăr. Dar conta? Megan tot moartă era. Am îngenuncheat lângă ea, simțindu-mă singur, neajutorat, frânt. Mă străduisem atât de tare și totuși dădusem greș.

Mi-am pus capul în piept, copleșit. Poate… poate mă mințise cu privire la slăbiciunea ei. Atunci ar fi OK, nu? I-am atins fața, răsucind-o spre mine. Jumătate era arsă, dar, întorcându-i capul într-o parte, puteam ignora arsura. Cealaltă jumătate abia era atinsă. Doar puțină cenușă pe obraz. Frumoasă, ca și cum ar fi dormit.

I-am luat mâna într-ale mele, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz.

— Nu, am șoptit. Te-am privit o dată murind. Nu cred că s-a întâmplat din nou. Mă auzi? Nu ești moartă. Sau… o să te întorci. Asta e. Ai înregistrarea pornită, ca data trecută? Pentru că, dac-o ai, vreau să știi. Cred în tine. Nu cred că…

Am amuțit.

Dacă revenea, însemna că mă mințise cu privire la slăbiciunea ei. Voiam cu disperare ca lucrurile să stea așa, pentru că voiam să trăiască. Dar, în același timp, dacă mă mințise cu privire la slăbiciunea ei, ce însemna asta? Nu o întrebasem, nu vrusesem să știu, ea fusese cea care mi-o dezvăluise, așa că păruse ceva sacru.

Dacă mă mințise cu privire la slăbiciunea ei, atunci știam că n-aveam să mai pot crede nimic din ce spunea. Deci, într-un fel sau altul, Megan era pierdută pentru mine.

Mi-am șters lacrimile de pe bărbie și i-am luat pentru ultima oară mâna într-a mea. Dosul palmei era ars, dar nu foarte rău, și totuși degetele îi erau încleștate în pumn. Ca și cum ar fi… strâns ceva în mână?

Încruntându-mă, i-am desfăcut degetele. Într-adevăr, în palma ei era un obiect mic care se topise, lipindu-i-se de mânecă: o telecomandă miniaturizată. „Pe lumina lui Calamity!” Am ridicat-o înaintea ochilor. Semăna cu telecomenzile micuțe pe care le primești odată cu cheile mașinii. Se topise în partea de jos, dar

altminteri părea intactă. Am apăsat pe buton.

De deasupra mea a răsunat ceva. Un clinchet stins, urmat de niște pârâituri ciudate.

Am privit îndelung telecomanda, apoi am sărit în picioare și m-am repezit către marginea clădirii. Am apăsat din nou pe buton. Acolo! Erau… focuri de armă? Cu amortizor?

M-am coborât cu ajutorul spyrilului către o fereastră aflată cu două etaje mai jos. Acolo, instalat în umbra ferestrei, era Gottschalkul, suplu și negru, cu amortizorul la capătul țevii. M-am apropiat și am apăsat butonul. S-a declanșat, ciuruind cu gloanțe peretele clădirii în flăcări.

Trăgea în camera unde fusese Megan.

— Femeie șmecheră! am zis înhățând arma.

M-am ridicat pe un jet de apă, am fugit către trupul ei și l-am răsucit. Căldura făcuse sângele să se usuce și îi întunecase pielea, dar am reușit să disting găurile de glonț.

Nu mai fusesem niciodată atât de fericit să văd că cineva fusese împușcat.

— Ai aranjat-o ca să te poți împușca în caz că lucrurile mergeau prost, am șoptit eu. Ca să te poți reîncarna, în loc să riști să mori în foc. Scântei, ești deșteaptă!

Am fost asaltat de un puhoi de emoții. Ușurare, exaltare, uluire. Megan era cea mai fantastică, cea mai deșteaptă, cea mai incredibilă persoană! Dacă o uciseseră gloanțele, avea să se întoarcă! De dimineață, dacă era adevărat ce spusese despre cronologia reîncarnării.

I-am mângâiat fața, dar aceasta… aceasta nu mai era decât o cochilie goală. Megan, Megan a mea avea să revină. Zâmbind cu gura până la urechi, am luat Gottschalkul și m-am ridicat. Era plăcut să am din nou în mâini o pușcă bună și de nădejde.

— Să știi că ai ieșit oficial din perioada de probă, i-am zis puștii.

Megan supraviețuise. Pe lângă asta, orice părea posibil.

Încă mai puteam salva orașul!

— Mizzy, am zis ținând stația radio la ureche în timp ce goneam în direcția în care plecase Profu'. Cretinătatea asta mai merge?

— Da, a venit răspunsul.

— Deșteaptă idee să folosești camera ca să îi transmiți un mesaj Tiei.

— L-a văzut? a întrebat Mizzy cu o vioiciune exuberantă, ce părea un contrast distinct cu agonia prin care trecusem eu cu câteva minute în urmă.

— Da, am zis traversând în fugă un pod. Am auzit un mesaj al Tiei către Profu'. L-ar putea convinge să abandoneze misiunea.

Puțin probabil. Dar posibil.

— L-ai găsit pe Profu'? Ce s-a întâmplat? a întrebat Mizzy.

— E prea mult de explicat, am zis. Au spus că au năvălit în presupusa bază a Regaliei – Clădirea C de pe harta Tiei – și l-au descoperit pe Obliteration strălucind înăuntru. Sunt sigur că e o capcană.

— Ăla pe care l-au găsit nu-i Obliteration, a zis Mizzy.

— Ce? Val a zis că l-a găsit!

— A apărut din nou aici după ce am stins luminile, a zis Mizzy. Era să fac infarct. Dar n-a părut să vadă unde mă ascunsesem. În fine, nu strălucea deloc, dar m-am uitat biiine de tot la el. Orice o fi găsit Val, ăla nu-i Obliteration.

— Scântei! am zis, încercând să mă deplasez și mai iute. Atunci în ce s-a băgat Profu'?

— Pe mine mă întrebi? a zis Mizzy.

— Gândeam cu glas tare. Mă îndrept spre centru. Poți să ajungi aici? S-ar putea să am nevoie de foc de acoperire.

— Am pornit deja, dar sunt destul de departe, a zis Mizzy. Tu vezi vreo urmă de Newton?

— Newton a murit. Am reușit să-i ghicesc slăbiciunea, am zis.

— Uau! a exclamat Mizzy. Încă unul? Chiar că ne faci pe noi ceilalți să părem niște mototoli. Adică, frate, eu n-am putut să împușc nici măcar un dușman neînarmat și lipsit de puteri care mi-a căzut în poală.

— Cheamă-mă dacă-l vezi pe Obliteration, am zis, apoi mi-am vârât din nou stația în pungă și în buzunarul de la blugi.

Jacheta mea era un dezastru – o smulsesem de pe mine și o

abandonasem – și până și blugii îmi erau zdrențăroși, arși pe o parte. Mai rău, spyrilul era praf. Pierdusem complet cablurile unei jumătăți. Cealaltă jumătate dădea rateuri când o foloseam și nu știam cât timp puteam conta că mă va ține în aer.

Am traversat un acoperiș, remarcând numeroșii oameni înghesuiți în jungla unei clădiri din apropiere, care trăgeau cu ochiul pe ferestre și se ascundeau în frunziș. Confruntarea mea cu Regalia nu trecuse neobservată. Chiar și babilarenii cei relaxați știau că e cazul să se ascundă după un asemenea spectacol.

Având încredere că memorasem bine harta Tiei, mi-am continuat drumul, traversând un pod deosebit de șubred. Aveam mult de mers până să ajung la bază, din păcate. Am alergat un timp, până când pașii m-au purtat pe un acoperiș neobișnuit, cu un balcon spațios pe toate laturile și o construcție mare în mijloc. Aici am fost silit să încetinesc, căci oamenii își construiseră umbrare deasupra balconului și spațiul de sub ele era plin de tot felul de lucruri. Cei de aici nu fuseseră suficient de aproape de lupta mea ca să se sperie, așa că leneveau bucurându-se de noaptea frumoasă și îmi făceau loc fără tragere de inimă.

Când m-am apropiat de partea opusă a acoperișului, un babilarean mai nepăsător ca alții mi-a blocat calea.

— Scuze, am zis sărind peste un șezlong. Trebuie să trec!

El nu s-a clintit, deși s-a întors către mine. Abia atunci am observat că purta un trend lung și avea barbișon și ochelari.

Opa…

— „Și m-am uitat”, a zis Obliteration, „și iată un cal galben-vânăt și numele celui ce ședea pe el era: Moartea; și iadul se ținea după el; și li s-a dat lor putere să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte.”[8]

M-am oprit brusc și mi-am dat jos pușca de pe umăr.

— Negi că acesta este sfârșitul lumii, ucigaș de îngeri? a șoptit Obliteration.

— Nu știu ce-i, am zis eu, dar îmi închipui că, dacă Dumnezeu chiar voia ca lumea să se sfârșească, ar fi fost ceva mai eficient de-atât.

Obliteration chiar a zâmbit, ca și cum ar fi apreciat gluma. Chiciura a început să se întindă în jurul lui pe măsură ce

---

[8] Noul Testament, Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 6:8.

extrăgea căldură, dar am apăsat pe trăgaci înainte să poate elibera explozia.

A dispărut când degetul meu încă mai era pe trăgaci, lăsând în urmă o imagine reziduală luminoasă. M-am răsucit, surprinzându-l chiar în clipa în care se materializa îndărătul meu. De data asta a părut surprins când l-am împușcat.

În timp ce conturul lui exploda pentru a doua oară, m-am aruncat peste marginea clădirii și mi-am împins palma în jos. Din fericire, jetul spyrilului a funcționat, încetinindu-mi căderea. L-am folosit ca să pătrund în clădire pe o fereastră spartă, apoi m-am lăsat în jos și am încremenit.

N-aveam timp pentru Obliteration în clipa asta. Era mai important să ajung la Profu' și la echipă. Eu…

Înainte să apuc să-mi formulez următorul gând, Obliteration s-a materializat lângă mine.

— Am citit relatarea Sfântului Ioan Teologul de zece ori înainte să distrug Houstonul, mi-a zis el.

Am scos un țipăt și am tras în el. A dispărut și a apărut de cealaltă parte a mea.

— M-am întrebat care dintre călăreți eram eu, dar răspunsul e mai subtil de-atât. Interpretam textul prea *ad litteram.* Nu sunt patru călăreți – e o metaforă.

Mi-a întâlnit privirea.

— Noi, distrugătorii, am fost eliberați asupra lumii, spada cerului însuși. Noi suntem sfârșitul.

L-am împușcat, dar el a lansat o rafală de căldură atât de puternică, încât a fost mai tare decât câmpul de forță al Profului. Am scos un icnet și glonțul meu s-a topit. Mi-am ridicat un braț și podeaua s-a evaporat, apoi a urmat peretele, apoi jumătate din trupul meu.

Pentru un moment, n-am mai existat.

Apoi pielea mi-a crescut la loc, osul s-a reformat și gândurile mi-au repornit. Era ca și cum aș fi ratat o bătaie de inimă, o fracțiune de secundă. M-am pomenit pe podeaua înnegrită a încăperii, trăgând adânc aer în piept.

Obliteration m-a privit încruntat. Apoi a dispărut. M-am rostogolit și am sărit pe fereastră înainte să se întoarcă, pornind spyrilul ca să mă împiedice să cad în apa de sub mine.

Scântei! Lovitura topise jetul de mână odată cu… ăăă, jumătate din trupul meu. Încă mai aveam raza propulsoare,

pistolul lui Megan și pușca mea și, din fericire, unicul jet de la picior mai mergea când l-am pornit. Dar blugilor mei le lipsea complet un crac și de jumătatea defectă a spyrilului nu se vedea nici urmă.

Fără jetul de mână nu puteam face manevre. M-am repezit pe stradă către o altă clădire și am pătruns în ea printr-o fereastră. Era în linii mari intactă și, trecând prin ea, m-am ales cu tăieturi pe piele.

Rănile s-au vindecat, dar nu la fel de iute ca înainte. Mi-am dat seama că situația era pe punctul de a deveni foarte periculoasă. Când Profu' ne oferea puteri prin intermediul jachetelor noastre, acestea se epuizau după ce încasam câteva lovituri. Îmi transferase o porție zdravănă din capacitatea lui tămăduitoare, dar se pare că mă apropiam de limitele ei. Nu era bine.

Am străbătut clădirea în fugă și m-am oprit pe un hol. Aici m-am rezemat cu spatele de perete, eliberând aerul din plămâni.

Obliteration s-a ivit în cadrul ferestrei prin care intrasem. L-am zărit, dar m-am retras înapoi pe hol fără să mă vadă.

— „Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său", a zis Obliteration. „Iar el a luat în mâini focul și cuțitul și s-au dus amândoi împreună..."[9]

Am simțit sudoarea șiroindu-mi pe obraji când Obliteration a ieșit pe hol și m-a văzut. M-am retras după un colț, ieșind din raza vederii lui.

— De ce lucrezi cu Regalia? i-am strigat cu spatele lipit de zid. M-ai felicitat că l-am distrus pe Steelheart. Și ea e la fel de rea.

— Și de aceea îi voi pune capăt zilelor în cele din urmă, a zis Obliteration. E parte din aranjamentul nostru.

— O să te trădeze.

— Probabil, a admis Obliteration. Dar mi-a oferit cunoaștere și putere. A luat o bucățică din sufletul meu și el continuă să trăiască fără mine. Și astfel devin semințele sfârșitului timpului.

A făcut o pauză.

— Nu m-a prevenit că l-a convins pe arhanghel să-ți ofere o porție din gloria sa.

— Nu poți să mă omori, am zis scoțând capul pe hol ca să-l privesc. N-ai niciun motiv să încerci.

El a zâmbit și chiciura s-a răspândit pe coridorul întunecat,

---

[9] Vechiul Testament, Facerea 22:6.

întinzându-se spre mine ca niște degete și înghețând un fruct ce atârna de o liană, ca un unic bec.

— O, a continuat Obliteration, cred că vei descoperi că un om poate face multe lucruri considerate imposibile dacă se străduiește din greu.

Trebuia să scap de el. Repede. Am luat o decizie rapidă și am scos amortizorul puștii. Apoi am răsărit pe după colț și am tras în el, făcându-l să dispară. Mi-am aruncat pușca într-o încăpere și am alergat în direcția opusă. O clipă mai târziu, am apăsat pe telecomandă, declanșând pușca în cameră.

Am gonit prin clădire până la o fereastră de pe partea opusă și m-am adăpostit într-un balconaș. M-am întors, lipindu-mi spatele de perete, și am acționat din nou pușca, în timp ce cu cealaltă mână am scos din buzunar pistolul lui Megan.

Din clădire s-au auzit înjurături. Probabil Obliteration descoperise pușca, dar nu și pe mine. Acum, dacă aș fi putut pleca de aici…

Brusc, el era pe balcon alături de mine, emanând un val de căldură.

„Fir-ar să fie!” L-am ochit și am tras cu pistolul lui Megan, silindu-l să dispară. A mers, deși m-am ales cu pielea pârlită.

Am strâns din dinți, luptându-mă cu durerea. Vindecarea se producea mai lent și am avut vreme să o simt.

Am verificat pistolul lui Megan. Mai avea două gloanțe. Nu reușeam să-mi dau seama cum făcea de mă tot găsea. Se mai întâmplase: părea capabil să ne dea de urmă, nu se știe cum. Avea puteri vizionare? Cum se teleporta știind exact unde să revină ca să mă găsească?

Apoi m-am prins.

M-am întors chiar când Obliteration a reapărut lângă mine. Urla versuri din Scripturi, strălucind de energie. N-am mai tras în el.

De data asta l-am înhățat.

49

Era ceva ce n-aș fi reușit niciodată fără puterile Profului. Căldura era incredibilă și amenința să mă facă să izbucnesc în flăcări. Însă surprinderea lui Obliteration a funcționat în avantajul meu când am ridicat pistolul și l-am împușcat în cap.

S-a teleportat.

M-am ținut strâns, așa că m-a luat cu el.

Ne-am materializat într-o încăpere întunecată și fără ferestre și Obliteration și-a domolit imediat căldura. A făcut-o atât de repede, încât trebuia să fie ceva ce se antrenase să facă reflex. Oriunde ne aflam, era un loc pe care nu voia să-l distrugă. I-am dat drumul, dar în cădere i-am apucat ochelarii și i-am smuls de pe nas.

Obliteration a înjurat și calmul lui obișnuit a cedat în fața furiei de a se vedea păcălit. M-am tras înapoi, lipindu-mă de peretele încăperii întunecate. Nu vedeam aproape nimic, deși durerea rănilor pe care mi le pricinuise mă împiedica să fiu atent la altceva. Lăsasem să-mi scape arma, dar strângeam din răsputeri ochelarii în cealaltă mână.

El și-a scos spada de sub trenci și s-a uitat înspre mine. Scântei! Era evident că vedea suficient de bine fără ochelari ca să mă găsească.

— Tot ce-ai reușit a fost să te închizi aici, cu mine, a zis el apropiindu-se.

— Ce coșmaruri ai, Obliteration? l-am întrebat rezemat de zid.

Puterile tămăduitoare ale Profului funcționau acum foarte, foarte lent. Treptat, îmi revenea simțirea în mâini, mai întâi ca o furnicătură, apoi ca niște înțepături chinuitoare. Am icnit de durere.

Obliteration s-a oprit. Și-a lăsat jos sabia, până când vârful ei a atins podeaua.

— Și de unde știi tu despre coșmarurile mele? a zis el.

— Toți Epicii le au, i-am zis eu.

Nu eram sută la sută sigur, dar ce aveam de pierdut?

— Spaimele tale te conduc, Obliteration. Și îți dezvăluie slăbiciunea.

— Visez la ea pentru că într-o zi mă va ucide, a zis el încet.

— Sau e slăbiciunea ta pentru că visezi la ea? l-am întrebat. Newton se temea probabil să fie prea bună din cauza

așteptărilor familiei ei. Sourcefield se temea de culte și de otrava pe care i-o dăduse bunica ei. Amândouă aveau coșmaruri.

— „Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis”, a șoptit Obliteration. „Și eu am răspuns. Ce este...”[10] Deci acesta este răspunsul.

Și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Durerea din mâini părea să se înrăutățească. Fără să vreau, mi-a scăpat un scâncet. Eram practic invalid.

Obliteration s-a repezit la mine și m-a apucat de umeri, acum dezgoliți și arși. Durerea m-a străfulgerat, făcându-mă să urlu.

— Mulțumesc, mi-a șoptit Obliteration. Pentru secret. Transmite-i Regaliei... salutările mele.

Mi-a dat drumul, m-a salutat cu o înclinare a capului și a dispărut într-o străfulgerare de cioburi de lumină.

Am clipit năucit, apoi m-am ghemuit tremurând pe podea. Scântei! Mai înainte vindecarea se petrecuse atât de repede, încât păruse revigorantă ca o briză. Acum se petrecea cu viteza unui strop de ploaie rostogolindu-se pe un geam rece.

Mi s-a părut că am zăcut o eternitate îndurând durerea, dar probabil n-au trecut decât trei-patru minute. În cele din urmă, durerea a cedat și m-am ridicat gemând în picioare. Mi-am îndoit degetele și am strâns pumnii. Mâinile îmi funcționau, deși pielea mă ustura de parcă aș fi suferit o arsură solară gravă. Nu părea să se domolească. Darul Profului nu mai era.

Am înaintat și am lovit ceva cu piciorul. Spada lui Obliteration. Am ridicat-o, dar tot ce am mai găsit din pistolul lui Megan a fost o grămăjoară informă, topită.

Avea să mă omoare din cauza asta!

Ei bine, era evident că Obliteration avea suficient control asupra puterilor lui ca să nu topească obiectele pe care le prefera intacte. Cu mâna încleștată pe spadă, am bâjbâit prin încăperea mică și întunecată până am dat de o ușă. Am deschis-o. Dincolo de ea era o scară îngustă de lemn, cu balustrade pe ambele părți. Puțina lumină mi-a arătat că mă aflasem într-o cămară mică. Hainele îmi dispăruseră cu totul. Nu-mi mai rămăsese decât medalionul de la Abraham, cu o jumătate din lanț topită. L-am scos de teamă ca porțiunea topită să nu se rupă.

Am descoperit o bucată de material – ce părea să fi fost

---

[10] Vechiul Testament, Facerea 31:11.

cândva o draperie – și m-am înfășurat în ea. Apoi, cu spada într-o mână și cu medalionul în cealaltă, am urcat scările încet, treaptă după treaptă. Pe măsură ce urcam, lumina devenea mai puternică, până am început să deslușesc decorațiile bizare de pe pereți.

...Postere?

Da, postere. Unele vechi, datând cu zeci de ani dinainte de venirea lui Calamity. Culori vii, femei cu fuste șifonate și pulovere care lăsau un umăr la vedere. Culori fosforescente pe fond negru. Posterele se decoloraseră cu timpul, dar vedeam că la vremea lor fuseseră lipite meticulos. M-am oprit lângă unul, în liniștea scării. Înfățișa o pereche de mâini ținând un fruct luminos, cu numele trupei scris în partea de jos.

Unde eram?

Am ridicat privirea către lumina de la capătul scărilor. Am continuat să urc, leoarcă de sudoare, până când am ajuns sus, dinaintea unei uși lângă care era un scaun. Ușa era întredeschisă și am împins-o încă puțin în lături, dând la iveală un dormitor mic și ordonat, cu pereții împodobiți cu postere la fel ca acelea de pe scară, glorificând o viață urbană idealizată.

În încăpere erau două paturi de spital, absolut nelalocul lor acolo, cu cadrele lor de metal și cearceafurile sterile. Într-unul era un bărbat adormit, de vreo treizeci-patruzeci de ani, conectat la tot felul de tuburi și cabluri. În celălalt se afla o femeie micuță și uscată, cu o cadă de apă alături de ea.

O altă femeie, într-o uniformă de spital, stătea aplecată asupra acestei paciente. Imediat ce am intrat, medicul și-a ridicat ochii spre mine și a tresărit ușor, apoi a plecat pe unde venisem eu. Unicele zgomote din încăpere erau ale monitoarelor cardiace. Am înaintat șovăitor, copleșit de o senzație nefirească, suprarealistă. Femeia bătrână, în mod evident Regalia, era trează și urmărea ceva pe un perete. Când am mai înaintat, am văzut trei ecrane foarte mari.

Pe cel central, Profu', Val și Exel stăteau într-o încăpere luminată atât de puternic, că abia reușeam să-i văd.

— Deci m-ai găsit, a zis Regalia.

Am privit în lături. O imagine a ei așa cum o știam se materializase din cada cu apă. Am privit din nou către femeia din pat. Era mult, mult mai bătrână decât sinele ei proiectat. Și mult mai bolnavă. Adevărata Regalia respira cu ajutorul unui

aparat și nu spunea nimic.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat proiecția.

— Obliteration, am zis eu încet. M-a găsit prea ușor de fiecare dată când am fugit de el. Mi-am dat seama că trebuia să se teleporteze undeva când dispărea. Era logic să vină la tine ca să primească instrucțiuni despre direcția în care să se îndrepte. El nu poate vedea peste tot în oraș, dar tu poți.

Am privit ecranele televizoarelor.

— Sau cel puțin peste tot unde e apă.

Era evident că le montase ca să poată urmări și alte locuri.

Dar de ce? Ce se petrecea în încăperea unde erau Profu', Val și Exel? Am privit-o din nou pe Regalia.

Proiecția s-a uitat către făptura vârstnică din pat.

— E frustrant că îmbătrânim în continuare, a zis ea. Ce rost are să dispui de puteri asemeni zeilor dacă trupul te trădează?

A clătinat din cap, parcă dezgustată de sine.

M-am deplasat încet prin încăpere, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac în continuare. O prinsesem, nu? Desigur, avea cada ei cu apă, așa că nu era complet neajutorată.

M-am oprit lângă celălalt pat, în care zăcea bărbatul necunoscut. Mi-am coborât privirea și am remarcat pătura, o pătură de copil, de pe umerii lui. Era imprimată cu copaci fanteziști și fructe luminoase.

— Dawnslight? am întrebat-o pe Regalia.

— N-am idee de ce a ales Calamity să-i ofere puteri unui ins aflat în comă, a zis Regalia. Deciziile îngerului Nimicirii au adesea prea puțină logică, după părerea mea.

— Deci e în starea asta de mult timp?

— Din copilărie, a zis Regalia. Grație puterilor lui, pare uneori conștient de lumea înconjurătoare. În restul timpului visează. Prins pentru totdeauna în copilăria sa, cu treizeci de ani în urmă...

— Și orașul ia chipul visului său, am înțeles eu. Un oraș plin de culori vii și desene fanteziste, unde-i mereu cald și în clădiri cresc grădini. O minune ieșită dintr-o minte de copil.

Încercam să gândesc repede, asamblând piesele laolaltă. De ce? Ce însemna? Și cum puteam să o opresc pe Regalia?

Oare chiar trebuia s-o fac? Am privit silueta fragilă a bătrânei. Abia părea vie.

— Ești pe moarte, am ghicit eu.

— Cancer, a zis proiecția Regaliei încuviințând din cap. Mai am câteva săptămâni. Dacă-s norocoasă.

— Atunci de ce-ți faci griji din pricina Profului? am întrebat-o nedumerit. Dacă știi că vei muri, de ce depui atâtea eforturi ca să-l ucizi?

Regalia nu a răspuns. În timp ce adevăratul ei trup respira gâfâit pe fundal, proiecția și-a împreunat mâinile dinainte și și-a îndreptat privirea spre ecranul central. Profu' a înaintat prin lumina orbitoare. Avea și el o spadă din cele pe care și le producea folosind puterea tensorilor. Și avusese tupeul să râdă de Obliteration pentru că avea și el una!

A înaintat prin lumină, cu o mână întinsă înaintea lui, ca și cum ar fi luptat împotriva unui curent puternic. Ce trebuia să fac? Regaliei nu părea să-i pese că eram aici. Scântei, probabil că nici nu-i păsa dacă o omoram sau nu. Oricum era ca și moartă.

Puteam s-o ameninț? S-o silesc cumva să nu-i facă rău Profului? Gândul nu numai că mă scârbea, dar, privindu-i trupul fragil, mă îndoiam că aș fi putut fie și s-o ating fără să-i declanșez o reacție fatală.

Deodată, luminozitatea ecranului s-a redus. Regalia cea adevărată tasta ceva pe brațul patului, o comandă de un soi. A făcut ecranul să se întunece, adăugându-i un filtru care să diminueze luminozitatea. Mi-a permis să văd ceea ce Profu' nu putea, din pricina strălucirii din încăpere.

Sursa strălucirii nu era o persoană, așa cum bănuisem. Era o cutie din care ieșeau cabluri.

Ce naiba? Eram atât de năucit, încât am rămas cu ochii lipiți de ecran.

— Știai că Jonathan nu e chiar atât de unic pe cât se crede? a zis proiecția Regaliei. Da, își poate dărui puterile. Dar fiecare Epic poate face asta, în condițiile potrivite. Nu-i nevoie decât de câteva fragmente de ADN și de mașinăria potrivită.

„Au tăiat ceva din el", zisese Dawnslight. Obliteration cu bandaje...

Câteva fragmente de ADN și mașinăria potrivită...

M-a copleșit o groază crescândă.

— Ai creat o mașinărie care reproduce puterile lui Obliteration. Ca spyrilul, dar capabilă să arunce orașe în aer! Ai

folosit un Epic… ca să creezi o bombă!

— Am făcut câteva experimente de genul ăsta, a zis proiecția Regaliei cu brațele încrucișate pe piept. Îngerul Apocalipsei este… nerezonabil uneori și aveam nevoie de propriile mele metode de transfer al puterilor.

Pe ecran, Profu’ ajunsese lângă dispozitiv. L-a atins și s-a retras nedumerit. Abia reușeam să-i deslușesc în încăpere pe Val și pe Exel, cu brațele ridicate ca să se apere de lumină.

— Te rog, am zis privind-o pe Regalia.

Am început să înaintez spre ea cu sabia în mână.

— Nu-i face rău. A fost prietenul tău, Abigail!

— Tot mai pornești de la premisa că vreau să-l omor pe Jonathan, a zis Regalia. Ce presupunere greșită!

Regalia cea reală a apăsat pe un buton de pe consola patului.

Pe ecran, bomba a explodat. A erupt cum se deschide o floare, un val de energie distrugătoare, atât de puternic încât ar fi nimicit Babilarul cu totul. Am privit-o înflorind și răsfrângându-se în afară.

Apoi oprindu-se.

Cu silueta desenată pe fundalul roșiatic, Profu’ stătea cu mâinile ridicate ca un om care ținea locului o fiară enormă. În centrul încăperii apăruse un soare și el îl reținea. Îl stăpânea, cu trupul atât de încordat, încât mi s-a părut că-i simt efortul, strădania de a ține totul sub control, de a nu lăsa nicio fărâmiță să scape.

Atâta putere! Bomba părea să se fi încărcat de ceva timp. Regalia ar fi putut să apese pe declanșator și să arunce Babilarul în aer cu săptămâni în urmă.

Profu’ a urlat, un strigăt animalic, cumplit, dar a reușit să stăpânească energia aceea. Apoi a creat ceva enorm, un scut albastru electric care a spulberat acoperișul încăperii în care se afla și a lansat spre cer o coloană de foc. A eliberat energia, lăsând-o să se irosească inofensivă în aer.

Am înțeles, cu o groază tot mai mare, că n-avea să fie de ajuns. O, putea salva orașul, dar tot n-avea să fie de ajuns. Corupția era direct proporțională cu cantitatea de putere cheltuită. Chiar dacă avusesem dreptate și el era capabil să o controleze în cantități mici, nu avea cum să facă față la atât de multă deodată.

Profu’ își folosise puterile așa cum nu-l mai văzusem niciodată

făcând-o, la un nivel ca acela folosit de Steelheart când transformase Newcago în metal. Era un gest ocrotitor de proporții inumane, dovada că eroul sosise. Dar era totodată o condamnare. Fusese pe muchia prăpastiei încă dinainte. Și acum asta…

— Prea multă, am șoptit. Mult prea multă. Profu'…

— Nu l-am momit pe Jonathan încoace ca să-l omor, copile, a șoptit Regalia din spatele meu. Am făcut-o fiindcă am nevoie de un succesor.

— Ce-ai făcut? am urlat la Regalia.

M-am întors și am alergat către patul ei, ignorându-i proiecția. Am apucat cu o mână cămașa de noapte a bătrânei și am tras-o către mine.

— Ce-ai făcut?!

Ea a tras aer în piept și mi-a vorbit pentru prima oară cu propria ei voce hârâită, firavă.

— L-am făcut puternic.

Am privit înapoi către ecran. Profu' a risipit ultimele rămășițe de energie și a căzut în genunchi. În încăpere s-a făcut întuneric și mi-am dat seama că filtrul era încă activat. Am lăsat spada să cadă și am moșmondit la butoanele de pe marginea patului Regaliei, încercând să readuc luminozitatea monitorului, ca să văd ce se petrecea.

Ecranul a revenit la normal. În încăpere, Profu' era îngenuncheat cu spatele la noi. Înaintea lui, podeaua se încheia cu un cerc perfect, spulberat când eliberase puterea. Din spate s-a apropiat de el o siluetă tremurândă. Val. Ajungând lângă el a șovăit, apoi i-a pus o mână pe umăr.

Fără să se uite, el a ridicat un braț în lături, cu palma deschisă. Un câmp de forță a înconjurat-o pe Val. Profu' și-a strâns mâna în pumn. Cu Val încă în el, câmpul de forță s-a redus la dimensiunile unei mingi de fotbal. Într-o clipită, viața ei se sfârșise.

— Nu, am urlat dând îndărăt copleșit de oroare la vederea acestui spectacol oribil. Nu, Profule!

— O să-i omoare repede pe Răzbunători, a zis încet proiecția Regaliei, vorbind aproape cu regret. Prima mișcare a unui Superepic este de obicei să-i îndepărteze pe cei care l-au cunoscut cel mai bine. Ei sunt cei care au cele mai mari șanse să-i afle slăbiciunea.

Am clătinat din cap șocat. Nu se putea… Chiar nu…

Profu' și-a întins mâna. L-am auzit pe Exel strigând. Vocea i s-a întrerupt la jumătatea unei fraze.

Nu…

Profu' s-a ridicat și s-a întors și atunci i-am văzut pentru prima oară fața încordată, umbrită, desfigurată de mânie și ură, cu dinții rânjiți și fălcile încleștate.

Nu-l mai recunoșteam.

Mizzy. Tia. Trebuia să fac ceva. Eu…

Regalia a început să tușească. A reușit să o facă în mod triumfător. Am apucat spada și am ridicat-o mârâind deasupra ei.

— Monstrule!

— Era… inevitabil, a zis ea printre două rafale de tuse. Ar… fi… cedat… oricum… pân-la urmă.

— Nu!

Brațele îmi tremurau. Mi-am coborât spada cu un strigăt.

Și așa am ucis cel de-al doilea Superepic din acea zi.

M-am retras cu pași împleticiți de lângă patul ale cărui cearceafuri albe se îmbibau de sângele ce-mi stropise și mie brațele. Pe ecran, Profu’ a trecut absent pe lângă rămășițele lui Val. Apoi s-a oprit. O parte a peretelui camerei sale se dăduse la o parte, dezvăluind o serie de monitoare asemănătoare celor din această încăpere.

Unul înfățișă o hartă a Babilarului pe care era un cerculeț luminos. Un loc în New Jersey… casa asta? Era posibil, căci celălalt ecran dinaintea lui s-a aprins, redând o imagine a încăperii în care mă aflam. Regalia moartă în pat. Eu, cu brațele însângerate, cu o pânză înfășurată în jurul mijlocului.

Ridicând privirea, am observat pentru prima oară o cameră video montată într-un colț al încăperii în care mă aflam. Regalia pregătise totul ca să poată să-l înfrunte după ceea ce făcuse. Se pare… se pare că voise ca el să vină la ea.

Profu’ m-a privit de dincolo de ecran.

— Profule, am zis și vocea mea a răsunat în încăperea lui din cealaltă parte a orașului. Te rog…

Profu’ a întors spatele monitorului și a ieșit din încăpere. În clipa aceea am știut. Nu trebuia să-mi fac griji pentru Tia și Mizzy. Niciuna dintre ele nu ucisese un Superepic.

Eu da.

Așa că venea după mine.

— Dawnslight? am zis, zgâlțâind silueta adormită din celălalt pat.

Nu s-a clintit. Corect, era în comă.

— Mi-ar prinde bine încă niște ajutor, i-am zis, dar, desigur, n-am primit niciun răspuns.

Scântei! Profu' venea încoace. Am părăsit camera cuprins de o panică nebună, trecând pe lângă doctorița care, fără vreun comentariu, s-a ridicat de pe scaunul de lângă ușă și a intrat grăbită înapoi, probabil ca să-și adune lucrurile și să spele și ea putina.

Deșteaptă idee.

Profu' îi… omorâse pe Val și Exel fără șovăire. Și mie mi-ar fi făcut la fel. Am străbătut grăbit clădirea, căutând o cale de a ajunge în stradă. Ce era vuietul ăla surd, îndepărtat?

Voiam să părăsesc clădirea și să-mi găsesc o ascunzătoare. Dar… oare chiar mă puteam ascunde de Jonathan Phaedrus? Nu aveam bani, nu aveam contacte. Dacă mă ascundeam, avea să mă găsească. Dac-o ștergeam, aveam să-mi petrec tot restul vieții – una probabil foarte scurtă – pe fugă.

Când ajungea aici, putea foarte bine să-l ucidă pe Dawnslight și astfel să distrugă Babilarul. Adio mâncare. Adio lumină.

M-am oprit gâfâind în sufragerie. N-avea rost să fug. Până la urmă tot aveam să fiu nevoit să-l înfrunt pe Profu'.

M-am decis s-o fac chiar atunci.

Așa că, deși toate instinctele mele îmi strigau să mă ascund, m-am întors și am căutat o cale către acoperiș. Era o casă din suburbii, surprinzător de bine întreținută. Ce se petrecuse cu familia lui Dawnslight? Erau pe undeva pe afară, făcându-și griji cu privire la fiul lor, visătorul?

În cele din urmă, am găsit niște scări și am urcat până la etajul doi. Ajuns acolo, am ieșit pe o fereastră din acoperiș. Era în pantă, spre deosebire de majoritatea clădirilor din Babilar, așa că am urcat cu grijă până pe coamă. Soarele care nu răsărise încă răspândea o strălucire la orizont. În lumina acesteia am văzut care era sursa vuietului de mai devreme: apa se retrăgea din Babilar.

S-a retras spre exterior ca un reflux subit, dând la iveală zgârie-nori acoperiți de ierburi de mare. Scântei! Temeliile erau

probabil extraordinar de slăbite după ce stătuseră atâta timp sub apă. Refluxul putea foarte ușor să distrugă orașul, ucigându-i pe toți cei pentru care Profu' renunțase la sine. O lovitură necugetată a sabiei mele putea să fi costat mii de vieți.

Ei bine, pe moment nu se prăbușea nicio clădire și, chiar dacă se prăbușeau, tot nu puteam face nimic în privința asta.

Așa că m-am așezat.

Stând acolo învăluit în ultimele umbre ale nopții, am dobândit o anumită perspectivă. M-am gândit la rolul pe care-l jucasem eu în toate astea și dacă nu cumva îl împinsesem prea insistent pe Profu' să devină erou. Cât anume era vina mea? Conta oare?

Probabil că Regalia ar fi reușit oricum, chiar dacă eu nu l-aș fi cicălit pe Profu'. Cel mai tulburător aspect era că reușise s-o facă profitând de onoarea înnăscută a Profului.

De un lucru eram sigur. Orice i se întâmplase Profului, nu era vina lui. Cam la fel cum nu e vinovat un ins care, drogat în urma unei farse crude, ajunge să creadă că oamenii din jurul lui sunt diavoli și se apucă să tragă în ei. Regalia îi omorâse pe Exel și pe Val, nu Profu'. Sigur, poate n-aveai cum s-o învinovățești nici pe ea. Și ea era victima puterii.

Dar dacă nu ea, atunci cine? Mi-am desprins ochii de orizont și am privit punctul cel roșiatic. Se afla în partea opusă soarelui.

— Tu ești în spatele a toate astea, nu? i-am șoptit lui Calamity. Cine ești, de fapt?

El – dacă era un el – nu mi-a dat niciun răspuns, coborând dincolo de linia orizontului. M-am întors spre Babilar. Poate că, atunci când trăgeai linia, nu puteam fi învinovățit pentru ce i se întâmplase Profului, dar asta nu însemna că eram nevinovat. De când sosisem în Babilar, provocasem criză după criză, urmând arareori planul.

Eroism nesăbuit. Avea dreptate Profu'.

„Și-acum ce să fac?” m-am întrebat. „Profu', adevăratul Prof, ar vrea să am un plan.”

Nu mi-a venit nicio idee. Desigur, nu era momentul să fac planuri. Momentul să faci planuri este înainte ca totul s-o ia razna, înainte ca mentorul tău să fie trădat și corupt, înainte ca fata pe care o iubești să fie împușcată. Înainte ca prietenii tăi să moară.

În depărtare s-a ivit ceva înaintând pe apă și m-am îndreptat de spate ca să văd mai bine. Un mic disc – un câmp de forță, am

înțeles eu – pe care stătea o siluetă în negru. S-a avântat în aer, crescând tot mai mare și mai mare.

Deci Profu’ putea să-și utilizeze câmpurile ca să zboare. Portofoliul puterilor lui era fantastic. M-am ridicat în picioare, în echilibru pe acoperiș, strângând medalionul de la Abraham, atârnând de lanțul din pumnul meu.

A scânteiat când soarele s-a ivit în sfârșit de dincolo de orizont, scăldându-mă în lumină. Mi se năzărea sau lumina era mai strălucitoare decât ar fi trebuit?

Profu’ s-a apropiat pe discul lui zburător, cu poalele halatului fluturându-i în urmă. A aterizat de cealaltă parte a acoperișului în pantă și m-a privit cu un interes straniu. M-a șocat din nou cât de schimbat părea. Tipul ăsta era rece. Era el, dar un el cu toate emoțiile greșite.

— Nu trebuie să faci asta, Profule, am zis.

El a zâmbit și a ridicat o mână. Lumina soarelui a scăldat acoperișul.

— Cred în eroi! am strigat ridicând pandantivul. Cred că vor veni, așa cum a crezut și tata. Nu se va termina așa. Profule, cred! În tine!

Un câmp de forță globular s-a ivit în jurul meu, spărgând țiglele acoperișului de sub picioarele mele, cuprinzându-mă complet. Era exact ca acela care o ucisese pe Val.

— Cred, am șoptit eu.

Profu’ și-a strâns pumnul.

Sfera s-a comprimat... dar brusc, deși cu o clipă înainte fusesem în ea, acum nu mai eram. O vedeam în fața mea, redusă la dimensiunile unei mingi de baschet.

Ce?

Profu’ s-a încruntat. Strălucirea soarelui devenea tot mai puternică și mai puternică...

Și o siluetă din lumină pură a explodat practic între mine și Profu’. Ardea ca soarele însuși, o formă feminină radiantă, puternică, cu părul auriu răsfirat în spate, strălucind ca o coroană.

Megan sosise.

Profu’ a format un alt glob de forță în jurul meu. Silueta din lumină a întins un braț către el și deodată globul era în jurul Profului. Megan schimba realitatea, transformând posibilitățile în fapte.

Profu’ a avut un aer și mai surprins de data asta. A dezintegrat globul și a format altul în jurul figurii luminoase, dar, când acesta a început să se micșoreze, a apărut într-o clipită în jurul lui, cuprinzându-l, amenințând să-l zdrobească.

El l-a dispersat și am văzut în ochii săi ceva ce nu mai văzusem niciodată. Frică.

„Tuturor le e frică”, mi-am zis. „Adânc în sinea lor. Newton a încercat să fugă de mine. Steelheart ucidea pe oricine putea ști ceva despre el. Sunt guvernați de frică.”

Ăsta nu era Profu’ așa cum îl știam, ci Superepicul Jonathan Phaedrus. Confruntat cu cineva capabil să-i manipuleze puterile în feluri pe care el nu le înțelegea, s-a speriat. S-a retras împleticindu-se, cu ochii holbați.

Într-o clipă, eram altundeva.

Eu și figura luminoasă. Cu o clădire mai departe, într-o încăpere prin a cărei fereastră îl vedeam pe Profu’ stând pe acoperiș. Singur.

Silueta de lângă mine a oftat și apoi strălucirea care o înconjura a pierit, dând-o la iveală pe Megan goală-pușcă. S-a prăbușit și am reușit să o prind. Dincolo de fereastră, pe clădirea învecinată, Profu’ a înjurat și a sărit pe discul lui. S-a îndepărtat în grabă.

Scântei! Ce aveam să fac cu el?

Răspunsul era în brațele mele. Mi-am coborât privirea către Megan, fața aceea perfectă, buzele ei minunate. Avusesem dreptate să mă încred în Epici. Numai că îl alesesem pe cel greșit.

Ea a deschis ochii și m-a văzut.

— Nu-mi vine să te omor, a șoptit ea.

— Cuvinte mai minunate n-au fost nicicând rostite, i-am răspuns.

Ea m-a privit, apoi a închis ochii gemând.

— O, fir-ar! Secretul chiar e puterea iubirii. Cred c-o să vomit!

— De fapt, cred că-i vorba despre altceva, am zis eu.

Ea m-a privit. Am devenit deodată conștient că era cum nu se poate mai goală și că și eu eram aproape gol. Ea mi-a urmărit privirea și a ridicat din umeri. Am roșit și am întins-o pe jos, apoi m-am ridicat să-i caut ceva de îmbrăcat, însă, până să ajung eu în picioare, pe trupul ei au apărut haine: blugi și un tricou, umbre ale unor veșminte din alte dimensiuni. Am presupus că

pe moment erau de ajuns.

— Atunci care e secretul? a întrebat ea, ridicându-se în șezut și trecându-și mâinile prin păr. În toate celelalte ocazii când m-am reîncarnat am fost *rea* imediat după ce m-am întors. Incapabilă să-mi aduc aminte cine eram, violentă, pusă pe distrugere. De data asta nu simt nimic. Ce s-a schimbat?

Am privit-o în ochi.

— Clădirea aia ardea deja când ai intrat în ea?

Ea a strâns din buze.

— Da, a recunoscut. A fost o prostie. Nu trebuie să-mi spui tu asta. Știam că probabil nu erai cu adevărat acolo. Dar m-am gândit… că dacă erai, nu puteam risca să fii…

S-a cutremurat vizibil.

— Cât de tare te-ai temut de foc?

— Mai mult decât ți-ai putea închipui, a șoptit ea.

Am zâmbit.

— Și ăsta e secretul, am zis, luând-o în brațe.

Epilog

Cinci ore mai târziu, stăteam pe acoperișul a ceea ce fusese înainte o clădire scundă din Babilar, încălzindu-mi mâinile la un foc. Acum clădirea se ridica la douăzeci de etaje deasupra străzii cândva scufundate.

Nicio clădire nu se prăbușise după retragerea apelor.

— Mulțumită rădăcinilor, a zis Megan așezându-se lângă mine și înmânându-mi un castron cu supă.

Acum avea haine adevărate, ceea ce era ghinion curat, dar totodată mult mai practic, căci în oraș se făcuse brusc răcoare.

— Rădăcinile astea sunt solide, mai dure decât ale unei plante obișnuite. Practic, țin clădirile în picioare.

A clătinat din cap uluită.

— Dawnslight n-a vrut ca utopia lui să moară dacă el murea, am zis amestecând în supă. Fructele?

— Tot mai strălucesc, a zis Megan. Orașul va supraviețui. Dar el încălzea cumva apa ca să nu se facă prea frig aici. Va trebui să găsească o altă soluție.

Pe lângă noi se foiau alți oameni. Locuitorii Babilarului se strângeau laolaltă, în ceea ce ei considerau un moment de criză, și noi eram doar doi refugiați oarecare. Dacă vreun trecător văzuse ceva diferit la mine, dacă mă recunoscuse din vreuna dintre lupte, nimeni n-a zis nimic. Sau nu mare lucru, cu excepția unor șoapte înăbușite la urechile tovarășilor lor.

— Deci, teoria asta a ta… a zis Megan.

— *Trebuie* să fie frica, am spus eu epuizat. (Când dormisem ultima oară?) Eu am înfruntat apele și pe urmă am rămas imun la tentativa Regaliei de a mă transforma într-un Epic. Tu ai intrat într-o clădire în flăcări ca să mă salvezi, în ciuda groazei tale, și te-ai trezit eliberată de corupție, în sinea lor, Epicii se tem. Așa îi învingem.

— Poate, a zis Megan nesigură,

Scântei! Cum putea cineva să amestece în supă și să arate atât de bine? Și asta purtând haine cu o măsură prea mari și cu fața înroșită de frig? Am zâmbit, apoi am observat că și ea mă privea.

Asta părea să fie un semn foarte bun.

— Teoria are logică, am zis eu. E ca făina de ovăz în clătite.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană, apoi a gustat din supa ei.

— Știi ceva? a zis ea. De fapt, nu ești nepriceput la metafore…

— Mersi!

— …pentru că majoritatea chestiilor pe care le zici tu sunt comparații. De fapt, la alea ești praf!

Am încuviințat gânditor, apoi am arătat-o cu lingura.

— Cusurgioaico!

Ea a zâmbit și a sorbit din supa ei.

Deși mă simțeam minunat împreună cu ea, supa mi se părea amară. Nu-mi ardea de râs. Nu după tot ce se petrecuse. Am mâncat în tăcere, apoi Megan s-a ridicat și mi-a pus o mână pe umăr.

— Dacă oricăruia dintre ei i s-ar fi spus ce preț urma să plătească pentru a salva orașul, crezi că n-ar fi acceptat imediat? m-a întrebat ea cu blândețe.

Am încuviințat fără tragere de inimă.

— Val și Exel au murit în toiul unei lupte importante, a zis Megan. Și o să oprim răul să-i înghită pe ceilalți. Cumva.

Am încuviințat. N-o întrebasem încă despre Sam. Avea să vină și momentul ăla până la urmă.

Ea s-a dus după încă o porție. Eu am rămas privindu-mi castronul. Mă rodea tristețea, dar nu i-am dat frâu liber.

Eram prea ocupat cu plănuitul.

O clipă mai târziu, am distins o voce anume printre cele din jur. M-am ridicat, am lăsat jos castronul și mi-am croit drum printre doi babilareni puși pe taclale.

— Are o moacă de bleg, zicea Mizzy. Înăltuț. Gusturi oribile în materie de haine…

Apoi m-a văzut și a făcut ochii mari.

— Ăăă, deși are calitățile lui.

Am îmbrățișat-o.

— Ai auzit transmisia!

— Daaa… habar nu am despre ce vorbești, a zis ea.

— Le-am cerut unor oameni să transmită prin radio un mesaj pentru tine și Tia, în speranța că o să-l prinzi prin stație… Nu l-ai auzit?

Ea a clătinat din cap, ceea ce era enervant. Îmi spărsesem creierii căutând o soluție ca să-l împiedic pe Profu’ s-o găsească. Crezusem că ideea radioului era una bună. În fond, reușiserăm să folosim undele scurte ca să luăm legătura cu Abraham în

Newcago.

Missouri a ridicat o fâșiuță de hârtie, arătându-mi-o. Era un răvaș dintr-o prăjiturică. *Missouri, ascunde-te! Ascunde-te acum!* scria pe ea.

— Când ai găsit asta? am întrebat-o.

— Noaptea trecută, a zis ea. Chiar înainte să se crape de ziuă. Erau vreo sută și toate ziceau chestia asta. M-au băgat în sperieți, ascult-aici. Am zis că mai bine făceam ce scria acolo. De ce? Pari trist.

Trebuia să-i povestesc despre ceilalți. Scântei! Am deschis gura, gata să încep explicația, și în clipa aceea s-a întors Megan.

Amândouă s-au privit.

— Ăăă, am zis eu nervos. Putem să nu începem să ne împușcăm între noi? Pe moment? Vă rog frumos?

Mizzy și-a întors deliberat privirea de la Megan.

— Mai vedem. Poftim! Cred că asta e pentru tine?

Mi-a întins altă fâșiuță de hârtie.

— Asta era singura care zicea altceva.

Am șovăit, apoi am luat-o.

Visează vise frumoase, Steelslayer, scria.

— Știi ce înseamnă? a întrebat Mizzy.

— Înseamnă că avem o mulțime de treabă, am zis eu, împăturind hârtia.

Mulțumiri

Iată, o nouă carte e gata! Și de data asta, o fi numele meu pe copertă, dar la crearea ei au ajutat zeci de mâini nevăzute. Această carte e neobișnuită, în sensul că e prima creată cu ajutorul Dragonsteel Think Tank, un nume pe care i l-am dat pe loc (și pe care probabil nu-l voi mai folosi niciodată) grupului care a ieșit cu mine la prânz și m-a ajutat să rezolv problemele scenariului.

Printre ei se numără Insurmontabilul Peter Ahlstrom, asistentul meu pe probleme editoriale, o figură pe care s-ar putea să o vedeți apărând pe blogul meu și pe pagina mea de Facebook, răspunzând la întrebări și, ocazional, postând. Oameni buni, serios vorbind, tipul ăsta este fantastic. Un membru de bază al celui dintâi grup de cititori ai mei (alături de Dan Wells și Nathan Goodrich, al cărui nume l-ați citit probabil în dedicația acestei cărți), Peter mi-a fost întotdeauna de mare ajutor. Dacă îl întâlniți la vreo convenție, băteți-l prietenos pe spate.

La prânzul acela au mai participat Karen Ahlstrom, păstrătoarea Wikipediei de uz intern a grupului Dragonsteel, și Isaac Stewart, cartograf emerit și acum angajat cu normă întreagă al companiei noastre. Ei m-au ajutat foarte mult cu acest roman, la fel ca alți membri ai actualului meu grup de cititori, nemenționați mai sus: Emily Sanderson, Alan Layton, Darci & Eric James Stone, Benn & Danielle Olsen, Kara Stewart, Kathleen Dorsey Sanderson și Kaylynn Zobell.

Echipa talentată de la Random House îi include pe editorul meu, Krista Marino, care a făcut o treabă fantastică ocupându-se de carte (și reamintindu-mi periodic și politicos apropierea termenelor-limită) și Jodie Hockensmith, care depășește cu mult tot ce se așteaptă în materie de publicitate când lucrezi cu autori morocănoși. Alte persoane de la Random House care merită aplauze sunt Rachel Weinick, Beverly Horowitz, Judith Haut, Dominique Cimina și Barbara Marcus. Redactarea a fost făcută de talentatul Michael Trudeau.

Agenții mei, Joshua Bilmes și Eddie Schneider, au fost, ca întotdeauna, o resursă minunată, la fel ca întreaga echipă de la JABberwocky. Sunt sigur că-s Epici deghizați, având în vedere câte reușesc să facă. Echipa mea din Marea Britanie îi include

pe Simon Spanton, editorul meu de la Gollanez, care are grijă ca fiecare călătorie de-a mea la Londra să fie savuroasă și primitoare, și John Berlyne de la Zeno Agency, neobositul meu avocat. Cititorii beta ai acestei cărți au fost Brian Hill și Mi'chelle *&* Josh Walker. Cititorii gama și corectorii mei ad-hoc au fost Aaron Ford, Alice Ameson, Bao Pham, Blue Cole, Bob Kluttz, Dan Swint, Gary Singer, Jakob Remick, Lyndsey Luther, Maren Menke, Matt Hatch, Taylor Hatch, Megan Kanne, Samuel Lund, Steve Godecke și Trae Cooper. Dacă o să devin vreodată Epic, pe voi o să vă ucid ultimii.

În încheiere, îi mulțumesc minunatei mele soții, Emily, și celor trei băieți neastâmpărați ai mei. Ei fac viața să merite trăită.

Brandon Sanderson